

ΛΟΥΚΑ ΘΕΟΔ. ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ
ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΥ ΝΟΜΙΚΗΣ - ΕΛΕΓΚΤΟΥ
ΠΑΡΑ ΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΟΡΙΑ ΑΝΩΝ. ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

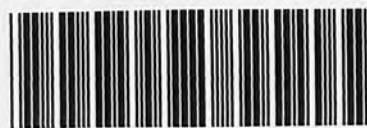
Α.Ε. ΠΕΙΡΑΙΩΣ
1428

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΘΑΡΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

- I. ΑΜΟΙΒΑΙ ΕΚ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ
- II. ΑΜΟΙΒΑΙ ΕΞ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΕΛΕΥΘ. ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ
- III. ΠΡΟΣΘΕΤΟΣ ΦΟΡΟΣ ΥΠΕΡ ΤΡΙΤΩΝ Α. Ν. 843/48
- IV. ΦΟΡΟΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ - ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ
- V. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑΙ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
P. ΕΠΕ. 73705
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

00173705

ΑΘΗΝΑΙ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1949

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν μου.

Μανώλης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν δι' ἄλληπαλλήλων Νομοθετημάτων τροποποιήσις τῆς ἀμέσου φορολογίας καὶ ἡ διὰ τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 942/1949 ἐπελθοῦσα ριζικὴ σχεδὸν μεταβολὴ εἰς τὴν φορολογίαν τῶν Καθαρῶν Προσόδων, κατέστησε καὶ τὴν φορολογίαν ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν (Κατηγορία ΣΤ'), λόγῳ τοῦ προοδευτικοῦ κατὰ κλιμάκιον συντελεστοῦ, μίαν τῶν σπουδαιότερων ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν τῆς φορολογίας ταύτης, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ἐκτίσεως ἐφαρμογῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως συμβολῆς εἰς τὰ ἔσοδα τοῦ Κράτους ἐκ τῆς ἀμέσου φορολογίας.

Λόγῳ τῶν ἐπελθουσῶν ὡς ἄνω μεταβολῶν καὶ τῆς ἐπιγενομένης εὐρείας ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου εἰς τὴν τάξιν τῶν μισθωτῶν παρὰ τῶν Φορολογικῶν Δικαστηρίων, ἤχθημεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως προβῶμεν εἰς τὴν συνοπτικὴν ἔκδοσιν τῆς παρούσης μελέτης, βέβαιοι, ὅτι, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, παρέχομεν ἐν βοήθημα μετὰ τῶν εἰς ἴδιον τεῦχος — λόγῳ τυπογραφικῆς δυσκολίας — ἀναλυτικῶν πινάκων ὑπολογισμοῦ φόρου καὶ πολεμικῆς εἰσφορᾶς, τόσον εἰς τοὺς συναδέλφους οἰκονομικοὺς ὑπαλλήλους, ὅσον καὶ εἰς πάντα μὲ τὴν Φορολογικὴν Νομοθεσίαν ἀσχολούμενον μελετητὴν.

Κατὰ καιροὺς ἐξεδόθησαν διάφοροι πραγματεῖαι καὶ πολύτιμα συγγράμματα, σπουδαιότατον τῶν ὁποίων, διὰ τὴν φορολογίαν ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ὑπῆρξεν «**Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΘΑΡΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ ἐπὶ ΑΜΟΙΒΩΝ ΕΚ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ**» τοῦ ἔτους 1938 τῶν κ.κ. Γεωργ. Α. Νέζη καὶ Δημ. Σ. Τσίγκρη, ἤδη τμηματάρχων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, τόσον ἀπὸ Θεωρητικῆς ἀπόψεως, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως συλλογῆς πλουσιωτάτης Διοικητικῆς καὶ Δικαστηριακῆς Φορολογικῆς Νομολογίας.

Ἡ παρούσα μελέτη περιλαμβάνει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀμοιβῶν ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων, Προσθέτου φόρου ὑπὲρ Τρίτων (Ἄν. Νόμος 843/1948) καὶ ἀμοιβῶν Ἀρχιτεκτόνων καὶ Μηχανικῶν.

Τὸ ἔργον τοῦτο διαιρεῖται εἰς τρία μέρη.

Τὸ πρῶτον μέρος περιλαμβάνει: **Τὰς ἰσχυρῶσας διατάξεις τῆς φορολογίας ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ἀμοιβῶν ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελματιῶν, τοῦ Ἐν. Νόμου 843/1948 καὶ ἀμοιβῶν Ἀρχιτεκτόνων - Μηχανικῶν.**

Τὸ δεύτερον μέρος περιλαμβάνει: **Ἐννοίας Γενικῆς, καὶ**

Τὸ τρίτον μέρος περιλαμβάνει: **Διοικητικὴν Ἑρμηνείαν καὶ Νομολογίαν.**

Ἰαννουάριος 1949.

ΔΟΥΚΑΣ ΘΕΟΔ. ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΘΑΡΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

§ 1. Διατάξεις ισχύουσας Νομοθεσίας¹.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Άρθρον 1.

Άρθρον 2.

1. Από 1ης Ἀπριλίου 1919 καὶ ἐκάστου ἐφεξῆς ἔτους ἐπιβάλλεται:

α) Ἀναλυτικὸς φόρος, ἐπὶ εἰδικῶ κατὰ κατηγορίαν συντελεστῆ, ἐπὶ πασῶν τῶν καθαρῶν προσόδων πάσης κατηγορίας, τῶν προκύπτουσῶν ἐν Ἑλλάδι καί, κατὰ κανόνα, ἐντὸς ἐκάστου ἀμέσως προηγουμένου οικονομικοῦ ἔτους, ἐφ' ὅσον δὲν ρυθμίζεται ἄλλως διὰ περαιτέρω διατάξεων τοῦ νόμου τούτου.

Κατὰ τὸ πρῶτον φορολογικὸν ἔτος 1919—20 ὡς προηγούμενον οικονομικὸν ἔτος νοεῖται τὸ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1918 μέχρι 31ης Μαρτίου 1919 δωδεκάμηνον διάστημα.

Διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου θεωροῦνται ἐν Ἑλλάδι προκύψασαι καὶ αἱ πρόσοδοι αἱ ὅπουδήποτε δι' ἐκμεταλλεύσεως ἑλληνικῶν πλοίων προκύπτουσαι ὡς καὶ αἱ προερχόμεναι ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀσκουμένων ἐν ἀλλοδαπῇ δι' ὑποκαταστημάτων, πρακτορείων ἢ ἀντιπροσώπων ἐξαρτωμένων ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι κυρίας ἐπιχειρήσεως ἢ ἐξ Ἑλλάδος διευθυνομένων. Ἔτι δὲ καὶ αἱ ἐν ἀλλοδαπῇ προκύπτουσαι ἐκ κινητῶν ἀξιῶν καὶ ἐξ ἀμοιβῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ὑπὸ ἐν Ἑλλάδι κατοικούντων ἢ ἐπὶ ἑξάμηνον τοῦλάχιστον διαμενόντων κτώμεναι.

β)

γ)

Άρθρον 3.

1. Θεωρεῖται διαμείνας ἐπὶ τινα περίοδον χρόνου ἐν Ἑλλάδι πᾶς ὅστις, ἔστω καὶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν ἀλλοδαπῇ ἔχων, ἐτήρησεν οὐχ' ἦττον εἰς διάθεσιν αὐτοῦ πρὸς διαμονήν, καθ' ὅλην τὴν περίοδον ἢ

¹ Ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ Α. Ν. 942/1949.

ἐπὶ χρονικά διαστήματα μὴ συναπτά μὲν, ἀλλ' ὧν τὸ ἄθροισμα ἰσοῦται πρὸς τὸ μέγεθος τῆς περιόδου, ἐν ἣ πλείονα ἐνδiciaτῆματα ἐν οἴκῳ ἰδιοκτῆτῳ ἢ ἀλλοτρίῳ ἢ ἐν ξενοδοχείῳ, ἀνεξαρτήτως τοῦ διαρκοῦς ἢ μὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι πραγματικῆς διατριβῆς αὐτοῦ.

Οἱ ἐν ἀλλοδαπῇ Ἑλληγες ἔμμισθοι δημόσιοι ὑπάλληλοι θεωροῦνται διὰ τὴν φορολογίαν ταύτης ὡς κατοικοῦντες ἐν Ἑλλάδι.

2. Ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐπὶ τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ προκυψασῶν προσόδων ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐξ ἀμοιβῶν ὑπηρεσιῶν ἐπιβαλλομένου φόρου, ἐκπίπτειται μέχρι συμφητισμοῦ τούτου πᾶς τυχόν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπὶ τῶν αὐτῶν καθαρῶν προσόδων ἐπιβληθεὶς φόρος, τέλος ἢ δικαίωμα.

3. Αἱ πάσης φύσεως ἐξ ἀλλοδαπῆς πρόσοδοι πραγματοποιούμεναι παρ' ἀλλοδαποῦ ἐν Ἑλλάδι δύνανται νὰ ἀπαλλάσσωνται, ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς ἀμοιβαιότητος, τόσον τοῦ ἀναλυτικοῦ ὅσον καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου.

4.

5.

Ἄρθρον 8.

1. Ἐν αἷς περιπτώσεσιν ὁ φόρος παρακρατεῖται ὑπὸ τρίτων προσώπων, ταῦτα, ὑποχρεούμενα εἰς δήλωσιν ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ φορολογουμένου, ὑπέχουσι καὶ πάσας τὰς ἐκ τοῦ νόμου τούτου εὐθύνας ὡς πρὸς τὴν μὴ ἀκριβῆ τήρησιν τῶν σχετικῶν περὶ δηλώσεων καὶ λοιπῶν διατάξεων αὐτοῦ. Ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει ἐπιτρέπεται ἢ ὀπωσδήποτε μετᾶθεσις ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ φορολογουμένου τοῦ βάρους προσσυξήσεως ὑπερημερίας ἢ προστίμου ἐπιβληθέντος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τούτων, εἰς τὸν παρακρατοῦντα τὸν φόρον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

§ 2. Ἀμοιβὰ ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἄρθρον 24.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ¹

Α'. 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1945—31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1946

1. Ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ ἐκ μισθῶν, ἡμερομισθίων, ἐπιχορηγήσεων, ἐπιδομάτων συντάξεων καὶ πάσης ἐν γένει ἀμοιβῆς παρούσης ἢ παρωχημένης ὑπηρεσίας τῶν κτωμένων ἐντὸς ἐκάστου μηνὸς ὑπὸ δημοσίων, ἐκκλησιαστικῶν, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἔτι δὲ

¹ Ὡς φορολογικὴν περίοδον ἐννοοῦμεν τὴν χρονικὴν διάρκειαν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἐντεῦθεν καθ' ἣν ἰσχυρᾶν οἱ ἐκάστοτε φορολογικοὶ συντελεσταὶ καὶ τ' ἀφορολόγητα ἐλάχιστα ὅρια συντηρήσεως.

κλητήρων και υπηρετών, αφού προηγουμένως ένεργηθή έκπτωσης λόγω έλαχίστου συντηρήσεως δρχ. 6.000 μηνιαίως προκειμένου περί μηνιαίως άμειβομένων μισθωτών, και δρχ. 200 ήμερησίως προκειμένου περί τών ήμερησίως άμειβομένων, άνευ περαιτέρω προσαυξήσεων λόγω οικογενειακών βαρών, επιβάλλεται φόρος.

Αί κατά τὸ παρὸν εἰσφορὴν ἐκπτώσεις ἐλαχίστου συντηρήσεως ὀρίζονται εἰς τὸ τριπλάσιον διὰ τοὺς ἀναπήρους πολέμου.

2. Τὸ κατά τὰς κειμένας διατάξεις ἐκπιπτόμενον ἐκ τῶν εἰς τὸν φόρον τῆς Στ' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων ὑποκειμένων ἀμοιβῶν λόγω ἐλαχίστου συντηρήσεως ποσόν, ὀρίζεται εἰς δραχμὰς ἑξ χιλιάδας (6.000) μηνιαίως προκειμένου περί μηνιαίως άμειβομένου προσωπικοῦ καὶ δρχ. διακοσίων (200) ήμερησίως προκειμένου περί ήμερησίως άμειβομένων.

3. Ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ὀρίζεται δι' ἀπάσας τὰς περιπτώσεις εἰς ἓν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (1%).

Προκειμένου περί ἀποδοχῶν καὶ συντάξεων καταβαλλομένων εἰς ὑπαλλήλους καὶ συνταξιούχους ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς ὀρίζεται εἰς δύο ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (2%) διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῶν δώδεκα χιλιάδων (12.000) δραχμῶν μηνιαίως ποσόν.

Ἔσαστως μὲ φορολογικὸν συντελεστὴν δύο ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (2%) φορολογοῦνται καὶ αἱ πρόσθετοι ἀμοιβῶν αἱ καταβαλλόμεναι διὰ παροχῆν προσθέτων ὑπηρεσιῶν.

4. Ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαήμερου τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Ἰουλίου, Ὀκτωβρίου καὶ Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους ὁ ὑπόχρεως πρὸς παρακράτησιν τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων Στ' κατηγορίας ὀφείλει νὰ ἐπιδίδῃ δῆλωσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἐφορον καταβάλλων ἅμα ἐξ ὀλοκλήρου τὸν παρακρατηθέντα φόρον.

Β'. 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1946—30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1947¹

1. Ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ ἐκ μισθῶν, ήμερομισθίων, ἐπιχορηγήσεων, ἐπιδομάτων, συντάξεων, καὶ πάσης ἐν γένει ἀμοιβῆς παρούσης ἢ παρωχημένης ὑπηρεσίας τῶν κτωμένων ἐντὸς ἐκάστου μηνὸς ὑπὸ δημοσίων, ἐκκλησιαστικῶν, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν καὶ ιδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἔτι δὲ κλητήρων καὶ υπηρετῶν, αφού προηγουμένως ένεργηθή έκπτωσης λόγω έλαχίστου συντηρήσεως δρχ. 120.000 μηνιαίως προκειμένου περί μηνιαίως άμειβομένων μισθωτῶν, καὶ δρχ. 5.000 ήμερησίως προκειμένου περί τῶν ήμερησίως άμειβομένων, άνευ περαιτέρω προσαυξήσεων λόγω οικογενειακῶν βαρών, επιβάλλεται φόρος.

Αί κατά τὸ παρὸν εἰσφορὴν ἐκπτώσεις ἐλαχίστου συντηρήσεως ὀρίζονται εἰς τὸ τριπλάσιον διὰ τοὺς ἀναπήρους πολέμου.

2. Τὸ ποσοστὸν τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ὀρίζεται εἰς ἓν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (1%).

3. Ἔσαστως μὲ ποσοστὸν ἓν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (1%) φορολογοῦνται

¹ Διάταγμα 5 Φεβρ. 1946, κατ' ἐξουσιοδότησιν Α. Ν. 826/1946.

καί αἱ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ αἱ καταβαλλόμεναι διὰ παροχὴν προσθέτων ὑπηρεσιῶν ἄνευ ἐκπτώσεως τινός.

4. Τὸ ὡς ἄνω ἀφορολόγητον ὄριον καὶ ποσοστὰ φόρου ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου 1946 κτωμένων ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

Γ'. 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1947—30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1949²

1. Ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ ἐκ μισθῶν, ἡμερομισθίων, ἐπιχορηγήσεων, ἐπιδομάτων, συντάξεων, καὶ πάσης ἐν γένει ἀμοιβῆς παρούσης ἢ παρωχημένης ὑπηρεσίας, τῶν κτωμένων ἐντὸς ἐκάστου μηνός ὑπὸ δημοσίων, ἐκκλησιαστικῶν, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἔτι δὲ κλητῆρων καὶ ὑπηρετῶν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐνεργηθῆ ἔκπτωσης λόγῳ ἐλαχίστου συντηρήσεως δρχ. 500.000 μηνιαίως προκειμένου περὶ μηνιαίως ἀμειβομένων μισθωτῶν, καὶ δρχ. 20.000 ἡμερησίως προκειμένου περὶ τῶν ἡμερησίως ἀμειβομένων, ἄνευ περαιτέρω προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἐπιβάλλεται φόρος.

Αἱ κατὰ τὸ παρὸν ἐδάφιον ἐκπτώσεις ἐλαχίστου συντηρήσεως ὀρίζονται εἰς τὸ τριπλάσιον διὰ τοὺς ἀναπήρους πολέμου.

2. Τὸ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἐκπιπτόμενον καὶ παραμένον ἀφορολόγητον ποσὸν λόγῳ ἐλαχίστου συντηρήσεως ἐκ τῶν εἰς φόρον ΣΤ' Κατηγορίας καθαρῶν προσόδων ὑποκειμένων μισθῶν, ἀμοιβῶν κλπ. ὀρίζεται εἰς δραχμὰς πεντακοσίας χιλιάδας (500.000) μηνιαίως, προκειμένου περὶ μηνιαίως ἀμειβομένων μισθωτῶν καὶ δραχμὰς εἴκοσι χιλιάδας (20.000) ἡμερησίως, προκειμένου περὶ τῶν ἡμερησίως ἀμειβομένων.

Δ'. 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1949 ΚΑΙ ΕΦΕΞΗΣ

1. Ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ ἐκ μισθῶν, ἡμερομισθίων, ἐπιχορηγήσεων, ἐπιδομάτων, συντάξεων, καὶ πάσης ἐν γένει ἀμοιβῆς παρούσης ἢ παρωχημένης ὑπηρεσίας, τῶν κτωμένων ἐντὸς ἐκάστου μηνός ὑπὸ δημοσίων, ἐκκλησιαστικῶν, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἔτι δὲ κλητῆρων καὶ ὑπηρετῶν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐνεργηθῆ ἔκπτωσης λόγῳ ἐλαχίστου συντηρήσεως ἐκ τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν ἐν ἑκατομύριον πεντακοσίας χιλιάδας (1.500.000), ἄνευ περαιτέρω προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἐπιβάλλεται φόρος.

Αἱ κατὰ τὸ παρὸν ἐδάφιον ἐκπτώσεις ἐλαχίστου συντηρήσεως ὀρίζονται εἰς τὸ τριπλάσιον διὰ τοὺς ἀναπήρους πολέμου. (* Ἄρθρον 5. Α. Ν. 332/1936).

2. Ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς ἰσχυοῦσας διατάξεις ὑποκειμένων εἰς τὸν φόρον ΣΤ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων ἀποδοχῶν ἐκ μισθῶν, ἀποζημιώσεων, ἐπιδομάτων, συντάξεων κλπ. ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1949 ὁ φόρος ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀκολουθούσης κλίμακος :

² Διὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐξεδόθησαν παρ' ἐμοῦ ΠΙΝΑΚΕΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ ΦΟΡΟΥ τῆς παρούσης φορολογίας, τῆς στήλης τοῦ μὴ παρακρατούμενου φόρου λόγῳ τυπογραφικῆς ἀθλεψίας διορθωθείσης.

Κλιμάκιον τριμηνιαίων ἀποδοχῶν	Συντελεστής κλιμακίου %	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον τριμηνιαίων ἀποδοχῶν	Σύνολον τριμηνιαίου φόρου
1.500.000	—		1.500.000	—
1.500.000	1	15.000	3.000.000	15.000
1.500.000	4	60.000	4.500.000	75.000
1.500.000	7	105.000	6.000.000	180.000
1.500.000	9	135.000	7.500.000	315.000
1.500.000	11	165.000	9.000.000	480.000
1.500.000	13	195.000	10.500.000	675.000
1.500.000	15	225.000	12.000.000	900.000
1.500.000	17	255.000	13.500.000	1.155.000
1.500.000	19	285.000	15.000.000	1.440.000

3. Ὁ φόρος ΣΤ' Κατηγορίας τοῦ αὐτοῦ κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὰς 15.000.000 δραχ. τριμηνιαίων ἀποδοχῶν ὀρίζεται :

α) Ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν ἀπὸ 15.000.001 μέχρι 30.000.000 φόρος 16%.

β) Ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν ἀπὸ 30.000.001 μέχρι 45.000.000 φόρος 20%.

γ) Ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν ἀπὸ 45.000.001 μέχρι 60.000.000 φόρος 25%, καὶ

δ) Ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν τοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς δραχ. 60.000.000 φόρος 30%¹.

4. Ἀποζημιώσεις ἢ ἀμοιβαὶ καταβαλλόμεναι ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου εἰς ἀντιπροσώπους ὀργανώσεων, ιδιῶτας κλπ. διὰ τὴν συμμετοχὴν των εἰς πάσης φύσεως ἐπιτροπὰς ἢ συμβούλια, θεωροῦνται ὡς πρόσοδος ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ φορολογοῦνται βάσει τοῦ ἰσχύοντος ἐκάστοτε ποσοστοῦ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐκπτώσεως. ("Ἀρθρον 3. Ν. Δ/τος 419/1947).

Ἄρθρον 25.

1. Ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου :

α) Ἡ βουλευτικὴ καὶ γερουσιαστικὴ ἀποζημίωσις.

β) Οἱ ἀλλοδαποὶ πρεσβευταὶ καὶ λοιποὶ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ πράκτορες, ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς ἀμοιβαιότητος.

γ) Ὡσαύτως ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς ἀμοιβαιότητος οἱ ἀλλοδαποὶ πρόξενοι καὶ προξενικοὶ πράκτορες, ὡς καὶ τὸ κατώτερον προσωπικὸν τῶν ξένων Πρεσβειῶν καὶ Προξενείων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀσκοῦσιν ἐν Ἑλλάδι ἐπιχειρήσεις, ἀποφερούσας αὐτοῖς προσόδους τῶν κατηγοριῶν Δ', Ε' καὶ Ζ'.

δ) Αἱ ἀμοιβαὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι μετακαλουμένων ἀλλοδαπῶν ὀργανωτῶν, ἐφ' ὅσον ἐξαιροῦνται ρητῶς διὰ τῆς οἰκείας συμβάσεως.

ε) Πᾶσα ἀποζημίωσις παρεχομένη κατ' ἀποκοπὴν ἔναντι δαπανῶν ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας.

¹ Τίθεται ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 11 § 1, 2 Α. Ν. 942/1949.

ς) Αί εις αναπήρους πολέμου και εις θύματα η εις οικογενείας θυμάτων πολέμου παρεχόμεναι συντάξεις και περιθάλψεις πάσης φύσεως.

ζ) Οί ήμεδαποί επαγγελματίαι ξμμισθοι δημοσιογράφοι ήμεδαπών έφημερίδων, μέλη τών Ένώσεων Συντακτών και Ύπαλληλικού Προσωπικού Έφημερίδων.

η) Αί ύπερ Μετοχικών Ταμείων όριζόμεναι κρατήσεις.

θ) Οί έργάται θαλάσσης, πλην τών αξιωματικών.

ι) Τά προς τούς Γενικούς Διοικητάς, Νομάρχας, Δημάρχους και Προέδρους τών Κοινοτήτων παρεχόμενα έξοδα παραστάσεως του αξιωματός των.

2. Έπιτρέπεται ίνα διά διαταγής του Ύπουργού τών Οικονομικών έξαιρουνται τής κατά τήν ΣΤ' Κατηγορίαν του νόμου 1640, ως έτροποποιήθη διά μεταγενεστέρων νόμων, φορολογίας, άμοιβών έκ μισθωτών ύπηρεσιών, τό έξ άλλοδοπών προσωπικόν ανεγνωρισμένων ξένων φιλανθρωπικών άποστολών (Άμερικανικός Έρυθρός Σταυρός κλπ.) έφ' όσον χρόνον θέλει διαρκέση ή έν Έλλάδι παραμονή των.

Άρθρον 26.

1. Ο φόρος, έπιβαλλόμενος εις βάρος τών κτωμένων άμοιβάς ύπηρεσιών, παρακρατείται κατά τήν είσπραξιν παρά μέν τών δημοσίων, εκκλησιαστικών και δημοτικών η κοινοτικών ύπαλλήλων, υπό τών δημοσίων και δημοτικών η κοινοτικών ταμείων, παρά δε τών ιδιωτικών ύπαλλήλων υπό εταιριών, ιδιωτικών οίκων και παντός έν γένει άπασχολούντος συστηματικώς ξμμισθον η ήμερομισθιον προσωπικόν και καταβάλλεται ύπ' αυτών εις τό Δημόσιον Ταμείον έντός του πρώτου δεκαημέρου τών μηνών Άπριλίου, Ιουλίου, Οκτωβρίου και Ιανουαρίου εκάστου έτους, επί ύποχρέων δε έπιχειρήσεων έφ' όσον ό παρακρατηθείς και δηλούμενος φόρος μισθωτών ύπηρεσιών εκάστου τριμήνου αναλογεί εις άποδοχάς ύπαλληλικού και εργατικού προσωπικού οδ' ό αριθμός ύπερβαίνει τούς εκάτον (100) έντός μηνός από τής λήξεως εκάστου τριμήνου, ήτοι έντός τών μηνών Άπριλίου, Ιουλίου, Οκτωβρίου και Ιανουαρίου εκάστου έτους, (Άπόφασις Ύπουργού Οικονομικών Π. 17049 τής 30 Σ/βρίου 1948), ύποβαλλομένης σχετικής δηλώσεως εις τόν Οικονομικόν Έφορον τής περιφερείας έν η έγένετο ή είσπραξις.

2. Όσοι μισθωτοί η ήμερομισθιοι (οιον κοσμηματογράφοι, χειρώνακτες, κτίσται κλπ.) εργάζονται εις εργοδότας μη άπασχολούντας συστηματικώς προσωπικόν, η όσοι κτώνται άμέσως άμοιβάς έκ του έξωτερικού, επιδίδουσι αυτοί έντός του μηνός (Άπριλίου) Ιουλίου εις τόν Οικονομικόν Έφορον τής περιφερείας, έν η διαμένουσι δήλωσιν διά τας κατά τό προηγούμενον οικονομικόν έτος κτηθείσας άμοιβάς, καταβάλλοντες συγχρόνως όλόκληρον τόν φόρον.

3. Έπιτρέπεται ίνα διά Διατάγματος καθορισθώσι τά τής βεβαιώσεως και είσπράξεως του φόρου επί του μισθού τών αξιωματικών φορηγών πλοίων.

4. Οί κτώμενοι άποδοχάς έκ πλειόνων του ένός εργοδοτών η πηγών έφ' όσον τό φορολογητέον ποσόν αυτών ύπερβαίνει τας δραχ. 3.000.000

τριμηνιαίως, υποχρεούνται όπως εντός του πρώτου δεκαημέρου των μηνών 'Απριλίου, 'Ιουλίου, 'Οκτωβρίου και 'Ιανουαρίου εκάστου έτους επιδίδωσιν εις τόν Οικονομικόν "Εφορον τής κατοικίας των δήλωσιν περί του συνολικού ποσού των κατά τό προηγούμενον τρίμηνον κτηθειςών εκ διαφόρων έργοδοτών ή πηγών άποδοχών αυτών, καταβάλλοντες άμα δλόκληρον τήν τυχόν επί πλέον διαφοράν μεταξύ του υπό των έργοδοτών παρακρατηθέντος φόρου και του αναλογούντος τοιούτου επί του συνόλου των δηλουμένων άποδοχών, άθροιστικώς λαμβανομένων ύπ' όψιν διά τήν επιβολήν του φόρου τής κατηγορίας ταύτης ("Αρθρον 3 § 4 Ν. Δ/τος 419/1947).

§ 3. Δημόσια ύπηρεσία κλπ. και ύποχρεώσεις τούτων. (Α. Ν. 942/19, άρθο. 11, § 3).

Πάσα Δημοσία 'Υπηρεσία, ή ύπηρεσία νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ή όργανισμου τελούντος υπό τήν έποπτείαν του Κράτους, έντεταλμένη διά τήν εκκαθάρισιν ή καταβολήν πάσης φύσεως προσθέτων άποζημιώσεων ή άμοιβών εις δημοσίους λειτουργούς ή άλλα οιαδήποτε πρόσωπα λόγω συμμετοχής των εις παντός είδους 'Επιτροπάς ή 'Υπηρεσιακά Συμβούλια κλπ., υποχρεούται όπως γνωστοποιή έγγραφως εις τόν άρμόδιον Οικονομικόν "Εφορον τό όνοματεπώνυμον, τήν διεύθυνσιν τής κατοικίας του δικαιούχου, ως και τό καταβαλλόμενον ποσόν, άσχέτως άν τουτο βαρύνη τό Δημόσιον ή τό νομικόν πρόσωπον κλπ. ή προέρχεται εκ διανομής παραβόλων.

'Επί παντός παραβάτου εφαρμόζονται αναλόγως αί διατάξεις του άρθρου 8 του 'Αναγκ. Νόμου 810/1948.

Δι' άποφάσεως του 'Υπουργού των Οικονομικών θέλει καθορισθί πάσα άναγκαία λεπτομέρεια διά τήν εφαρμογήν τής παρούσης παραγράφου.

Σ η μ. Εις εκτέλεσιν τής άνωτέρω άποφάσεως έξεδόθη ή κατωτέρω 'Υπουργική άπόφασις :

'Αριθ. πρωτ. Π. 8089.

Περί του τρόπου εκπληρώσεως υπό των Δημοσίων 'Αρχών, των 'Υπηρεσιών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κλπ. τής ύποχρεώσεως προς ύποβολήν στοιχείων εις τούς Οίκ. 'Εφόρους περί των καταβαλλομένων άποζημιώσεων εις τούς δημοσίους λειτουργούς κλπ.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Άποφασίζομεν :

1. Πάσα Δημοσία 'Υπηρεσία ή 'Υπηρεσία Νομ. Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ή 'Όργανισμου τελούντος υπό τήν έποπτείαν του Κράτους υποχρεούται από 1ης 'Ιουλίου 1949 και έφεξής όπως άποστέλη κεκυρωμένον αντίγραφο των ύπ' αύτης συντασσομένων καταστάσεων πληρωμής προσ-

Ἄντικείμενον τοῦ φόρου. Ὁ φόρος ὑπὲρ τρίτων ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ὡς ἀποδοχαὶ λογίζονται οἱ μισθοί, τὰ ἡμερομίσθια, τὰ ἐπιδόματα, τὰ δῶρα, αἱ ὑπερωρίες, καὶ ἐν γένει αἱ πάσης φύσεως εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα ἀμοιβαὶ τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς ἐπιχειρήσεως.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν πρὸ πάσης ἐξ αὐτῶν ἐκπτώσεως τῶν κρατήσεων ὑπὲρ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων, τῶν φόρων, τοῦ χαρτοσήμου κλπ. Κάθε δημιουργούμενον ζήτημα λύεται ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων (Κατηγορίας ΣΤ').

Ἄρθρ. 5 Α. Ν. 813/48.

1. Εἰς βάρος τῶν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων ἐπιβάλλεται φόρος ὑπὲρ τρίτων ἴσος πρὸς 6% ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1949 καὶ ἐφεξῆς ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων αὐτῶν.

Ὁ φόρος, ὑπολογιζόμενος ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν μισθῶν, ἡμερομισθίων, ἐπιδομάτων, ὑπερωριῶν καὶ ἐν γένει πάσης φύσεως εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ἄνευ ἐκπτώσεως τινος, συμβεβαιούται καὶ συνεισπράττεται μετὰ τοῦ φόρου ΣΤ' Κατηγορίας τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος τούτου, μὴ ἐπιτρεπομένης ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει τῆς παρακρατήσεως αὐτοῦ ἐκ τῶν μισθωτῶν.

2. Ἐπιχειρήσεις χορηγοῦσαι μηνιαίως δι' ἀποδοχὰς ποσὸν μέχρι δρχ. 5.000.000 ἐξαιροῦνται τῆς φορολογίας τῆς προηγουμένης παραγράφου 1. Ἐάν τὸ μηνιαίως χορηγούμενον ποσὸν τῶν ἀποδοχῶν ὑπερβαίῃ τὰ 5.000.000 ὁ ἐπ' αὐτῶν φόρος δὲν δύναται νὰ εἶναι ποσὸν μεγαλύτερον τοῦ 10% τῆς ὑπὲρ τὰ 5.000.000 διαφορᾶς τῶν χορηγηθεισῶν ἀποδοχῶν.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης παραγράφου λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς ἔδρας τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς κλπ. ὅπουδήποτε τῆς χώρας εὐρισκομένων.

3. Ὁ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους 1 καὶ 2 προσδιοριζόμενος φόρος μειοῦται κατὰ 50% αὐτοῦ προκειμένου περὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν χορηγούμενων δι' ἐργασίαν παρεχομένην εἰς τὰς λοιπὰς, πλὴν τῆς τέως διοικήσεως Πρωτεύουσας, περιφερείας.

4. Ἐξαιροῦνται τῆς φορολογίας τοῦ παρόντος ἄρθρου αἱ καπνοβιομηχανίαι.

5. Δι' ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 660/37 αἶρεται ἢ τυχὸν δημιουργηθησομένη ἀμφισβήτησις διὰ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ κατηγορίας ἐπιχειρήσεων εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ παρόντος ἄρθρου. Τῆς Ἐπιτροπῆς, διὰ τὴν περίπτωση ταύτην, μετέχει καὶ ἄνωτερος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν καὶ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων, ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ.

6. Ὁ φόρος τοῦ παρόντος ἄρθρου κατατίθεται ἀμελλητί ὑπὸ τοῦ εἰσπράττοντος τοῦτον Δημοσίου Ταμίου εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος εἰς

χρηματικόν λογαριασμόν ὑπὸ τὸν τίτλον «Φόροι ὑπὲρ τρίτων Ἀναγκ. Νόμου 843».

7. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Προέδρου ἢ Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐσωτερικῶν δύναται νὰ ὀρίζηται α) ὅτι ἡ καταβολὴ τοῦ φόρου γίνεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἢ εἰς τὰ ταχυδρομικὰ Ταμειυτήρια, β) ὅτι καταβάλλεται ὁ φόρος κατὰ μῆνα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δηλώσεως τοῦ ἀμέσως προηγούμενου τριμήνου, γ) διάφορος τρόπος βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως αὐτοῦ καὶ δ) πᾶσα ἑτέρα ἀναγκαία λεπτομέρεια.

8. Αὐξήσεις, καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἐπιβληθεῖσαι ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1948 μέχρι σήμερον καὶ ἐφεξῆς ὁμοίως ἐπιβληθησόμεναι, τῶν πρὸς ὀργανισμοὺς κοινωνικῆς πολιτικῆς εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ συνεισφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν, περιορίζονται, εἰς τὰς λοιπὰς, πλὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, περιφερείας, εἰς τὸ ἥμισυ τῶν ἀντιστοίχων καὶ συγχρόνων αὐξήσεων εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης ("Ἀρθρ. 5 Α. Ν. 843/1948).

Φορολογικὸς συντελεστής. Ὁ φόρος εἶναι 6% καὶ ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1949 καὶ ἐφεξῆς ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς βιομηχανικῆς καὶ βιοτεχνικῆς ἐπιχειρήσεως.

Προκειμένου περὶ ἀποδοχῶν χορηγουμένων δι' ἐργασίαν παρεχομένην εἰς τὰς λοιπὰς, πλὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, περιφερείας ὁ φόρος μειοῦται κατὰ 50%, ἥτοι ὀρίζεται εἰς 3% ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τούτων. Ἐξαιρέσεις μικρῶν ἐπιχειρήσεων. Αἱ ἐπιχειρήσεις αἱ χορηγοῦσαι μηνιαίως δι' ἀποδοχὰς ποσὸν μέχρι δραχ. 5.000.000 ἐξαιροῦνται τῆς προκειμένης φορολογίας.

Ἐὰν τὸ μηνιαίως παρεχόμενον ποσὸν ὑπερβαίνει τὰ 5 ἑκατομμύρια δραχ. ὁ ἐπ' αὐτοῦ φόρος δὲν δύναται νὰ εἶναι ποσὸν μεγαλύτερον τοῦ 10% τῆς ὑπὲρ τὰ 5 ἑκατομ. διαφορᾶς τῶν χορηγηθεισῶν ἀποδοχῶν.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν τῆς ἕδρας τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς κλπ. ὁπουδήποτε τῆς Χώρας εὐρισκομένων.

Ἐστὼ ὅτι τὸν μῆνα Ἰανουάριον 1949 ἡ Α ἐπιχείρησις κατέβαλε δι' ἀποδοχὰς εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους τῆς δραχ. 6.000.000, ὁ ἐπ' αὐτῶν φόρος εἶναι δραχ. 100.000 (6.000.000 μείον 5.000.000 = 1.000.000 πρὸς 10%) καὶ οὐχὶ δραχ. 360.000 (6.000.000 πρὸς 6%).

Ἐὰν ἡ ἐργασία παρεσχέθη εἰς τὰς λοιπὰς, πλὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, περιφερείας ὁ καταβλητέος φόρος θὰ εἶναι δραχ. 50.000 (100.000 μείον 50%). Ἐὰν ἐκ τῶν δραχ. 6.000.000 δραχμαὶ 5.000.000 ἀφορῶσιν ἐργασίαν παρασχεθεῖσαν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ δραχ. 1.000.000 ἐργασίαν παρασχεθεῖσαν εἰς ἐπαρχίαν ὁ καταβλητέος φόρος θὰ εἶναι :

5) 6 τῶν δραχ. 100.000 =	Δρχ. 83.333
1) 6 τῶν δραχ. 100.000 = 16.666 μείον 50%	» 8.333

Σύνολον » 91.666

Ἐπιπροσῆκον τῆς δηλώσεως. Ἡ δήλωσις υποβάλλεται ὑπὸ τῶν ὑποχρέων ὁμοῦ μετὰ τῆς δηλώσεως ΣΤ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων.

Ὡς πρῶτον ἡμερολογιακὸν τρίμηνον ἐφαρμογῆς τῆς προκειμένης διατάξεως λογίζεται τὸ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι 31 Μαρτίου 1949 χρονικὸν διάστημα, διὰ τὰς ἐντὸς τοῦ ὁποίου καταβληθείσας ἀμοιβάς, ἡ δήλωσις θὰ υποβληθῆ μέχρι 10ης Ἀπριλίου 1949, προκειμένου δὲ περὶ ἐπιχειρήσεων, ἀπασχολουσῶν προσωπικὸν ἄνω τῶν 100 ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν ἢ δήλωσις θὰ υποβληθῆ μέχρι τέλους Ἀπριλίου 1949. Ἡ δήλωσις υποβάλλεται εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τὸν ἀρμόδιον διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς δηλώσεως ΣΤ' κατηγορίας.

Καταθέσεις εἰσπραξέων. Ἡ εἰσπράττουσα τὸν φόρον Ἀρχὴ ὀφείλει ὅπως καταθέσῃ τοῦτον ἀμελλητὴ εἰς τὸν παρά τῆ Τραπεζῆ τῆς Ἑλλάδος χρηματικὸν λογαριασμὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Φόροι ὑπὲρ τρίτων Α. Ν. 843) 1948» λαμβάνουσα διπλότυπον ἀπόδειξιν, τὸ ἔν ἀντίτυπον τῆς ὁποίας υποβάλλεται ἡμῖν. (Διευθύνσιν Φορολογίας Προσόδων Τμῆμα Β').

Οἱ Οἶκον. Ἐφοροι, θέλετε παρακολουθήσει καὶ ἐλέγξει μετὰ ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ ἐπιμονῆς τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῆς φορολογίας ταύτης, ἥτις καθίσταται ἔτι μᾶλλον εὐχερῆς ἐκ τῆς ὑποχρέωσεως τηρήσεως βιβλίων ὑπὸ τῶν βιομηχάνων καὶ βιοτεχνῶν. Ὡσαύτως θὰ συμβουλευέσθε τὰ στοιχεῖα τοῦ Ι.Κ.Α. κλπ. Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων μετὰ τῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν ὁποίων δέον νὰ συνεργάζεσθε στενῶς.

§ 6. Ἀμοιβαὶ ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελματιῶν.

Ἄρθρον 27.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ Α'.

1. Ἐπὶ πασῶν τῶν οἰωνόηποτε καθαρῶν ἀμοιβῶν ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελματιῶν, ὅσα τὰ τῶν ἱατρῶν, ἀρχιτεκτόνων, μηχανικῶν, καλλιτεχνῶν, κλπ., ἀμισθῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ὡς οἱ συμβολαιογράφοι, δικαστικοὶ κλητῆρες κλπ. ἐπιβάλλεται καθ' ἕκαστον ἔτος φόρος πρὸς: ¹

Κλιμάκια Προσόδου	Συντελεστὴς κλιμακίου μετ' εἰσφορᾶς	Φόρος κλιμακίου μετὰ πολ. εἰσφορᾶς	Σύνολον κερδῶν
60.000.000	14,40 %	8.640.000	60.000.000
60.000.000	19,20 %	20.160.000	120.000.000
60.000.000	24,00 %	34.500.000	180.000.000
60.000.000	30,00 %	52.560.000	240.000.000
Πλέον	36,00 %		

Σημ. Ὁ φόρος προσαυξάνεται πάντοτε κατὰ τὸ 1/5 αὐτοῦ λόγω πολεμικῆς εἰσφορᾶς συμφώνως τῇ περιπτ. δ' τῆς § 2 τοῦ ἀρθρου 14 τοῦ νόμου.

¹ Ὁ συντελεστὴς τοῦ φόρου μέχρι 30 Ἰουνίου 1948 ἦτο 20 %.

Τὰ κέρδη τοῦ τριμήνου Ἰανουαρίου - Μαρτίου 1949 θὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὸν νέον φορολογικὸν συντελεστήν, καίτοι ἡ δήλωση ἐπιδίδεται πρὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1949, ἀφ' ἧς ἰσχύει ὁ νέος νόμος, καθ' ὅσον τὰ κέρδη τοῦ τριμήνου τούτου ἀνάγονται εἰς διαχειριστικὸν ἔτος λήγον ἐντὸς τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1948 - 49 ἢ ἔτι πλέον ἐντὸς τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949 - 50. Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῆς § 1 τοῦ ἀρθροῦ 3 καὶ τῆς § 3 τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ κοινοποιουμένου νόμου, ἡ φορολογία Δ' Κατηγ. ὑπὸ τὴν νέαν αὐτῆς μορφήν καὶ συνεπῶς οἱ οἰκείοι συντελεσταὶ τοῦ ἀρθροῦ 4 § 3 ὡς καὶ αἱ κλάσεις τῆς § 4 τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ, ἰσχύει διὰ τὰ κέρδη τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους 1948 ἢ τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους, οὗ ἡ λήξις ἐμπίπτει εἰς τὸ μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1949 χρονικὸν διάστημα, ὄντως δὲ ἐν προκειμένῳ ἔχον κέρδη ἄτινα ὅπωςδήποτε ἀνάγονται φορολογικῶς εἰς τὸ οἶκον. ἔτος 1949 - 1950 ἢ εἰς τὸ ἐπόμενον οἶκον. ἔτος 1950 - 51, ἦτοι εἰς ἔτος ἀκόμη μεταγενέστερον τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου νόμου.

Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους εἰς τὰς περιπτώσεις ὑποβολῆς παρ' ἡμεδαπῆς ἀνωνόμου ἐταιρίας δηλώσεως Δ' Κατηγ. μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1949 (ἦτοι πρὸ τῆς λήξεως τῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 20 § 1 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. 8μήνου προθεσμίας) διὰ τὰ κέρδη τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους 1948, ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἀναλογουμένου ἐπὶ τούτων φόρου θὰ γίνῃ βάσει τῶν νέων συντελεστῶν, διότι ἐν προκειμένῳ θὰ ληθῆ ὑπ' ὄψει ἡ χρονικὴ ἐπιδόσεως τῆς ἣν ἀνάγονται τὰ φορολογούμενα κέρδη καὶ οὐχὶ ὁ χρόνος ἐπιδόσεως τῆς δηλώσεως. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ κέρδη ταῦτα θὰ φορολογηθοῦν εἰς ὀλόκληρον ἀνεῦ ἐκπτώσεως τοῦ διπλασίου φόρου ἐπιτηδεύματος, τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἀρθροῦ 23 τοῦ Ν.Δ. 53) 1946 ἀτονούσης μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Α.Ν. 942) 1949. Γενικότερον, ἡ τοιαύτη ἐκπτώσις τοῦ διπλασίου τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος δ' ὁ ὅ δ' ἐ ν α τ ὶ ν φο ρ ο λ ο γ ο υ μ ἔ ν ω ν τ ὶ ν ὑ π α χ θ ο ῦ μ ἔ ν ω ν εἰς τὸν φόρον Δ' ἢ Ζ' κατηγ. βάσει τοῦ νόμου θέλει ἰσχύσει.

Οἱ φορολογικοὶ οὔτοι συντελεσταὶ θὰ ἰσχύσουν καὶ ὅταν τὸ φορολογητέον κέρδος τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνάγεται εἰς χρῆσιν περιλαμβάνουσαν ὀλιγωτέρας τῶν 12 μηνῶν, πράγμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συμβῆ π. χ. ἐν περιπτώσει διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς.

Ἐπίσης εἰς τὰς περιπτώσεις ὑποβολῆς, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Α.Ν. 324) 1945, τριμηνιαίων προσωρινῶν δηλώσεων, ὁ φόρος θὰ ὑπολογίζεται ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐτησίων κερδῶν, μεθ' ἕκαστον ὅμως τρίμηνον θὰ γίνηται ἀνακαταλογισμὸς τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν κερδῶν τῶν διαρρουσάντων τριμήνων ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκπίπτῃται ὁ ἐπὶ τούτων καταβληθεὶς φόρος.

Α.Ν. 942/49 ἀρθρ. 12 § 1. Ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν φόρον τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἀρθροῦ 27 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων Κατηγορίας Ζ' ἐλευθέρων ἐπαγγελματιῶν, ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 6, 7 καὶ 8 τοῦ παρόντος, τοῦ φόρου τῆς κλίμακος τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ παρόντος μειουμένου κατὰ 20% ὡς ἀκολούθως :

§ 7. Πίναξ καταταξίμων έπιτηδευματιών.

Φόρος μετά Πολ. Εισφ. Ζ' Κατηγορίας καταταξιμων έπιτηδευματιών και παγίου τέλους.

Κλάσις	Φορολογητέα μηνιαία κέρδη	Μηνιαίος φόρος μετά πολεμικής εισφοράς	Σύνολον μηνιαίων κερδών	Μηνιαίον πάγιον τέλος
—	—	—	500.000	10.000
1	150.000	4.800	650.000	10.000
2	300.000	9.600	800.000	10.000
3	450.000	14.400	950.000	10.000
4	600.000	19.200	1.100.000	10.000
5	750.000	28.800	1.250.000	20.000
6	1.000.000	38.400	1.500.000	20.000
7	1.250.000	57.600	1.750.000	20.000
8	1.500.000	76.800	2.000.000	30.000
9	1.750.000	96.000	2.250.000	30.000
10	2.000.000	124.800	2.500.000	30.000
11	2.250.000	153.600	2.750.000	40.000
12	2.500.000	192.000	3.000.000	40.000
13	2.750.000	230.400	3.250.000	60.000
14	3.000.000	268.800	3.500.000	60.000
15	3.250.000	307.200	3.750.000	80.000
16	3.500.000	345.800	4.000.000	80.000
17	3.750.000	403.200	4.250.000	100.000
18	4.000.000	460.800	4.500.000	100.000
19	4.250.000	518.400	4.750.000	120.000
20	4.500.000	576.000	5.000.000	120.000

ΠΑΓΙΟΝ ΤΕΛΟΣ

α) Πάν φυσικόν πρόσωπον, έκαστος όμόρρυθμος έταίρος τών όμορρυθμών ή έτερορρυθμών έταιριών και ό συνεταιρισμός υποκείμενα εις τόν φόρον (του άρθρου 4) του παρόντος υποχρεούνται ως άνωτέρω και εις καταβολήν μηνιαίου παγίου τέλους άσκήσεως έπιτηδεύματος κατά την ακόλουθον κλίμακα :

α) δρχ. 10.000	διά τούς καταταγέντας εις τάς κλάσεις	1, 2, 3 και 4
β) » 20.000	» » » » » » » »	5, 6 » 7
γ) » 30.000	» » » » » » » »	8, 9 » 10
δ) » 40.000	» » » » » » » »	11 » 12
ε) » 60.000	» » » » » » » »	13 » 14
στ) » 80.000	» » » » » » » »	15 » 16
ζ) » 100.000	» » » » » » » »	17 » 18
η) » 120.000	» » » » » » » »	19 » 20

Εις τό μηνιαίον πάγιον τέλος τών δραχ. 10.000 υπόκεινται ό άπαλλασσόμενος του φόρου Δ' Κατηγορίας λόγω ποσοδ κερδών και ό τό πρώτον άρχόμενος τών έργασιών του διά τό χρονικόν διάστημα μέχρι τέλους του οίκονομικού έτους της έναρξεως.

β) Τὸ τέλος τῆς προηγουμένης παραγράφου μειοῦται εἰς τὸ ἡμισυ διὰ τοὺς ὑποχρέους τοὺς ἀσκοῦντας τὸ ἐπιτηδεύμα τῶν εἰς πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία κάτω τῶν 25.000 κατοίκων.

γ) Τὸ πάγιον τέλος τῶν ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν, ὀρίζεται καθ' ἑκάστον μῆνα εἰς 0,25^ο/₁₀₀ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνὸς ἀναπροσηρμοσμένου καταβεβλημένου μετοχικοῦ κεφαλαίου αὐτῶν ἢ καταβεβλημένου μετοχικοῦ κεφαλαίου, προκειμένου περὶ νέων ἐταιριῶν. Τὸ τέλος τῆς παρούσης παραγράφου δὲν δύναται νὰ εἶναι ποσὸν μικρότερον τῶν δραχ. 100.000, οὐδὲ μεγαλύτερον τῶν δραχ. 500.000 μηνιαίως. ("Ἄρθρ. 10 Α.Ν. 942/1949).

Σημ. Εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρ. 10 Α.Ν. 942/49 ἐξεδόθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις:

§ 8. Περὶ τοῦ τρόπου καὶ χρόνου ἐγχειρίσεως δηλώσεων παγίου τέλους.

Ἄριθ. πρωτ. Π. 8086.

Περὶ τοῦ τρόπου καὶ χρόνου ἐγχειρίσεως δηλώσεων παγίου τέλους ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος, ἐκδόσεως ἀδειῶν κλπ.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

"Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῆς παρ. 10 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Α. Ν. 942/1949 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων».

Ἀποφασίζομεν

Πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον ὑποκείμενον εἰς τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παραγρ. 1—9 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Α.Ν. 942) 1949 μηνιαῖον πάγιον τέλος ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος ὑποχρεοῦται ὅπως κατὰ μῆνα Ἰούλιον ἐκάστου οἴκου, ἔτους ἐπιδίδῃ εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. "Ἐφορον ἢ τὸν παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένον Ἐφοριακὸν ὑπάλληλον ἢ δημόσιον εἰσπράκτορα δηλώσιν περὶ τοῦ ἐπιτηδεύματος αὐτοῦ. Ἐν περιπτώσει διατηρήσεως ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου πλειόνων καταστημάτων, ὑποκαταστημάτων ἢ πρακτορείων ἢ συμμετοχῆς αὐτοῦ ὡς ὁμορρυθμοὺς μέλους εἰς ὁμόρρυθμον ἢ ἑτερόρρυθμον ἐταιρίαν ἐπιδίδεται ἐνιαίᾳ δήλωσις εἰς τὸν Οἶκον. "Ἐφορον τῆς ἔδρας τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει εἰς τὸν κατὰ τὰς ἰσχυοῦσας διατάξεις ἀρμόδιον διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου Δ' ἢ Ζ' Κατηγ. καθαρῶν προσόδων Οἴκον. "Ἐφορον.

Οἱ τὸ πρῶτον ἀρχόμενοι τῆς ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐπιδίδωσι τὴν δήλωσιν ἐντὸς τοῦ πρώτου μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῶν.

Ἐν περιπτώσει αὐξήσεως τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου τῆς ὑποχρέου ἀνωνύμου ἐταιρείας ἢ ἰδρύσεως παρ' ἀλλοδαπῆς ἀσφαλιστικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἐτέρου κλάδου ἐπιδίδεται ἐντὸς τοῦ ἐπομένου μηνὸς καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ἢ διὰ καταβολῆς αὐξήσεως τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου ἢ ἢ ἴδρυσις ἐτέρου ἀσφαλιστικοῦ κλάδου συμπληρωματικῆς δήλωσις, διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπὶ πλέον ὀφειλομένου τέλους.

Ἡ κατά τὰς προηγουμένης παραγράφου δηλώσεις, ἧς ὁ τύπος ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δεόν νά περιλαμβάνη:

α) Τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ δηλοῦντος ἢ προκειμένου περὶ ἄνωνύμου ἑταιρίας τὴν ἑταιρικήν τῆς ἑπωνυμίαν καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμον, ἐπάγγελμα καὶ διεύθυνσιν κατοικίας τοῦ ἀντικλήτου ἢ ἐντολλοδόχου αὐτῆς.

β) Τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τῆς ἐπιχειρήσεως.

γ) Τὴν ἔδραν τῆς ἐπιχειρήσεως, τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος, γραφείου κλπ., ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ φυσικοῦ προσώπου καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀστυνομικῆς του ταυτότητος (ἐκδόουσα Ἀρχή, αὐξ. ἀριθμὸς καὶ χρονολογία).

δ) Τὴν διεύθυνσιν τῶν τυχόν ὑποκαταστημάτων, πρακτορείων, παραρτημάτων κλπ. τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ δηλοῦντος, ἐὰν δὲ οὗτος μετέχη ὡς ὁμόρρυθμον μέλος ὁμορρύθμου ἢ ἑτερορρύθμου ἑταιρίας τὴν ἑπωνυμίαν, ἔδραν καὶ σκοπὸν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, ὡς καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμον τῶν λοιπῶν ἑταίρων καὶ τὰ ποσοστὰ συμμετοχῆς ἐκάστου εἰς τὴν ἑταιρίαν.

ε) Τὸ προσηρμοσμένον ἢ καταβεβλημένον μετοχικὸν κεφάλαιον, ἐὰν ὁ δηλῶν τυγχάνη ἄνωνυμος ἡμεδαπῆ ἑταιρία.

στ) Τὴν χρονολογίαν συντάξεως τῆς δηλώσεως καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ φορολογουμένου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἐκπροσώπου κλπ.

ζ) Βεβαίωσιν τοῦ ἀρμοδίου Δημοσίου Ταμείου περὶ καταβολῆς τοῦ κατωτάτου τοῦλάχιστον ποσοῦ παγίου τέλους τῆς παραγρ. 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Α.Ν. 942)1949, προκειμένου δὲ περὶ ἄνωνύμων ἑταιριῶν τοῦ κατὰ τὰς παραγρ. 3 καὶ 4 τέλους, κατὰ περίπτωσιν. Ἐπὶ ἐκπροθέσμων δηλώσεων καταβάλλεται καὶ τὸ μηνιαῖον πάγιον τέλος ὄλων τῶν μέχρι τῆς ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως διαρρηυσάντων μηνῶν, μετὰ τῶν νομίμων προσαυξήσεων.

Βάσει τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον δηλώσεως ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου ἢ τοῦ ἐντελλομένου ὑπαλλήλου ἄδεια ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος ἐγχειριζομένη εἰς τὸν δηλοῦντα. Ἡ ἄδεια αὕτη, ἧς ὁ τύπος ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δεόν νά περιλαμβάνη:

α) Τὸν αὐξοῦντα ἀριθμὸν τῆς ἀδείας λαμβανόμενον ἐξ εἰδικοῦ μητρώου καταχωρίσεως τῶν ἐκδιδομένων ἀδειῶν ἐπιτηδεύματος ὡς καὶ τὸ οἶκον. ἔτος δι' ὃ αὕτη ἰσχύει.

β) Τὰ ἐν τῇ σχετικῇ δηλώσει παγίου τέλους ἀναγεγραμμένα στοιχεῖα, ὡς ταῦτα καθορίζονται ἐν παρ. 4 τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

γ) Τὴν χρονολογίαν ἐκδόσεως τῆς ἀδείας, τὴν ὑπογραφήν τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου, ὡς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ὑπηρεσίας.

Ἐξαιρετικῶς διὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1949/50 δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ὑποβολὴν δηλώσεως οἱ ἐπιτηδεύματιαι ἐπ' ὀνόματι τῶν ὁποίων ἐγένετο προσωρινὴ βεβαίωσις τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος καὶ πολεμικῆς εἰσφορᾶς βάσει τῶν στοιχείων τοῦ οἴκου. ἔτους 1948/49 ὡς καὶ τοῦ κατωτάτου ὀρίου παγίου τέλους συμφώνως τῇ παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Α.Ν. 942/1949 καὶ ταῖς σχετικαῖς ὁδηγίαις ἡμῶν (παρ. 20 ὑπ' ἀριθ. 77/1949 ἐγκυκλίου).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθῆτω εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1949.

Ὁ Ὑπουργός
Δ. ΧΕΛΜΗΣ

Στοιχεῖα ἐφ' ὧν βασιζέται ὁ Οἶκον. Ἐφορος ἵνα προβῆ εἰς κατάταξιν τοῦ ὑποχρέου εἰς τὴν προσήκουσαν κλάσιν.

A. N. 942/1949 — Ἄρθρον 6.

1. Ἡ κατάταξις τοῦ ὑποχρέου εἰς τὴν προσήκουσαν κλάσιν τῆς κλίμακος τοῦ παρόντος ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκ τῶν εἰλικρινῶν βιβλίων τοῦ ὑποχρέου προκυπτόντων καθαρῶν κερδῶν.

Ἐν περιπτώσει μὴ τηρήσεως βιβλίων ἢ τηρήσεως ἀνεπαρκῶν ἢ ἀνακριθῶν βιβλίων ὁ Οἶκον. Ἐφορος πρὸς μόρφωσιν γνώμης περὶ τῶν πραγματοποιηθέντων κερδῶν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν: α) τὸ εἶδος τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τοῦ ἐπαγγέλματος, τὴν θέσιν ἐν ἣ ἀσκοῦνται ταῦτα καὶ τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν ὡς καὶ τὴν πελατεῖαν των, β) τὸ εἶδος τοῦ ἀσκουμένου ἐμπορίου (χονδρικόν, ἡμιχονδρικόν, λιανικόν, ἀπ' εὐθείας ἐν ἰδίῳ καταστήματι ἢ μέσῳ τρίτων διὰ παρακαταθήκης ἢ κατὰ μεγάλας ποσότητας ἐν πλῶ ἢ τράνζιτο κλπ.), γ) τὰ ἀπασχολούμενα ἐν τῇ ἐπιχειρήσει κεφάλαια, τὰς πάσης φύσεως πιστώσεις καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῶν καταβαλλομένους τόκους καὶ προμηθείας, δ) τὰ καταβαλλόμενα ἐνοίκια διὰ τὸ κατάστημα, γραφεῖον, ἐργαστήριον κλπ. ὡς καὶ διὰ τὰ τυχόν χρησιμοποιούμενα ὑποκαταστήματα, ἀποθήκας κλπ., ε) τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπασχολουμένων ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν ὡς καὶ τοὺς καταβαλλομένους μισθοὺς καὶ ἡμερομίσθια, στ) τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα τῆς ἐπιχειρήσεως, τὰς ἐπὶ πιστώσει πωλήσεις, τὰς ἀγοράς ἐμπορευμάτων καὶ πρώτων ὑλῶν, ζ) προκειμένου περὶ βιοτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων τὸ εἶδος, τὴν ἀξίαν καὶ τὴν παραγωγικὴν ἰκανότητα τῶν τεχνικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ ἐν γένει τῶν μέσων τῆς παραγωγῆς καὶ η) ἐν γένει πᾶσαν ἄλλην σχετικὴν πληροφορίαν.

2. Διὰ τὴν κατάταξιν κοινοποιεῖται εἰς τὸν ὑπόχρεο ἀπόσπασμα τοῦ οἰκείου φύλλου ἐλέγχου. Ἀπόσπασμα κοινοποιεῖται καὶ εἰς τὸν ἐπιτηδευματίαν τὸν ἔχοντα μηνιαῖα κέρδη μέχρι δρχ. 500.000.

A. N. 942/1949 — Ἄρθρον 7.

1. Αἱ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον κατατάξεις τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949 — 50 ἰσχύουσι καὶ διὰ τὰ ἐπόμενα οἰκονομικὰ ἔτη μέχρις οὗ διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδιδόμενου προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὀρισθῆ γενικὴ ἀνακατάταξις τῶν ὑποχρέων.

2. Δι' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτος ὁ καταταγείς εἰς κλάσιν οὐχὶ ἀνωτέραν τῆς 12ης ὑπόχρεως, ὀφείλει νὰ ζητῇ τὴν νέαν κατάταξιν του δι' αἰτήσεώς του ὑποβαλλομένης εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου τοῦ ἀμέσως προηγούμενου οἰκονομικοῦ ἔτους, ἐφ' ὅσον τὰ κατὰ μέσον ὄρον μηνιαῖα καθαρὰ κέρδη του δικαιολογοῦσι κατάταξιν του εἰς μικροτέραν ἢ κατὰ περίπτωσιν μεγαλυτέραν κλάσιν, διαφέρουσαν ὅμως τῆς ὑφισταμένης κατὰ δύο τοῦλάχιστον κλάσεις. Ὡσαύτως ὁ καταταγείς εἰς κλάσιν ἀνωτέραν τῆς 12ης ὑπόχρεως ὀφείλει ὅπως ἐντὸς τῆς αὐτῆς ὡς ἀνω προθεσμίας ὑποβάλλῃ εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον δὴλωσιν περὶ τῶν καθαρῶν αὐτοῦ κερδῶν καὶ νὰ αἰτησῆται ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, τὴν κατάταξιν του εἰς κλάσιν ἀνωτέραν ἢ κατωτέραν τῆς εἰς ἣν κατετάγη ἢ τὴν παραμονὴν του εἰς τὴν αὐτὴν κλάσιν. Ἡ μὴ ὑποβολὴ τῆς κατὰ τὴν παρούσαν παράγραφον δηλώσεως ἢ ἡ ἀνακρίβεια ταύτης συνεπά-

γεται τὰς κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ποινὰς παραλείψεως τῆς δηλώσεως ἢ ἀνακριθείας αὐτῆς διὰ τὸν τυχὸν ἐπὶ πλεόν τῆς κατατάξεως ὀφειλόμενον φόρον.

3. Ὁ Οἶκον. Ἐφορος δικαιούται ἐν πάσῃ περιπτώσει δι' ἕκαστον οἶκον. ἔτος νὰ ἐνεργήσῃ νέαν κατάταξιν τοῦ ὑποχρέου, κοινοποιῶν εἰς αὐτὸν τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα ἐγγραφῆς εἰς φορολογικὸν κατάλογον μέχρι καὶ τῆς 30 Ἰουνίου τοῦ ἀμέσως προηγούμενου οἰκονομικοῦ ἔτους, ἐφ' ὅσον τὰ κατὰ μέσον ὄρον μηνιαία καθαρὰ κέρδη τοῦ ὑποχρέου δικαιολογοῦσι κατάταξιν του εἰς μεγαλύτεραν κλάσιν. Τοιαύτη νέα κατάταξις δὲν δύναται νὰ γίνῃ προκειμένου περὶ φορολογουμένων καταταγέντων οὐχὶ ἄνω τῆς 12ης κλάσεως, ἐφ' ὅσον δὲν προκύπτει διαφορὰ καθαρῶν κερδῶν δικαιολογούσα τὴν κατάταξιν εἰς κλάσιν κατὰ δύο τοῦλάχιστον κλάσεις ἀνωτέραν τῆς, εἰς ἣν ἔχει καταταγῆ, ὁ ὑπόχρεως.

4. Ἐπὶ ἐπιτηδευματιῶν ἀρξαμένων τὸ πρῶτον τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐνεργεῖται κατάταξις ἀπὸ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου οἰκονομικοῦ ἔτους ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προκυψάντων κερδῶν κατὰ τὸ πρῶτον ἡμερολογιακὸν ἢ διαχειριστικὸν ἔτος. Ἐὰν τοῦτο περιλαμβάνῃ χρονικὸν διάστημα ἔλασσον τοῦ ἔτους, ἐνεργεῖται ἀπὸ τοῦ ἀμέσως μεθεπομένου οἰκονομικοῦ ἔτους νέα κατάταξις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κερδῶν ἑτησίας περιόδου τῶν προκυψάντων κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρας περιπτώσεις ὁ φορολογούμενος ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ σχετικὴν δήλωσιν μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου τοῦ ἀμέσως προηγούμενου οἰκονομικοῦ ἔτους καθ' ὃ θὰ ἰσχύσῃ ἡ κατάταξις ἢ ἀνακατάταξις.

5. Ἐν περιπτώσει παύσεως ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος ὁ φορολογούμενος ὑποχρεούται ὅπως ἐντὸς τοῦ ἀμέσως ἐπομένου μηνὸς ὑποβάλῃ σχετικὴν αἴτησιν περὶ διαγραφῆς του ἐκ τῶν φορολογικῶν καταλόγων τῆς κατατάξεως. Ἡ διαγραφή ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἀπὸ τοῦ μηνὸς τοῦ ἀμέσως ἐπομένου τῆς διακοπῆς. Τὴν διαγραφὴν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ οἶκοθεν καὶ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος, συντάσσων πρὸς τοῦτο σχετικὴν πράξιν.

Ὁ φορολογούμενος ἐντὸς τῶν ἀμέσως ἐπομένων τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς παύσεως τῶν ἐργασιῶν του ὑποχρεούται νὰ ὑποβάλῃ δήλωσιν διὰ τὰ μέχρι τῆς διακοπῆς προκύψαντα καθαρὰ κέρδη του καὶ νὰ καταβάλῃ τὸν προσήκοντα φόρον, ὑπολογιζόμενον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κλιμακίων προσόδου τῆς § 6 τοῦ ἄρθρου 27 § 1 τοῦ παρόντος ἐν σελίδι 16 ἢ κατὰ περίπτωσιν τοῦ πίνακος καταταξιμῶν ἐπιτηδευματιῶν, ὡς ἡ § 7 τοῦ παρόντος ἐν σελίδι 18.

A. N. 942/1949 ἄρθρ. 8 § 1. — Κατὰ τῶν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 6 καὶ 7 τοῦ παρόντος γενομένων ἐγγραφῶν ἢ ἀποφάσεων τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἐπιτρέπεται ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἔνστασις τοῦ ὑποχρέου ἐκδικαζομένη ὑπὸ τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐνστάσεων τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ Κώδικος φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων.

2. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐνστάσεων δι' ἧς κατατάσσεται ὁ ὑπόχρεως μέχρι καὶ τῆς τρίτης κλάσεως οὐδὲν ἕτερον ἔνδικον μέσον ἔχει οὗτος.

3. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐνστάσεων δι' ἧς κατατάσσεται ὁ ὑπόχρεως εἰς κλάσιν μεγαλύτεραν τῆς τρίτης ἐπιτρέπεται αἴτησις ἀναθεωρήσεως, μὴ ἐφαρμοζομένης δι' αὐτὸν τῆς διατάξεως τῆς

παραγράφου 1 του άρθρου 40 του Κώδικος φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων.

Ἡ αἴτησις ἀναθεωρήσεως ἐγχειρίζεται ἢ κοινοποιεῖται εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὸν ὑπόχρεω τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

4. Ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας δικαιούται εἰς αἴτησιν ἀναθεωρήσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος διὰ τοὺς ὑποχρέους τοὺς καταταγέντας ὑπ' αὐτῆς εἰς κλάσιν μεγαλύτεραν τῆς τρίτης.

5. Αἱ αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως ἐκδικάζονται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς συντιθεμένης καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐνοστάσεων ἀκολουθουμένης δὲ τῆς ἐνώπιον αὐτῆς διαδικασίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ἰδιωτικὸν μέλος, ἀδιαφόρως τοῦ ἐπαγγέλματος ὅπερ ἀσκεῖ ὁ κρινόμενος, ὀρίζεται μετὰ δύο ἀναπληρωτῶν ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς ἔδρας τῆς Οἴκον. Ἐφορίας, ἐν ἑλλείψει δὲ τοιοῦτου, ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ ἔδρᾳ ὑφισταμένου Ἐμπορικοῦ Συλλόγου καὶ ἐν ἑλλείψει τοιοῦτου, ὑπὸ τῆς σοβαρωτέρας, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου, ἐμπορικῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως. Ἐν περιπτώσει μὴ ὀρισμοῦ ἰδιωτικοῦ μέλους ἢ μὴ προσελεύσεως τοῦ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν δικάσιμον, οὗτος ἀναπληροῦται ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς.

6. Κατὰ τῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν αἰτήσεων ἀναθεωρήσεως ἐπιτρέπεται μόνον αἴτησις ἀναίρεσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ Β'.

2. Ὅμοίως εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπόκειται πᾶσα ἀμοιβὴ καταβαλλομένη εἰς πραγματογνώμονας, διαιτητάς, ἐκκαθαριστάς ἐν γένει, ἐλεγκτάς ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, ἐκτελεστάς διαθηκῶν, ἐκκαθαριστάς κληρονομιῶν, κηδεμόνας σχολαζούσης κληρονομίας ὡς καὶ πᾶσα ἀμοιβὴ ἐκ συγγραφικῶν δικαιωμάτων, φορολογουμένη ἐπὶ συντελεστῇ δώδεκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (12%) (ν. δ. 2228/1943 ἄρθρ. 5, ἀν. ν. 324/1945 ἄρθρ. 5).

Ἡ ἀμοιβὴ αὕτη φορολογεῖται αὐτοτελῶς καὶ ἀνεξαρτήτως ἐτέρας φορολογικῆς ὑποχρέσεως τῶν προσώπων τῶν κτωμένων ταύτην, τοῦ φόρου παρακρατουμένου παρὰ τοῦ καταβάλλοντος τὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὰ διὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν ἰσχύοντα.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ Γ'.

3. Εἰς τὸν φόρον τῆς § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὑπόκειται καὶ πᾶσα καθαρὰ πρόσδοδος μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ εἰς ἄλλην κατηγορίαν.

Α. Ν. 942/1949 ἄρθρ. 12. — Εἰς τὴν φορολογίαν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος ὑπάγεται καὶ ἡ πρόσδοδος ἢ προκύπτουσα ἀπὸ τῆς 1ῆς Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς ἐκ τῆς μερικῆς ἢ ὀλικῆς ἐκμισθώσεως βιομηχανικῶν κτιρίων μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς πάσης φύσεως μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων.

Ἡ κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων πρόσδοδος φορολογεῖται ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949-50 καὶ ἐφεξῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συντελεστοῦ τοῦ ἄρθρου 27 § 1 ἐφαρ-

μοζομένων αναλόγως τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἀρθροῦ 19 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων.

Σημ. Ἡ § 3 τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ ἀν. ν. 942/1949 παρατίθεται ἀνωτέρω σελ. 16, κλιμάκια προσόδου.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ Δ'.

4. Καθαρὰ ἀμοιβὴ λογίζεται ἡ μετ' ἀφαίρεσιν ἀπὸ τῆς ἀκαθαρίστου παντὸς φόρου, τέλους ἢ δικαιώματος καὶ ἐν γένει πάσης δαπάνης καταβληθείσης πρὸς παροχὴν τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀπόληψιν τῆς ἀμοιβῆς, ἐκτὸς τοῦ διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπιβαλλομένου φόρου.

§ 9. Ἐξαιρέσεις τοῦ φόρου Ζ' Κατηγορίας.

Σημ. Ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου Ζ' Κατηγορίας α) οἱ καλλιτέχναι γλύπτται, ζωγράφοι καὶ μουσικοὶ διὰ τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν ἀποκομιζόμενα κέρδη καὶ β) οἱ ἀνάπηροι καὶ τὰ θύματα πολέμου ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς δὲν δύνανται νὰ καταταγῶσιν εἰς κλάσιν ἀνωτέραν τῆς δευτέρας ("Ἀρθρ. 12 § 3 Α. Ν. 942/1949).

Ἄρθρον 28.

1. Αἱ δηλώσεις οὐσαι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τοὺς κτωμένους καθαρὰς ἀμοιβάς, ὑποπιπτούσας εἰς τὸν φόρον, ἐπιδίδονται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς περιφέρειας, ἐν ἣ διαμένει ὁ φορολογούμενος, ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους, ὃ δὲ φόρος καταβάλλεται εἰς

Σημ. Τὰ τῆς ἐπίδοσεως δηλώσεων καὶ τῆς καταβολῆς καὶ προκαταβολῆς τοῦ φόρου διέπονται ἤδη ὑπὸ τῶν παρατιθεμένων κατωτέρω διατάξεων τοῦ δ. τῆς 25-6-1948, καὶ ἀρθρ. 4 § 6 ἀν. ν. 942/1949. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸν φόρον τῶν καταταξιμῶν ἐπιτηδευματιῶν οὗτος καταβάλλεται κατὰ μῆνα μετὰ τοῦ παγίου τέλους.

Δ. 25-6-48 ἀρθρ. 1 § 1. Ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1948-49 καὶ ἐφεξῆς αἱ ἐτήσιοι δηλώσεις ἀπασῶν τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων καὶ συνθετικοῦ, αἱ ἐπιδιδόμεναι μέχρι τοῦδε κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον, θὰ ἐπιδίδονται ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους.

2. Ἐξαιρετικῶς διὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1948-49 αἱ δηλώσεις θὰ περιλαμβάνουν πρόσοδον δεκαπενταμήνου περιόδου, ἧτοι ἀπὸ 1-4-1947 ἕως 30-6-1948.

Αἱ κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 παράγρ. 1 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 324/1945 τριμηνιαῖαι δηλώσεις τοῦ φόρου Δ' καὶ Ζ' Κατηγοριῶν τῶν καθαρῶν προσόδων, ἐπιδίδονται ἐντὸς τοῦ ἐπομένου μηνὸς ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου τριμήνου, ἧτοι ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἰουλίου, Ὀκτωβρίου, Ἰανουαρίου καὶ Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους.

Ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1948/49 οἱ φόροι ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν τῶν καθαρῶν προσόδων καὶ ὁ συνθετικὸς φόρος ἐπὶ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου καταβάλλονται ὡς ἀκολουθῶς.

στ') 'Ο φόρος Ζ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων (ἀμοιβῶν ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων) καταβάλλεται ὁλόκληρος σὺν τῇ δηλώσει ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἰουλίου, Ὀκτωβρίου, Ἰανουαρίου καὶ Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους διὰ τὰς ἀμοιβὰς τὰς κτηθείσας ἐντὸς τοῦ προηγουμένου ἐκάστου τῶν ἀνωτέρω μηνῶν τριμήνου. Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους ἐπιδίδεται ὀριστικὴ δὴλωσις περιλαμβάνουσα τὸ σύνολον τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον οἶκον. Ἔτος κτηθείσων ἀμοιβῶν καὶ καταβάλλεται ὁλόκληρος ἢ τυχόν προκύπτουσα διαφορὰ τοῦ φόρου.

Ἄ ρ θ ρ ο ν 29.

1. Μὴ ἐπιδοθείσης δηλώσεως ἢ ἐάν ἢ ἐγχειρισθεῖσα κρίνεται παρὰ τοῦ οικονομικοῦ ἐφόρου ἀνακριθῆς καὶ ἐν ἔλλειψει παντὸς ἄλλου στοιχείου πρὸς προσδιορισμὸν τῶν πραγματικῶν καθαρῶν ἀμοιβῶν, δύναται ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς νὰ καθορίσῃ τεκμαρτὴν καθαρὰν πρόσδοτον ἐπὶ τῇ βάσει πινάκων «καθορισμοῦ καθαρὰς προσόδου ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων». Οἱ πίνακες οὗτοι, καταρτιζόμενοι κατὰ τριετίαν ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ἀμέσων Φόρων, ὡς προέδρου, τοῦ ἀρμοδίου τμηματάρχου τῶν Ἀμέσων Φόρων, ἢ τούτων κωλυομένων, τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν, ἑνὸς ἐτέρου οικονομικοῦ ὑπαλλήλου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὀριζομένου, καὶ ἐκ δύο προσέτι μελῶν, ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ, μεταξύ ἀσκούτων ἐν γένει ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα (ιατρῶν, δικηγόρων, ἀρχιτεκτόνων κλπ.) ἀναγράφουσι κατ' ἐπάγγελμα τὴν τεκμαρτὴν καθαρὰν πρόσδοτον μετὰ λόγον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ἀσκεῖται τοῦτο καὶ ἐτέρων ἐπαρκῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς τεκμηρίων καὶ ὑποβάλλονται εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν δημοσιεύόμενοι μετὰ τὴν ἔγκρισιν τούτου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἰσχύοντες ἐπὶ τρία φορολογικὰ ἔτη.

2. Ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκειᾶς τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον πινάκων, δύναται νὰ καθορίζηται ἡ φορολογητέα καθαρὰ πρόσδοτος ἑνὸς ἢ πλείονων φορολογουμένων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἢ καὶ ἐτέρων ἐπαρκῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τεκμηρίων ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐν τῇ ἔδρᾳ ἐκάστης Οἰκονομικῆς Ἐφορίας.

Τὰ τῆς συγκροτήσεως τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων καὶ τοῦ τρόπου τῶν ἐργασιῶν τῶν καινοῖζονται διὰ διαταγμάτων.

3. Οἱ κατὰ τὴν § 1 πίνακες ἐπιτρέπεται ὅπως διὰ διαταγμάτων, προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀναθεωρῶνται διὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἔτος τῆς τριετοῦς περιοδικῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἀνασυντάσσόμενοι ὑφ' οὗς ὅρους καὶ ὁ καταρτισμὸς τῶν ἀρχικῶν πινάκων.

Α. Ν. 826/1946 ἄρθρ. 1 § 1. Διὰ β. δ., ἐκδιδομένων ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Προέδρου ἢ Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν δύναται: . . .

στ') νὰ παρατείνηται ἡ ἰσχύς τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 20 καὶ 29 τοῦ κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων πινάκων συντελεστῶν, ὡς οὗτοι ἴσχυσαν διὰ τὸ οικονομικὸν ἔτος 1945 - 46.

Σημ. Ἡ ἰσχύς τῶν πινάκων παρετάθη διὰ διαφόρων νόμων καὶ διαταγμάτων μέχρι καὶ τοῦ οἰκονομ. ἔτους 1949 - 50.

§ 10. Φορολογία ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν.

Α. Ν. 942/1949 ἄρθρον 12 § 6. — Κατ' ἐξαιρέσειν ὁ φόρος Ζ' Κατηγορίας τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων τῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν ὀρίζεται εἰς 15% ἐπὶ τῆς νομίμου ἀμοιβῆς αὐτῶν διὰ τὴν σύνταξιν τῶν σχεδίων ἢ τὴν ἐπιθλέψιν τῶν ἐκτελουμένων ἔργων.

Ὡς νόμιμος ἀμοιβὴ θεωρεῖται ἡ ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων ρητῶς εἰς ποσοστὸν ὀριζομένη καὶ οὐχὶ ἡ δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας τυχόν συμφωνουμένη, ἐκτὸς ἂν αὕτη εἶναι ἀνωτέρα τῆς νομίμου.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν δύναται νὰ ὀρισθῇ ὡς φορολογητέα ἀμοιβὴ τὸ συμβατικῶς ὀρισθὲν ποσὸν ταύτης προκειμένου περὶ συντάξεως σχεδίων ἢ ἐπιθλέψεως ἔργων τοῦ Δημοσίου, νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ τῶν κοινωφελῶν ἢ ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων.

§ 11. "Ἐκτακτος πολεμικὴ εἰσφορά.

1. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνταρσίας ἐν τῇ Χώρα καὶ ἐπὶ ἕν τριμήνον μετὰ τὴν καταστολὴν ταύτης ἐπιβάλλεται πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀπαιτουμένων ἐκτάκτων στρατιωτικῶν δαπανῶν ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949—50 ἑκτακτος πολεμικὴ εἰσφορά ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, συμβεβησιουμένη, καὶ συνεισπραττομένη μετὰ τοῦ δημοσίου φόρου.

Διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδοθησομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, θέλει καθορισθῇ ὁ χρόνος λήξεως τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ παρόντος ἄρθρου.

2. Ἡ εἰσφορά ὀρίζεται:

α) Εἰς τὸ ἕν τρίτον (1/3) τοῦ φόρου Α' Κατηγορίας καθαρῶν προσόδων εἰς βάρος τῶν κτωμένων ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1949 εἰσοδήματα ἐξ ἐκμισθουμένων μόνον οἰκοδομῶν, δυνάμει συμβάσεων μισθώσεως μὴ προστατευομένων ὑπὸ τῶν περὶ ἐνοικιοστασίου διατάξεων, ὡς καὶ τῶν κτωμένων ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1949 εἰσοδήματα ἐξ οἰκοδομῶν, διὰ τὰς ὁποίας καταβάλλεται ὡς μίσθωμα ποσοστὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐξαιρέσει τῶν μισθώσεων θεάτρων ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου καὶ τῆς ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, καταργουμένου ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1946 Διατάγματος «περὶ ἐπιβολῆς προσθέτου φόρου ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων ἐξ οἰκοδομῶν, διὰ τὰς ὁποίας ὡς μίσθωμα καταβάλλεται ποσοστὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῆς ἐπιχειρήσεως».

β) Εἰς τὸ ἕν πέμπτον (1/5) τοῦ φόρου Β' Κατηγορίας καθαρῶν προσόδων εἰς βάρος τῶν κτωμένων εἰσοδήματα ἐξ ἐκμισθώσεως γαιῶν, δυνάμει συμβάσεων μὴ προστατευομένων ὑπὸ τῶν περὶ ἐνοικιοστασίου βροσκῶν διατάξεων.

γ) Εἰς τὸ ἕν πέμπτον (1/5) τοῦ κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος νόμου φόρου Γ' Κατηγορίας καθαρῶν προσόδων, ἀπασῶν τῶν κλάσεων.

δ) Εἰς τὸ ἕν πέμπτον (1/5) τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος νόμου φόρου Δ' Κατηγορίας καθαρῶν προσόδων.

ε) Εἰς τὸ ἕν πέμπτον (1/5) τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ παρόντος νόμου φόρου ΣΤ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων ἐφ' ὅσον τὸ ποσὸν τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν ὑπερβαίνει τὰ 3.000.000 δραχ.

στ) Εἰς τὸ ἕν πέμπτον (1/5) τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 1, 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ παρόντος νόμου φόρου Ζ' Κατηγορίας καθαρῶν προσόδων.

ζ) Εἰς τὸ ἕν πέμπτον (1/5) τοῦ φόρου συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου καὶ

η) εἰς τὰ δύο τρίτα (2/3) τοῦ φόρου κύκλου ἐργασιῶν τοῦ Α. Ν. 660)1937.

3. Ἡ πολεμικὴ εἰσφορά τῶν περιπτώσεων α ἕως καὶ ζ τῆς προηγουμένης παραγράφου δὲν ἐκπίπτεται ἐκ τῆς προσόδου τῆς ὑποκειμένης εἰς τὴν ἀναλυτικὴν καὶ συνθετικὴν φορολογίαν τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, οὐδὲ ἐκ τοῦ συνθετικοῦ φόρου τοῦ αὐτοῦ Κώδικος. Τὸ ὑπὸ τῆς περιπτώσεως ζ' τῆς προηγουμένης παραγράφου προβλεπόμενον ποσοστὸν ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ φόρου τῆς περιπτώσεως Δ' τῆς παραγρ. 3 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ παρόντος. (Ἄρθρ. 14. Α.Ν. 942/1949).

§ 12. Περὶ ἐπιβολῆς προσαυξήσεως ἐκπροθέσμου κλπ.

ΝΟΜΟΘ. ΔΙΑΤΑΓΜΑ ὑπ' ἀριθ. 632.

Περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1947 Νομοθ. Διατάγματος «περὶ ἐπιβολῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἐλλιποῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως ὑποβολῆς φορολογικῆς δηλώσεως».

ΠΑΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ψήφισμα ΜΓ' τῆς 1 Μαρτίου 1948 τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς ἔκδοσιν Ἰηφισμάτων καὶ Νομοθετικῶν Διαταγμάτων κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς» τὴν κατὰ τὴν συνεδρίασιν Κ' τῆς 12 Ἀπριλίου 1948 ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξουσιοδοτήσεως τῆς Βουλῆς προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσασαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄ ρ θ ρ ο ν π ρ ῶ τ ο ν .

Κυροῦται, ἀφ' ἧς ἰσχυσε, τὸ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1947 Νομοθετικὸν Διάταγμα «περὶ ἐπιβολῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἐλλιποῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως ὑποβολῆς φορολογικῆς δηλώσεως», δημοσιευθὲν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 271 τῆς 9 Δεκεμβρίου 1947 φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἔχον οὕτω:

Περὶ ἐπιβολῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἐλλιποῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως ὑποβολῆς φορολογικῆς δηλώσεως.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τὸ ὑπὸ στοιχεῖον ΛΣΤ' Ψήφισμα τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς ἔκδοσιν Διαταγμάτων Νομοθετικοῦ χαρακτῆρος καὶ περιεχομένου» καὶ 2) τὴν ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1947 πιστοποίησιν τῆς Βουλῆς, δι' ἧς βεβαιοῦται τὸ μετὰ τὰς τροποποιήσεις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν περιεχόμενον τοῦ κατετεθέντος σχεδίου νόμου «περὶ ἐπιβολῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέ-

σμου, έλλιπους δηλώσεως ή παραλείψεως ύποβολής φορολογικής δηλώσεως», προτάσει του 'Υπουργικού Συμβουλίου, άπεφασίσαμεν και διατάσσομεν :

“Α ρ θ ρ ο ν 1.

1. 'Επί τών φορολογικών ύποχρεώσεων του οίκονομικού έτους 1948—49 και έφεξης έκ τών φορολογιών α) καθαρών προσόδων, β) έπιτηδεύματος, γ) κύκλου έργασιών, δ) άσφαλίσεων και ε) μεταβιθάσεως άκινήτων, αί προσαυξήσεις του φόρου λόγω έκπροθέσμου ύποβολής της δηλώσεως ή λόγω έλλιπους δηλώσεως ή λόγω παραλείψεως ταύτης όρίζονται ως κατωτέρω και έπιβάλλονται έν πάση περιπτώσει άνευ έρευνής της ύπάρξεως δόλου ή άμελείας του ύποχρέου προς δήλωσιν ή παρερμηνείας τών διατάξεων του νόμου.

2. Αί διατάξεις του παρόντος Ν. Δ. έφαρμόζονται και επί τών κατά τό άρθρον 32 του κώδικος «περί τελών χαρτοσήμου» βεβαιουμένων, επί τη βάσει του καταλογιστικού του φόρου έγγραφου, τελών χαρτοσήμου της συμβολαιογραφικής πράξεως και μεταγραφής, έξ οίασδήποτε φορολογίας άφορώσης άκίνητα και άν προκύπη ή βεβαίωσις αυτών. Τά τέλη ταυτά υπόκεινται εις την αύτην προσαύξησιν, εις ήν και ό φόρος.

3. Δί' άποφάσεως του Προέδρου της Κυβερνήσεως και του 'Υπουργού τών Οίκονομικών, δημοσιευομένης διά της 'Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, δύναται νά έπεκτείνηται ή έφαρμογή τών διατάξεων του παρόντος Ν. Δ) τος και επί άλλων άμέσων ή έμμέσων φόρων.

“Α ρ θ ρ ο ν 2.

1. Διά προσκλήσεως του 'Υπουργού τών Οίκονομικών δημοσιευομένης εις δύο τουλάχιστον τών έν 'Αθήναις έκδιδομένων ήμερησίων έφημερίδων καλοϋνται οι εις φόρον ύπόχρεοι και μη ύποθαλόντες έμπροθέσμιους δηλώσεις, όπως έντός δεκά πέντε ήμερών από της λήξεως της νομίμου προθεσμίας ύποβάλωσιν εις τόν άρμόδιον Οίκονομικόν 'Εφορον τήν κατά νόμον φορολογικήν δήλωσιν.

Εις τούς ύποχρέους οΐτινες ήθελον έγχειρίσει την φορολογικήν δήλωσιν έντός της κατά τό προηγούμενον έδάφιον προθεσμίας έπιβάλλεται προσαύξεις ίση προς 2% επί του κυρίου φόρου.

2. 'Επί δηλώσεως έγχειριζομένης μετά την παρέλευσιν της κατά την προηγούμενην § 1 προθεσμίας έπιβάλλεται προσαύξεις ίση προς 5% επί του κυρίου φόρου δι' έκαστον μήνα έκπροθέσμου ύποβολής της δηλώσεως. 'Η προσαύξεις λόγω έκπροθέσμου ύποβολής της δηλώσεως δέν δύναται έν πάση περιπτώσει νά ύπερβή τό τέταρτον του κυρίου φόρου.

3. 'Επί έλλιπους δηλώσεως έπιβάλλεται προσαύξεις ίση προς τό έν τρίτον του τμήματος του κυρίου φόρου τό όποιον δέν έδηλώθη. Δέν έπιβάλλεται προσαύξεις έφ' όσον συντρέχουσιν άθροιστικώς άμότεραι αί κάτωθι προϋποθέσεις α) ή φορολογητέα ύλη μη προκύπτουσα έκ πραγματικών στοιχείων, δέν είναι άντικειμενικώς σαφώς καθωρισμένη άλλ' έξαρτάται έκ της προσωπικής έκτιμήσεως ή άλλης κρίσεως του φορολογουμένου ή του Οίκονομικού 'Εφόρου ή τών Φορολογικών Δικαστηρίων και β) ή διαφορά μεταξύ του βάσει της δηλώσεως καταβλητέου φόρου και του

φόρου, ὅστις τελεσιδίκως προσδιορίζεται δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἓν τρίτον τοῦ τελευταίου τούτου ποσοῦ.

4. Ἐπὶ παραλείψεως ἐγχειρίσεως δηλώσεως ἐπιβάλλεται προσαύξησης λόγῳ παραλείψεως τῆς δηλώσεως ἴση πρὸς τὸ ἡμισυ τοῦ καταλογιζομένου κυρίου φόρου.

5. Προκειμένου περὶ α) τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων κατηγορίας Γ' κλάσεως α' καὶ β' κατηγορίας ΣΤ' ἄρθρου 26 παράγρ. 1, καὶ Κατηγορίας Ζ' ἄρθρου 27 παράγρ. 2, β) τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Ν. Δ)τος 53/1946, γ) τοῦ φόρου κύκλου ἐργασιῶν ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων καὶ δ) τοῦ φόρου ἀσφαλιστρῶν ἀπάντων τῶν κλάδων, τὰ κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον ποσοστὰ προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου δηλώσεως, ἑλλιποῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως δηλώσεως διπλασιάζονται.

6. Αἱ προσαυξήσεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ Οἴκου Ἐφόρου κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως προκειμένου περὶ τῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου δηλώσεως ἢ κατὰ τὸν καταλογισμὸν τοῦ δηλωθέντος φόρου, καὶ διὰ τοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ γίνεται ὁ καταλογισμὸς, προκειμένου περὶ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ ἑλλιποῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως τῆς δηλώσεως.

Τὰ Φορολογικὰ Δικαστήρια, τὰ ἀποφαινόμενα ἐπὶ τῶν ἀμφισθητήσεων κατὰ τοῦ καταλογισθέντος κυρίου φόρου ἀποφαινόμενα συγχρόνως καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφισθητήσεων κατὰ τῶν ἐπιβληθειῶν προσαυξήσεων τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἄρθρον 3.

Τὸ ἄθροισμα τοῦ φόρου τοῦ Δημοσίου, τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον προσαυξήσεων καὶ τῶν συμβεβαιουμένων φόρων ὑπὲρ τρίτων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ ἐνενηκοντὰ ἑκατοστὰ (90/100) τοῦ ποσοῦ τῆς φορολογητέας ὕλης. Ὅσακις τὸ ἄθροισμα ὑπερβαίνει τὸ ὄριον τοῦτο ἐνεργεῖται σύμμετρος μείωσις τῶν ποσῶν τοῦ κυρίου φόρου, τῶν προσαυξήσεων καὶ τῶν φόρων ὑπὲρ τρίτων.

Ἄρθρον 4.

1. Πᾶς ὑπόχρεως τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος Ν. Δ/τος ἀναφερομένων φορολογιῶν, ὅστις ἐκ δόλου ἐπέδωκεν ἑλλιπῆ δήλωσιν ἢ παρέλειψε τὴν ἐπίδοσιν δηλώσεων, τιμῶρεται διὰ φυλακίσεως τοῦλάχιστον ἑνὸς μηνὸς ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς οὐχὶ κατωτέρας τῶν δραχμῶν 1.000.000 οὐδ' ἀνωτέρας τοῦ διπλασίου τοῦ φόρου, τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ ὁποίου ἐπέδωκε διὰ τῆς ἑλλιποῦς δηλώσεως ἢ τῆς παραλείψεως τῆς ἐγχειρίσεως τοιαύτης ἢ καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν ποινῶν τούτων.

2. Αἱ ὡς ἄνω ποιναὶ ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ ἔδρα τῆς ἀρμοδίας Οἴκου. Ἐφορίας, μετ' ἐγκλησιν τοῦ ἀρμοδίου Οἴκου. Ἐφόρου ὑποβαλλομένη κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς κατὰ τὴν ἐπομένην παράγραφον ἐπιτροπῆς.

3. Συνιστᾶται παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιτροπὴ, ἀρμοδιότητα ἔχουσα τὴν παροχὴν πρὸς τὸν ἀρμόδιον Οἴκον. Ἐφορον τῆς κατὰ τὴν προηγούμενην παράγραφον 2 ἐγκρίσεως πρὸς ἄσκησιν ἐγκλήσεως. Διὰ Διαταγμάτων, ἐκδιδόμενων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἴκο-

νομικῶν, ὀρίζεται ἡ συγκρότησις τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ἐνώπιόν της διαδικασία, ἡ ἀμοιβὴ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐν γένει ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς λειτουργίας της. Διὰ Διαταγμάτων, καθ' ὅμοιον τρόπον ἐκδιδομένων, δύναται νὰ συνιστᾶται καὶ ἑτέρα Ἐπιτροπὴ με ἔδραν τὴν Θεσσαλονίκην καὶ με ἀρμοδιότητα ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς περιφερείας τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης.

4. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον 3 Ἐπιτροπὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰ ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου καὶ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου προσκομισθέντα στοιχεῖα ἀποφαίνεται ἐὰν ὑπάρχη ἢ μὴ δόλος εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσηιν παρέχουσα ἢ οὐ εἰς τὸν αἰτήσαντα Οἴκον. Ἐφορον τὴν ἔγκρισιν αὐτῆς πρὸς ἄσκησιν τῆς ἐγκλήσεως

Ἄ ρ θ ρ ο ν 5.

1. Διὰ τὰς ὑποθέσεις, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται τὸ παρὸν Ν.Δ. καταργοῦνται αἱ διατάξεις τῶν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 1 ἀναφερομένων φορολογιῶν, αἱ σχετικαὶ μετὰ τὴν ἐπιβολὴν προσαυξήσεων λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἀνακριθείας ἢ παραλείψεως δηλώσεως.

2. Τὸ παρὸν Νομοθ. Διάταγμα ὑποβληθήσεται πρὸς κύρωσιν εἰς τὴν Βουλὴν ἐντὸς πενθημέρου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1947

ΠΑΥΛΟΣ Β.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ἄ ρ θ ρ ο ν δ ε ὑ τ ε ρ ο ν.

1. Ἐκ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὡς ἄνω κυρουμένου Ν. Δ)τος διαγράφεται ἡ φράσις «Ὡς παράλειψις δηλώσεως θεωρεῖται καὶ ἡ ὑποβολὴ ἀρνητικῆς δηλώσεως».

2. Εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον 2 προστίθεται παράγραφος 7 ἔχουσα οὕτω :

«7. Τὰ φορολογικὰ Δικαστήρια δύναται τῇ αἰτήσει τοῦ ὑποχρέου νὰ ἀπαλλάσσωσι τοῦτον τῆς ἐπιβληθείσης προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου τῆς δηλώσεως ἐφ' ὅσον τὸ ἐκπρόθεσμον ὀφείλεται εἰς ἀποδεδειγμένην ἀνωτέραν βίαν».

3. Εἰς τὴν παράγρ. 1 τοῦ ἄρθρου 4 προστίθεται ἐδάφιον δεύτερον ἔχον οὕτω :

«Εἰς ἄς περιπτώσεις τὸ διπλάσιον τοῦ φόρου εἶναι ποσὸν κατώτερον τῶν δραχμῶν 1.000.000 ἢ χρηματικὴ ποινὴ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ διπλάσιον τοῦ φόρου».

4. Ἡ τελευταία περίοδος τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 4 «Διὰ διαταγμάτων καθ' ὅμοιον τρόπον κλπ.» ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἐξῆς περιόδου «Διὰ Διαταγμάτων, καθ' ὅμοιον τρόπον ἐκδιδομένων, συνιστῶνται παρ' ἑκάστη Γενικῇ Διοικήσει Ἐπιτροπαὶ καὶ μετὰ ἀρμοδιότητα ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς περιφερείας αὐτῶν».

5. Εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 5 προστίθεται δεύτερον ἐδάφιον ἔχον οὕτω :

«Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου δύναται νὰ ὀρίζηται ἢ

έφαρμογή του παρόντος Ν. Δ/τος διά τινας περιφέρειας λόγω τοπικῶν ἀνωμαλιῶν ἀπὸ τοῦ οικονομικοῦ ἔτους 1949 - 50».

6. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Ν. Δ/τος ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἀπριλίου 1948

ΠΑΥΛΟΣ Β.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

§ 13. Περὶ ἐπιβολῆς προσαυξήσεως ὑπερμερίας.

Ἄρθρον 15. Α. Ν. 942/49.

Ἐν περιπτώσει μὴ καταβολῆς ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν τοῦ φόρου, τοῦ τέλους, τῆς πολεμικῆς εἰσφορᾶς καὶ τῶν προσαυξήσεων λόγω ἐκπροθέσμου, ἀνακριθείας ἢ παραλείψεως τῆς δηλώσεως ὁ ὑπόχρεως καταλογίζεται μὲ προσαύξησιν ὑπερμερίας 5% ἐπ' αὐτῶν δι' ἕκαστον μῆνα καθυστερήσεως, λογιζομένης ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ μηνὸς τοῦ ἀμέσως ἐπομένου τῆς βεβαιώσεως, ἥτις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ 100% τοῦ φόρου.

Αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων προβλεπόμεναι ποιναὶ τῆς ὑπερμερίας δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν διὰ τὸν κατὰ τὸν παρόντα Νόμον φόρον, τέλος καὶ πολεμικὴν εἰσφοράν.

§ 14. Ὑποχρεώσεις ὑποβολῆς καταστάσεων διὰ χορηγηθείσας ἀμοιβὰς εἰς ἐλευθέρους ἐπαγγελματίας.

1. Οἱ ὑποκείμενοι εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος ἢ Δ' Κατηγορίας τοῦ Κώδικος φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων ὡς καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ὀργανισμοὶ κλπ. ὑποχρεοῦνται ὅπως ὁμοῦ μετὰ τῆς δηλώσεως ΣΤ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων ὑποβάλλωσιν εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἔφορον καὶ κατάστασιν ἐμφαίνουσαν τὸ ὄνοματεπώνυμον, ἐπάγγελμα, διεύθυνσιν καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἀμοιβῶν, τὸ ὅποιον κατεβλήθη εἰς ἰατροὺς, δικηγόρους, μηχανικοὺς, χημικοὺς, ἐμπορικοὺς ἀντιπροσώπους, παραγγελιοδόχους καὶ ἐν γένει πάντα τρίτον, μὴ ὄντα ὑπάλληλον ἢ ἐργάτην τῶν ἐπιχειρήσεων.

2. Αἱ ἀνώνυμοι ἡμεδαπαὶ ἑταιρίαι ὑποχρεοῦνται ὅπως ὑποβάλλωσιν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἔφορον καὶ κατάστασιν ἐμφαίνουσαν τὸ ὄνοματεπώνυμον, ἐπάγγελμα καὶ διεύθυνσιν τῶν μετόχων, εἰς οὓς κατεβλήθη μέρος ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1948 καὶ ἐφεξῆς, εὐθυνόμεναι διὰ τὴν ἀκρίθειαν τῶν παρεχομένων στοιχείων (Ἄρθρ. 5 Α. Ν. 810/1948).

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝΝΟΙΑΙ ΓΕΝΙΚΑΙ

Πρὶν εἰσέλθωμεν εἰς τὴν κατ' ἴδιαν ἀνάπτυξιν τοῦ θεματός μας ἐπάναγκες θεωροῦμεν, ὅπως προσδιορίσωμεν τὴν ἔννοιαν διαφόρων λέξεων ἅς κατ' ἐπανάληψιν θὰ συναντήσωμεν, ὥστε εὐχρηστοτέρα ἢ μελέτη αὐτὴ νὰ καθίσταται.

§ 1. Ἐννοιαὶ Γενικαὶ - Εἰσόδημα - Πρόσοδος.

Ὁ Νομοθέτης τοῦ 1640 οὐδαμῶς δίδει τὴν ἔννοιαν τῶν ὄρων τούτων, ἀρκεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ κατανεῖμῃ τὰς κατηγορίας καθ' ἃς ἐκάστη πρόσοδος δέον ὅπως ὑπαχθῆ εἰς φορολογίαν. Δεδομένου ὅτι ὁ καθορισμὸς τῆς ἐννοίας τοῦ εἰσοδήματος κέκτηται σπουδαιοτάτην σημασίαν, καθόσον πλεῖστα ὄσα ζητήματα γεννῶνται ἐν τῇ πράξει διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν στοιχείου τινος, ὡς προσόδου ἔξ οὗ θέλει ἐξαρτηθῆ καὶ ἡ ἐπιβολὴ ἐπὶ τούτου τοῦ φόρου, θ' ἀναφέρωμεν λίαν συνοπτικῶς στοιχεῖα τινὰ τῶν ἐννοιῶν τούτων.

Εἰσόδημα εἶναι πᾶσα πρόσοδος πηγάζουσα ἐκ τῶν διαφόρων περιουσιακῶν στοιχείων καὶ περιεχομένη εἰς τὴν ἐξουσίαν μιᾶς οἰκονομίας πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὅτι τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἔχουσι τὸν προορισμὸν νὰ παρέχωσι τὴν πρόσοδον ταύτην. Τὸ εἰσόδημα συνίσταται ἐκ τῶν δημιουργουμένων ἐκ τῆς περιουσίας ἀγαθῶν, ἐμφανίζον προαπαιτούμενον πιθανῆς ἀνανεώσεως. Ἡ πρόσοδος συσχετίζεται πρὸς ἕν ἐν ἐνεργεῖα εὐρισκόμενον ἀντικείμενον, ἐν ᾧ τὸ εἰσόδημα προϋποθέτει πρόσωπον εἰς ὃ περιέρχεται, ἢ ὡς λέγει ὁ Wagner 405: «Ἡ ἔννοια τοῦ εἰσοδήματος ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἡ πρόσοδος ἀναφέρεται εἰς τὸ πρόσωπον, ὅπερ τὴν λαμβάνει».

Τὸ εἰσόδημα πηγάζει ἐκ τῆς περιουσίας, ἐξ οἰουδήποτε εἴδους αὐτῆς, ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην αὐτῆς ἔννοιαν διότι τοῦτο ἔχει τὴν πηγὴν του εἰς συγκεκριμένα ἀγαθὰ, εἰς τὴν γῆν, ἐνοχικὰς καὶ πραγματικὰς σχέσεις, εἰς μονοπώλια καὶ τέλος εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν¹. Εἰσόδημα εἶναι ἔσοδον, ὅπερ ἐπανερχεται ἢ τοῦλάχιστον εἶναι δεκτικὸν ἐπανόδου².

§ 2. Φορολογικὸν σύστημα (περιοδικότης - πηγὴ - ἐκμετάλλευσις πηγῆς).

Ἀπὸ φορολογικῆς ἀπόψεως καὶ ὡς μᾶλλον προσαρμοζομένη πρὸς τὸ φορολογικὸν ἡμῶν σύστημα ἡ ἔννοια τῆς προσόδου προϋποθέτει

1. Πρὸς. Ἄναστ. Σπουργίτη «Γενικὴ ἰδιωτικὴ οἰκονομική».

2. Πρὸς. E. Allix. M. Lecercle.

ἀφ' ἑνὸς μὲν κτήσιν ὑλικῶν μέσων συνισταμένων εἴτε εἰς χρήμα ἢ εἶδος δεκτικὸν χρηματικῆς ἐκτιμῆσεως καὶ ἀφ' ἑτέρου:

α) Περιοδικότητα, ἥτοι συχνὴν αὐτῆς ἐπανάληψιν ἢ δυνατότητα ἐπαναλήψεως.

β) Πηγὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον διαρκῆ, ἥτις ἀποτελεῖ καὶ τὴν προϋπόθεσιν τῆς περιοδικότητος, μὴ ἐξαντλουμένην διὰ τῆς παραγωγῆς τῆς προσόδου.

γ) Ἐκμετάλλευσιν τῆς πηγῆς, σκοπὸν ἔχουσαν τὴν ἐξασφάλισιν τῆς περιοδικότητος, δεδομένου ὅτι ἡ πρόσδος δὲν παράγεται αὐτομάτως, ἀλλ' ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἐνέργειά τις τοῦ ἀτόμου (ἐκμίσθωσις ἀκινήτου, παροχὴ τῆς ἐργασίας, ἐκμετάλλευσις τοῦ κεφαλαίου κ.τ.λ.).

Πρόσδος εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πᾶς πολίτης θεωρεῖ, ὡς τοιαύτην, τὸ ποσὸν δηλ. ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ ἀπομείνῃ ἐκ τῶν πραγματικῶν εἰσπράξεων τοῦ φορολογουμένου, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκείνων τῶν ἐπαγγελματικῶν ἐξόδων, τὰ ὅποια εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν παραγωγὴν τῆς προσόδου ταύτης καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ θίγηται τὸ τυχὸν χρησιμοποιηθὲν κεφάλαιον. Ἡ ἀύξισις ἢ ἐλάττωσις τῆς ἀξίας τοῦ κεφαλαίου δὲν ἀποτελεῖ πρόσδοτον ἢ καὶ ζημίαν¹.

Ἐπειδὴ ὁ εἰσαγωγὸν τὴν Φ. Κ. Π. Νόμος 1640 ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων αὐτοῦ προκύπτει ἐχαρακτήρισε καὶ ἐφορολόγησεν ὡς πρόσδοτον 1) τὰ εἰσοδήματα τὰ πραγματοποιούμενα ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐργασίας, ἅτινα ὑπήγαγεν εἰς δύο κατηγορίας, τῶν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων (ἄρθρα 24--29), 2) τὰ εἰσοδήματα τὰ προερχόμενα ἐκ καρπῶν τῶν περιουσιακῶν τοῦ φορολογουμένου στοιχείων, ἅτινα διέκρινεν εἰς τρεῖς κατηγορίας, τῶν οἰκοδομῶν, γαιῶν καὶ κινητῶν ἀξιῶν (ἄρθρ. 9,17) καὶ 3) τὰ εἰσοδήματα τὰ προερχόμενα ἐκ συνεργείας τῆς προσωπικῆς τοῦ φορολογουμένου ἐργασίας καὶ τῶν περιουσιακῶν αὐτοῦ στοιχείων ἅτινα διακρίνει εἰς τρεῖς κατηγορίας, τῶν ἐμπορικῶν, βιομηχανικῶν καὶ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων (ἄρθρ. 18, 23).

Ἐπειδὴ μόνον τὰ ἀνωτέρω εἰσοδήματα, χαρακτηρισθέντα ὡς πρόσδοτος, φορολογοῦνται ἀναλυτικῶς μὲ κατὰ κατηγορίας προσδιοριζομένης περιοριστικῶς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ Νόμου 1640, συνθετικῶς δὲ διὰ τοῦ ἀθροίσματος αὐτῶν κατὰ τὰς συνδυασμένας διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 2 παρ. β' καὶ ἀρθρ. 30 τοῦ ἄνω Νόμου ἐξ ὧν συνάγεται σαφῶς ὅτι πᾶσα ἄλλη προσαύξισις τῆς περιουσίας τοῦ φορολογουμένου δὲν φορολογεῖται ὡς πρόσδος, πλην ἐὰν δι' εἰδικῆς διατάξεως τοῦ Νόμου 1640 ἢ ἄλλου τινὸς Νόμου — ἐχαρακτηρίσθῃ, ὡς τοιαύτη, ἢ ἔχῃ καθ' ἑαυτὴν τὸν χαρακτήρα προσόδου, ἥτοι ἀναλλάγματος προσωπικῆς ἐργασίας ἢ καρποῦ περιουσιακοῦ στοιχείου².

Ἡ κατὰ τὸν Κώδικα Φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων φορολογητέα πρόσδος (εἰσοδήμα), πλην τῶν εἰς τὸν νόμον περιλαμβανομένων ἐξαιρέσεων, πρέπει νὰ ἔχῃ τὰς ἀκολούθους ἰδιότητας: α) περιοδικότητα, β) πηγὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον διαρκῆ καὶ γ) ἐκμετάλλευσιν τῆς

1. Ἀγόρευσις I. Βαλαλᾶ εἰς συνεδρίασιν 8)12)1918 ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου Φ. Κ. Π.

2. Σ, τ. Ε. 273)1931 καὶ 364)1932.

πηγής ταύτης, χωρίς να εξετάζεται τό θεμιτόν η μη τής προελεύσεως τής προσόδου (Σ. τ. Ε. 489)32, 662)1935, 711)1939, 658)1941).

Φορολογητέαν πρόσδοον, κατά την ὀρθήν ἔννοιαν τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος Φ. Κ. Π. ἀποτελεῖ παροχή ἀπεριόριστος, καί μη ἐξικνουμένη μέχρι καλύψεως ἄλλης ἀντιπαροχῆς οὐχί δέ πᾶσα καί οἰαδήποτε κτήσις καί προσαύξησις τῆς περιουσίας τοῦ φορολογουμένου. Κατά συνέπειαν ἡ καταβαλλομένη εἰς τὸν μισθωτὸν ἀποζημίωσις βάσει τοῦ Ν. 2112 λόγω ἀπολύσεως (διὰ τὴν στέρησιν τῆς ὑπαλληλικῆς του θέσεως), δὲν ἀποτελεῖ πρόσδοον καί ἂν ἀκόμη ἐχαρακτηρίσθῃ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μετόχων, ὡς ἔκτακτος ἀμοιβή, διότι θ' ἀποβλέψωμεν εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ παρεχομένου ποσοῦ ἀπὸ ἀντικειμενικῆς ἀπόψεως (Σ. τ. Ε. 364/1932).

§ 3. Αἱ πρόσδοοι ἀνήκουν εἰς οἰκ. ἔτος εἰς ὃ ἐγεννήθη ἡ φορολογικὴ ἐνοχῆ.

Κατὰ γενικὴν ἀρχὴν ἰσχύουσαν εἰς τὴν φ. κ. π. αἱ καθ' ἕκαστα πρόσδοοι τοῦ φ)νου ἀνήκουν εἰς τὸ ο. ε. κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη ἡ φορ. ἐνοχῆ — κατὰ κανόνα τοῦ ἀμέσως προηγουμένου τῆς φ. — ὡς προκύπτει καί ἐκ τοῦ ἀρθρ. 15 Κ. Φ. Κ. Π., ἐξ οὗ παρέπεται ἡ ἀρχὴ «τῆς αὐτοτελείας τῶν διαφόρων χρήσεων» κατὰ τὴν ὁποίαν : α) αἱ δαπάναι καί ἐκπτώσεις βαρύνουσι τ' ἀποτελέσματα τῆς χρήσεως ἐκείνης καθ' ἣν ἐπραγματοποιήθησαν, μὴ δυνάμεναι νὰ βαρύνωσιν ἄλλην χρῆσιν καί β) δὲν ἐπιτρέπεται συμφημισμός τῶν βελτιώσεων (κερδῶν κ. λ. π.) μιᾶς χρήσεως πρὸς τὰς ἐπιβαρύνσεις (ζημίας κ. λ. π.) ἑτέρας τοιαύτης. (Σ.τ.Ε. 518)41, 584-5)32, 361, 594)33, 991)34, 840)36, Ε. Σ. 1586)32, 890)43.

§ 4. Διαφορισμός τῶν προσόδων ἐξ ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν.

Ἐκ τῶν ἐν γένει διατάξεων τοῦ Κ. Φ. Κ. Π. προκύπτει καί ἑτέρα ἀρχή : «τοῦ διαφορισμοῦ τῶν ἐξ ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν προσόδων» κατὰ τὴν ὁποίαν : α) ἀποκλείεται ἡ μεταφορὰ προσόδου ἐκ τῆς κατηγορίας εἰς τὴν ὁποίαν πράγματι ἀνήκει αὕτη εἰς ἄλλην τοιαύτην καί β) δὲν ἐπιτρέπεται τὰ ἐπιζήμια τυχὸν ἀποτελέσματα ἀναλυτικῆς τινὸς κατηγορίας νὰ ἐπηρεάζωσι τὰ κέρδη ἄλλης τοιαύτης (Σ. τ. Ε. 585)32, Ε. Σ. 756)37, 306)42).

§ 5. Τυχὸν μεταβολὴ κτηθείσης προσόδου δὲν ἐπηρεάζει φορολογικὴν ἐνοχῆν.

Μεταγενεστέρα τυχὸν μεταβολὴ ἢ ἀπώλεια κτηθείσης ἤδη προσόδου (λ. χ. μὴ εἰσπραξίς ληξιπροθέσμων καί ἀπαιτητῶν τ. λόγω ἐκπλειστηριάσεως τοῦ ἔνυπ. ἀκινήτου ἢ ἀφερεγγυότητος τοῦ ὀφειλέτου κλπ.) δὲν ἐπηρεάζει καί τὴν συσταθεῖσαν ἤδη φορ. ἐνοχῆν, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημιουργίας τῆς συνέτρεχον αἰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμεναι νόμιμοι προϋποθέσεις (Ε. Σ. 150)33, 7.304)34).

§ 6. Ἡ φορολογικὴ ἀξίωσις τοῦ Δημοσίου ὑφίσταται τὴν 1 (Ἀπριλίου) Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Ἡ φορ. ἀξίωσις τοῦ Δημοσίου ὡς τοιαύτη ὑφίσταται ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου ἐκάστου φορ. ἔτους, εἰς τὸ ὁποῖον καί ἀνήκει καί δὲν γεννᾶται διὰ

τῆς βεβαιώσεως τοῦ φ., ἡ ὁποία (βεβαίωσις) ἀποτελεῖ ἀπλῶς τίτλον τοῦ Δημοσίου πρὸς εἰσπραξιν (Ε. Σ. 551)32).

§ 7. Ἡ μεταρρύθμισις τῆς ἀμέσου φορολογίας ἐν Ἑλλάδι τοῦ 1919.

Ἡ μεταρρύθμισις τῆς ἀμέσου φορολογίας ἐπραγματοποιήθη ἐν Ἑλλάδι τῷ 1919 διὰ τριῶν νόμων :

α) Τοῦ νόμου 1640 τῆς 3 Ἰανουαρίου 1919 ἐπιβάλλοντος τὴν «φορολογίαν τῶν καθαρῶν προσόδων».

β) Τοῦ νόμου 1641 τῆς 3 Ἰανουαρίου 1919 τροποποιούντος καὶ κωδικοποιούντος τὴν «φορολογίαν τῶν κληρονομιῶν, δωρεῶν, προικῶν καὶ κερδῶν λαχείων» καὶ

γ) Τοῦ νόμου 1642 τῆς 3 Ἰανουαρίου 1919 ἐπιβάλλοντος τὴν «φορολογίαν τῆς αὐτομάτου ὑπερτιμῆσεως τῆς ἀκινήτου ἰδιοκτησίας».

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων νόμων τὴν παροῦσαν μελέτην ἐνδιαφέρει ὁ πρῶτος.

§ 8. Σκοπὸς τῆς φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος.

Ἡ νομοθεσία αὕτη ἠθέλησε ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ἀπὸ τῆς ἀταξίας καὶ τῶν ἀδικιῶν ἃς περιεῖχεν ἢ μέχρι τοῦ 1919 ἰσχύουσα ἄμεσος φορολογία.

Ἡ ἐνοποίησις τῆς φορολογίας, ἡ εἰς φόρον ὑπαγωγὴ τῶν εἰσοδημάτων ὡς καὶ ἡ εἰσαγωγὴ ἐπιστημονικοῦ συστήματος, θὰ εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καλυτέραν κατανομήν τῶν φορολογικῶν βαρῶν.

Ἡ μεταρρύθμισις αὕτη, ὡς παρατηρεῖ ὁ εἰσηγητὴς αὐτῆς κ. Μ. Νεγρεπόντης, Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν θ' ἀντικαθίστα τὸ ἄνευ ἀλληλουχίας καὶ γενικῆς τινος κατευθύνσεως σύστημα καὶ ἤθελε σημειώσει φωτεινὸν σταθμὸν ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν φιλελευθέρων δημοκρατικῶν ἀρχῶν, ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν ὁποίων ἐννοεῖ νὰ βαδίση πρὸς τὴν πρόοδον ἢ φιλότατη Πατρίς. Εἰς δὲ τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ἀναφέρει : Τῷ ὄντι παρουσιάζει ἡ ἄμεσος φορολογία ἐν γένει σύνολον ἀποτελούμενον, ἄφ' ἐνὸς μὲν ἐκ μέτρων νομοθετηθέντων ὑπὸ τὴν πίεσιν ἐπείγουσῶν ἀναγκῶν τῆς Π. Ἑλλάδος, ἄφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς συμπεριληφθείσης νομοθεσίας τῆς ἰσχυούσης ἐν ταῖς Ν. χώραις, πάντων ἄνευ ἀλληλουχίας καὶ κατευθυντηρίου τινος ἀρχῆς, ἀγνοεῖ ἐπακριθῶς ἐκείνους ἐκ τῶν εἰσοδηματιῶν, οἵτινες πρέπει νὰ ὑφίστανται τὸ μέγα μέρος τοῦ φορολογικοῦ βάρους, ὅπερ σήμερον πιέζει τοὺς μᾶλλον ἐνδεεῖς, διατηρεῖ διαφορικὴν φορολογίαν εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας, ὅπερ ἀντισυνταγματικόν, παρακωλύουσαν τὴν ὁμαλὴν ἐξέλιξιν τῶν πλουτολογικῶν φαινομένων τῆς χώρας.

Ἡ συνταγματικὴ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος τῶν πολιτῶν ἐναντι τῶν δημοσίων βαρῶν δὲν θὰ ἦτο ἐφεξῆς γράμμα νεκρόν. Τὸ Σύνταγμα τοῦ 1911 περιελάμβανε τὴν ἐξῆς διάταξιν : Οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου καὶ συνεισφέρουσιν ἀδιακρίτως εἰς τὰ δημόσια βάρη ἀναλόγως τῶν δυνάμεών των». Τὴν πολιτικὴν ταύτην ἀρχήν, παραμεληθεῖσαν ἐν τῷ παρελθόντι, ἐσεβάσθη ἡ μεταρρύθμισις.

Ὡς δὲ ὁ τότε Διευθυντὴς τῶν Ἀμέσων Φόρων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν

Οικονομικῶν Δ. Τανταλίδης καὶ μετέπειτα Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν εἰς εἰγήγησίν του πλὴν ἄλλων ἀνέφερε καὶ τὰ ἑξῆς: «... Διότι ἡ μεταρρύθμισις ἐπέγει, τῇ ἀληθείᾳ καὶ διὰ πολλοὺς μὲν ἄλλους λόγους, ἀλλὰ κυρίως διότι ἤγγικεν ἡ ὥρα ὅπως ὀπλισθῶσιν αἱ χεῖρες τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν δι' ὄργανου εὐχειρίστου καὶ ἐλαστικοῦ, ὄργανου, οὐτινος συνάμα τὰ ἐλατήρια νὰ ᾧσιν ἐσφυρηλατημένα εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς φορολογικῆς δικαιοσύνης, ὅπως δυνηθῇ καὶ ἀντεπεξέλθῃ, ἀπὸ τε τῆς στενῆς κρατικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γενικωτέρας κοινωνικῆς τοιαύτης, εἰς τὰ δεινὰ προβλήματα τῆς αὖριον, τῶν ὁποίων τὴν τραγικὴν σύνθεσιν συντελοῦσι νῦν πῦρ καὶ σίδηρος καὶ αἷμα τῶν Λαῶν.

Ἄντι δὲ συστήματος ἀσυναρτήτου καὶ περιπλόκου, τὸ ὁποῖον ἔφερον εἰς ἀμηχανίαν τοὺς ὑπαλλήλους τῆς φοροτεχνικῆς ὑπηρεσίας, τοὺς μετατιθεμένους ἐκ μιᾶς περιφέρειας εἰς ἑτέραν, θὰ εἶχομεν ὁμοίομορφον σύστημα, διευκολύνον τὸ ἔργον τῆς διοικήσεως».

Ὁ κ. Α. Ἀναστασιάδης, πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου καὶ μετέπειτα Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ὅτε συνεζητεῖτο ἐν τῇ Βουλῇ ἡ φορολογία τῶν ἐκτάκτων πολεμικῶν κερδῶν (ἀναφέρομεν τοῦτο διότι ἴσως αἱ συνθηκαὶ αἱ τωριναὶ εἶναι πλέον ἢ σοβαρώτεροι) προσέθη εἰς τὴν ἑξῆς δήλωσιν: «Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς χύνει τὸ αἷμα του ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος, ὁ ἐμπορικὸς κόσμος θεωρεῖ καθήκον του νὰ μὴ ὑστερήσῃ τοῦτου εἰς ὕλικὰς θυσίας». Εἰς τὴν ἀγόρευσίν του δὲ περὶ φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων, εἶπε τὰ ἑξῆς: «Μὲ τοιοῦτο φορολογικὸν σύστημα παρασκευασμένοι, οὐ μόνον θὰ δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν ἀποτελεσματικῶς τὴν συντελουμένην πέρειξ ἡμῶν διεθνῆ οἰκονομικὴν ζύμωσιν, οὐ μόνον θὰ εἶμεθα ἔτοιμοι νὰ συμμετάσχωμεν εἰς πιθανωτάτην φορολογικὴν συνεννόησιν μετὰ τῶν ἄλλων χωρῶν, ἀλλὰ καὶ θὰ δυνάμεθα νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς κραταιοὺς μας Συμμάχους καθαροὺς λογαριασμοὺς τῆς οἰκονομικῆς μας δυνάμεως, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ δύνανται νὰ στηριχθοῦν δι' ἐνδεχομένην εὐρυτέραν οἰκονομικὴν ὑποστήριξιν τῆς χώρας μας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐκπολιτιστικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ».

§ 9. Σύστημα φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων.

Τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου 1640 εἰσαχθὲν σύστημα εἶναι μικτὸν συγκείμενον α) ἐξ ἀνεξαρτήτων ἀναλυτικῶν φόρων κατὰ κατηγορίας προσόδων καὶ β) ἐξ ἐνὸς γενικοῦ συμπληρωματικοῦ φόρου, καλουμένου συνθετικοῦ, ἐπὶ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου τοῦ φυσικοῦ προσώπου.

Αἱ κατηγορίαι τῶν ἀναλυτικῶν φορολογικῶν ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Κατηγορία Α΄.	Εἰσοδήματα ἐξ οἰκοδομῶν.
» Β΄.	» ἐκ γαιῶν.
» Γ΄.	» ἐκ κινητῶν ἀξιῶν.
» Δ΄.	Φορολογίας Κερδῶν ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.
» Ε΄.	» Κερδῶν ἐκ Γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων.
» ΣΤ΄.	» Ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.
» Ζ΄.	» Ἀμοιβῶν ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων.

Ἀντικείμενον τῆς παρούσης συγγραφῆς εἶναι αἱ Κατηγορίαι ΣΤ' φορολογίας ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ Ζ' φορολογίας ἀμοιβῶν ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελματῶν.

Αἱ διατάξεις τῶν κατηγοριῶν τούτων ὑπέστησαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1919 μέχρι σήμερον σημαντικὰς μεταβολὰς, περιοριζόμεθα ὅμως ν' ἀναπτύξωμεν ὡς ἰσχύουσιν ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949) 50 ἤτοι ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς αὐται.

Ἡ φορολογία τῶν καθαρῶν προσόδων ὑπῆρξε μέγα βῆμα ἐπὶ τὰ πρόσω, πρὸς τὴν φορολογικὴν δικαιοσύνην καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φορολογίας ταύτης, πραγματικαὶ πρόοδοι ἐπετελέσθησαν, τόσον εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν φοροτεχνικῶν ὑπηρεσιῶν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τοῦ φορολογικοῦ δικαίου ¹.

§ 10. Ἑρμηνευτικοὶ κανόνες φορολογικῶν νόμων.

Ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ δικαίου ἐν σχέσει μὲ τὴν ἑρμηνείαν τῶν φορολογικῶν νόμων εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ φορολογικὸς νόμος δὲν εἶναι σαφής.

Κατὰ τὴν παλαιὰν καὶ εὐρύτερον ἐπικρατήσασαν ἀντίληψιν ὑποστηρίζεται πρῶτον, ὅτι οἱ φορολογικοὶ νόμοι, ὅταν εἶναι ἀσαφεῖς, δέον πάντοτε νὰ ἑρμηνεύωνται ἐπ' ἐννοίᾳ τοῦ φορολογουμένου κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ κανόνος *in dubio contra fiscum* δηλαδὴ ἐν ἀμφιβολίᾳ κατὰ τοῦ Δημοσίου.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀρχικὴν ἄποψιν, ὑποστηρίζεται δεύτερον ἡ θεωρία, καθ' ἣν ὅταν προκύπτῃ ἀμφιβολία περὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ φορολογικοῦ νόμου, οὗτος δέον νὰ ἑρμηνεύηται ἐπ' ἐννοίᾳ τοῦ νομικοῦ προσώπου — Δημοσίου — ὅπερ ἐπιβάλλει τὸν φόρον κατὰ τὸν νομικὸν κανόνα *in dubio in favore fiscum*.

Τρίτον κατὰ τὴν ἀντίληψιν ἣτις εἶναι καὶ ἐπικρατεστέρα, παρεμβάινουσα μεταξὺ τῶν δύο ἀνωτέρω ἐκτεθεισῶν ἐκδοχῶν, διδάσκεται ὅτι οἱ φορολογικοὶ νόμοι δὲν ἑρμηνεύονται ἐπὶ τῇ βάσει κανόνων ἐκ τῶν προτέρων προκαθορισμένων εἴτε ἐπ' ἐννοίᾳ τοῦ κράτους, ὅπερ ἐπιβάλλει τὸν φόρον εἴτε ἐπ' ἐννοίᾳ τοῦ φορολογουμένου, ἀλλὰ κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην διδάσκεται, ὅτι ὁ φορολογικὸς νόμος ὡς ἐκ φύσεώς του καὶ τοῦ περιεχομένου του, περικύπτουτος τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν, δέον νὰ ἑρμηνεύεται κατὰ τρόπον αὐστηρόν, ἤτοι διδάσκεται ἡ γραμματικὴ ἑρμηνεία τῶν φορολογικῶν νόμων καὶ ἐν ἀμφιβολίᾳ περιοριστικῶς.

Τέλος κατὰ τὴν τετάρτην μᾶλλον πρόσφατον ἀντίληψιν διδάσκεται ἡ ἐλευθέρως ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῶν φορολογικῶν νόμων διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς ὅλα τὰ κοινῶς ἰσχύοντα ἑρμηνευτικὰ μέσα καὶ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ διὰ τοῦ φορολογικοῦ δικαίου.

Κατὰ τὰ ἰσχύοντα ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμόζεται ἡ γραμματικὴ ἑρμηνεία τῶν φορολογικῶν νόμων. Ὁ ἑρμηνευτὴς τοῦ νόμου βασιζέται εἰς τὸ γράμμα τοῦ φορολογικοῦ νόμου μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς κατ' ἀναλογίαν ἑρμηνείας αὐτοῦ, ἐκτὸς ἐὰν ρητῶς ὁ νομοθέτης ἐπιτρέπη αὐτήν, οὔτε ἐπίσης τῆς διασταλτικῆς ἢ συσταλτικῆς ἑρμηνείας.

1. Γ. Ν. Κοφινᾶς, Ἡ ἄμεσος φορολογία ἐν Ἑλλάδι. 1934.

Παρ' ἡμῖν ἐπικρατεῖ ἡ γραμματικὴ ἑρμηνεία τῶν φορολογικῶν νόμων ὑποστηρίζονται δὲ καὶ ἄλλαι τινὲς ἀπόψεις.

Ὁ Γ. Κοφινᾶς δέχεται αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῶν φορολογικῶν νόμων, ἡ ἀσάφεια τούτων ἑρμηνεύεται κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐν ἀμφιβολίᾳ τὸ κείμενον πρέπει νὰ ἑρμηνεύεται στενῶς καὶ ἂν ἐκ τῶν ἑρμηνευτικῶν κανόνων δὲν λύεται ἡ δυσκολία, δεόν νὰ ἀποφασίζηται ὑπὲρ τῶν φορολογουμένων¹.

Ὁ καθηγητὴς κ. Λιντζερόπουλος δέχεται τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῶν φορολογικῶν νόμων καὶ τὸν ἀποκλεισμόν κατ' ἀρχὴν τῆς κατ' ἀναλογίαν ἑρμηνείας αὐτῶν, κρίνων ὅτι ἡ ἐπιβολὴ φόρου εἶναι τι τὸ ἐξαιρετικόν καὶ πᾶσα ἀμφιβολία περὶ ὑπάρξεως τῆς φορολογικῆς ὑποχρεώσεως δεόν νὰ ἑρμηνεύεται ὑπὲρ τοῦ φορολογουμένου.

Ὁ Σ. Παπαφράγκου δέχεται τὴν στενὴν ἑρμηνείαν τῶν φορολογικῶν νόμων, δεχόμενος ὅτι κατὰ τὴν συνταγματικὴν ἀνάγκην πᾶσα φορολογία στηρίζεται εἰς ρητὰς καὶ σαφεῖς τοῦ νόμου διατάξεις καὶ ἐκ τούτου ἀποκλειομένης ἐπὶ τῶν φορολογικῶν νόμων τῆς διασταλτικῆς ἢ τῆς κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογῆς των².

§ 11. Ὅρισμὸς καὶ ἔννοια τοῦ φόρου.

Φόρος ὑπὸ νομικὴν ἔποψιν, εἶναι ἡ ὑπὲρ τοῦ Κράτους καὶ ἄλλων νομικῶν προσώπων ἐπιβαλλομένη δυνάμει νόμου εἰς φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα καταβολή.

Ὁ φόρος εἶναι θεσμὸς ἀπαραίτητος διὰ τὴν ὑπαρξιν τοῦ Κράτους καὶ καταβάλλεται εἰς τὸ Κράτος, ὡς ἐκπροσωποῦν τὸ κοινωνικόν σύνολον, καταβάλλεται δὲ ἄνευ ἀνταλλάγματος.

Ὁ φόρος ἐπιβάλλεται κατὰ γενικὸν κανόνα, εἰς χρῆμα πρὸς δημιουργίαν δημοσίων ἐσόδων καὶ χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ Κράτους.

Ὁ φόρος εἶναι ἡ ἐκχείλις οἰκονομικῶν ἀξιῶν πρὸς τὸ Κράτος, εἶναι ἡ οἰκονομικὴ ἔκφρασις τῆς σχέσεως «κυττάρου ὀργανισμοῦ» μεταξὺ ἀτόμου καὶ συνόλου.

Ἡ πρακτικὴ μορφή τῆς δημοσίας προσόδου εἶναι τὰ τέλη καὶ οἱ φόροι. Οἱ φόροι εἶναι αἱ εἰσφοραί, αἵτινες ἀπαιτοῦνται παρὰ τῶν πολιτῶν ἕνεκα τῆς γενικῆς δημοσίας ὑποχρεώσεως αὐτῶν ὅπως τροφοδοτήσωσι τὴν κοινωνικὴν ζωὴν, ἄνευ οἰασδήποτε συσχετίσεως πρὸς τὴν ἀτομικὴν ὠφέλειαν, ἥτις προκύπτει ὑπὲρ τοῦ καταβάλλοντος τὴν δημοσίαν ταύτην εἰσφοράν³.

§ 12. Ἄμεσοι καὶ ἔμμεσοι φόροι.

Ἄμεσος φόρος θεωρεῖται ὁ ἐπιτεθέμενος ἐπὶ τῶν προσώπων ἢ τῶν περιουσιῶν αὐτῶν καὶ ἐπὶ τούτων, ἐν ἀναλογίᾳ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, κατ' εὐθείαν μεταβιβάζων τὸ προῖον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ φορολογουμένου εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἄνευ τῆς παρεμβάσεως τρίτου τινὸς προσώπου.

Ἐμμεσος δὲ φόρος ὁ ἐπιτεθέμενος ὄχι ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ ὅποιον

1. Ἐγχειρίδιον φορολογικοῦ Δικαίου, 1929.

2. Πορίσματα ἐκ τῆς Νομολογίας Σ. Ε. τοῦ ἴδιου, 1935.

3. Πρὸς, Α. Σμπαρούνη — Γενικαὶ Γραμματαὶ Φορολογικῆς Πολιτικῆς.

θά ὑποστῆ τὸ βάρος αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ πραγμάτων ἢ ὑπηρεσιῶν, ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν ἐπομένως, ὥστε τὸ βάρος αὐτῶν νὰ ὑποστοῦν οἱ καταναλωταὶ τῶν πραγμάτων ἢ οἱ χρησιμοποιοῦντες τὰς ὑπηρεσίας, οἰοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι οὗτοι, πλούσιοι ἢ πένητες, τῆς ἀνωτάτης ἢ κατωτάτης κοινωνικῆς τάξεως. Μεταξὺ τοῦ φορολογουμένου καὶ τοῦ δημοσίου μεσολαβοῦν πρόσωπα ἄγνωστα καὶ ὁ φόρος κανονίζεται ἐπὶ τῆς ποσότητος ¹.

Ἄμεσοι φόροι εἶναι οἱ σκοποῦντες κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μόνιμόν τινα καὶ διαρκῆ κατάστασιν πραγμάτων, οἷον τὸ ἐπάγγελμα, τὴν ἰδιοκτησίαν, τὴν περιουσίαν, τὴν κατοικίαν κ.λ.π. καὶ ἀμέσως ἐπιβαρύνοντες τὰ πράγματα ταῦτα, ἐνῶ οἱ ἔμμεσοι φόροι ἐπιβάλλονται εἰς τινα τυχαῖα γεγονότα ἢ πράξεις, οἷον τὴν εἰσαγωγὴν προϊόντων εἰς τὸ Κράτος, τὴν κατανάλωσιν ὀνίου ἢ ἐμπορεύματος, τὴν σύναψιν συμβολαίου δηλ. ἐπὶ τῆς χρήσεως τῆς περιουσίας ².

Σήμερον δὲν ὑφίσταται πλέον ἢ εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν παρατηρούμεν ὀξύτης ὡς πρὸς τὴν κατίσχυσιν τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο ἀπόψεων τῶν ἀμέσων ἢ τῶν ἔμμέσων φόρων. Ἡ Δημοσία Οἰκονομικὴ θεωρεῖ ἀναγκαίαν καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν δημοσιονομικὴν πολιτικὴν τὴν συνύπαρξιν ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν τῶν φόρων. Μόνον οὕτω ἐπιτυγχάνεται ἀρτία ὀργάνωσις φορολογικοῦ συστήματος καὶ διόρθωσις καὶ ἰσοζύγις τῶν ἐκατέρωθεν μειονεκτημάτων.

Οἱ ἄμεσοι φόροι παρουσιάζουν σταθερότητα ἀποδόσεως εἰς τὰς περιόδους τῶν οἰκονομικῶν κρίσεων, λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὴν οἰκονομικὴν ἀντοχὴν τῶν φορολογουμένων, ἐπιτρέπουν τὴν διαφοροποίησιν τῆς ἐπιβαρύνσεως ἀναλόγως τῆς πηγῆς προελεύσεως τῆς φορολογητέας ὕλης, τὴν ἐκ τοῦ φόρου ἀπαλλαγὴν τῶν οἰκονομικῶς ἀδυνάτων καὶ τὴν προσδευτικὴν φορολογίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς φοροδοτικῆς ἰκανότητος ἐκάστου. Οἱ ἔμμεσοι φόροι, ἀντιθέτως, διακρίνονται διὰ τὴν ἐλαστικότητα παρακολουθήσεως τοῦ ἐπιπέδου τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας, καταβάλλονται εὐκόλως ἂνευ διαμαρτυριῶν ἐκ μέρους τῶν φορολογουμένων, ὀλοκληρῶνουν δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς γενικότητος τοῦ φόρου διὰ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τοῦτον τῶν μικρᾶς οἰκονομικῆς ἀντοχῆς λαϊκῶν τάξεων, τῶν ἀπαλλασσομένων ἐκ τῶν ἀμέσων φόρων ³.

§ 13. Ἄρμοδιότης - Ὁρισμός.

Ἄρμοδιότης καλεῖται ἡ ἐξουσία ὠρισμένου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου πρὸς ἐπιβολὴν φορολογίας εἰς ὠρισμένον φορολογικὸν ὑποκείμενον διὰ τῆς ἐγγραφῆς τούτου εἰς φορολογικὸν κατάλογον.

Ἡ ἄρμοδιότης διακρίνεται εἰς τὴν κατὰ τόπους (*ratione loci*) καὶ τὴν καθ' ὕλην ἄρμοδιότητα (*ratione materiae*).

1. Πρὸς. Θαλῆ Κουτούπη — Δημοσιονομία Τ. Δεύτερος σελ. 382, ἔκδοσις 1936.

2. Πρὸς. Γ. Ν. Κοφινᾶς — Ἐγχειρίδιον φορολογικοῦ δικαίου, 1929.

3. Α. Μ. Ἀνδρεάδου. Γενικαὶ Ἀρχαὶ Φορολογίας. 1935.

§ 14. Ἀρμοδιότης κατὰ τόπον.

Κατὰ τόπον ἀρμοδιότης εἶναι ἡ ἐντὸς τῆς διοικητικῆς — φορολογικῆς περιφέρειας ἄσκησης τῆς φορολογικῆς ἐξουσίας τοῦ οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἥτις τῷ ἐνεπιστεύθη καὶ ὀρίζεται ὑπὸ σχετικῶν νόμων καὶ διαταγμάτων περὶ ὄργανισμοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν τοῦ Κράτους, Συνεπῶς αὐτὸς καὶ μόνον εἶναι ἀρμόδιος νὰ ἐνεργήσῃ τὰς ἐγγραφὰς εἰς τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους καὶ τὴν βεβαίωσιν τοῦ φόρου εἰς βάρος φορολογουμένων, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς ὠρισμένην ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τοῦ νόμου σχέσιν πρὸς τὴν φορολογικὴν ταύτην περιφέρειαν.

Κατὰ συνέπειαν ἡ ἀρμοδιότης ἐνὸς φορολογουμένου θὰ κρίνεται ἐκ τῆς ἔδρας τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ μόνον (εἰδικῶς διὰ τὴν φορολογίαν ἐπιτηδεύματος, Φ. Κ. Ε. καὶ Φ. Κ. Π. πλὴν Συνθετικῆς φορολογίας, ἐνθα λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ κατοικία ἢ διαμονὴ τοῦ φορολογουμένου ἀρθρ. 32 § 3 τοῦ Ν. 1640).

§ 15. Ἀρμοδιότης καθ' ὕλην.

Ὅταν ἡ ἀρμοδιότης δὲν ὀρίζεται μόνον κατὰ τὸν λόγον τῆς περιφέρειας τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἐν ἣ οὗτος ἀσκεῖ τὴν δικαιοδοσίαν του, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἀντικειμένου τῆς φορολογίας, τότε ἔχομεν τὴν καθ' ὕλην ἀρμοδιότητα (π. χ. ἀρμοδιότητα καθ' ὕλην κέκτηνται ἡ ΙΑ' Οἶκον. Ἐφορία Ἀθηνῶν (φορολογίας Ἀνωνόμων Ἐταιρειῶν), ἡ Ζ' Οἶκον. Ἐφορία Ἀθηνῶν (φορολογίας Κληρονομιῶν), ἡ Κεντρικὴ Οἶκον. Ἐφορία Ἀθηνῶν, ἡ Ι' Ἐφορία Ἀθηνῶν, ἡ Δ' Πειραιῶς κ.λ.π.).

Ἡ ἀρμοδιότης ἐνέχει σοβαρωτάτην σημασίαν διότι ἡ παρ' ἀναρμοδίου Οἶκον. Ἐφόρου εἴτε λόγῳ τόπου, εἴτε λόγῳ ὕλης ἐγγραφὴ φορολογουμένου εἰς φορολογικὸν κατάλογον εἶναι ἄκυρος.

Θεωρεῖται ἀρμόδιος ὁ Οἶκον. Ἐφορος ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ ὁποίου κατὰ τὸ ὑπόλογον ἔτος ἡσκήθη ἡ κυρία ἐπιχειρήσις, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἄλλοι Οἶκον. Ἐφοροὶ ἐτύγχανον ἀρμόδιοι κατ' ἄλλας περιόδους (Ἐλεγκ. Συνεδρ. 461/1932).

Τὸ ζήτημα τῆς ἀρμοδιότητος τῆς φορολογικῆς ἀρχῆς εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη ἡ δῆλωσις τοῦ φορολογουμένου θεωρεῖται δημοσίας τάξεως. ἐφ' ὅσον δὲν δύναται νὰ ρυθμισθῇ ἐκ τῆς δηλώσεως τούτου. (Σ. τ. Ε. 105/1943).

Ἐπιτρέπεται παρέκτασις ἀρμοδιότητος τῆς φορολογικῆς ἀρχῆς λόγῳ συναφείας τῶν ὑποθέσεων (Ε. Σ. 472/1932).

Ἡ ἀναρμοδιότης ἀφορῶσα τὴν δημοσίαν τάξιν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν παρὰ τῶν φορολογικῶν δικαστηρίων καὶ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ ὅταν δηλαδὴ ὁ φορολογούμενος δὲν προτείνει τὴν ἐνστασιν ἀναρμοδιότητος εἴτε κατὰ τόπον εἴτε καθ' ὕλην (πρὸς Κολυβά Α. σελ. 26 — Συμβουλ. Ἐπικρ. 512/1930).

§ 16. Ἀρμοδιότης κατὰ χρόνον.

Ἡ ἐξουσία τοῦ Οἶκον. Ἐφόρου πρὸς ἐπιβολὴν φορολογίας ἐν ἐκάστη συγκεκριμένῃ περιπτώσει διὰ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους ὑπόκειται καὶ εἰς περιορισμούς κατὰ χρόνον.

Οἱ φορολογικοὶ Νόμοι ὀρίζουσι προθεσμίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας δύναται ἐγκύρως καὶ ἰσχυρῶς ὁ Οἶκον. "Εφορος ν' ἀσκήσῃ τὴν ἀρμοδιότητά του.

Παρερχομένης ἀπράκτου τῆς ὥς ἄνω προθεσμίας, ἤτοι χωρὶς νὰ λάβῃ χώραν ἐγγραφή τοῦ φορολογουμένου καὶ κοινοποιήσῃ εἰς αὐτὸν τοῦ ἀποσπάσματος αὐτῆς, τὸ Δημόσιον ἐκπίπτει τοῦ φορολογικοῦ δικαιώματος καὶ ὁ Οἶκον. "Εφορος κωλύεται ν' ἀσκήσῃ τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ. Ἡ τυχὸν μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην γενομένη ἐγγραφή εἶναι ἄκυρος καὶ ὡς τοιαύτη δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον τίτλον βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ φόρου.

§ 17. Ἐθνικότης ἐταιρείας.

Ἡ ἐθνικότης τῆς ἐταιρείας καθορίζεται οὐχὶ ἐκ τῆς ἔδρας τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ τόπου ἔνθα ἐνεργοῦνται αἱ τεχνικαὶ ἐργασίαι τῆς ἐταιρείας, οὐδὲ ἐκ τῆς ἐθνικότητος τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν μελῶν, ἀλλὰ ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ κεῖται ἡ ἔδρα τῆς ἐταιρείας.

§ 18. Ἐταιρικὴ ἔδρα.

Εἶναι ἐκείνη ἔνθα διαμένουσι τὰ νομικὰ ὄργανα τῆς ἐταιρείας (Διοικήται, κ.λ.π.) ἔνθα γίνονται αἱ γενικαὶ συνελεύσεις, ἀποφασίζονται αἱ συμβάσεις καὶ αἱ ἀγοραὶ αἱ ἀφορῶσαι τὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἐκδίδονται οἱ μετοχικοὶ τίτλοι.

§ 19. Δωσιδικία ἐμπορικῶν ἐταιρειῶν.

Ἡ γενικὴ δωσιδικία τῶν ἐμπορικῶν ἐταιρειῶν ὀρίζεται ἐκ τῆς ἔδρας αὐτῶν, ἔνθα καὶ ἡ τεκμαρτὴ κατοικία κατὰ τὸ ἄρθρον 17 § 4 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

"Αν συνεπῶς μεταφερθῇ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἡ ἔδρα τῆς ἐταιρείας, αὕτη παύει νὰ εἶναι ἡμεδαπὴ καὶ ἐπέρχεται αὐτοδικαίως ἡ διάλυσις τῆς (Lyon - Kaen Renault τόμος Β' § 867).

§ 20. Διαχειριστικὸν ἔτος.

Εἶναι τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ περικλειόμενον μεταξὺ δύο σταθμῶν διαχειρίσεως, ἤτοι μεταξὺ δύο ἰσολογισμῶν καὶ ὅπερ δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τοὺς δώδεκα μῆνας.

Ὁ Νομοθέτης ἀναφερόμενος εἰς τὸ διαχειριστικὸν ἔτος ἐννοεῖ τοῦτο ὡς ἔχον δωδεκάμηνον χρονικὴν περίοδον καὶ τῆς περιόδου ταύτης μόνον τὰ κέρδη προτίθεται νὰ φορολογήσῃ. Παρέκκλισις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης εἴτε ὑπὸ τῆς φορολογούσης ἀρχῆς, εἴτε ὑπὸ τῶν φορολογουμένων δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου πλὴν μόνον εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 19 § 5 τοῦ κώδικος Φ. Κ. Π. καὶ τοῦτο ἵνα προλαμβάνεται, ὅπως διὰ τῆς προσθήκης ἢ διὰ ἀφαιρέσεως χρονικοῦ τινος διαστήματος μὴ μεταβάλλωνται τὰ ἐνιαύσια ἀποτελέσματα τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ συνεπῶς ἀυξάνεται ἢ ἐλαττοῦται ὁ ἀναλογῶν εἰς ταύτην δι' ἕκαστον ἔτος φόρος πρὸς ὄφελος ἢ πρὸς ζημίαν τοῦ φορολογουμένου (Σ.Ε. 419/1931).

Πρὸς ἀποφυγὴν συνεπῶς συνεπειῶν καὶ διὰ νὰ περιορίζεται ἡ φορο-

λογία ἐπὶ τῶν κερδῶν τοῦ δωδεκαμήνου χρονικοῦ διαστήματος, ὁ ἐπιχειρηματίας ὀφείλει νὰ καταρτίζη τὸν ἰσολογισμόν του εἰς χρονολογίαν σταθεράν καὶ ὠρισμένην δι' ὄλα τὰ ἔτη, τούτέστι μὴ διαφέρουσαν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος.

§ 21. Οἰκονομικὸν ἔτος.

N. A. 575/31-3-48 (Φ. Ε. Κ. 82 Α/6-4-48).

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων «περὶ Δημοσίου Λογιστικοῦ τοῦ Κράτους».

Ἄρθρον 1.—1. Ἡ χρονικὴ διάρκεια τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους ἀρχεῖται ἀπὸ 1 Ἰουλίου καὶ λήγει τὴν 30 Ἰουνίου τοῦ ἐπομένου ἡμερολογιακοῦ ἔτους.

2. Διὰ Β. Δ. ἐκδιδόμενων προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐπιτρέπεται ἡ ἀλλαγὴ τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐνάρξεως καὶ λήξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους.

3. Ἡ χρονικὴ διάρκεια τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1947-48 ὀρίζεται δεκαπεντάμηνος, ἀρχεῖται δὲ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1947 καὶ λήγει τὴν 30 Ἰουνίου 1948.

4. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, εἰδικῶν ταμείων, εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ὀργανισμῶν ἐχόντων ὡς προορισμὸν τὴν ἐκπλήρωσιν γενικῶν τοῦ Κράτους σκοπῶν.

Ἄρθρον 2.—Πᾶσαι αἱ εἰς τὰ ἄρθρα 5, 8, 9, 11, 12 καὶ 14 τοῦ Νόμου 6254 «περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τῶν Νόμων 1555 καὶ ΣΙΒ «περὶ διοικήσεως τῶν δημοσίων ἐσόδων καὶ ἐξόδων καὶ περὶ Δημοσίου Λογιστικοῦ τοῦ Κράτους» ὀριζόμεναι προθεσμῖαι καὶ ἡμερομηνίαi ἐπεκτείνονται κατόπιν τῆς διὰ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐπερχομένης μεταβολῆς εἰς τὴν ἐναρξιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους κατὰ τρεῖς μῆνας.

Ἄρθρον 3.—Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

§ 22. Πληρωμὴ φόρου.

Ἡ πληρωμὴ τοῦ φόρου ἀποτελεῖ κατὰ γενικὸν κανόνα τὴν ἐκτέλεσιν τῆς φορολογικῆς ὑποχρέωσεως καὶ τὸν σκοπὸν παντὸς φορολογικοῦ θεσμοῦ.

Ἐκάστη πληρωμὴ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ γίνεταί καθ' ὠρισμένον χρόνον μεμονωμένως, διότι ἐκ πρακτικῶν λόγων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ καθ' ἡμέραν ἐνέργεια πληρωμῶν, οὔτε πρέπει αὐταὶ νὰ ἐπαναλαμβάνονται συχνάκις. Ἡ φορολογικὴ ὁμῶς ὑποχρέωσις, ἡ ἀπορρέουσα ἐκ μεμονωμένων γεγονότων, δὲν ἔχει ἀρχὴν, οὐδὲ τέλος, καὶ ἀποσβέννυται διὰ τῆς πληρωμῆς, ἣτις ἔγκειται εἰς ἐνιαίαν καταβολήν.

Ἡ εἰσπραξίς ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, ἐὰν γίνῃ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου¹.

1. Γ. Ν. Κοφινᾶς — Ἐγχειρίδιον Φορολογικοῦ Δικαίου. 1929.

§ 23. Χρέος ἐκ φόρου.

Χρέος ἐκ φόρου εἶναι ἡ νομικὴ σχέση, δυνάμει τῆς ὁποίας ὠρισμένον πρόσωπον ὑποχρεοῦται νὰ υποβληθῆ εἰς καταβολήν, ἐπακριθῶς καθωρισμένην, τόσον κατὰ φύσιν, ὅσον καὶ κατὰ ποσὸν καὶ κατ' ἀκριθῶς ὠρισμένον χρόνον ἢ προθεσμίαν¹.

Βεβαίωσις χρέους εἶναι ὁ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων κατὰ τοὺς κειμένους νόμους προσδιορισμὸς καὶ εἰς τὰ βιβλία ἐγγραφή τοῦ παρ' ἐκάστου εἰσπρακτέου ποσοῦ, τοῦ εἴδους τοῦ ἐσόδου καὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν ὀφείλεται².

§ 24. Προϋπολογισμός.

Εἶναι κατάστασις προβλέψεως ἐσόδων καὶ ἐξόδων διὰ μίαν ὠρισμένην περίοδον, εἶναι πίναξ ἐκτιμητικὸς καὶ συγκριτικὸς πραγματοποιηθησομένων ἐσόδων καὶ συντελεσθησομένων ἐξόδων³ εἶναι προσέτι ἄδεια ἢ ὁδηγία χρηγουμένη ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐξουσίας καὶ ἐπιτρέπουσα τὴν ἐνέργειαν δαπανῶν καὶ τὴν εἰσπραξίν ἐσόδων.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ προϋπολογισμοῦ στηρίζεται εἰς τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ λαὸς νὰ προσδιορίσῃ διὰ τῶν ἀντιπροσώπων του τοὺς ἀναγκαίους πρὸς συντήρησιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Κράτους πόρους, καθὼς καὶ τὰς ἀνάγκας εἰς ἃς οὗτοι θέλουσιν ἐξοδευθῆ³.

§ 25. Φορολογικὴ δῆλωσις.

Ἡ φορολογικὴ δῆλωσις εἶναι ἡ πρᾶξις ἣτις συντασσομένη καὶ ὑπογραφομένη ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου ἢ τοῦ ὑποχρέου προσώπου ἐκ τοῦ νόμου, ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἀρμοδίαν φορολογικὴν ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν ὁποίαν γνωρίζονται διὰ ταύτης τὰ κτηθέντα εἰσοδήματα ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου, τὸν ὁποῖον ἀφορᾷ κατὰ μίαν δεδομένην περίοδον ἢ ἄλλαι κατὰ τὸν νόμον φορολογητέαι πηγαί του ἢ τὰ εἰσοδήματα ἢ ἄλλαι πηγαί φορολογητέαι, ἐφ' ὧν κατὰ τὸν νόμον ὑποχρεοῦται ὁ ὑπόχρεως πρὸς τοῦτο νὰ παρακρατήσῃ τὸν φόρον.

Ἡ πρώτη ἐκδήλωσις συνεργασίας φορολογουμένου καὶ βεβαιωτικῆς ἀρχῆς εἶναι ἡ φορολογικὴ δῆλωσις τοῦ φορολογουμένου δι' ἧς προσδιορίζεται ἡ βεβαίωσις τῆς ὀφειλῆς τοῦ φορολογουμένου πρὸς τὸ Δημόσιον.

Ὅσον εἰλικρινῆς εἶναι ἡ δῆλωσις αὕτη, τόσον περισσότερον λυσιτελῆς εἶναι ἡ συνεργασία τοῦ φορολογουμένου μετὰ τῆς φορολογικῆς ἀρχῆς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν τῆς φορολογίας, ἀποτελούσης τὴν βᾶσιν τῆς λειτουργίας τοῦ Κράτους.

Ἡ φορολογικὴ δῆλωσις ἀποτελεῖ τὸ μᾶλλον ἀξιόλογον μέσον ἐφ' οὗ βασιζέται ἡ βεβαίωσις τῶν φόρων διὰ τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ὑψηλῶν καὶ πολλαπλῶν σκοπῶν τῆς φορολογίας.

Διὰ τοῦτο τὸ μέτρον τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς ἀκριθείας τῶν στοιχείων ἅτινα περιέχονται εἰς τὴν φορολογικὴν δῆλωσιν, δεικνύει πλὴν ἄλλων καὶ τὴν πίστιν τοῦ φορολογουμένου εἰς τὴν συνεργασίαν μετὰ τῆς φορολογι-

1. Γ. Ν. Κοφιᾶς — Ἐγχειρίδιον Φορολογικοῦ δικαίου, 1929.

2. Μ. Α. Οἰκονομίδου — Ἐρμηνεῖα εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων.

3. Μ. Α. Οἰκονομίδου — Ἐρμηνεῖα Δημοσίου Λογιστικοῦ, 1925.

κῆς ἀρχῆς, ὡς καὶ τὸν βαθμὸν τῆς φορολογικῆς συνειδήσεως τῶν φορολογουμένων καὶ ἀποτελεῖ μίαν τῶν κυριωτέρων προϋποθέσεων διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐφαρμογὴν φορολογικοῦ Νόμου.

Ἡ δῆλωσις τοῦ φορολογουμένου πρὸς φορολογίαν ἀποτελεῖ τίτλον δεσμευτικὸν δι' αὐτὸν κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ὥστε δὲν δύναται ν' ἀνακληθῆι αὐτὴ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, παρὰ μόνον λόγῳ πλάνης περὶ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, προτεινομένης καὶ ἀποδεικνυομένης ὑπὸ τοῦ δηλώσαντος (Ε. Σ. 1690/1943).

§ 26. Διάκρισις δηλώσεων.

Γενικῶς ἡ ὑποβαλλομένη φορολογικὴ δῆλωσις εἰς τὴν κατὰ νόμον ἀρμοδίαν καθ' ὕλην καὶ τόπον φορολογικὴν ἀρχὴν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους καὶ ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, θεωρεῖται κατὰ νόμιμον τεκμήριον ὅτι ἀναγράφει τὰ πραγματικὰ εἰσοδήματα μέχρι τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου.

Ἡ φορολογικὴ δῆλωσις λέγεται ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ, ἐφ' ὅσον ἐν αὐτῇ καθορίζεται ἐπακριβῶς ἡ φορολογητέα ὕλη, εἰσόδημα ἢ κεφάλαιον.

Ἀντιθέτως ἐφ' ὅσον ἡ φοροτεχνικὴ ὑπηρεσία κατὰ τὴν ἐπαλήθευσιν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς φορολογικῆς δηλώσεως συλλαμβάνει ἀνακριθείας τότε ἡ φορολογικὴ δῆλωσις λέγεται ΑΝΑΚΡΙΒΗΣ. Αἱ ἀνακριθείαι τῆς τοιαύτης φορολογικῆς δηλώσεως εἶναι δυνατόν νὰ διορθωθῶσι διὰ τῆς ὑποβολῆς ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου φορολογουμένου ἢ τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου του εἰς τὴν ἀρμοδίαν, ὡς ἀνωτέρω, φορολογικὴν ὑπηρεσίαν δευτέρας φορολογικῆς δηλώσεως εἰς τὴν ὁποίαν συμπληροῦνται τὰ μὴ ἀρχικῶς δηλωθέντα εἰσοδήματα ἢ ἄλλαι φορολογικαὶ πηγαί, αἵτινες παρελήφθησαν εἰς τὴν ἀρχικὴν δῆλωσιν. Ἡ δευτέρα αὕτη δῆλωσις καλεῖται ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΔΗΛΩΣΙΣ.

Ἡ φορολογικὴ δῆλωσις λέγεται ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΤΙΚΗ ἥτις διαφέρει τῆς συμπληρωματικῆς τοιαύτης, καθ' ὅσον διὰ τῆς τροποποιητικῆς δηλώσεως δὲν διορθοῦνται ἀνακριθείαι περιληφθεῖσαι εἰς τὴν ἀρχικὴν φορολογικὴν δῆλωσιν, τὴν διορθῶσιν τῶν ὁποίων δύναται μεταγενέστερον νὰ ἐπιζητήσῃ διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς συμπληρωματικῆς φορολογικῆς δηλώσεως, ἀλλὰ διὰ ταύτης ἐπιζητεῖται ἡ διορθῶσις ἐγγραφῆς εἰς τὸν ἀρχικὸν φορολογικὸν κατάλογον, καθ' ὅσον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῶν φορολογικῶν καταλόγων ἐτροποποιήθησαν τὰ δεδομένα τῆς φορολογίας.

Ἡ φορολογικὴ δῆλωσις ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου ἢ ὑπὸ τῶν κατὰ νόμον ἐκπροσωποῦντων τὸν φορολογούμενον, ἐν ἡ περιπτώσει οὗτος τελεῖ ὑπὸ δικαστικῆν ἢ νόμιμον ἀπαγόρευσιν ἢ εἶναι ἀνήλικος, ἐγχειρίζεται δὲ ἢ ἀποστέλλεται εἰς τὴν ἀρμοδίαν κατὰ τόπον καὶ ὕλην φορολογικὴν ἀρχήν¹.

§ 27. Βεβαίωσις - Ὁρισμός.

Βεβαίωσις εἶναι ἡ ὑπὸ τοὺς κειμένους νόμους καὶ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δημοσίων ὀργάνων ἐκκαθάρισις τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Δημοσίου πρὸς ἐξακριβῶσιν αὐτῆς, προσδιορισμός καὶ εἰς τὰ βιβλία ἐγγραφῆ τοῦ ὀφειλέτου, τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ, τοῦ εἴδους τῆς ὀφειλῆς καὶ τῆς αἰτίας ἐξ ἧς πηγάζει.

1. Παν. Β. Δερτιλῆ — Τὰ Φορολογικὰ Δικαστήρια τεύχος Β. 1943.

Οί ειδικοί φορολογικοί κ.λ.π. νόμοι ὀρίζουσι πῶς ἐνεργεῖται αὐτή, κατὰ ποῖον χρόνον καὶ κατὰ ποῖαν διαδικασίαν, ἰδίως εἰς τοὺς ἀμέσους φόρους.

§ 28. Τίτλος βεβαιώσεως.

Τίτλος βεβαιώσεως, εἶναι πᾶν ἔγγραφον ἐπιδικτικὸν διοικητικῆς ἐκτελέσεως κατὰ τοὺς κειμένους νόμους. Κατὰ τὰς εἰδικὰς διατάξεις τῶν φορολογικῶν νόμων ἄρμόδιοι διὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν ἐσόδων εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον εἶναι κατὰ γενικὸν κανόνα οἱ Οἰκονομικοὶ Ἐφοροί.

§ 29. Εἴσπραξις - Ἀρμοδιότης.

Εἴσπραξις: Ἡ εἴσπραξις τῶν δημοσίων χρημάτων ἀνατίθεται ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως διοριζομένους ταμίαις, εἰδικοῦς ταμίαις καὶ εἰσπράκτορας καὶ ἐνεργεῖται δυνάμει νομίμου τίτλου.

Διὰ νὰ εἶναι νόμιμος ἡ εἴσπραξις ἀπαιτοῦνται:

1. Νόμος ἐπιτρέπων τὴν εἴσπραξιν τοῦ ἐσόδου.

2. Νόμιμος τίτλος.

3. Ἀρμοδία ἀρχὴ εἰσπράξεως.

4. Ἐκδοσις κανονικῆς ἀποδείξεως. Οἱ εἰς οὓς ἐπιτρέπεται ἡ εἴσπραξις εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκδίδωσι καὶ παραδίδωσιν εἰς τὸν πληρωτὴν ἀπόδειξιν συντεταγμένην κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, ἐκδιδομένην δὲ ἐξ εἰδικῶν βιβλίων, τιμωρούμενοι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἐπὶ ὑπεξαίρεσει.

Εἴσπραξις γιγνομένη κατὰ παράθασιν τῶν ἀνωτέρω εἶναι παράνομος.

§ 30. Κατοικία - Διαμονή.

Ἐλέχθη κατωτέρω, ὅτι διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς φορολογίας ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς κτᾶται τις προσόδους ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ προϋπόθεσις τῆς κατοικίας ἢ τῆς ἐξαμήνου διαμονῆς.

Ὁ Νομοθέτης ἐν ἄρθρῳ 3 § 1 παρέχει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὄρου «διαμονή». Ὅριζει δέ: Θεωρεῖται διαμείνας ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Ἑλλάδι πᾶς, ὅστις, ἔστω καὶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν ἀλλοδαπῇ ἔχων, ἐτήρησεν οὐχ ἡττον εἰς διάθεσιν αὐτοῦ πρὸς διαμονὴν, καθ' ὅλην τὴν περίοδον ἢ ἐπὶ χρονικὰ διαστήματα μὴ συναπτὰ μὲν, ἀλλὰ ὧν τὸ ἄθροισμα ἰσοῦται πρὸς τὸ μέγεθος τῆς περιόδου, ἐν ἣ πλείονα ἐνδικοιτήματα ἐν οἴκῳ ἰδιοκτῆτῳ ἢ ἀλλοτριῳ ἢ ἐν ξενοδοχείῳ, ἀνεξαρτήτως τοῦ διαρκοῦς ἢ μὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι πραγματικῆς διατριβῆς αὐτοῦ.

Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ ζήτημα ὅταν ἡ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμονὴ τοῦ προσώπου ἔχει μόνιμον χαρακτήρα προκειμένου π. χ. περὶ τῶν μεταναστῶν, οἵτινες διὰ τὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀποδοχὰς τῶν δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς φορολογούμενοι ἐν Ἑλλάδι.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὄρου τῆς κατοικίας ὁ Νόμος 1640 δὲν διαλαμβάνει τί κατὰ συνέπειαν θὰ ἰσχύσωσιν αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἄρθρ. 91 καὶ ἐπ. ἤτοι: Κατοικίαν ἔχει τις τὸν τόπον, ἔνθα κυρίως καὶ μονίμως ἐγκατέστη. Οὐδεὶς δύνανται νὰ ἔχη συγχρόνως πολλαπλὴν κατοικίαν. Διὰ τὰς ὑποθέσεις τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν ἀσκησιν τοῦ ἐμπορίου, λογίζεται ὡς εἰδικὴ κατοικία τοῦ προσώπου ὁ τόπος, ἔνθα τοῦτο ἀσκεῖ τὸ ἐμπόριόν του.

Δεδομένου, ότι τὸ ζήτημα τῆς κατοικίας εἶναι πραγματικὸν γεγονός, ἐκτιμᾶται ὑπὸ τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ φορολογικοῦ Δικαστοῦ τῆς οὐσίας.

Πραγματικὴ κατοικία τοῦ φορολογουμένου εἶναι ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὀριζομένη, ἥτοι ὁ τόπος ὅπου μονίμως ἐγκαθίσταται τις μεταβαλλομένη διὰ τῆς εἰς ἄλλον τόπον μετακινήσεώς του μὲ σταθεράν καὶ ἀναμφισβήτητον πρόθεσιν κυρίας καὶ μονίμου ἐγκαταστάσεως, συναγομένην ἐκ πραγματικῶν γεγονότων, οἷον λ. χ. δηλώσεως εἰς τὸ Δημαρχεῖον τοῦ ἐγκαταλειπομένου τόπου ἢ ἐκ τεκμηρίων κ. λ. π. διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θεωρεῖται ὅτι μεταβάλλει προσωρινῶς διαμονὴν καὶ ὄχι κατοικίαν. Οὕτω α) ἡ μίσθωσις οἰκίας ἢ β) ἡ ἰδιοκτησία ἐν τινι τόπῳ ἀκινήτων ἢ γ) ἡ ὑπαρξίς ἐν γένει περιουσίας ἢ δ) ἡ ἴδρυσις ἐμπορίου ἢ βιομηχανίας ἢ ε) ἡ ἄσκησις οἰουδήποτε ἐπαγγέλματος αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν συνιστοῦν κατοικίαν ὑπὸ τήν, ὡς ἄνω ἔννοϊαν, ὡς ἐπίσης καὶ ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διαμονῆς τοῦ φορολογουμένου λόγω σπουδῶν δὲν τεκμαίρεται ἀλλαγὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι κατοικίας του (Ε. Σ. 513/1933, 376/1937, 241/1944).

Ὅμοίως ἐκ τῆς συμμετοχῆς τινος, ὡς ἀφανοῦς μέλους ἐταιρείας ἐδρευούσης ἐν Ἑλλάδι, δὲν τεκμαίρεται ἡ ἐν Ἑλλάδι μόνιμος αὐτοῦ ἐγκατάστασις, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ διατήρησις ἐν Ἑλλάδι κεντρικοῦ καταστήματος ἢ πρακτορείου, δι' οὗ ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμά της ἀλλοδαπὴ ἐταιρεία ἀποτελεῖ μόνιμον ταύτης ἐν Ἑλλάδι ἐγκατάστασιν (Σ. τ. Ε. 703/41, 424/1942).

Ἐπομένως ὑπάλληλοι τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ ὑποκαταστημάτων ἡμεδαπῆς ἐπιχειρήσεως ἐδρευούσης ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπόκεινται εἰς φόρον καθόσον ἡ πρόσδοδος προκύπτει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Περιοδεύοντες ὑπάλληλοι ἡμεδαπῶν ἐπιχειρήσεων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπόκεινται εἰς φόρον, διότι ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν ἐξ Ἑλλάδος εἶναι προσωρινή.

Οἱ ἐν Ἑλλάδι ὑπάλληλοι ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων ὑπάγονται εἰς φόρον, διότι ἡ ἐργασία των παρέχεται ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ καταβολὴ τῶν ἀποδοχῶν λαμβάνει χώραν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

§ 31. Ἐμπορικὸς ἀντιπρόσωπος.

Ὅστις ἐκτελεῖ διὰ λογαριασμὸν πολλῶν ἐμπορικῶν οἰκῶν τοποθέτησιν προϊόντων παραγομένων ὑπ' αὐτῶν καὶ ὁσάκις ἀμείβεται διὰ ποσοστῶν ἀναλόγως πρὸς τὰς παραγγελίας, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι ἐλεύθερος ὑπὸ ὄρισμένης ἐπιφυλάξεως νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐμπορικῶν οἰκῶν οὓς ἐκπροσωπεῖ, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπλοῦς ὑπάλληλος φορολογούμενος εἰς τὰς μισθωτάς ὑπηρεσίας.

§ 32. Πρακτορεία.

Ἡ πρακτορεία εἶναι τελείως διάφορος τῆς ἰδιωτικῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως... Ὁ ἐμπορικὸς πράκτωρ δὲν περιορίζει τὴν δρᾶσιν του ἐντὸς τοῦ διοικητικοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως, δὲν παρέχει κατὰ τρόπον συνεχῆ τὴν ἐργασίαν του ἀλλὰ ἐκτελεῖ ταύτην ὅποτεν θέλει καὶ ἔπως κρίνει προσφορώτερον. Δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν τήρησιν τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ὀρισμένων ἐργασίμων ὥρων οὐδὲ διατελεῖ ἐν σχέσει ὑποτα-

γής. Λείπουν συνεπώς τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐσωτερικῆς συνεργασίας τῆς ἐν συνεχείᾳ ἀπασχολήσεως καὶ τῆς ὑποταγῆς τὰ ὅποια διακρίνουν τὴν ὑπαλληλικὴν ἐργασίαν ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην παροχὴν διανοητικῆς ἐργασίας. Ὁ ἐμπορικὸς πράκτωρ εἶναι ἐν εἶδος ἐμπορικῷ ἐντολοδόχου. Κατ' ἀκολουθίαν τὰ ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως πρακτορείας κέρδη φορολογοῦνται οὐχὶ κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν (τῶν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν).

§ 33. Παραγωγοὶ ἀσφαλειῶν.

Οὔτοι διακρίνονται κυρίως α) εἰς τοὺς διὰ μηνιαίου ἢ ἐτησίου μισθοῦ καὶ διὰ προμηθείας ἐπὶ τῶν πραγματοποιουμένων ἀσφαλειῶν ἀμειβομένους, ὧν ἡ σχέσηις πρὸς τὴν ἐταιρείαν εἶναι σχέσις ὑπαλλήλου καὶ β) εἰς τοὺς ἀμειβομένους διὰ προμηθείας (ὑπολογιζομένης κατὰ κοινὴν πείραν εἰς... ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων ἀσφαλίστρων) καὶ ἔχοντας πρὸς τὴν ἐταιρείαν σχέσιν πράκτορος ἢ ἀντιπροσώπου. Οἱ πρῶτοι φορολογοῦνται κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν, οἱ δεῦτεροι δὲ κατὰ τὴν Δ' τοιαύτην, τῶν ποσοστῶν καὶ προσθέτων ἀμοιβῶν παρακολουθουσῶν τὴν κυρίαν αὐτῶν ἀμοιβήν.

Αἱ ἡμερήσια ἀποζημιώσεις ταξιδίων καὶ τὰ ταξιδευτικὰ ἔξοδα δὲν φορολογοῦνται, καθ' ὅσον δὲν ἀποτελοῦσι πραγματικὴν πρόσοδον, ἀλλ' ἀποζημιώσιν παρεχομένην κατ' ἀποκοπὴν ἔναντι δαπανῶν ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας (Ἐγκ. 121/1920 σελ. 5 § 2).

§ 34. Ἀποζημιώσεις χορηγουμένη εἰς Νομάρχας.

Ἀποζημιώσεις χορηγουμένη εἰς Νομάρχας ἀντὶ χρήσεως κρατικοῦ αὐτοκινήτου ἐξαιρεῖται τοῦ φόρου: Ἡ εἰς τοὺς Νομάρχας χορηγουμένη κατ' ἀποκοπὴν μηνιαία ἀποζημιώσις ἀντὶ χρήσεως κρατικοῦ ἐπιβατηγοῦ αὐτοκινήτου, ἐξαιρεῖται τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων ΣΤ' κατηγορίας κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 25 παρ. 1 περίπτωσις Ε' τοῦ Κώδικος Φ. Κ. Π. θεωρουμένης ὡς παρεχομένης ἔναντι δαπανῶν ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας (Ἐγκ. Οἰκονομικῶν Ε. 7308 τῆς 12 Ἰουλίου 1948).

§ 35. Ἐξοδα παραστάσεως μελῶν Ὑπουργ. Συμβουλίου.

Ἐξοδα παραστάσεως μελῶν Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου: Τὰ εἰς τοὺς Πρόεδρον Κυβερνήσεως καὶ Ἀντιπρόεδρον Κυβερνήσεως ὡς καὶ εἰς τὰ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καταβαλλόμενα ἔξοδα παραστάσεως, ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 25 παρ. 1 περίπτωσις Ε' τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. θεωρούμενα, ὡς παρεχόμενα ἔναντι δαπανῶν, εἰς ἃς ὑποβάλλονται λόγῳ τοῦ λειτουργήματός των (Ἐγκ. Οἰκονομικῶν Π. 6911 τῆς 26 Ἀπριλίου 1948).

§ 36. Περὶ τοῦ τρόπου ἐκπτώσεως ἀχρεωστήτως βεβαιωθέντων φόρων.

Ἡ διαδικασία τῆς ἐκπτώσεως τῶν ἀχρεωστήτως βεβαιωθέντων φόρων καθορίζεται ἐφεξῆς ὡς ἀκολούθως:

1. Α) Προκειμένου περὶ ἐσόδων βεβαιωμένων παρὰ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφορῶν.

Παρ' ἐκάστη Οἰκονομικῇ Ἐφορίᾳ συνιστᾶται ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Οἴκον. Ἐφοριῶν, ὡς Προέδρου, τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου ὡς μελῶν. Μὴ ὑπάρχοντος ἢ κωλυομένου τοῦ Οἴκον. Ἐπιθεωρητοῦ Ἐφοριῶν μετέχει ὁ Ἐπιθεωρητὴς Δημ. Ὑπολόγων, ὅπου δὲ δὲν ἐδρεύουν Ἐπιθεωρηταὶ Ἐφοριῶν ἢ Δημοσίων Ὑπολόγων, τῆς Ἐπιτροπῆς μετέχει ὡς Πρόεδρος ὁ Εἰρηνοδίκης.

Β) Προκειμένου περὶ ἐσόδων βεβαιωμένων παρὰ τῶν Τελωνείων.

Παρ' ἐκάστῳ Ταμείῳ συνιστᾶται Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Δημ. Ὑπολόγων τῆς Περιφέρειᾶς τοῦ Ταμείου ὡς Προέδρου, τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν βεβαίωσιν Τελώνου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου ὡς μελῶν. Τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Δημ. Ὑπολόγων ἀπόντος ἢ κωλυομένου μετέχει ὡς Πρόεδρος ὁ Εἰρηνοδίκης τῆς περιφέρειᾶς τοῦ Ταμείου, τοῦ δὲ Τελώνου ἀπόντος ἢ μὴ δυναμένου νὰ μεταβῇ λόγῳ ἀποστάσεως ἀναπληροῖ αὐτὸν ὁ λογιστὴς τῶν Ἐσόδων τοῦ Δημ. Ταμείου, παρ' ᾧ εἶναι βεβαιωμένον τὸ χρέος.

Γ) Προκειμένου περὶ ἐσόδων βεβαιωμένων α) παρὰ τοῦ Συνεργείου Φόρου Κοινωνικῆς Προνοίας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων καὶ β) παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας Φορολογίας Δημοσίων Θεαμάτων Ἀθηνῶν συνιστᾶται Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς Ἐπιθεωρητοῦ Μονοπωλίων καὶ φόρων καταναλώσεως, ὀριζομένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὡς Προέδρου, τοῦ Προϊσταμένου τῆς ἀρμοδίας Ὑπηρεσίας καὶ τοῦ ἀρμοδίου διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου.

Διὰ τὴν τήρησιν τοῦ ἀρχείου τῶν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, ἀποστολῆν καταστάσεων κλπ. ἐφαρμόζονται τὰ κατωτέρω διὰ τὴν ἔκπτωσιν τῶν ἐσόδων τῶν βεβαιωμένων ὑπὸ τῶν Οἴκον. Ἐφοριῶν καθοριζόμενα.

Δ) Προκειμένου περὶ ἄλλων ἐσόδων πλὴν τῶν ἀνωτέρω συνιστᾶται παρ' ἐκάστῳ Ταμείῳ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Δημ. Ὑπολόγων τῆς Περιφέρειᾶς τοῦ Ταμείου ὡς Προέδρου, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου καὶ τοῦ λογιστοῦ τῶν ἐσόδων ὡς μελῶν. Τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Δημ. Ὑπολόγων ἀπόντος ἢ κωλυομένου μετέχει ὡς Πρόεδρος ὁ Εἰρηνοδίκης.

2. Ἐκάστη τῶν ἀνωτέρω Ἐπιτροπῶν ἀποφαίνεται περὶ ἐκπτώσεως ἀχρεωστήτως βεβαιωθέντων ἐσόδων ἀναλόγως τοῦ εἴδους τούτων.

3. Περὶ τῆς ἐκπτώσεως ἐκδίδεται ἠτιολογημένη ἀπόφασις περὶ διαγραφῆς τοῦ ἐκπεστέου ποσοῦ. Εἰς τὴν ἀπόφασιν πρέπει ἀπαραιτήτως ν' ἀναφέρηται ἢ αἰτία τῆς διαγραφῆς, τὰ στοιχεῖα, εἰς τὰ ὅποια στηρίζεται ἢ διαγραφῆ (ἀπόφασις ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, διπλῆ βεβαίωσις, διαταγὴ Ὑπουργείου κλπ.) τὸ ἐκπεστέον ποσὸν (δημόσιος φόρος καὶ λοιποὶ πρόσθετοι) ὡς καὶ ὁ ἀριθμὸς τριπλοτύπου παραλαβῆς εἰσπρακτέων καὶ ἢ χρήσις ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐβεβαίωθη.

Αἱ ἀποφάσεις αὗται καταχωροῦνται εἰς βιβλίον κατ' αὐξοντα ἀριθμὸν καὶ χρονολογικὴν σειρὰν ἐκδόσεως, τηρούμενον ἐπὶ μὲν τῶν ἐσόδων τῶν βεβαιωμένων παρὰ τῶν Οἴκον. Ἐφοριῶν, ὑπὸ τῶν Οἴκον. Ἐφοριῶν, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἐσόδων ὑπὸ τοῦ Ταμείου καὶ τίθενται εἰς ἴδιον φάκελλον κατ' αὐξοντα ἀριθμὸν. Εἰς τὸ ὡς ἄνω βιβλίον θὰ ὑπάρχουν αἱ ἐξῆς στήλαι:

Ἄρ. ἀποφάσεως — Χρονολογία ἐκδόσεως.

Ὄνοματεπώνυμον ὀφειλέτου.

Εἶδος φόρου.

*Αριθ. αποδεικτ. παραλαβής εισπρακτέων (τριπλ.).

Χρήσις ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐβεβαιώθη τὸ ἔσοδον.

*Ἐκπεστέον ποσὸν Δημοσίου φόρου

» » Κοινοτικοῦ »

» » Ὀδοποιίας.

.....

.....

Σύνολον. ...

4. Ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀποστέλλεται πρὸς τὸ Ταμεῖον μὲν ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Οἴκον. Ἐφορίας, εἰς τὰς βεβαιωτικὰς δὲ Ἀρχὰς ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου, ἵνα βάσει ταύτης ἐπιφέρουν αἱ οἰκεῖαι Ἀρχαὶ τὰς δεούσας μεταβολάς.

5. Ἡ Ἐπιτροπὴ συνέρχεται τοῦλάχιστον ἅπαξ τοῦ μηνός.

6. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνός συντάσσεται περιληπτικὴ κατάσταση εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγράφονται τὰ ἐντὸς τοῦ μηνός διαγραφέντα ποσὰ συνολικῶς κατὰ κεφάλαιον καὶ ἄρθρον. Τὸ ἄθροισμα τῆς καταστάσεως ταύτης πρέπει νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ ἄθροισμα τοῦ βιβλίου καταχωρήσεως ἀποφάσεων.

Ἡ κατάσταση αὕτη ὑπογραφομένη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς παραμένει εἰς τὸ Ἀρχεῖον τῆς ἔδρας τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀντίγραφον δὲ τῆς καταστάσεως ταύτης, ἐφ' ὅσον αὕτη τηρεῖται εἰς τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ἐφορίας διαβιβάζεται εἰς τὸ Ταμεῖον. Τὸ Ταμεῖον ὑποβάλλει ἀντίγραφον τῆς ὡς ἄνω καταστάσεως ἐντὸς τοῦ πρώτου πενθημέρου τοῦ ἐπομένου μηνός εἰς τὴν Γενικὴν Δ/σιν Δημ. Λογιστικοῦ (Δ/σιν II Τμῆμα Β΄) διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τῶν βιβλίων τῆς.

7. Καθ' ἐκάστην ἐπιθεώρησιν τῶν Οἴκονομ. Ἐφοριῶν καὶ τῶν Ταμείων οἱ ἀρμόδιοι Ἐπιθεωρηταὶ θὰ ἐλέγχωσι τὰς ἐκδοθείσας ἀποφάσεις διαγραφῆς, θὰ θεωρῶσι δὲ διὰ τῆς ὑπογραφῆς των καὶ τὸ βιβλίον ἀποφάσεων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιθεωρήσεως (Υπ. Οἴκον. Π. 9.172 ἐγκ 61/1944).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουλίου 1944.

§ 37. Περὶ τοῦ τρόπου διαγραφῆς ἀχρεωστῆτος βεβ. φόρων.

Παρατηρήσαμεν ὅτι εἰς τινὰς περιπτώσεις μειώσεως τοῦ παρ' ὑμῖν βεβαιουμένου φόρου δι' ἀποφάσεων διαφόρων ἐπιτροπῶν ἀποδέχασθε τὴν ὑποβολὴν καταστάσεων ἐπιστροφῆς πρὸ τῆς διαγραφῆς τοῦ εἰς τοὺς χρηματικούς καταλόγους ἀπομένοντος ἀνεισπράκτου ὑπολοίπου τοῦ ἄνω χρέους.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνέργειά σας αὕτη μεγάλας ἀνωμαλίας δύναται νὰ προκαλέσῃ, πρὸς ἀποφυγὴν τούτων παρέχομεν τὰς κάτωθι ὁδηγίας τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων ἀξιούμεν.

Ἡ εἰς τοὺς χρηματικούς καταλόγους ἐγγραφὴ φορολογουμένου τινός δύναται νὰ μηδενισθῇ α) διὰ καταβολῆς τοῦ χρέους καὶ β) διὰ διαγραφῆς αὐτοῦ συντρεχουσῶν τῶν νομίμων λόγων διαγραφῆς. Ἀχρεώστητος καταβολὴ ἐκ τῆς ἐγγραφῆς ταύτης ὑπάρχει ἔαν μηδενισθείσῃ τῆς ἐγγραφῆς κατὰ τοὺς ὡς ἄνω δύο τρόπους ἀπομένει καταβεβλημένον ὑπόλοιπον πλεόν τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον αἱ οἰκεῖαι ἀποφάσεις ὀρίζουσιν ὡς καταβλητέον.

Τούτων ούτως έχόντων δέον πρό πάσης αποδοχής πράξεως διαγραφῆς ἢ πρό τῆς ὑπογραφῆς καταστάσεων ἐπιστροφῆς, νά πιστοῦνται εἰς τοὺς χρηματικούς καταλόγους τὰ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης καταβεβλημένα ποσά, νά ὀλοκληροῦται ἡ πράξις τῆς διαγραφῆς τοῦ ἀπομένουτος ἀνείσπρακτου ὑπολοίπου καὶ νά ἐκτελεῖται αὕτη ἀκριβῶς διὰ τὸ ἀνείσπρακτον ποσὸν ὅτε δύνανται νά υποβληθῶσι καὶ νομίμως νά ὑπογραφῶσι παρ' ὑμῶν αἱ καταστάσεις διὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀχρεωστήτως καταβληθέντος ποσοῦ.

Ἄλλος τρόπος τακτοποιήσεως τῶν ἀνωτέρω ἐνεργειῶν σας, ὡς ἡ διαγραφὴ ὀλοκλήρου τῆς διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν δευτεροβαθμίων ἐπιτροπῶν μειώσεως τοῦ βεβαιουμένου φόρου ἢ ἐκ τῶν ὑστέρων πίστωσης καταβληθέντων πρό τῆς διαγραφῆς ποσῶν καὶ ἡ οἰκοθεν βεβαίωσις τῆς διαφορᾶς, εἶναι τρόπος πόρρω ἀπέχων τῆς λογιστικῆς τακτοποιήσεως ὅστις ἐπὶ πλέον καὶ ψευδῆ ἀποτελέσματα βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων ἐμφανίζει.

«Γενικὴ Διεύθυνσις Δημοσίου Λογιστικοῦ, Ρόνεο 137, 5/7/1949».

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

§ 1. *Ἡ Φ. Κ. Π. πλήττει προσόδους προκυπτούσας ἐν Ἑλλάδι.*

Ὁ φόρος καθαρῶν προσόδων κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κώδικος τιθεμένην γενικὴν ἀρχήν, πλήττει πᾶσαν πρόσοδον προκύπτουσαν ἐν Ἑλλάδι. Ἐπομένως καὶ τὰς προσόδους ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν τὰς ὑπαγομένας εἰς τὴν ΣΤ' κατηγορίαν.

Ἀντικείμενον ὄθεν τοῦ φόρου εἶναι οἱ ἐν Ἑλλάδι πραγματοποιούμενοι μισθοί, ἡμερομίσθια, ἐπιδόματα, ἐπιχορηγήσεις, συντάξεις καὶ πᾶσα ἀμοιβή παρούσης ἢ παρωχημένης ὑπηρεσίας. Προϋπόθεσις τῆς ἐπιβολῆς τοῦ φόρου εἶναι ὅπως αἱ πρόσοδοι προέρχονται ἐξ ὑπηρεσιῶν παρεχομένων ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Νομοθέτης παρεκκλίνων τῆς ἀρχῆς τῆς καθιερούσης τὴν χωρικότητα ἐν τῇ προκειμένη φορολογίᾳ, θεωρεῖ ὡς προσόδους προκυπτούσας ἐν Ἑλλάδι καὶ τὰς ἐκ παρούσης ἢ παρωχημένης ὑπηρεσίας τοιαύτας, αἵτινες κτῶνται :

α) Ὑπὸ Ἑλλήνων ἐμμίσθων Δημοσίων Ὑπαλλήλων ὑπηρετούντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, οἶον διπλωματικῶν, προξενικῶν κ.λ.π. ὑπαλλήλων καὶ

β) Ὑπὸ προσώπων κατοικούντων ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐπὶ ἐξάμηνον τοῦλάχιστον διαμενόντων, οἵτινες δὲν παρέχουσι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Καὶ διὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν, οἱ ἐμμισθοὶ λειτουργοὶ θεωροῦνται κατὰ τὸ ἄρθρον 1 παρ. 1 τοῦ κώδικος Φ. Κ. Π. ὡς ἔχοντες τὴν κατοικίαν ἐν Ἑλλάδι καὶ φορολογοῦνται ἐν αὐτῇ διὰ τὰς κτῶμενας ἀμοιβὰς ἐξ ὑπηρεσιῶν παρεχομένων ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν καθ' ἣν πράγματι ἡ ὑπηρεσία παρέχεται ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅπου καὶ ἡ κτήσις τῆς προσόδου, ὁ Νόμος ὁμῶς ἐν ἄρθρ. 2 § 1 τοῦ κώδικος θεωρεῖ διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου, ὅτι αἱ πρόσοδοι αὐταὶ προκύπτουσιν ἐν Ἑλλάδι καὶ ὑποβάλλει ταύτας εἰς τὴν προκτιμένην φορολογίαν, ἐφ' ὅσον συντρέχουσιν αἱ προϋποθέσεις τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς.

Διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς φορολογίας δὲν ἐρευνᾶται ἐὰν τὸ φορολογικὸν ὑποκείμενον κέκτηται τὴν Ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα, τοῦ Νόμου μὴ ἐπιτρέποντος διάκρισιν τινα μεταξὺ Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ ἀλλοδαπῶν.

Οἱ ἐν Ἑλλάδι ὑπάλληλοι ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων ὑπάγονται εἰς τὸν φόρον τοῦτον, διότι ἡ ἐργασία αὐτῶν παρέχεται ἐν Ἑλλάδι.

§ 2. Ὑποκείμενον τοῦ φόρου.

Φορολογικὸν ὑποκείμενον ἐν τῇ παρούσῃ κατηγορίᾳ εἶναι πᾶν φυσικὸν πρόσωπον καρπούμενον πρόσοδον ἐκ παροχῆς ἐξηρητημένης ἐργασίας εἰς ἐργοδότην ἀπασχολοῦντα ἢ οὐ συστηματικῶς προσωπικόν, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὁποίας λαμβάνει μισθὸν ὑπολογιζόμενον, εἴτε ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀναλισκόμενον πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας χρόνον, εἴτε ἀναλόγως πρὸς τ' ἀποτελέσματα αὐτῆς ἢ διὰ συμμετοχῆς εἰς τὰ κέρδη ἐργοδότη.

Εἰς τὴν προκειμένην ἐπίσης φορολογίαν, ὑπόκειται πᾶν φυσικὸν πρόσωπον καρπούμενον συντάξεως, δεδομένου, ὅτι ἡ φορολογία αὕτη πλήττει τὰς προσόδους ἐκ παρωχημένης ὑπηρεσίας.

Φορολογούμενοι ἐπομένως εἶναι τῆς ΣΤ' κατηγορίας πάντες οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι, κλητῆρες καὶ ὑπηρεταί, ἀξιωματικοὶ καὶ ὀπλίται τοῦ στρατοῦ, τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, οἱ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι ἤτοι ὑπάλληλοι, κλητῆρες, ὑπηρεταί παντὸς ἐν Ἑλλάδι φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου, Δημοτικοί, Κοινοτικοί κ.λ.π. ὑποβαλλόμενοι εἰς φόρον καὶ ἂν εἴτε εὐρίσκωνται ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ ἐργάται ¹.

Εἰς φ. κ. π. κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθρ. 2 § 1 ἐδ. α' Κ. Φ. Κ. Π. ὑπόκεινται πάντες οἱ ὀπωσθήποτε προσποριζόμενοι προσόδους ἐχούσας πηγὴν τὴν ἡμεδαπὴν, ἀσχέτως τοῦ ἂν οἱ καρπούμενοι ταύτας εἶναι ἡμεδαποὶ ἢ ἀλλοδαποὶ ἢ κατοικίαν ἢ διαμονὴν ἔχουν εἰς τὴν ἡμεδαπὴν ἢ ἀλλοδαπὴν (Ε. Σ. 873/36).

Ἡ εἰς πλείονας τῆς μιᾶς κατηγορίας ὑπαγωγή τοῦ αὐτοῦ φ)νου, ἀναλόγως τῆς πηγῆς τῶν προσόδων του, εἶναι νόμιμος, καθ' ὅσον ὁ Κ. Φ. Κ. Π. κατανέμει τὰς φορ. προσόδους εἰς ἑπτὰ κατηγορίας, διακρινομένας μεταξύ τῶν ἀναλόγως τῶν νομίμων προϋποθέσεων ὑπὸ τὰς ὁποίας δημιουργεῖται ἐκάστη πρόσοδος (Ε. Σ. 1248/43).

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ κληρονόμοι τοῦ καὶ πρὸ τῆς 1 Ἀπριλίου τοῦ φορ. ἔτους ἀποθιώσαντος φ)νου, εἶναι ὑπόχρεοι εἰς φ. διὰ τὰς ὑπὸ τοῦ κλ)νου, διαρκούντος τοῦ προηγουμένου ο. ε., κτηθείσας προσόδους (Σ. τ. Ε. 316 - 8)32, 1198)34, Ε. Σ. 565)35).

Ἡ φ. τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ προκυπτουσῶν προσόδων — κατὰ τὸ ἀρθρ. 2 § 1 ἐδ. α' περ. 2α — ἐκ κινητῶν ἀξιῶν καὶ ἀμοιβῶν ὑπηρεσιῶν, χωρεῖ ἀνεξαρτήτως τῆς ἐν ἀλλοδαπῇ κατοικίας τοῦ καταβάλλοντος τὴν φορ. πρόσοδον (οἶον λ. χ. ἐργοδότη, ἑταιρείας κλπ.) (Σ. τ. Ε. 62-3/43) ².

§ 3. Βάσις φορολογίας.

Ὁ Νομοθέτης κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς προκειμένης φορολογίας καὶ κατὰ τὸν καθορισμὸν τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν, ἔχει ὑπ' ὄψιν του τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν ἀποδοχῶν, ἃς κτᾶται ἐκ παροχῆς ἐξηρητημένης ἐργασίας ὁ μισθωτὸς.

Ἐκ τούτου συνέπεται ὅτι ὡσάκις ὁ μισθωτὸς κτᾶται ἀποδοχὰς ἐκ πλειόνων ἐργοδοτῶν ἢ πηγῶν, θὰ ὑπολογίση μὲν ἕκαστος ἐργοδότης καὶ θὰ παρακρατήσῃ τὸν φόρον ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ, βάσει μόνον τῶν ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένων ἀμοιβῶν, ἀδιαφόρως ἂν γινώσκῃ ἢ μὴ τὴν καὶ ἐξ

1. Ἡλ. Γεωργουλοπούλου — Τὸ ἐν Ἑλλάδι Φορολογικὸν Δίκαιον, 1932.

2. Κώστα Σαραντοπούλου — Παγία Φορολογικὴ Νομολογία, 1948.

άλλου εργοδότη κτήσιν άμοιβών υπό τούτου, υποχρεούται όμως ο μισθωτός εις επίδοσιν δηλώσεως εις τόν Οικονομικόν Έφορον τής περιφέρειας του παρέχοντος τήν κυρίαν άμοιβήν εργοδότη και καταβολήν τής διαφοράς μεταξύ του φόρου όν έδει νά καταβάλη, εάν τό σύνολον τών άποδοχών έκτάτο έξ ένός εργοδότη, και εκείνου όν παρεκράτησαν οι έξ ών έκτήσαται άποδοχάς εργοδότη του.

§ 4. Υποχρεώσεις τών κτωμένων άποδοχάς έκ πλειόνων εργοδοτών ή πηγών.

Ο Νομοθέτης κατά τήν έπιβολήν τής προκειμένης φορολογίας και τόν καθορισμόν τών ποσοστών απέβλεπεν εις τό σύνολον τών άποδοχών άς κτάται τις έκ τής έκμισθώσεως τής εργασίας του.

Και όταν μέν ο μισθωτός κτάται, έκ τής εκμισθώσεως τής εργασίας του, άποδοχάς έξ ένός μόνον εργοδότη ή έκ μιās μόνον πηγής, έπιτυγχάνεται πλήρως ο έπιδιωκόμενος σκοπός του Νόμου, διά τής παρακρατήσεως υπό του εργοδότη του, διότι ο φόρος υπολογίζεται επί του συνόλου τών κτηθεισών υπό του μισθωτού άποδοχών.

Δέν συμβαίνει όμως τό αυτό όσάκις ο μισθωτός κτάται άποδοχάς έκ πλειόνων του ένός εργοδοτών ή πηγών. Διότι, άφ' ένός κατά τά ρηθέντα άνωτέρω θά τύχη ο μισθωτός κατά τόν υπολογισμόν του φόρου υπό τών διαφόρων εργοδοτών, τόσων έλαχίστων όρίων συντηρήσεως όσοι και οι εργοδότη, άφ' έτέρου αί άποδοχαί του, λόγω τής κτησεώς των έκ πλειόνων εργοδοτών και τής ώς έκ τούτου κατανομής των, δέν θά ύπαχθώσιν εις τούς προσήκοντας φορολογικούς συντελεστές και δέν θά καταβληθί κατά συνέπειαν ο φόρος, όστις θά καταβάλλετο εάν τό σύνολον τών άποδοχών, τών έκ διαφόρων εργοδοτών ή πηγών κτωμένων, έκτάτο ο μισθωτός έξ ένός μόνον εργοδότη ή μιās μόνον πηγής.

Πρός τόν σκοπόν τούτον έθεσπίσθη διά τής διατάξεως τής παραγράφου 4 του άρθρου 26 του Κώδικος φορολογίας Καθαρών Προσόδων, ίδια υποχρέωσις τών μισθωτών τών κτωμένων έκ τής εκμισθώσεως εργασίας των άποδοχάς έκ πλειόνων εργοδοτών ή πηγών.

Η υπό του Νομοθέτου καθιερωθείσα έν τή φορολογία Καθαρών Προσόδων άρχή τής διακρίσεως τών εισοδημάτων αναλόγως προς τήν προέλευσιν των και ή άρχή τής αυτονομίας τών κατηγοριών, καθ' ήν εις έκάστην τούτων φορολογούνται ώρισμένοι κατά προέλευσιν πρόσοδοι, καθιστά αναγκαίον όπως διά τήν έπιβολήν τής φορολογίας, γίνεται ο προσήκων διαφορισμός τών εισοδημάτων.

§ 5. Προϋποθέσεις φορολογίας άποδοχών άλλοδαπού.

Έφ' όσον οι μισθοί του έξ άλλοδαπών Προσωπικού τής Έταιρείας καταβάλλονται αύτῶ υπό τής Scottish Aviation, ήτις και παραμένει εργοδότης, ζήτημα παρακρατήσεως φόρου μισθωτών ύπηρεσιών δέν δύναται νά προκύψη διά τό ποσόν όπερ άφορᾷ εις έξοδα συντηρήσεως του προσωπικού τούτου κατά τάς ήμέρας τής ένταύθα παραμονής του και καταβάλλεται υπό τής ύμετέρας Έταιρείας.

Διά νά θεωρηθί τό ποσόν τούτο ώς έπαύξεισις του μισθοῦ των και νά ύπαχθί εις φόρον τής ΣΤ' Κατηγορίας, άπαιτείται ή κτήσις τής προσόδου

ἐκ μισθῶν νά προκύπτῃ ἐν Ἑλλάδι ἢ καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐφ' ὅσον ὁμως οἱ μισθοὶ καταβάλλονται ὑπὸ ἐπιχειρήσεως διευθυνομένης ἐξ Ἑλλάδος. Τοιοῦτόν τι ὁμως δὲν συμβαίνει ἐν προκειμένῳ. Ἄλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετον ἂν ὑποστηριχθῆ, ἐφ' ὅσον τὰ ἔξοδα ταῦτα καταβάλλονται ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Ἑταιρείας, ἢ ἀπαλλαγῇ των ἐκ τοῦ φόρου συγχωρεῖται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 25 παρ. 1 περίπτωσις ε τοῦ Κώδικος Φ. Κ. Π., ὡς παρεχομένων κατ' ἀποκοπὴν ἔναντι δαπανῶν ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας (Ἔπουργ. Οἰκονομ. Ε. 2836 τῆς 9 Μαρτίου 1948).

Ἀποζημίωσις χορηγουμένη εἰς τὰ μέλη τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἀπαλλάσσεται τοῦ φόρου : Ἡ χορηγουμένη εἰς βουλευτάς, μέλη τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἢ Ἐπιτροπῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος, ἀποζημίωσις ἀποτελεῖ, λόγω τῶν προσθέτων ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας προσφέρουν, προσαύξησιν τῆς ἐκ τοῦ βουλευτικοῦ των ἀξιώματος λαμβανομένης τοιαύτης, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὀφείλεται φόρος τῆς ΣΤ' Κατηγορίας τῶν Καθαρῶν Προσόδων ὡς ἐξαιρουμένης κατὰ τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 25 παρ. 1 περίπτωσις α' τοῦ Κώδικος Φ. Κ. Π. (Ἔπουργ. Οἰκονομικῶν Π. 18742 τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1947).

§ 6. Κρατήσεις ὑπὲρ Μετοχικῶν Ταμείων ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου μόνον προκειμένου περὶ ὑποχρεωτικῶν μετόχων τούτων.

Ἡ περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν ὑπὲρ τῶν Μετοχικῶν Ταμείων κρατήσεων δοθεῖσα λύσις, συνεπῆς πρὸς τὴν ἐν τῷ Κώδικι Φ. Κ. Π. ὑφισταμένην τοιαύτην, ἀφορᾷ τοὺς ὑποχρεωτικῶς μετέχοντας εἰς Μετοχικὰ Ταμεία καὶ οὐχὶ τοὺς ὑποχρεωτικῶς διατηρήσαντας τὴν συμμετοχὴν των, ὡς ἐν προκειμένῳ οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, ὁ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὁποίων ἀναλογῶν φόρος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν θὰ ὑπολογισθῆ μετ' ἔκπτωσιν μόνον τῶν ὑπὲρ Τ.Σ.Ν. κρατήσεων (Λ. 4859/617-1948 Δ) γῆ Ἔπουργεῖου Οἰκονομικῶν).

§ 7. Ἀπαλλαγὴ τῶν ὑπὲρ τρίτων κρατήσεων.

1. Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου (ἄρθρον 25 § 1 περίπτ. η' Κώδικος Φ. Κ. Π.) ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν αἱ ὑπὲρ τῶν Μετοχικῶν ὀριζόμεναι κρατήσεις. Δηλαδή, ὁ μισθωτὸς δικαιούται νά ἐκπέσῃ τὸ ἐκάστοτε παρακρατούμενον ποσὸν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του.

Ἡ Διοίκησις εὐρύτερον ἐρμηνεύουσα τὴν διάταξιν ταύτην (Ἐγκύκλιος 70/1940) ἐδέχθη ὅτι εἶναι ἐκπεστέαι ἐκ τῆς προσόδου καὶ αἱ ὑπὲρ ἐτέρων Ταμείων κρατήσεις ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐκπληροῦν τοὺς αὐτοὺς πρὸς τὰ Μετοχικὰ Ταμεία σκοπούς. Εἰδικώτερον αἱ κρατήσεις αὗται εἶναι αἱ ἑξῆς :

- α) Αἱ ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων.
- β) Αἱ ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Στρατοῦ.
- γ) Αἱ ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Δημοτικῶν Ὑπαλλήλων.
- δ) Αἱ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Προνοίας Δημοσ. Ὑπαλλήλων.
- ε) Αἱ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοθηθείας Ἀξιωματικῶν.
- στ) Αἱ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Συντάξεως Νομικῶν.

ζ) Ἡ κράτησις λόγω συντάξεως τοῦ Ν. 4548 ἐκ τοῦ μισθοῦ τῶν δημοτικῶν ὑπαλλήλων.

η) Ἡ ὑπὲρ τοῦ Ι. Κ. Α. εἰσφορά τοῦ ὑπαλλήλου.

2. Ἀντικείμενον τοῦ φόρου : Κατὰ τὰς ἰσχυρούσας ἤδη διατάξεις εἰς τὴν φορολογίαν ΣΤ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων ὑπόκεινται καὶ οἱ μισθοὶ καὶ αἱ συντάξεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων (Πολιτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν), κλητῆρων, ὑπηρετῶν καὶ ἐργατῶν ὡς καὶ οἱ μισθοὶ καὶ αἱ συντάξεις τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν προσώπων Δημοσίου Δικαίου κ.λ.π. Ὡσαύτως φορολογοῦνται πᾶσαι αἱ πέραν τοῦ κανονικοῦ μισθοῦ ἀποδοχαὶ προσωρινοῦ ἢ μονίμου χαρακτῆρος ὡς καὶ αἱ πάσης φύσεως ἀποζημιώσεις αἱ παρεχόμεναι δι' ἐκτέλεσιν ἐκτάκτου ὑπηρεσίας (συμμετοχὴ εἰς Ἐπιτροπὰς, Συμβούλια κ.λ.π.).

Δὲν θεωρεῖται κατὰ τὸν νόμον πρόσοδος καὶ συνεπῶς δὲν τυγχάνει φορολογητέα, πᾶσα ἀποζημίωσις παρεχομένη κατ' ἀποκοπὴν ἔναντι δαπανῶν ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας.

Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρονται κατωτέρω ποῖαι πρόσθετοι ἀποζημιώσεις χορηγούμεναι εἰς δημοσίους ὑπαλλήλους δὲν ὑπόκεινται εἰς φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν δυνάμει ἀπαλλακτικῆς διατάξεως ἢ κατὰ τὴν νομολογίαν.

α) Αἱ ὡς ἔξοδα κινήσεως χαρακτηρίζονται δι' ἀποφάσεων Ὑπουργοῦ ἀποζημιώσεις.

β) Ἡ ἐκτὸς ἔδρας ἡμερησία ἀποζημιώσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

γ) Τὰ ἔξοδα παραστάσεως τὰ χορηγούμενα εἰς τοὺς Γεν. Διοικητάς, Νομάρχας, Δημάρχους καὶ Προέδρους Κοινοτήτων (ἄρθρ. 7 Νόμου 5420).

δ) Τὰ ἔξοδα παραστάσεως τὰ παρεχόμενα παγίως εἰς ἀνωτάτους καὶ ἀνωτέρους ἀξιωματικούς (Δ/μα 12-1-1934 ἄρθρα 8 καὶ 9), ὡς καὶ εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, Ἀστυνομικὸν Ἐπιθεωρητὴν καὶ Ἀστυνομικοὺς Δ/τάς (ἄρθρον 21 § 1 τοῦ ἀπὸ 12-1-34 Δ/τος).

ε) Τὰ παγίως χορηγούμενα ὁδοιπορικὰ ἔξοδα.

στ) Τὰ δικαιώματα ἐν γένει τῶν ὀργάνων διὰ τὴν ἐπίδοσιν φορολογικῶν δικογράφων.

ζ) Τὰ χορηγούμενα εἰς Ταμίας καὶ διαχειριστάς δημοσίων ὑπηρεσιῶν κλπ. ἐπιδόματα πρὸς κάλυψιν διαχειριστικῶν λαθῶν.

η) Τὰ εἰς ἀξιωματικούς χορηγούμενα ἐπιδόματα στολῆς.

Ἐπὶ ὑποβληθείσης ἡμῖν αἰτήσεώς σας, ἐν σχέσει μὲ τὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ἀνακοινοῦμεν τὰ ἑξῆς :

Εἰς τὸν φόρον τῆς ΣΤ' Κατηγορίας τῶν Καθαρῶν Προσόδων δὲν ὑπόκεινται, ὡς γνωστὸν, αἱ ὑπὲρ Μετοχικῶν Ταμείων κρατήσεις, συμφώνως πρὸς τὴν σχετικὴν ἐν προκειμένῳ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ κώδικος Φ. Κ. Π.

Ἐξαιρετικῶς καὶ ἐφ' ὅσον αἱ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν κρατήσεις ἐπιβάλλονται ὑπὲρ Ταμείων ἐκπληρούντων τοὺς αὐτοὺς πρὸς τὰ Μετοχικὰ Ταμεία σκοποὺς (δηλαδὴ τὴν παροχὴν συντάξεων εἰς τὰ μετέχοντα εἰς ταῦτα πρόσωπα), ἡ Διοίκησις ἐδέχθη, ὅτι αἱ κρατήσεις αὗται αἱ ἐνέχουσαι εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν, δεόν νὰ προαφαιροῦνται προκειμένου νὰ ὑπολογισθῇ ὁ φόρος.

Σχετικὴ ἐπὶ τοῦ ζητήματος εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 287 τοῦ 1940 ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου, ἐν ἣ ἀναφέρονται ἐνδεικτικῶς καὶ τὰ Ταμεία ὑπὲρ ὧν αἱ κρατήσεις ἐξαίρουνται τοῦ φόρου.

Κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐάν αἱ εἰς τὴν αἰτησίαν σας ἀναφερόμεναι κρατήσεις ἐπιβάλλονται ὑποχρεωτικῶς δυνάμει Νόμου καὶ ὑπὲρ Ταμείων ἄτινα ἐκπληροῦν τοὺς αὐτοὺς πρὸς τὰ Μετοχικὰ σκοποὺς, αἱ κρατήσεις αὗται εἶναι ἐξαιρετεῖαι τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν (Ἰ.Υ. Οἶκον. Ε, 11722/11-1-1949).

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 56892 ἐ. ἐ. ἐγγράφου σας, ἀνακοινοῦμεν ὅτι αἱ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑμετέρας Τραπεζῆς κρατήσεως 6½% ἐπιβαλλόμεναι ὑπὲρ τοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 28-2-48 Συλλογικῆς Συμβάσεως ἐργασίας συσταθέντος εἰδικοῦ λογαριασμοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μετοχικὸν Ταμεῖον καὶ Ταμεῖον Προνοίας ὑπαλλήλων τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος» δεόν νὰ προαφαιρῶνται προκειμένου νὰ ὑπολογισθῇ ὁ φόρος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, καθόσον ἐπιβάλλονται ὑπὲρ ταμείων ἐκπληρουμένων τοὺς αὐτοὺς μετὰ τὰ Μετοχικὰ Ταμεῖα σκοποῦς (Ἰ.Υ. Οἶκον. Π. 4283/21-3-1949).

Ἀπαντῶντες ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 72163/834 ὑμετέρου ἐγγράφου, ἐν σχέσει μετὰ τὴν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου Καθαρῶν Προσόδων ΣΤ' κατηγ. τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ὑμετέρου ἰδρύματος ἐκπτώσιν ἢ οὐ τῶν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας αὐτοῦ ἐπιβαλλομένην κράτησιν, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσωμεν ὅτι ἀμφότεραι αἱ κρατήσεις αὗται δύνανται νὰ ἐκπίπτωσι καὶ συνεπῶς νὰ ἐξαιρῶνται τοῦ φόρου, καὶ τοῦτο διότι εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 287 τοῦ 1940 ἐγκύκλιόν μας ἐνδεικτικῶς μόνον ἀνεφέρθησαν αἱ ὑπὲρ ὠρισμένων Ταμείων κρατήσεις, τοῦ Ἰ.Υ. Οἰκονομικοῦ σκοπῆσαντος ὅπως ἐξαιρέση τοῦ φόρου γενικῶς τὰς ὑποχρεωτικῶς ἐπιβαλλόμενας κρατήσεις, ἐφ' ὅσον αἱ τελευταῖαι ἀποτελοῦσιν οὐσιαστικῶς μείωσιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐνδιαφερομένων μισθωτῶν καὶ δὲν θὰ ἦτο δίκαιον νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸν φόρον.

Κατὰ τὴν τούτου ἐγκρίνομεν ὅπως τοῦ λοιποῦ αἱ κρατήσεις αὗται προαφαιροῦνται διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου δι' ὁμοιариθμοῦ δὲ καὶ ταυτοχρόνου ἐγγράφου μας πρὸς τοὺς Οἶκον. Ἐφόρους τοῦ Κράτους κοινοποιούμεν τὰς ἀπόψεις μας ταύτας πρὸς γινῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν (Ἰ.Υ. Οἶκον. 7.6629/25-9-1941).

§ 8. Περὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ Φ.Κ.Π. Κατηγ. ΣΤ'

ἐκτὸς ἔδρας ἀποζημιώσεως κ.λ.π.

Παρ' ἐνίων Οἶκον, Ἐφόρων ὑπεβλήθησαν ἡμῖν ἐπανειλημμένως ἐρωτήματα περὶ τοῦ ἄν. εἰς τὴν φορολογίαν τῆς ΣΤ' κατηγορίας τῶν Καθαρῶν Προσόδων, δηλονότι τῶν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ὑπόκεινται, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἢ ἡμερησία ἀποζημιώσεις ἢ παρεχομένη εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ὡσάκις οὗτοι ἐξέρχονται τῆς ἔδρας τῶν δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ εἰς διαφόρους Κρατικούς καὶ μὴ λειτουργοὺς χορηγούμενα ἐπιδόματα ὑπὸ μορφήν ἐξόδων παραστάσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτὸς ἔδρας ἡμερησίαν ἀποζημιώσιν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τὸ ζήτημα, εἰς τὸ παρελθόν, ἀντιμετωπίσθη καὶ ἐκρίθη διαφοροτρόπως, τῆς μὲν ἀρμοδίας Διευθύνσεως Φορολογίας Προσόδων ἀποφανθείσης ἐπανειλημμένως ὅτι ἡ ἀποζημίωσις αὕτη, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν τῇ φορολογίᾳ τῆς ΣΤ' κατηγορίας φορολογεῖται τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, θὰ ἔδει ὅπως μὴ ἐξαίρηται τοῦ φόρου, τῆς δὲ Γενικῆς

Διευθύνσεως Δημ. Λογιστικού, πρὸς ἦν ἐτέθη ἐπίσης τὸ ζήτημα παρὰ διαφόρων ὑπηρεσιῶν, ὅτι ἀντιθέτως ἢ ἀποζημιώσεις αὕτη ἀπαλλάσσεται τοῦ φόρου καὶ περιλαβοῦσης εἰδικὴν ἀπαλλακτικὴν διάταξιν ἐν ἄρθρῳ 8 τοῦ ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1934 Διατάγματος «περὶ ὁδοιπορικῶν ἐξόδων καὶ ἀποζημιώσεως τῶν μετακινουμένων λόγω ὑπηρεσίας πολιτικῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων». Ἡ τελευταία μάλιστα αὕτη διάταξις ἔτυχε μέχρι σήμερον εὐρείας ἐφαρμογῆς, ἰδίᾳ παρὰ τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν δαπανῶν Ὑπηρεσιῶν Ἐντεταλμένων Ἐξόδων.

Ἐκ τοῦ λόγου τούτου, καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ ἡμῶν ὅπως ἀκολουθῆται ἐνιαία καὶ ὁμοιόμορφος τακτικὴ ἐπὶ τοῦ ζητήματος, προήλθομεν εἰς συνεννόησιν μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικού, ἀποφασίσαντες ὅπως, εἰς τὸ ἐξῆς, ἢ ἀποζημιώσεις αὕτη ἐξαιρῆται τοῦ φόρου καθαρᾶς προσόδου, γενομένου δεκτοῦ ὅτι αὕτη παρέχεται ἔναντι δαπανῶν εἰς ἃς οἱ μετακινούμενοι τῆς ἔδρας τῶν ὑπόκεινται καὶ ὅτι συνεπῶς δύναται νὰ ὑπαχθῆ εἰς τὴν ἀπαλλακτικὴν διάταξιν τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 25 περίπτωςις ε' τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. καθ' ἣν ἀπαλλάσσεται τοῦ φόρου «πᾶσα ἀποζημιώσεις παρεχομένη ἔναντι δαπανῶν ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας».

Κατ' ἀκολουθίαν τούτου, προφανῆς τυγχάνει ὅτι, τοῦ λοιποῦ, ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἀποζημιώσεως δὲν θέλει ἐνεργεῖσθαι κράτησις φόρου καθαρᾶς προσόδου.

Ὅσον ἀφορᾷ ἤδη τὸ ζήτημα τῆς ὑπαγωγῆς ἢ μὴ εἰς τὸν φόρον τῶν ἐξόδων παραστάσεως, ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι, προκειμένου μὲν περὶ τῶν τοιούτων τῶν παρεχομένων εἰς τοὺς Γενικοὺς Διοικητάς, Νομάρχας, Δημάρχους καὶ Προέδρους τῶν Κοινοτήτων, δὲν δύναται νὰ γεννηθῆ ἀμφισβήτησις, καθ' ὅσον ταῦτα ἀπηλλάγησαν ρητῶς τοῦ φόρου βάσει τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νόμου 5420, προστεθείσης ἰδίᾳ περιπτώσεως ἀπαλλαγῆς ὑπὸ στοιχεῖον ι' εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π.

Ἐπίσης δὲν θέλει γεννηθῆ ζήτημα, ἐξαιρουμένων ὅπωςοδήποτε τοῦ φόρου τῶν ἐξόδων παραστάσεως τῶν παρεχομένων παγίως εἰς ὠρισμένους ἀνωτάτους καὶ ἀνωτέρους ἀξιωματικούς (Δ/μα 12ης Ἰανουαρίου 1934, ἄρθρα 8 καὶ 9 «περὶ ἀποδοχῶν τῶν ἀξιωματικῶν κλπ.») ὡς καὶ εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, Ἀστυνομικὸν Ἐπιθεωρητὴν καὶ Ἀστυνομικοὺς Διευθυντάς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς (ἄρθρον 21 § 1 τοῦ ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1934 Διατάγματος «περὶ ἀποδοχῶν τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων», καθ' ὅσον διὰ πάντας τούτους ἀπεφάνθη τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον (1 Τμῆμα) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48/1934 ἀποφάσεώς του ὅτι ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου καθαρᾶς προσόδου, τῶν παρεχομένων αὐτοῖς ἐπιδομάτων ἐξόδων παραστάσεως θεωρηθέντων ὡς χορηγουμένων ἔναντι δαπανῶν εἰς ἃς οὗτοι ὑπόκεινται ὡς ἐκ τοῦ ἀξιώματός των.

Ὅυχ ἦττον, προκειμένου νὰ κριθῆ γενικῶς τὸ ζήτημα τῆς φορολογίας τῶν ἐξόδων τούτων, καὶ ἐξαιρέσει τῶν ὡς ἄνω περιπτώσεων, εἰς ἃς τὰ χορηγούμενα κονδύλια ἀπαλλάσσονται ἀνευ διαστολῆς τινος καὶ ἐξ ὀλοκλήρου, σκόπιμον κρίνομεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τοῦ ἐξῆς : Ὅτι δηλαδὴ, ἵνα ἐξαιρεθῶσι τοῦ φόρου αἱ τοιαῦται παροχαί, ἰδίᾳ ἐπὶ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, δὲν εἶναι ἀρκετὸν τὸ γεγονός ὅτι χαρακτηρισθῶνται παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων ὡς «ἐξόδα παραστάσεως», ἀλλὰ δεόν ὅπως τυγχάνωσιν ὄντως τοιαῦτα, δηλονότι ὅπως καταβάλλονται πρὸς ἀντίκρυσιν πραγματικῶν δαπανῶν, καθ' ὅσον ἄλλως θὰ ἠδύναντο

οί ενδιαφερόμενοι, διά τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἀθαιρέτου χαρακτηρισμοῦ τῶν παροχῶν τούτων, νά ὑπεκφεύγωσι τήν ἐπιβολήν τῆς νομίμου φορολογίας.

Ἐκ τούτου ἐπιτεταί, εἰς τήν ἀρμοδίαν φορολογικὴν Ἀρχὴν ἀπόκειται ὅπως ἐρευνᾷ εἰς ἐκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν ποῖον μέρος ἐκ τῶν δικαιολογουμένων ποσῶν, ἀντικρύζει πράγματι δαπάνας καὶ τοῦ μέρους τούτου νά δέχεται τήν ἀπὸ τοῦ φόρου ἐξαίρεσιν, ὑποβάλλουσα τὸ λοιπὸν εἰς τὸν προσήκοντα φόρον.

Ἐν ὀλίγοις, θέλετε ἔχει ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι τὰ ἔξοδα παραστάσεως γενικῶς ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου καθαρᾶς προσόδου μόνον ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅσον μέρος καλύπτουσι πραγματικὰς δαπάνας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀνακινουμέν ὑμῖν καὶ τὰ θξῆς, σχετικῶς μὲ τὰς ἐνεργητέας ἐκπτώσεις διά τὸν ὑπολογισμόν τοῦ φόρου ΣΤ' κατηγορίας.

Ὡς γνωστόν, κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα, διά τήν ἐξέυρεσιν τοῦ ποσοῦ τῶν φορολογητέων ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν καὶ προκειμένου περὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐκτὸς τοῦ ἐλαχίστου συντηρήσεως καὶ τῆς παγίας κρατήσεως 4%, ἐκπίπτουσι μένουσαι ἀφορολόγητοι, ἀφ' ἑνὸς μὲν αἰ ὑπὲρ τοῦ Μ. Τ. Π. Υ. κρατήσεις, λόγω τῆς ἐν ἀρθρῷ 25 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. ὑφισταμένης ἀπαλλαγῆς τῶν ὑπὲρ Μετοχικῶν Ταμείων κρατήσεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ τῶν αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Προνοίας τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων, ὡς ἐνέχουσα τήν ἔννοίαν τῆς μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν.

Ἐκ γενομένης γενικωτέρας ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος προέκυψεν ὅτι τήν ἔννοίαν ταύτην τῆς μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν ἐνέχουσιν ἐπίσης καὶ αἱ κρατήσεις αἰ ἐνεργοῦμεναι ὑπὲρ ἐτέρων Εὐεργετικῶν Ταμείων, δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν Ὄργανισμῶν, ὡς αἰ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀρωγῆς Τ.Τ.Τ. ὑπαλλήλων, Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Ἀξ)κῶν, Ταμείου Συντάξεων Νομικῶν, Συντάξεων καὶ Αὐτασφαλίσεων Ὑγειονομικῶν, Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν καὶ τοῦ Ἰδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Συνεπεία τούτου, καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι, δι' ὅτι ἀφορᾷ τὰς κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ταμείων τούτων, δηλονότι τῶν Τ.Τ.Τ. Ὑπαλλήλων καὶ τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον κατὰ τὴν 54ην Συνεδρίασιν αὐτοῦ τοῦ 1935 ἀπεφάνθη ὅτι αὐταὶ δέον ὅπως ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου καθαρᾶς προσόδου, κατελήξαμεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως ἐξαίρεσωμεν τοῦ φόρου πάσας τὰς ὑπὲρ τῶν Ταμείων τούτων κρατήσεις.

Ἄλλωστε ἡ ἀπαλλαγὴ αὕτη θά ἡδύνατο νά δοθῆ καὶ βάσει τῆς ὑφισταμένης ἐν τῷ Κώδικι τῶν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν Μετοχικῶν Ταμείων, καθόσον καὶ τὰ ἄνω Ταμεία ἐκπληροῦσι τοὺς αὐτοὺς πρὸς τὰ Μετοχικὰ σκοπούς.

Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, ἐντελλόμεθα ὅπως πάντα ταῦτα ἔχητε ὑπ' ὄψιν σας, διά τὴν ἐνιαίαν καὶ ὁμοίομορφον ἐφαρμογὴν τῆς φορολογίας (Ἐργ. Οἰκον. Λ. 13.456 ἐγκ. 287/1940).

§ 9. Φορολογικὴ περίοδος 1/7/1945 - 31/1/1946. Α. Ν. 324/1945.

Φόρος ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν

1. Ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1945 καὶ ἐφεξῆς κτωμένων ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐπαναφέρεται ὁ φόρος τῆς ΣΤ' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων.

2. Τὸ ἐκπιπτόμενον ἀφορολόγητον ποσὸν λόγω ἐλαχίστου συντηρή-

σεως ὀρίζεται εἰς δραχμ. 6.000 μηνιαίως προκειμένου περὶ μηνιαίως ἀμειβομένου προσωπικοῦ, ἀσχέτως πρὸς τὴν ὑπαλληλικὴν ἢ ἐργατικὴν ἰδιότητα τοῦ μισθωτοῦ, καὶ εἰς δρχ. 200 ἡμερησίως προκειμένου περὶ ἡμερομισθίων.

3. Ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς ὀρίζεται εἰς 1% διὰ τὰς ἀποδοχὰς ἐργατῶν, ἀσχέτως ποσοῦ. Ἐπὶ ὑπαλληλικῶν μισθῶν καὶ συντάξεων κλιμάκιον ἀπὸ δραχ. 6.001 ἕως 12.000 φορολογεῖται πρὸς 1% τὸ δὲ περιπλέον πρὸς 2%.

Μὲ φορολογικὸν συντελεστὴν 2% φορολογοῦνται καὶ αἱ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ αἱ καταβαλλόμεναι διὰ τὴν παροχὴν προσθέτων ὑπηρεσιῶν.

Εὐνόητον τυγχάνει, ὅτι, κατόπιν τοῦ καθορισμοῦ τῶν νέων τούτων φορολογικῶν συντελεστῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν γενικὴν ἐφαρμογὴν, παύουν νὰ ἰσχύουν οἱ κατὰ κλιμάκια συντελεσταὶ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων ὡς καὶ οἱ εἰδικοί φορολογικοὶ συντελεσταὶ τῶν πολεμικῶν ἐπιδομάτων τῶν ἀξίωματικῶν τῶν ἐμπορικῶν πλοίων, οἱ προβλεπόμενοι ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ἄν. Νόμου 2639) 1940.

Τέλος, ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Νόμου ὀρίζει τὴν ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου πρὸς παρακράτησιν τοῦ φόρου ἀνά τρίμηνον δήλωσιν καὶ καταβολὴν αὐτοῦ (Α. Ν. 324/1945).

§ 10. Χρόνος ἐπιδόσεως δηλώσεων καὶ καταβολῆς φόρου ὑπὸ τῶν νομικῶν προσώπων.

Σχετικὴ μὲ τὸ θιγόμενον ζήτημα περὶ τοῦ τρόπου καταβολῆς εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τοῦ παρακρατουμένου ὑπὸ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. Π. 5620, ἐ.ξ. διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου, κοινοποιηθεῖσα διὰ τῆς πέμπτης σειρᾶς λύσεων φόρου ἐπιτηδεύματος καὶ Φ.Κ.Π.

Ἐπὶ τῆς γνώμης σας ὅτι κατόπιν τοῦ 324/1945 Ἄν. Νόμου, αἰρονται αἱ προηγούμεναι διατάξεις καὶ διαταγαί, ὅσον ἀφορᾷ τὴν κατὰ μῆνα κατάθεσιν τοῦ ὑπὸ τῶν Ν.Π.Δ.Δ., παρακρατουμένου φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει, μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 25 παρ. 3 τοῦ 332/36 ἀναγκ. νόμου γενομένην αὐθεντικὴν ἐρμηνείαν, οὐδεμία διάταξις νόμου ἐπιβάλλει τὴν τοιαύτην κατὰ μῆνα ἀπόδοσιν τοῦ φόρου ἀνακοινοῦμεν ὅτι:

1. Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ 5253/34 νόμου καθορίζεται μόνον ὁ τρόπος ἀποδόσεως εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τῶν ὑπὸ τῶν Ν.Π.Δ.Δ. ἐνεργουμένων ὑπὲρ τρίτων κρατήσεων μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ ὁ φόρος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν. Ἡ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ὑποχρέωσις τῶν Ν.Π.Δ.Δ. εἶναι ἐντελῶς ἀνεξάρτητος καὶ ἀφορᾷ τὴν διαχειριστικὴν τακτοποίησιν τῶν Ταμῶν τῶν Νομικῶν Προσώπων δὲν πρέπει δὲ νὰ συνδυάζηται μὲ τὴν τοιαύτην τοῦ φορολογικοῦ νόμου ἐπιβάλλοντος ἐν προκειμένῳ τὴν κατὰ τρίμηνον ὑποβολὴν τῆς σχετικῆς δηλώσεως. Ἡ ἐν προκειμένῳ διαφορὰ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως δὲν θὰ καταβάληται καὶ ὁ φόρος, ἀλλ' εἰς τὴν δήλωσιν θὰ ἐπισυνάπτονται ὅτι δικαιολογητικὰ ἀναφέρονται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 33/1940 ἐγκύκλιον τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικοῦ, καὶ

2. Ἡ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 15 παρ. 3 τοῦ 332/36 ἀναγκ. νόμου γενομένη αὐθεντικὴ ἐρμηνεία, καθ' ἣν ὀρίζεται ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν Νομικῶν Προσώπων προβλεπομένη κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ 6253/34 νόμου μηνιαία κατάθεσις δὲν ἀφορᾷ τὸν φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ὅτι ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 26 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., ἐτονίσθη εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 33/1938 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου ὅτι ἀφορᾷ πάντα τὰ νομικὰ πρόσωπα πλὴν τῶν Ν.Π.Δ.Δ.

Κατόπιν τούτων διὰ τοὺς διαχειριστὰς τῶν Ν.Π.Δ.Δ. ὑφίσταται ἡ ὑποχρέωσις συμφώνως πρὸς τὸν νόμον 6253 τῆς κατὰ μῆνα ἀποδόσεως εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τῶν παρακρατουμένων κρατήσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ φόρος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, διὰ πᾶν δὲ ζήτημα ὅπερ ἤθελε γεννηθῆ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀρμοδίᾳ νὰ ἀποφανθῆ εἶναι ἡ Γ.Δ.Δ. Λογιστικοῦ. Ἡ μὴ ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 6253 προβλεπομένης προθεσμίας ἀπόδοσις εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ὑπὸ τῶν διαχειριστῶν τῶν Ν.Π.Δ.Δ. τῶν ἐνεργηθειῶν κρατήσεων, ἐν αὐτῇ καὶ ὁ φόρος ΣΤ' κατηγορίας, δὲν δύναται νὰ ἐπισύρῃ τὴν ἐπιβολὴν προσθέτων φόρων συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 35 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., ἀλλὰ μόνον τὰς διὰ τοὺς διαχειριστὰς προβλεπομένας πειθαρχικὰς ἢ ἄλλας ποινὰς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς δηλώσεις αὗται θὰ ὑποβάλλωνται ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Α.Ν. 324/45, μὲ ταύτας δὲ δὲν καταβάλλεται καὶ ὁ φόρος, ὡς προελέχθη, ἀλλὰ θὰ ἐπισυνάπτονται καταστάσεις μὲ τοὺς ἀριθμοὺς, ποσὰ καὶ λοιπὰ στοιχεῖα τῶν γραμματίων παραλαβῆς διὰ τῶν ὁποίων ἐνηργήθη ἡ ἀπόδοσις εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τοῦ παρακρατηθέντος φόρου καὶ θὰ προσαρτῶνται καὶ τὰ παραρτήματα τῶν γραμματίων παραλαβῆς. Ἐν περιπτώσει ἐκπροθέσμου ὑποβολῆς τῶν δηλώσεων τότε μόνον θέλετε καταλογίξει τὰς προσαυξήσεις τοῦ νόμου.

Πάντως ἐπειδὴ εἶναι ἐνδεχόμενον ἕνια ἐκ τῶν νομικῶν προσώπων νὰ δυσχεραίνωνται εἰς τὴν ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως ἐντὸς τῆς 10ήμερου προθεσμίας τοῦ νόμου καὶ ἡ περίπτωσις αὕτη παρουσιάζεται ὅταν εἰς διάφορα τμήματα τῆς χώρας λειτουργοῦν ὑπηρεσίαι τοῦ αὐτοῦ Νομικοῦ Προσώπου, ὅποτε δὲν καθίσταται δυνατὴ ἡ ἔγκαιρος συγκέντρωσις τῶν στοιχείων διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου τοῦ τελευταίου ἰδίως μηνὸς τοῦ τριμήνου εἰς ὃ θὰ ἀφορᾷ ἡ δήλωσις, παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς γνωρίσητε τὰς περιπτώσεις ταύτας ἵνα ὀρίσωμεν διὰ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα ταῦτα διάφορον προθεσμίαν ὑποβολῆς τῆς φορολογικῆς δηλώσεως (Α. 23571/17-11-47).

§ 11. Φορολογικὴ περίοδος 1/2/46 - 30/9/1947.

(Δ/μα 5 - 2 - 1946).

Περὶ αὐξήσεως ἀφορολογήτου ὀρίου καὶ καθορισμοῦ ποσοστοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων ΣΤ' κατηγορίας (ἐπὶ ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν παράγραφον 1 περίπτωσιν γ' τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 826/1946 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως φορολογικῶν τινῶν διατάξεων» προτάσει τῶν Ἡμετέρων Προέ-

δρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀπεφασίσασμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον Μόνον

1. Τὸ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἐκπιπτόμενον καὶ παραμένον ἀφορολόγητον ποσὸν λόγῳ ἐλαχίστου συντηρήσεως ἐκ τῶν εἰς φόρον ΣΤ' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων ὑποκειμένων ἀμοιβῶν, ὀρίζεται εἰς δραχμὰς ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδας (120.000) μηνιαίως προκειμένου περὶ μηνιαίως ἀμειβομένων μισθωτῶν καὶ εἰς δραχμὰς πέντε χιλιάδας (5.000) ἡμερησίως προκειμένου περὶ τῶν ἡμερησίως ἀμειβομένων.

2. Τὸ ποσοστὸν τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ὀρίζεται εἰς ἓν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (1%).

3. Ὡσαύτως μὲ ποσοστὸν ἓν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (1%) φορολογοῦνται καὶ αἱ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ αἱ καταβαλλόμεναι διὰ παροχὴν προσθέτων ὑπηρεσιῶν ἄνευ ἐκπτώσεως τινός.

4. Τὸ ὡς ἄνω ἀφορολόγητον ὄριον καὶ ποσοστὰ φόρου ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου 1946 κτωμένων ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Φεβρουαρίου 1946.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς

§ 12. Φορολογικὴ περίοδος 1/10/47 - 30/6/49.

(Ν. Δ/μα 419/1947).

Διοικητικὴ Ἐρμηνεῖα Φορολογίας Μισθωτῶν Ὑπηρεσιῶν.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν. Δ/τος 419/1947 ἐπέρχεται οὐσιώδης διαρρῦθμισις τῆς φορολογίας ταύτης κατὰ τὰ ἑξῆς σημεῖα: 1) Αὐξάνεται τὸ ἀφορολόγητον ὄριον, ἐκπιπτόμενον πάντοτε ἐκ τοῦ τμήματος τῶν ἀποδοχῶν τῶν φορολογουμένων ἐπὶ συντελεστῇ 1%, προκειμένου μὲν περὶ τῶν μηνιαίως ἀμειβομένων ἀπὸ δραχμ. 120.000 εἰς δραχμ. 500.000 μηνιαίως, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἡμερησίως ἀμειβομένων ἀπὸ δραχμ. 5.000 εἰς 20.000 ἡμερησίως καὶ 2) Καθιεροῦται προοδευτικὸς φορολογικὸς συντελεστὴς ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν.

Κατωτέρω παρατίθεται πίναξ διευκολύνων τοὺς σχετικοὺς ὑπολογισμοὺς διὰ τὰς ἀποδοχὰς τὰς ὑποκειμένας εἰς ἠῤῥημένους συντελεστάς:

Κλιμάκιον	Φορολογικὸς Συντελεστὴς κλιμακίου %	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον ἀποδοχῶν τριμήνου Δραχμ.	Σύνολον φόρου Δραχμ.
1.500.000	—	—	—	—
1.500.000	1 %	15.000	3.000.000	15.000
3.000.000	5 %	150.000	6.000.000	165.000
3.000.000	15 %	450.000	9.000.000	615.000
3.000.000	25 %	750.000	12.000.000	1.365.000
Ἐπερβάλλον	40 %	—	—	—

Ὡς πρὸς τὸν τρόπον ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ρηθέντος νομοθετήματος παρέχουμεν τὰς ἑξῆς ὁδηγίας.

Ἡ ἔννοια τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἀρθροῦ 3 δι' οὗ καθιεροῦται ἡ φορολογικὴ κλίμαξ εἶναι ὅτι διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἐφαρμοστέων φορολογικῶν συντελεστῶν ἀποβλέπομεν οὐχὶ εἰς τὰς μηνιαίας ἀποδοχὰς ἀλλ' εἰς τὰς κατὰ τρίμηνον κτωμένας τοιαύτας. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι ἐὰν ὁ μισθωτὸς ἐκτίησται κατὰ τινα μῆνα ἀποδοχὰς ὑπερτέρας τῶν δραχ. 1.000.000 (3.000.000 : 3) φέρ' εἰπεῖν δραχ. 1.500.000 δὲν ἐκτίησται ὅμως κατὰ τὸ τρίμηνον ἀποδοχὰς πλέον τοῦ ὀρίου τῶν δραχ. 3.000.000, οὗτος θὰ φορολογηθῆ βάσει ποσοστοῦ 1%.

Ἐκ τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν θὰ ἐκπίπτωνται τρία ἀφορολόγητα ὄρια, ἦτοι δραχ. 1.500.000. Τοῦτο προϋποθέτει ὅτι ὁ μισθωτὸς εἰργάσθῃ καὶ ἐκτίησται ἀποδοχὰς καθ' ὅλους τοὺς τρεῖς μῆνας. Αὐτονόητον, ὅθεν, τυγχάνει ὅτι ἐὰν ὁ ὑπόχρεως κατὰ τὸ φορολογικὸν τρίμηνον εἰργάσθῃ ἐπὶ ἓνα ἢ δύο μόνον μῆνας τὸ ποσὸν τοῦ ἀφορολογήτου ὀρίου θὰ μειοῦται ἀναλόγως.

Εἰς ἄς περιπτώσεις κατὰ τινα μῆνα αἱ ἀποδοχαὶ δὲν ὑπερβαίνουν τὰς δραχ. 500.000 διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ὀφειλομένου φόρου θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν μόνον αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ αἱ ὑπερβαίνουσαι τὸ ἀφορολόγητον ὄριον. Ἐπὶ παραδειγματι: Ἐπραγματοποιήθησαν ἀποδοχαὶ κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον δραχ. 500.000, Νοέμβριον 700.000 καὶ Δεκέμβριον δραχ. 800.000. Ὁ φόρος θὰ ὑπολογισθῆ ἐπὶ συνολικοῦ ποσοῦ ἀποδοχῶν δραχ. 2.000.000 μετ' ἐκπτώσιν τριῶν ἀφορολογήτων ὀρίων. Ἐὰν ὑποτεθῆ εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμά μας ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τῶν δύο τελευταίων μηνῶν ἦσαν ἀντιστοιχῶς δραχ. 1.000.000 καὶ 2.000.000 ὁ μισθωτὸς θὰ φορολογηθῆ ὡς ἑξῆς:

Μέχρι ποσοῦ δραχ. 3.000.000 φόρος πρὸς 1% 15.000
 Φόρος ἐπὶ 3.500.000—3.000.000=500.000 πρὸς 5% 25.000

Σύνολον..... Δρχ. 40.000

Παρατηροῦμεν, δηλαδή, ὅτι καὶ ὅταν αἱ ἀποδοχαὶ ἑνὸς ἢ δύο μηνῶν εὑρίσκονται εἰς ἐπίπεδον ἴσον ἢ κατώτερον τοῦ ἀφορολογήτου ὀρίου διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἐφαρμοστέων φορολογικῶν συντελεστῶν θὰ λαμβάνηται πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὸ ἄθροισμα τῶν ἀποδοχῶν ὀλοκλήρου τοῦ τριμήνου, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου τοῦ πρώτου κλιμακίου θὰ ἀγνοηθῶσιν αἱ κάτω τοῦ ἀφορολογήτου ὀρίου μηνιαῖαι ἀποδοχαί.

Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου τόσον τὸ ἠῤῥημένον ἀφορολόγητον ὄριον ὅσον καὶ οἱ νέοι φορολογικοὶ συντελεσταὶ ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν κτωμένων ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1947 καὶ ἔφεξις. Οὕτω, ἡ πρώτη μετὰ τὰς ἀνωτέρω νομοθετικὰς διαρρυθμίσεις δήλωσις ΣΤ' κατηγορίας θὰ ὑποβληθῆ, κατὰ τὰ ἤδη ἰσχύοντα, ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαήμερου τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1948. Συνεπῶς, αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ γενικῶς πᾶς ὅστις ἀπασχολεῖ προσωπικόν, ὀφείλει ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης νὰ ἐνεργῆ τὴν παρακράτησιν τοῦ φόρου ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸ καταβαλλομένων πάσης φύσεως ἀποδοχῶν, βάσει τῆς νέας φορολογικῆς κλίμακος, ἢ

όποια ισχύει δι' όλους αδιακρίτως τούς μισθωτούς άσχέτως άν ούτοι εργάζωνται πνευματικώς ή χειρονακτικώς και άσχέτως, επίσης, τής ιδιότητος του έργοδότη (έπιχειρήσις, δημοσία Ύπηρεσία, νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου κλπ.).

Ός είναι προφανές ή μετάβασις από του αναλογικού εις τόν προοδευτικόν φορολογικόν συντελεστήν ώς και ό ισχύων κανών τής έφ' άπαξ έκ τών μηνιαίων άποδοχών έκπτώσεως του άφορολογήτου όριου γεννά αυτομάτως τό ζήτημα του τρόπου του ύπολογισμού του φόρου όσάκις ό μισθωτός κτάται άποδοχάς έκ πλειόνων τής μιás εργοδοτικών πηγών. Περί τούτου προνοεί ή διάταξις του άρθρου 26 παράγρ. 5 του Κώδικος Φ.Κ.Π. ώς άντικατεστάθη προσαρμοσθεΐσα εις τό νέον φορολογικόν καθεστώς, διά τής παραγράφου 4 του άρθρου 3 του Νομοθ. Διατάγματος 419/1947.

Εις τας περιπτώσεις δηλαδή ταύτας ό μισθωτός υπέχει κατά τόν νόμον ιδίαν ύποχρέωσιν πρòς ύποβολήν εις τόν Οικονομικόν Έφορον τής κατοικίας του συγκεντρωτικής δηλώσεως ύπολογίζων τόν φόρον επί του συνόλου τών έκ πλειόνων εργοδοτών ή πηγών κτηθεισών τριμηνιαίων άποδοχών του, ώσει νά έπρόκειτο περι κτήσεως άποδοχών έξ ένòς μόνον εργοδότη κλπ. (Δηλαδή έφαρμογή τών φορολογικών συντελεστών επί του όλικού ποσού τών άποδοχών και έκπτώσις άπαξ του άφορολογήτου όριου). Έκ του ούτω δέ προκύπτοντος ποσού φόρου θά έκπίπτει ή παρά τών καθ' έκαστα εργοδοτών παρακρατηθείς φόρος τό δέ ύπόλοιπον θά καταβάλληται έξ όλοκλήρου σύν τή ύποβολή τής οικείας δηλώσεως, εις ήν θά έπισυνάπτηται άπαρ α ι τ ή τ ω ς ώς δικαιολογητικόν βεβαιώσις έκάστου εργοδότη κλπ. έμφανίουσα τό ποσόν τών καταβληθεισών αυτών άποδοχών ώς και τό ποσόν του παρακρατηθέντος φόρου. Εις τήν έν λόγω δήλωσιν θά περιλαμβάνηται πάν ό,τι ό μισθωτός έκτήσατο κατά τό προηγούμενον τρίμηνον έκ παροχής μισθωτών ύπηρεσιών, ώς τοιούτων νοουμένων και τών πάσης φύσεως προσθέτων άμοιβών, έπιδομάτων, συντάξεων κλπ.

Α) Συμφώνως πρòς τας σχετικές διατάξεις του Κώδικος φορολογίας καθαρών προσόδων ό φόρος επί τών άμοιβών έκ μισθωτών ύπηρεσιών παρακρατείται υπό τών καταβαλλόντων τας άποδοχάς. Εις τόν φόρον δ' ύπόκεινται αϊ άνω τών 500.000 μηνιαΐαι άποδοχαί. Ύπάρχουν περιπτώσεις κατά τας όποίας ό αυτός μισθωτός εργάζεται εις πλειονας εργοδότης ή κέκτηται άμοιβάς έκ πλειόνων πηγών. Έάν όμως αϊ παρ' έκάστου εργοδότη καταβαλλόμεναι άποδοχαί ή αϊ παρ' έκάστης πηγής κτώμεναι άμοιβαί είναι κατώτεροι τών 500.000 δραχ. δέν ύπάρχει περίπτωση παρακρατήσεως του φόρου, έφ' όσον τό καταβαλλόμενον ποσόν είναι κατώτερον του άφορολογήτου όριου. Εις τας περιπτώσεις ταύτας εάν τό σύνολον τών υπό του μισθωτού κτωμένων άποδοχών έκ τών πλειόνων εργοδοτών ή πηγών είναι άνώτερον τών 500.000 δραχμών μηνιαίως, ό μισθωτός υπέχει ύποχρέωσιν έπιδόσεως άτομικής δηλώσεως πρòς τόν Οικον. Έφορον τής κατοικίας του, έστω και άν τό σύνολον τών παρ' αυτού κτωμένων άμοιβών δέν ύπερβαίνει τό ποσόν τών δραχ. 3 έκατομ. κατά τρίμηνον.

Β) Διά του Ν.Δ. 419/1947 έπεβλήθη προοδευτικός συντελεστής φόρου διά τούς κτωμένους κατά τρίμηνον άμοιβάς ύπερβαίνουσας τά 3 έκατομ. δραχμών. Διά τόν ύπολογισμόν του προοδευτικού τούτου φόρου καθιερώθη

ὕποχρέωσις ἐπιδόσεως ἀτομικῆς δηλώσεως παρ' ἐκάστου ὑποχρέου κτωμένου ἀμοιβᾶς ὑπὲρ τὰ 3 ἑκατομ. δραχμῶν κατὰ τρίμηνον. Καί ἐφ' ὅσον αἱ ἀποδοχαὶ αὗται προέρχονται ἐξ ἐργοδοτῶν ἢ πηγῶν διὰ τοὺς ὁποίους ἐκτὸς τῆς ὑποχρέωσεως τῆς παρακρατήσεως τοῦ φόρου, ὑφίσταται καὶ ὑποχρέωσις ἐπιδόσεως δηλώσεως πρὸς τὸν Οἶκον. Ἐφορον δὲν γεννᾶται δυσκολία διὰ τὸν ἔλεγχον τῶν ὑποχρέων εἰς τὸν προοδευτικὸν φόρον. Διότι τὰ σχετικὰ στοιχεῖα θὰ ληφθοῦν ἐκ τῶν παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν ἐπιδιδόμενων δηλώσεων. Περὶ τοῦ τρόπου δὲ τῆς συγκεντρώσεως τῶν στοιχείων τούτων καὶ ἀποστολῆς εἰς τοὺς ἀρμοδίους δι' ἕκαστον ὑπόχρεω Οἶκον. Ἐφόρου θὰ δοθοῦν εἰδικαὶ ὁδηγίαι προσεχῶς.

Ἐπάρχουν ὅμως περιπτώσεις καθ' ἃς παρακρατεῖται μὲν ὁ φόρος, ἀλλὰ δὲν ἐπιδίδεται καὶ δῆλωσις περὶ τοῦ παρακρατηθέντος φόρου πρὸς τὸν Οἶκον. Ἐφορον, ἀλλ' ἀπλῶς ὁ φόρος ἀποδίδεται εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον δι' ἐκδόσεως γραμματίου παραλαβῆς. Τοῦτο συμβαίνει κυρίως εἰς τὰς Δημοσίας Ἐπηρεσίας, Εἰδικούς Ὀργανισμούς, Εἰδικὰ Ταμεῖα καὶ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως αὐτὴν δὲν ὑφίστανται παρὰ ταῖς Φοροτεχνικαῖς Ἐπηρεσίαις τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐλέγχου τῶν ὑποχρέων τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν προοδευτικὸν φόρον.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐνεργείας ἐλέγχου ἐὰν οἱ ὑπόχρεοι ἐκπληροῦν τὰς φορολογικὰς τῶν ὑποχρέωσις παρακαλοῦνται ἅπαντα τὰ Ἐπιχειρήματα πρὸς τὰ ὁποῖα κοινοποιεῖται ἡ παρούσα, ὅπως ἐκδώσουν τὰς δεούσας διαταγὰς πρὸς τὰς ὑπηρεσίας τῶν καὶ τοὺς παρ' αὐτῶν ἐξηρητημένους ὀργανισμούς, νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου κλπ. ἵνα ἀντίγραφα τῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων ὡς καὶ τῶν καταστάσεων πληρωμῆς πάσης φύσεως ἀμοιβῶν εἴτε αὗται καταβάλλονται παρὰ τοῦ Δημοσίου εἴτε παρὰ τρίτων ἀποστέλλονται πρὸς τὴν Κεντρικὴν Οἶκον. Ἐφορίαν Ἐλέγχου Ἀθηνῶν.

Προκειμένου περὶ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, Εἰδικῶν Ταμείων κλπ. τῶν ἐπαρχιῶν αἱ καταστάσεις θ' ἀποστέλλονται εἰς τὰς Οἰκονομικὰς Ἐφορίας, εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ὁποίων ἐδρεύουσιν.

Αἱ καταστάσεις αὗται θὰ περιλαμβάνουν τὸ ὄνοματεπώνυμον τοῦ ὑπαλλήλου, τὴν ιδιότητα τούτου, τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας του καὶ τὸ καταβληθὲν ποσόν.

Ἡ Κεντρικὴ Οἶκον. Ἐφορία ἅμα τῇ λήψει τῆς καταστάσεως θ' ἀποστέλλῃ πρὸς τὸν ἀποστολέα τῶν καταστάσεων ἔγγραφον περὶ τοῦ ὅτι ἐλήφθησαν αἱ καταστάσεις.

Διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐργασίαν θέλουσιν ἐκτυπωθῆ εἰδικὰ ἔντυπα.

Περὶ τῆς περαιτέρω ἐργασίας τῆς Κεντρικῆς Οἶκον. Ἐφορίας διὰ τὴν διαβίβασιν τῶν πληροφοριῶν τούτων εἰς τὰς ἀρμοδίας Οἶκον. Ἐφορίας θέλουσι δοθῆ εἰδικαὶ ὁδηγίαι (Ἐπιχειρ. Οἶκον. Π. 9042/25 - 5 - 1948).

§ 13. Δημοσίου Ἐπηρεσίας καὶ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

Αἱ ὑπηρεσίας αἱ ἐνεργοῦσαι τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ μισθοῦ τοῦ προσωπικοῦ θὰ ἐξακολουθήσουν παρακρατοῦσαι τὸν φόρον κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε ἰσχύον σύστημα μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι διὰ τὰς πλέον τοῦ ὅριου τῶν δρχ. 3.000.000 τριμηνιαίας ἀποδοχᾶς ἢ τὰς πλέον τῶν δρχ. 1.000.000 μη-

νιαίας ἐφ' ὅσον πρόκειται περί παγίων τοιούτων θά ἐνεργούν τήν παρακράτησιν βάσει τῆς νέας φορολογικῆς κλίμακος.

Ἐπί ἀμοιβῶν, ἀποζημιώσεων κλπ. καταβαλλομένων εἰς δημοσίους λειτουργοῦς διὰ συμμετοχῆν των εἰς ἐπιτροπάς, συμβούλια, φορολογικά δικαστήρια κλπ., δι' ἅς ὡς γνωστόν συντάσσονται ἴδιαι καταστάσεις, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναμίξεως τῆς ὑπηρεσίας, ἡ ὁποία ἐκκαθαρίζει τὰς κυρίως ἀποδοχάς τοῦ ὑπαλλήλου, ὁ φόρος θά ὑπολογίζεται πρὸς 1% ἄνευ ἐκπτώσεως λόγῳ ἀφορολογήτου ὀρίου, διότι τοῦτο λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ κανόνα κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ κυρίως μισθοῦ.

Εἰς ἅς ὁμως περιπτώσεις ὁ δημόσιος λειτουργὸς κτᾶται κατὰ τὸ τρίμηνον ἀποδοχάς ἐκ μισθῶν, ἀποζημιώσεων, ἀμοιβῶν κλπ. ὑπερβαίνουσας τὰς δραχ. 3.000.000 ὑπέχει οὗτος τὰς ὑποχρεώσεις τῶν λοιπῶν μισθωτῶν ὡς αὐταὶ καθορίζονται ἀνωτέρω.

Μὲ βαθυτάτην λύπην ἐλάθομεν γνῶσιν ὅτι ὑπάλληλοι τινὲς τῶν ὑπηρεσιῶν ὑμῶν, κυρίως ἀνώτεροι καὶ ἀνώτατοι παρέλειψαν τήν ἐπίδοσιν φορολογικῆς δηλώσεως ΣΤ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων παρὰ τὴν ὑποχρέωσιν ἣν εἶχον λόγῳ τοῦ ποσοῦ τῶν ἀποδοχῶν των.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀρθῇ τὸ ἄτοπον τοῦτο παρακαλοῦμεν ὅπως καλέσητε τοὺς ὑφ' ὑμᾶς ὑπαλλήλους καὶ λάθωσιν ἐνυπογράφως γνῶσιν τῆς παρούσης, συστήσητε δὲ εἰς αὐτοὺς τήν ἐκπλήρωσιν τῶν φορολογικῶν ὑποχρεώσεών των, ἐντὸς τῶν διὰ τῆς παρούσης τασσομένων προθεσμιῶν.

1. Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Ν. Δ. 419/1947 ὁ φόρος μισθωτῶν ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν, συνταξιούχων καὶ ὑπαλλήλων (ιδιωτικῶν νομικῶν προσώπων καὶ δημωσίων, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν) τῶν κτηθεισῶν ἐντὸς ἐκάστου τῶν ἐπτὰ τριμήνων ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1947 μέχρι 30 Ἰουνίου 1949 ὠρίσθη ὡς ἀκολούθως:

Κλίμακion	Φορολογικὸς συντελεστὴς κλίμακίου %	Φόρος κλίμακίου	Σύνολον ἀποδοχῶν τριμήνου	Σύνολον φόρου ἐκάστου τριμήνου
1.500.000	—	—	1.500.000	—
1.500.000	1	15.000	3.000.000	15.000
3.000.000	5	150.000	6.000.000	165.000
3.000.000	15	450.000	9.000.000	615.000
3.000.000	25	750.000	12.000.000	1.365.000
Ἐπερβάλλον	40	—	—	—

Ὡς ἀποδοχαὶ νοοῦνται, ὁ μισθός, τὸ ἐπίδομα πολυετίας, οἰκογενειακῶν βαρῶν, βαθμοῦ, θέσεως, αἱ ὑπερωρίαί, τὰ ποσοστά, αἱ ἀμοιβαὶ ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς ἐπιτροπάς, συμβούλια, αἱ συντάξεις, τὰ ἡμερομίσθια καὶ ἐν γένει πᾶσα ἀπολαθῆ εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα.

Πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ φόρου ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν ἐκπίπτονται αἱ κρατήσεις ὑπὲρ τῶν Μετοχικῶν Ταμείων.

2. Ἐν ὑπάλληλός τις ἐκτήσατο διὰ τὸ τρίμηνον 1-1-48 — 31-3-1948 ἀποδοχάς δραχ. 6.200.000 (6.300.000 μείον 100.000 κρατήσεις μετοχικῶν ταμείων) ὁ φόρος αὐτοῦ θά εἶναι:

Ἐπὶ δραχ. 6.000.000	φόρος	165.000
» » 200.000	15%	30.000
Σύνολον	<u>195.000</u>

3. Ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη ἢ τῆς Ὑπηρεσίας παρακρατεῖται τὸ προσήκον ποσὸν τοῦ φόρου καὶ καταβάλλεται ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ Δημόσιον. Διὰ τὸν ὑπάλληλον ἢ ἐργάτην ἢ συνταξιούχον δημιουργεῖται ὑποχρέωσις καταβολῆς συμπληρωματικῶς φόρου ἀπ' εὐθείας ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ Δημόσιον ὡσάκις ὁ παρακρατηθεὶς φόρος εἶναι ποσὸν μικρότερον τοῦ ἀναλογούντος φόρου ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν συμφώνως πρὸς τὴν ἐν παραγράφῳ 1 τῆς παρούσης κλίμακος.

Εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα ἐάν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ παρακρατηθεὶς φόρος εἶναι δραχ. 47.000 (6.200.000 — 1.500.000 = 4.700.000 πρὸς 1%) δημιουργεῖται ὑποχρέωσις καταβολῆς συμπληρωματικῶς φόρου δραχ. 148.000 (195.000 μείον 47.000).

4. Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 16 παρ. 1 τοῦ Α.Ν. 324/1945 παρέχουμεν προθεσμίαν ὑποβολῆς ἐμπροθέσμου δηλώσεως διὰ τὰς ἀποδοχὰς ἐκάστου τῶν ἑπτὰ τριμηνῶν (1-10-47 — 30-6-49) μέχρι καὶ τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1949. Ἡ δήλωσις θὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς περιφερείας τῆς ἐνεστάσης κατοικίας τοῦ ὑποχρέου ὑπαλλήλου κλπ. Ὁ ὀφειλόμενος φόρος ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τούτου θὰ καταβληθῇ εἰς ἕξ μηνιαίας δόσεις ἕξ ὧν ἡ πρώτη σὺν τῇ δηλώσει ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1949, ἑκάστη δὲ τῶν ὑπολοίπων ἐντὸς ἐκάστου τῶν ἀμέσως ἐπομένων μηνῶν.

5. Μετὰ τὴν πάροδον ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης θὰ ἐνεργηθῇ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Οἰκονομικῶν Ἐφόρων σχετικὸς ἔλεγχος καὶ κατὰ τῶν μὴ ἐκπληρωσάντων τὴν ὑποχρέωσιν τῶν ταύτην θὰ ληφθῶσιν ἐξαιρετικῶς αὐστηρὰ μέτρα (πειθαρχικὴ δίωξις, δημοσίευσις τῶν ὀνομάτων κλπ.) διότι εἶναι ἀπαράδεκτον ὑπάλληλοι καὶ μάλιστα Δημόσιοι λειτουργοί, νὰ εἶναι παραβάται τοῦ φορολογικοῦ νόμου, ἐνῶ θὰ ἔδει λόγω τῆς ἰδιότητός καὶ τῆς μορφώσεώς των νὰ ἀποτελοῦν τὸ ὑπόδειγμα συνεπῶν φορολογουμένων.

6. Ἐντέλλονται ὅλοι πρὸς οὓς ἀπευθύνεται ἡ παρούσα ὅπως μέχρι 31 Ὀκτωβρίου 1949 ἀποστείλωσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον κατὰστασιν τῶν πάσης φύσεως προσθέτων ἀποδοχῶν αἰτινες κατεβλήθησαν εἰς δημοσίους καὶ ἰδιωτικούς ὑπαλλήλους ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου, εἰδικοῦ λογαριασμοῦ, παραθόλων, νομικῶν προσώπων, τραπεζῶν κλπ. δι' ἐργασίαν ἀφορῶσαν τὸ ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1947 μέχρι 30 Ἰουνίου 1949 χρονικὸν διάστημα. Εἰς τὴν σχετικὴν κατάστασιν θὰ ἀναγραφῇ τὸ ὄνοματεπώνυμον, ἡ ἰδιότης καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἀπολαυθῆς διακεκριμένως δι' ἕκαστον τῶν ἑπτὰ τριμηνῶν.

Δὲν θὰ περιληφθῶσιν εἰς τὰς ἀποσταλησομένας καταστάσεις, τὰ ἐπιδόματα τὰ καταβαλλόμενα μετὰ τοῦ μισθοῦ διὰ τῶν αὐτῶν καταστάσεων (οἷον πολυετοῦς ὑπηρεσίας, οἰκογενειακῶν βαρῶν, βαθμοῦ ἢ θέσεως κλπ.).

Καθιστῶμεν προσωπικῶς ὑπευθύνους τοὺς ὑπηρεσιακοὺς προϊσταμένους ἐκάστου Ὑπουργείου διὰ τὰς Κεντρικὰς Ὑπηρεσίας ἢ ἐκάστης Ὑπηρεσίας ἢ νομικοῦ προσώπου ἢ τραπεζῆς ἢ ἀνωλύμου ἐταιρείας κλπ. διὰ τὴν ἔγκαιρον ἀποστολὴν εἰς τὸν Ἐφορον τῶν στοιχείων τούτων.

7. Ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον εἰς ὃν θὰ ἀποσταλῶσι τὰ στοιχεῖα ὀρίζομεν : α) τὸν Οἶκον. Ἐφορον Συγκεντρώσεως Φορολογικῶν Στοιχείων (Κανάρη — Ροῦζβελτ) διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, β) τὸν Ε' Οἶκον. Ἐφορον διὰ τὴν Θεσσαλονίκην, γ) τὸν Α' Οἶκον.

Ἐφορον εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἐδρεύει ἢ ὑπηρεσία κλπ. διὰ τὰς λοιπὰς περιφέρειάς.

Ὁ Οἶκον. Ἐφορος ὅστις θὰ διαπιστώσῃ παράλειψιν ὑποβολῆς τῶν σχετικῶν καταστάσεων ἐντέλλεται νὰ ἀναφέρῃ ἀμέσως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν (Γ. Δ. Ἀμ. Φόρων — Δ/σιν 2 — Τμήμα Β) διὰ νὰ λάβῃ ὀδηγίας περὶ τῶν μέτρων ἅτινα δεόν νὰ λάβῃ ἐναντίον ἐκάστου παραβάτου.

8. Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν ὅπως οἱ κ. κ. Ὑπουργοὶ εὐαρεστούμενοι ἀνακοινώσωσι τὴν παροῦσαν εἰς ὅλας τὰς ὑπ' αὐτῶν ὑπηρεσίας ὡς καὶ τοὺς ἐποπτευομένους ὑπ' αὐτῶν Ὀργανισμοὺς, Ταμεῖα κλπ. (Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν Π. 13979/1 Σεπτεμβ. 1949. Ὁ Ὑπουργὸς Δημ. Χέλμης).

§ 14. Φορολογικὴ περίοδος 1 Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς. (Α. Ν. 942/1948).

Φορολογία ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ νέου νόμου διαρρυθμίζεται καὶ ἡ φορολογία τῆς ΣΤ' κατηγορίας, καθοριζομένων νέων ποσοστῶν τοῦ φόρου ἐπὶ τῇ βάσει τριμηνιαίων ἀποδοχῶν.

Κατωτέρω παραθέτομεν τὴν νέαν φορολογικὴν κλίμακα εἰς τὴν ὁποίαν περιελήφθησαν, χάριν διευκολύνσεως τῶν σχετικῶν ὑπολογισμῶν, καὶ τὰ κλιμάκια προσόδου ὡς καὶ οἱ φορολογικοὶ συντελεσταὶ διὰ τὰς πέραν τῶν 60 ἑκατ. δραχμῶν τριμηνιαίας ἀποδοχάς.

Ἐπίσης, παραθέτομεν πίνακα ἐξευρέσεως τοῦ φόρου ὅταν οὗτος δὲν παρακρατεῖται, ἀλλὰ καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη πρὸς ὄφελος τοῦ μισθωτοῦ. Ὡς γνωστόν, εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας, κατὰ τὴν παγίαν νομολογίαν, ὁ φόρος ἀποτελεῖ ἐπαύξησιν τῶν κυρίως ἀποδοχῶν καὶ δεόν νὰ συνυπολογίζηται κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς φορολογικῆς ὑποχρέωσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Εἰσηγητικὴ ἐκθεσις.

Ἄρθρον 11 § 1 καὶ 2. Διὰ τοῦ ἀρθροῦ τούτου ἀναπροσαρμόζεται ἡ κλίμαξ τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ὥστε νὰ τελεῖ ἐν ἀναλόγῳ σχέσει πρὸς τὴν θεσπιζομένην διὰ τοῦ παρόντος νομοσχεδίου νέαν κλίμακα τοῦ φόρου ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐλευθεριῶν ἐπαγγελμάτων.

Ὁ φόρος ἐπὶ τῆς μέχρι τῶν δραχ. 15.000.000 τριμηνιαίας προσόδου κλιμακοῦται ἀπὸ 1% μέχρι 19%, θεσπιζομένου ἅμα ἀφορολογήτου ὀρίου δραχ. 500.000 κατὰ μῆνα. Οὕτως ἡ πραγματικὴ φορολογικὴ ἐπιβάρυνσις κλιμακοῦται ἀπὸ κλάσματος μονάδος μέχρις 9,6%, ἐνῶ ἐπὶ ἰσοπόσου εἰσοδήματος ἐξ ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐπιβάρυνσις διαβαθμίζεται ἀπὸ 0,8% μέχρι 12%.

Διὰ τὰς ἀποδοχὰς αἰτινες ὑπερβαίνουν τὰς δραχ. 5 ἑκατ. μηνιαίως ἢ 60 ἑκατ. ἐτησίως, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων καταβάλλονται ὑπὸ ἐταιρειῶν καὶ μεγάλων οἰκονομικῶν ὀργανισμῶν ἐκρίθη δίκαιον ἀλλὰ καὶ σκόπιμον ὅπως ἰσχύσῃ φορολογικὸς συντελεστὴς ἴσος πρὸς τὸν θεσπιζόμενον ἐν τῇ Δ' Κατηγορίᾳ πρὸς πρόληψιν διαρροῆς τοῦ ἐπὶ τῶν κερδῶν φόρου διὰ τῆς μεθόδου τῶν μεγάλων μισθῶν.

§ 3. Σκοπός τῆς προκειμένης διατάξεως εἶναι νά ἐξασφαλισθῇ πλήρως ἡ παροχή στοιχείων ἐκ μέρους τῶν Δημοσίων κλπ. Ἀρχῶν πρὸς τοὺς Οἰκονομικούς Ἐφόρους περὶ τῶν καταβαλλομένων εἰς δημοσίους λειτουργοὺς κλπ. προσθέτων ἀποδοχῶν διὰ τὴν ἔγκαιρον βεβαίωσιν καὶ εἰσπράξιν τοῦ ἐπ' αὐτῶν ἀναλογούντος φόρου. Δέον, συναφῶς, νά σημειωθῇ ὅτι κατὰ τὰς ἰσχύουσας διατάξεις ὁ κτώμενος ἀποδοχὰς ἐκ διαφόρων πηγῶν ὑποχρεοῦται ὅπως ἀνά τρίμηνον ὑποβάλλῃ ὀριστικὴν δήλωσιν διὰ τὸ σύνολον τῶν τριμηνιαίων αὐτοῦ ἀποδοχῶν, ἵνα καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ προοδευτικοῦ συντελεστοῦ, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν καταβολὴν τῶν προσθέτων ἀποδοχῶν ἢ παρακράτησις τοῦ φόρου γίνεται εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων βάσει τοῦ κατωτάτου συντελεστοῦ τῆς φορολογικῆς κλίμακος.

§ 15. Νέα φορολογικὴ κλίμαξ.

Διὰ τοῦ προσφάτως δημοσιευθέντος ὑπ' ἀριθ. 942/1949 Ἀν. Νόμου τροποποιεῖται ἡ κλίμαξ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ἰσχύουσα ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς οἴκον. ἔτους 1949/50. Τούτέστιν ἡ κλίμαξ αὕτη θά ἐφαρμόζηται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν ἐν γένει τῶν κτωμένων ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς.

Ὡσαύτως τὰ ἐργατικὰ ἡμερομίσθια, ἄτινα μέχρι τοῦδε ἐφορολογοῦντο μετ' ἐκπτώσιν δραχ. 20.000 ἡμερησίως θά ὑπόκεινται ἐφεξῆς εἰς τὸν φόρον τῆς νέας κλίμακος. Ἐπὶ τούτων δηλαδὴ θά ἰσχύσουν οἱ νέοι συντελεσταὶ φόρου καὶ τὸ ἀφορολόγητον ὄριον τῶν δραχ. 500.000 κατὰ μῆνα.

Σημειοῦμεν ὅτι ὁ συντελεστὴς τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν μέχρι δραχ. 3.000.000 τριμηνιαίων ἀποδοχῶν παραμένει ὁ ἤδη ἐν ἰσχύϊ, ἧτοι 1%.

Αἱ Ὑπηρεσίαι δέον ὡσαύτως νά ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι δυνάμει τοῦ ὡς εἴρηται νόμου (ἄρθρον 14) ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν κτωμένων ἀπὸ 1ης Ἰουλίου καὶ ἐφεξῆς, ἐφ' ὅσον αὐταὶ ὑπερβαίνουσιν τὰς δραχ. 3.000.000 κατὰ τρίμηνον, ἐπιβάλλεται πολεμικὴ εἰσφορά ἴση πρὸς τὸ 1/5 (20%) τοῦ φόρου μεθ' οὗ θά συμβεβαιοῦται καὶ συνεισπράττεται.

Παραθέτομεν κατωτέρω τὴν νέαν φορολογικὴν κλίμακα εἰς τὴν ὁποίαν χάριν διευκολύνσεως τῶν σχετικῶν ὑπολογισμῶν περιελήφθησαν τὰ κλίμακια προσόδου καὶ οἱ φορολογικοὶ συντελεσταὶ διὰ τὰς ὑπὲρ τὰς δραχ. 15 ἑκατ. τριμηνιαίας ἀποδοχάς.

Π Ι Ν Α Ξ Ι

φόρου επί άμοιβών έκ μισθωτών ύπηρεσιών επί τη βάσει τριμηνιαίων άποδοχών, όταν παρακρατείται ό φόρος.

Κλιμάκιον τριμηνιαίων άποδοχών	Συντελεστής κλιμακίου %	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον τριμηνιαίων άποδοχών	Σύνολον τριμηνιαίου φόρου
1.500.000	—	—	1.500.000	—
1.500.000	1	15.000	3.000.000	15.000
1.500.000	4	60.000	4.500.000	75.000
1.500.000	7	105.000	6.000.000	180.000
1.500.000	9	135.000	7.500.000	315.000
1.500.000	11	165.000	9.000.000	480.000
1.500.000	13	195.000	10.500.000	675.000
1.500.000	15	225.000	12.000.000	900.000
1.500.000	17	255.000	13.500.000	1.155.000
1.500.000	19	285.000	15.000.000	1.440.000
15.000.000	16	2.400.000	30.000.000	3.840.000
15.000.000	20	3.000.000	45.000.000	6.840.000
15.000.000	25	3.750.000	60.000.000	10.590.000
*Υπερθάλλον	30	—	—	—

Π Ι Ν Α Ξ Ι Ι

έξευρέσεως φόρου επί άμοιβών έκ μισθωτών ύπηρεσιών επί τη βάσει τριμηνιαίων άποδοχών, όταν δέν παρακρατείται ό φόρος, αλλά καταβάλλεται υπό της έπιχειρήσεως.

Κλιμάκιον τριμηνιαίων άποδοχών	Ίσοδύναμος φορολογικός συντελεστής % *	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον τριμηνιαίων καθαρών	Σύνολον άποδοχών φόρου
1.500.000	—	—	1.500.000	—
1.485.000	1,01	15.000	2.985.000	15.000
1.440.000	4,17	60.000	4.425.000	75.000
1.395.000	7,53	105.000	5.820.000	180.000
1.365.000	9,89	135.000	7.185.000	315.000
1.335.000	12,36	165.000	8.520.000	480.000
1.305.000	14,94	195.000	9.825.000	675.000
1.275.000	17,65	225.000	11.100.000	900.000
1.245.000	20,48	255.000	12.345.000	1.155.000
1.215.000	23,46	285.000	13.560.000	1.440.000
12.600.000	19,05	2.400.000	26.160.000	3.840.000
12.000.000	25,—	3.000.000	38.160.000	6.840.000
11.250.000	33,33	3.750.000	49.410.000	10.590.000
*Υπερθάλλον	42,86	—	—	—

* Ό ίσοδύναμος φορολογικός συντελεστής (X) έξευρίσκεται έκ του μαθηματικού τύπου $X = \frac{100 \pi}{100 - \pi}$ όπου τό π. παριστᾶ τόν νόμιμον φορολογικόν συντελεστήν. Ό τύπος δέ ούτος προκύπτει έκ της μαθηματικής έξισώσεως $\pi = X - \frac{\pi X}{100}$

Τὰ ποσοστά τοῦ φόρου καθωρίσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει κλιμακίων τριμηνιαίων ἀποδοχῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου παρατίθεται καὶ ἕτερος πίναξ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν (εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ φόρος παρακρατεῖται ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως).

Π Ι Ν Α Ξ Ι Ι Ι

φόρου ἐπὶ ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ τῇ βάσει μηνιαίων ἀποδοχῶν, ὅταν παρακρατεῖται ὁ φόρος.

Κλιμακίον μηνιαίων ἀποδοχῶν	Συντελεστὴς κλιμακίου %	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον μηνιαίων ἀποδοχῶν	Σύνολον μηνιαίου φόρου
500.000	—	—	500.000	—
500.000	1	5.000	1.000.000	5.000
500.000	4	20.000	1.500.000	25.000
500.000	7	35.000	2.000.000	60.000
500.000	9	45.000	2.500.000	105.000
500.000	11	55.000	3.000.000	160.000
500.000	13	65.000	3.500.000	225.000
500.000	15	75.000	4.000.000	300.000
500.000	17	85.000	4.500.000	385.000
500.000	19	95.000	5.000.000	480.000
5.000.000	16	800.000	10.000.000	1.280.000
5.000.000	20	1.000.000	15.000.000	2.280.000
5.000.000	25	1.250.000	20.000.000	3.530.000
Ὑπερβάλλον	30	—		

Ὁ πίναξ οὗτος θὰ χρησιμεύῃ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ κατὰ μῆνα παρακρατητέου ὑπὸ ἐπιχειρήσεως φόρου. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα ἐκάστου τριμήνου ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ φόρου θὰ γίνεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πίνακος τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν. Ἐκ τοῦ ἐξευρισκομένου φόρου θὰ ἐκπίπτει ὁ παρακρατηθεὶς κατὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνας καὶ θὰ παρακρατῆται κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τὸ ὑπόλοιπον. Πιθανὸν δὲ νὰ ὑπάρξῃ περίπτωσις καὶ ἐπιστροφῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη πρὸς τὸν μισθωτὸν παρακρατηθέντος φόρου. Π. χ. μισθωτὸς λαμβάνει μηνιαίας ἀποδοχὰς δρχ. 2.000.000. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πίνακος δέον νὰ παρακρατεῖται κατὰ μῆνα φόρος δρχ. 60.000. Ἐὰν ὁ μισθωτὸς οὗτος ἔλαθε κατὰ τοὺς μῆνας Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον ἀνὰ 2.000.000 δρχ. καὶ τοῦ παρεκρατήθη φόρος ἀνὰ δραχ. 60.000, κατὰ δὲ τὸν Μάρτιον, δι' οἰονδήποτε λόγον (ἀποχώρησις ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἀπουσία κλπ.) ἔλαθε δραχ. 800.000 ὁ τελικὸς ὀφειλόμενος φόρος εἶναι:

Τριμηνιαῖαι ἀποδοχαὶ	Δραχ.	4.800.000
Φόρος συμφώνως πρὸς τὴν κλίμακα	»	96.000
Παρεκρατήθη κατὰ μῆνας Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον	»	120.000
Ἔρα ἐπιστρεπτέος εἰς μισθωτὸν	Δραχ.	24.000

Ὅταν αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ εἶναι κυμαινόμεναι ἢ εἰς τὸ τέλος τοῦ τριμήνου ἐκκαθάρισις τοῦ παρακρατηθέντος φόρου εἶναι ἀπαραίτητος.

Τονίζεται, ότι ο φόρος υπολογίζεται επί τη βάσει τριμηνιαίων αποδοχών. Συνεπώς διά να κριθῆ ἐάν ὁ μισθωτὸς εἶναι κατ' ἀρχὴν φορολογητέος ἢ ἀφορολόγητος λόγω ποσοῦ, δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, ὡς μέχρι τοῦδε ἐγένετο, αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαί, ἀλλ' αἱ τριμηνιαῖαι. Π. χ. ἐάν ὁ μισθωτὸς ἔλαβεν ἀποδοχὰς κατὰ μῆνα Ἰανουάριον 400.000, κατὰ μῆνα Φεβρουάριον 700.000 καὶ κατὰ μῆνα Μάρτιον 300.000, κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα θὰ ἦτο ἀφορολόγητος διὰ τοὺς μῆνας Ἰανουάριον καὶ Μάρτιον διότι αἱ ἀποδοχαί του ἦσαν κατώτεραι τοῦ ἐκ δραχ. 500.000 μηνιαίου ἀφορολόγητου ὁρίου, θὰ ἐφορολογεῖτο δὲ διὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον ἐπὶ ποσοῦ δραχ. 200.000 (700.000 - 500.000). Κατὰ τὰς διατάξεις ὁμοῦ τοῦ νέου νόμου δὲν θὰ φορολογηθῆ ἐφ' ὅσον τὸ ποσὸν τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν του ἀνερχόμενον εἰς δραχ. 1.400.000 εἶναι κατώτεροι τοῦ ἐκ δραχ. 1.500.000 καθοριζομένου, τριμηνιαίου πλέον καὶ οὐχὶ μηνιαίου, ἀφορολόγητου ὁρίου.

Ἐπίσης διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τῆς προσόδου εἰς τὸ οἰκείον κλιμάκιον τοῦ φόρου θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ τριμηνιαῖαι ἀποδοχαί.

Κατωτέρω παραθέτομεν παραδείγματα ἐξευρέσεως τοῦ φόρου α) ὅταν παρακρατεῖται ὁ φόρος ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ β) ὅταν δὲν παρακρατεῖται ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως.

Α) Τριμηνιαῖαι ἀποδοχαί δραχ. 14.000.000. Π α ρ α κ ρ α τ. ὁ φόρος
 Φόρος ἐπὶ 13.500.000 Δραχ. 1.155.000
 » » 500.000 πρὸς 19 % » 95.000

» » 14.000.000 Δραχ. 1.250.000

Β) Τριμηνιαῖαι ἀποδοχαί δραχ. 75.000.000 Π α ρ α κ ρ α τ. ὁ φόρος
 Φόρος ἐπὶ 60.000.000 Δραχ. 10.590.000
 » » 15.000.000 πρὸς 30 % » 4.500.000

» » 75.000.000 Δραχ. 15.090.000

Γ) Τριμηνιαῖαι ἀποδοχαί δραχ. 14.000.000. Δὲν πα ρ α κ ρ α τ. ὁ φόρος
 Φόρος ἐπὶ 13.560.000 Δραχ. 1.440.000
 » » 440.000 πρὸς 19.05 % » 83.776

» » 14.000.000 Δραχ. 1.523.776

Ὁ φόρος ἐξευρέθη ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ παρατιθεμένου πίνακος φόρου, ὅταν δὲν παρακρατεῖται ὁ φόρος. Πρὸς ἐπαλήθευσιν ἐξευρίσκομεν τὸν φόρον ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ πίνακος ὡς ἐάν παρεκρατεῖτο ὁ φόρος.

Ἀποδοχαί καταβληθεῖσαι εἰς μισθωτὸν Δραχ. 14.000.000
 Ἀναλογῶν φόρος » 1.523.776

Σύνολον ἀποδοχῶν μισθωτοῦ Δραχ. 15.523.777
 Φόρος ἐπὶ 15.000.000 » 1.440.000
 » » 523.776 πρὸς 16 % » 83.804

Δραχ. 1.523.804

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἐκ δραχ. 1.523.804 φόρου τοῦ ἐξευρισκομένου κατὰ τὸν δευτέρον τρόπον καὶ τοῦ ἐκ δραχ. 1.523.776 φόρου τοῦ ἐξευρι-

οκομένου κατά τὸν πρῶτον τρόπον ἐκ δραχ. 28 ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὰ ποσοστὰ τοῦ πίνακος ἐξευρέσεως τοῦ φόρου, ὅταν δὲν παρακρατεῖται οὗτος, ὑπελογίσθησαν μὲ 2 μόνον δεκαδικὰ διὰ τὴν εὐκολίαν τῶν πολλαπλασιασμῶν. Ἐὰν ἐλαμβάνοντο πλείονα δεκαδικὰ ἢ διαφορά θὰ ἐξεμηδενίζετο.

Δ) Τριμηνιαῖαι ἀποδ. δραχ. 75.000.000. Δὲν παρακατεῖται ὁ φόρος		
Φόρος ἐπὶ δραχ. 49.410.000	Δραχ. 10.590.000
» » » 25.590.000	πρὸς 42,86 %	10.967.874
<hr/>		
Σύνολον προσόδου 75.000.000	— Σύνολον φόρου	21.557.874
Ἐπαλήθευσις :		
Ἄποδοχ. καταβληθεῖσαι εἰς μισθωτὸν	75.000.000
Ἄναλογῶν φόρος	21.557.874
<hr/>		
Σύνολον ἀποδοχῶν	96.557.874
Φόρος ἐπὶ 60.000.000	10.590.000
» » » 36.557.874	πρὸς 30 %	10.967.362
<hr/>		
	Σύνολον	Δραχ. 21.557.362

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 14 τοῦ κοινοποιουμένου νόμου καὶ ἐπὶ τοῦ φόρου ΣΤ' κατηγορίας ἐπιβάλλεται πολεμικὴ εἰσφορά ἀνερχομένη εἰς τὸ 1)5 τούτου, ἐφ' ὅσον τὸ ποσὸν τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν ὑπερβαίνει τὰ 3.000.000 δραχ. Συνεπῶς ὁ φόρος, ἐφ' ὅσον ἀφορᾷ πρόσδοτον τριμηνιαίαν ἀνωτέραν τῶν 3.000.000 δραχ. θὰ βεβαιωθῆται καὶ θὰ καταβάλληται προσηυξημένος κατὰ τὸ 1)5, ἄρχεται δὲ αὕτη ἀπὸ τοῦ οἴκου. ἔτους 1949/50 (ἦτοι ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν ἀπὸ 1' Ἰουλίου 1949).

Εἰσηγητικὴ ἔκθεσις.

Ἄρθρον 14, § 1. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκτάκτων στρατιωτικῶν δαπανῶν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἀνταρσίας ἐπιβάλλεται ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949)50 πολεμικὴ εἰσφορά. Ἡ εἰσφορά αὕτη εἶναι ἔκτακτος καὶ ἐπιβάλλεται ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ἀνταρσία. Διὰ Διατάγματος θέλει καθορισθῆ ὁ χρόνος λήξεως τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ παρόντος ἄρθρου.

§ 2. Ἡ εἰσφορά ὀρίζεται εἰς ποσοστὸν τοῦ φόρου τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου. Εἰδικώτερον ἡ εἰσφορά ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τῶν ὑποκειμένων εἰς τὰς Α' καὶ Β' Κατηγορίας (εἰσοδήματα ἐξ οἰκοδομῶν καὶ γαιῶν) ἐπιβάλλεται μόνον ἐπὶ τῶν νέων μισθώσεων τῶν μὴ προστατευομένων ὑπὸ τῶν περὶ ἐνοικιοστασίου διατάξεων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν μισθώσεων τῶν συνισταμένων εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῆς ἐπιχειρήσεως, καταργουμένου διὰ τὰς τελευταίας ταύτας μισθώσεις τοῦ προσθέτου φόρου οἰκοδομῶν.

§ 3. Ἐκ τῆς προσόδου τῆς ὑποκειμένης εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν καὶ τὴν συνθετικὴν φορολογίαν δὲν ἐκπίπτειται ἡ ἐπιβαλλομένη ἀντιστοίχως πολεμικὴ εἰσφορά.

§ 16. *Περὶ κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. Π. 8089/1949 ἀποφάσεως Υ. Ο. περὶ παροχῆς ὁδηγιῶν.*

Περὶ κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. Π. 8089/1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν καὶ περὶ παροχῆς ὁδηγιῶν εἰς τὰς Δημοσίας Ὑπηρεσίας ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν μισθῶν κ.λ.π. βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Α. Ν. 942)1949.

Γενικά. Κοινοποιῦμεν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. Π. 8089)1949 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν διὰ τῆς ὁποίας καθορίζονται αἱ λεπτομέρειαι ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τῆς § 3 τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ Α. Ν. 942/1949, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 87/1949 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') (Ὑπουργ. Οἰκον. Ἐγκύκλιος 98/1949).

Διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως θεσπίζεται ἡ ὑποχρέωσις ὅπως πᾶσα Δημοσία Ὑπηρεσία ἢ Ὑπηρεσία νομικοῦ προσώπου Δημοσίου δικαίου ἢ Ὁργανισμοῦ, τελούντος ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Κράτους, ἐντεταλμένη διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν ἢ καταβολὴν πάσης φύσεως προσθέτων ἀποζημιώσεων ἢ ἀμοιβῶν εἰς δημοσίους λειτουργοὺς κ.λ.π. λόγῳ συμμετοχῆς των εἰς παντὸς εἶδους Ἐπιτροπὰς ἢ Ὑπηρεσιακὰ Συμβούλια κ.λ.π. γνωστοποιῆ ἔγγράφως εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφ' ὅσον τὸ ὄνοματεπώνυμον, τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας τοῦ δικαιούχου ὡς καὶ τὸ καταβαλλόμενον ποσόν, ἀσχέτως ἂν τοῦτο βαρύνῃ τὸ Δημόσιον ἢ τὸ Νομικὸν πρόσωπον κ.λ.π. ἢ προέρχεται ἐκ διανομῆς παραβόλων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ κρίνομεν σκόπιμον ὅπως κατόπιν τῆς ἐπελθούσης διὰ τοῦ ὡς εἴρηται Νόμου τροποποιήσεως τῶν συντελεστῶν τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν κ.λ.π., παράσχωμεν διὰ τῆς παρούσης εἰδικῆς τινος ὁδηγίας ὡς πρὸς τὸν τρόπον ἐφαρμογῆς τῆς φορολογίας ταύτης ὑπὸ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου.

§ 17. *Τρόπος ὑπολογισμοῦ φόρου Α. Ν. 942 1949.*

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νέου νόμου ὁ φόρος ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τριμηνιαίων ἀποδοχῶν μετ' ἐκπτώσιν ὡς ἀφορολόγητου ὀρίου δραχμῶν 1.500.000. Συνεπῶς, διὰ νὰ κριθῇ ἔάν ὁ μισθωτὸς εἶναι κατ' ἀρχὴν φορολογητέος ἢ ἀφορολόγητος λόγῳ ποσοῦ, δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, ὡς ἐγένετο μέχρι τοῦδε, αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαί, ἀλλ' αἱ ἀποδοχαί ὁλοκλήρου τοῦ φορολογικοῦ τριμήνου π. χ. ἔάν ὁ μισθωτὸς ἔλαβεν ἀποδοχὰς κατὰ Ἰούλιον δραχμὰς 400.000, κατ' Αὐγουστον δραχμὰς 500.000 καὶ κατὰ Σεπτέμβριον δραχμὰς 500.000, δὲν ὀφείλει οὐδένα φόρον, διότι αἱ ἀποδοχαί τοῦ τριμήνου τούτου εἶναι κατώτεραι τῶν δραχμῶν 1.500.000, ποσὸν ὅπερ κατὰ τὴν κλίμακα εἶναι ἀφορολόγητον.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀρχὴ αὕτη ἰσχύει ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς εἰργάσθῃ καὶ ἐπληρώθῃ δι' ὁλόκληρον τρίμηνον. Ἐάν ὁμοίως κατὰ τὸ διάστημα τοῦ φορολογικοῦ τριμήνου ὁ μισθωτὸς εἰργάσθῃ ἐπὶ δύο μῆνας οὗτος δὲν θὰ φορολογηθῇ, ἐφ' ὅσον αἱ ἀποδοχαί τοῦ διμήνου εἶναι κατώτεραι τῶν δραχμῶν 1.000.000. Ἐπίσης ἔάν εἰργάσθῃ μόνον ἐπὶ ἓνα μῆνα δὲν θὰ φορολογηθῇ, ἔάν αἱ ἀποδοχαί του εἶναι ὀλιγώτεραι τῶν δραχ. 500.000. Δηλαδὴ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς φορολογικῆς ὑποχρεώσεως ἐκ τῶν κλιμακίων τῆς τριμηνιαίας προσόδου τοῦ πίνακος I θὰ λαμβάνωνται

τόσα τρίτα ὅσοι εἶναι οἱ μῆνες καθ' οὓς εἰργάσθη καὶ ἡμείφθη ὁ μισθωτὸς (δηλ. διὰ 2 μῆνες τὰ 2)3, δι' 1 μῆνα τὸ 1)3).

Δέον, ἐπίσης, νὰ τονισθῆ ὅτι προκειμένου νὰ κριθῆ ἂν ὁ μισθωτὸς θὰ ὑπαχθῆ εἰς ἠϋξημένον συντελεστὴν φόρου (δηλαδή τὸ 4%, 7% κ. ο. κ.) θὰ λαμβάνονται πάντοτε ὑπ' ὄψιν αἱ ἀποδοχαὶ ὁλοκληροῦ τοῦ φορολογικοῦ τριμήνου, καθ' ὃ εἰργάσθη ὁ δικαιούχος καὶ οὐχὶ τοῦ μηνός. Ἐάν π.χ. ὁ ὑπάλληλος ἔλαβε (μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ὑπὲρ τρίτων κρατήσεων) τὸν Ἰούλιον δραχ. 900.000, τὸν Αὐγούστου 900.000 δραχ. καὶ λόγω προαγωγῆς τὸν Σεπτέμβριον δραχ. 1.200.000, οὗτος θὰ φορολογηθῆ βάσει ποσοστοῦ 1%, διότι τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τριμήνου εἶναι δραχ. 3.000.000, ἥτοι θὰ παρακρατηθῆ ἐν ὅλῳ φόρος δραχ. 15.000. Παρατηροῦμεν δηλαδή ὅτι δὲν ἔχει ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ φορολογικοῦ συντελεστοῦ τὸ γεγονός ὅτι κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα ὁ μισθὸς ἠϋξήθη εἰς 1.200.000 ἐφ' ὅσον τὸ ποσὸν τοῦτο μετὰ τῶν ἀποδοχῶν τῶν προηγουμένων δύο μηνῶν δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 3.000.000, δι' ὅπερ ἰσχύει ὁ συντελεστὴς φόρου 1%.

Ὁ πίναξ III σκοπὸν ἔχει νὰ καταστήσῃ εὐχερῆ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ μῆνα παρακρατητέου ἐκ τῶν ἀποδοχῶν φόρου καὶ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀνευ ἐπιφυλάξεως ὅταν αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ ὑπαλλήλου διατηροῦνται σταθεραὶ κατὰ τὴν διάρκειαν ἐκάστου φορολογικοῦ τριμήνου (Ἰανουάριος — Μάρτιος, Ἀπρίλιος — Ἰούνιος κλπ.). Εἰς ἄς ὁμως περιπτώσεις λαμβάνουσι χώραν ἀξομειώσεις τούτων, δυνάμεναι νὰ ἐπιρεάσουν τὸ τελικὸν ἀποτελέσμα ἐπιβάλλεται ὅπως τὸν τελευταῖον μῆνα ἐκάστου φορολογικοῦ τριμήνου γίνεται ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας ἐκ νέου ὑπολογισμὸς τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ συνόλου πλέον τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν διὰ τὴν πλήρη τακτοποίησιν τοῦ ὑποχρέου. Ἐάν, δηλαδή, ἐκ τοῦ τοιούτου νέου ὑπολογισμοῦ ἤθελε προκύψει ὅτι κατὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνας παρεκρατήθη ἐπὶ πλέον ἢ ἐπὶ ἔλαττον φόρος οὗτος θὰ προστίθεται ἢ θὰ ἐκπίπτει ἐκ τοῦ ἀναλογουμένου φόρου ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνός.

Ἰδού τυπικὰ τινὰ παραδείγματα πρὸς κατανόησιν τῶν ἀνωτέρω:

Παράδειγμα I.

Καθαραὶ ἀποδοχαί:	Φόρος βάσει πίνακος III
Ἰουλίου Δραχ. 800.000	Δραχ. 3.000
Αὐγούστου > 1.100.000	> 9.000
Σεπτεμβρίου > 1.000.000	> 5.000
Σύνολον > 2.900.000	

Ὑπολογίζοντες τὸν φορὸν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν Ἰουλίου — Σεπτεμβρίου βάσει τοῦ πίνακος I εὐρίσκομεν δραχ. 14.000. Δεδομένου ὁμως ὅτι κατεβλήθησαν κατὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνας δραχ. 12.000 (3000+9000) ἔπεται ὅτι κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα θὰ παρακρατηθοῦν μόνον δραχ. 2000 πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τελικῶς ὀφειλομένου φόρου οὐχὶ δὲ δραχ. 5.000.

Π α ρ ά δ ε ι γ μ α 2.

Καθαραί αποδοχαί :	Φόρος βάσει τοῦ πίνακος III
*Ιουλίου Δρχ. 900.000	Δρχ. 4.000
Αὐγούστου » 1.200.000	» 13.000
Σεπτεμβρίου » 2.000.000	» 60.000
Σύνολον » 4.100.000	
	Φόρος βάσει πίνακος I Δρχ. 59.000
Μείον καταβληθεῖς φόρος Ἰουλίου—Αὐγούστου	» 17.000
	» 42.000

Ἐἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα δὲν συνυπελογίσθη χάριν ἀπλοποιήσεως τῶν σχετικῶν ὑπολογισμῶν ἡ πολεμικὴ εἰσφορά, ἥτις βαρύνει τὰς πλεόν τῶν δραχ. 3.000.000 τριμηνιαίας ἀποδοχάς.

§ 18. Πρόσθετοι ἀμοιβαί.

Εἰς ἄς περιπτώσεις αὗται καταβάλλονται ὁμοῦ μετὰ τοῦ κυρίως μισθοῦ καὶ ἀναγράφονται εἰς τὰς μισθοδοτικὰς καταστάσεις, ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ φόρου θὰ γίνηται ἐπὶ τοῦ ἀθροίσματος μισθοῦ καὶ προσθέτων ἀποδοχῶν, κατὰ τὰ προεκτεθέντα.

Συνήθως ὅμως αἱ πρόσθετοι ἀποζημιώσεις δὲν καταβάλλονται ὑπὸ τῆς μισθοδοτοῦσης τὸν ὑπάλληλον Ὑπηρεσίας, ἀλλὰ ὑπὸ ἐτέρας τοιαύτης (Ἐπιτροπαί, Συμβούλια κ.λ.π.) παρὰ τῆς ὁποίας καὶ συντάσσονται αἱ οἰκείαι καταστάσεις ἀποζημιώσεως. Ὡς ἐκ τούτου δὲν παρέχεται εὐχέρεια ἀκριβοῦς ὑπολογισμοῦ τοῦ φόρου, δεδομένου ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι γνωστὸν τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν τοῦ δικαιούχου.

Ἐν προκειμένῳ ἡ Διοίκησις ἐδέχθη ὅπως ὁ φόρος ὑπολογίζηται πρὸς 1% ἀσχέτως ποσοῦ ἀμοιβῶν, ἄνευ ἐκπτώσεως ὅμως τοῦ ἐκ δραχ. 500.000 ἀφορολογήτου ὀρίου, διότι τοῦτο λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ κανόνα κατὰ τὴν παρακράτησιν τοῦ φόρου ἐκ τῶν κυρίως ἀποδοχῶν. Ἡ λύσις αὕτη ἐγένετο δεκτὴ, διότι τελικῶς ἡ φορολογικὴ ὑποχρέωσις τοῦ μισθωτοῦ θὰ τακτοποιηθῇ διὰ τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ δηλώσεως, περὶ ἧς πραγματευόμεθα κατωτέρω.

§ 19. Ἀτομικὴ δήλωσις.

Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ Κώδικος Φ. Κ. Π. (ἄρθρον 6 § 5 ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τῆς § 4 τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Ν. Δ. 419/1947), οἱ κτώμενοι ἀποδοχὰς ἐκ τῶν πλειόνων τοῦ ἐνὸς ἐργοδοτῶν ἢ πηγῶν ἐφ' ὅσον τὸ φορολογητέον ποσὸν αὐτῶν ὑπερβαίνει τὰς δραχ. 3.000.000 τριμηνιαίως, ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαήμερου τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Ἰουλίου, Ὀκτωβρίου καὶ Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους ἐπιδίδωσιν εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς κατοικίας των δήλωσιν περὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον τρίμηνον κτηθειῶν ἐκ διαφόρων ἐργοδοτῶν ἢ πηγῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν καταβάλλοντες ἅμα ὀλόκληρον τὴν τυχόν ἐπὶ πλεόν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν παρακρατηθέντος φόρου καὶ τοῦ ἀναλογούντος τοιούτου ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν δηλουμένων ἀποδοχῶν, ἀθροιστικῶς λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου τῆς κατηγορίας ταύτης.

Τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ὑπέχουν πάντες ἐν γένει οἱ μισθωτοὶ κατὰ συνέπειαν καὶ οἱ δημόσιοι λειτουργοὶ κ.λ.π. ὡς καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου.

§ 20. Ὑποχρεώσεις ὑπηρεσιῶν.

Ἰνα καθίσταται εὐχερὴς ὁ ἔλεγχος τῶν ὡς εἴρηται ἀτομικῶν φορολογικῶν δηλώσεων ὁ Α. Ν. 942)1949 ἐθέσπισε τὴν ὑποχρέωσιν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν κ.λ.π. πρὸς παροχὴν σχετικῶν στοιχείων εἰς τοὺς ἀρμοδίους Οἶκον. Ἐφόρους.

Τὸν τρόπον ἐκπληρώσεως τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως ρυθμίζει ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ἢ κοινοποιουμένη ἀπόφασις εἰς τὴν ὁποίαν καὶ παραπέμπομεν ὑμᾶς.

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ ἡμῶν ὅπως μὴ ἐπιβαρύνωμεν τὰς Ὑπηρεσίας μὲ πρόσθετον γραφικὴν ἐργασίαν καθωρίσαμεν ὅπως εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον ἀποστέλλεται ἀπλῶς ἐν ἀντίγραφον τῶν ἤδη εἰς πολλαπλοῦν συντασσομένων καταστάσεων προσθέτων ἀμοιβῶν. Εἰς ταύτας ὁμοῦ δέον ἐφεξῆς νὰ ἀναγράφηται ἀπαραιτήτως ὁ βαθμὸς τοῦ δικαιοῦχου ὡς καὶ ἡ ἀκριθὴς διευθυνσις τῆς κατοικίας του (πόλις, ὁδὸς καὶ ἀριθ.), Ἰνα καθίσταται ἐφικτὴ ἢ περαιτέρω διαβίθασις τῶν πληροφοριῶν εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον, ὅστις εἶναι ὁ τῆς κατοικίας τοῦ φορολογουμένου.

Τονίζομεν καὶ αὖθις ὅτι ἀντίγραφον τῶν καταστάσεων δέον νὰ διαβιβάζεται εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον μόνον ἐφ' ὅσον αἱ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ ἢ ἀποζημιώσεις ὑπὸ κείνται εἰς τὸν φόρον ΣΤ' Κατηγ. Συνεπῶς τοιαύτη ὑποχρέωσις οὐδ' ὀλίως ὑφίσταται προκειμένου περὶ ἀποζημιώσεων κ.λ.π. αἵτινες λόγω τοῦ χαρακτήρος των δὲν ὑπὸ κείνται εἰς τὴν ἐν λόγω φορολογίαν. Περὶ τῶν ἀποζημιώσεων τούτων γίνεται εἰδικωτέρα μνεῖα ἐν § 2 τῆς παρούσης.

§ 21. Κυρώσεις.

Εἰς βάρος τῶν μὴ συμμορφουμένων πρὸς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν περὶ ἀποστολῆς ἀντιγράφων καταστάσεων εἰς τοὺς Οἶκον. Ἐφόρους ὁ νόμος προβλέπει τὴν ἐπιβολὴν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 8 τοῦ Α. Ν. 810)1948 ὀριζομένων κυρώσεων.

10. Δ η μ ο σ ι ὀ τ η ς. Αἱ Ὑπηρεσίαι τῶν Ὑπουργείων, τῶν αὐτοτελῶν Ὑπηρεσιῶν, τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου κλπ. παρακαλοῦνται ὅπως δι' εἰδικῆς ἐγκυκλίου κοινοποιουμένης εἰς τὸ ὑπ' αὐτὰς προσωπικὸν ὑπομνήσουν τὴν ὑποχρέωσιν περὶ ὑποβολῆς εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τῆς κατοικίας των τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης ἀτομικῆς φορολογικῆς δηλώσεως (ὄρα ἀνωτέρω § 7) πρὸς ἀποφυγὴν τῶν αὐστηρῶν χρηματικῶν κυρώσεων τοῦ νόμου (πρόστιμον ἐπὶ τοῦ φόρου λόγω μὴ δηλώσεως 50%, λόγω ἀνακριθείας 33%, λόγω ἐκπροθέσμου ὑποβολῆς 5% δι' ἕκαστον μῆνα καθυστερήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰουνίου 1949

Ὁ Ὑπουργὸς
ΔΗΜ. ΧΕΛΜΗΣ

§ 22. Μισθὸς ὑπὸ τύπον ποσοστῶν ἐπὶ τῶν κερδῶν.

Ὁ συνήθης ἐν τῇ πράξει τρόπος καθορισμοῦ τῆς ἀμοιβῆς τοῦ ὑπαλλήλου εἶναι ὁ διὰ παγίου μισθοῦ, συνήθως μηνιαίου.

Πολλάκις, ὅμως, αἱ ἐπιχειρήσεις διὰ τὰ ὑποκινήσασιν τὸν ζῆλον καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ ἐργασίᾳ, χορηγοῦσι παραλλήλως πρὸς πάγιον μισθὸν καὶ ποσοστὰ ἐπὶ τῶν πραγματοποιουμένων κερδῶν ἢ μόνον ποσοστὰ ἀντὶ μισθοῦ.

Ἡ οὕτω καθοριζομένη ἀμοιβὴ τοῦ μισθωτοῦ, εἴτε ἐπέχει θέσιν μοναδικῆς ἀντιμισθίας, εἴτε ἀποτελεῖ συμπλήρωμα παγίου μισθοῦ, ὑπόκειται εἰς τὴν παροῦσαν φορολογίαν, ἐφ' ὅσον πράγματι ἀπορρέει ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Παλαιότερον, πλεῖστοι ὅσαι ἀμφισβητήσεις ἐγενήθησαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς δημιουργουμένης σχέσεως μεταξὺ τοῦ παρέχοντος τὰ ποσοστὰ ἐπὶ τῶν κερδῶν καὶ τοῦ καρπουμένου ταῦτα, καθόσον ὑπεστηρίζετο ἐν προκειμένῳ ἡ γνώμη ὅτι δημιουργεῖται ἑταιρική σχέση καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ τοιαῦται ἀπολαυαί, ὡς ἀποτελοῦσαι συμμετοχὴν εἰς τὰ κέρδη τοῦ ἐργοδότη, δεόν νὰ φορολογούνται οὐχὶ ἐν τῇ ΣΤ' Κατηγορίᾳ, ἀλλ' εἰς τὴν κατηγορίαν εἰς ἣν ὑπόκειται ὁ ἐργοδότης.

Τὸ ζήτημα ὅμως τοῦτο θεωρεῖται ἤδη λελυμένον, δεδομένου ὅτι, κατὰ τὴν παγίαν νομολογίαν τῶν τε πολιτικῶν καὶ διοικητικῶν δικαστηρίων, σύμβασις ἐργασίας ὑπάρχει καὶ ὅταν ὁ μισθὸς συνίσταται ἐκ ποσοστῶν ἐπὶ τῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούτεστι, ἐκρίθη ὅτι ἡ συμφωνία τοῦ ἐργοδότη μετὰ τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ ὅπως ἀντὶ μισθοῦ λαμβάνωσι ποσοστὰ ἐπὶ τῶν πραγματοποιουμένων κερδῶν δὲν δύναται νὰ μεταμορφώσῃ τὸν μισθωτὸν εἰς ἑταῖρον, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν πραγματικῶν γεγονότων δὲν φαίνεται ἀμοιβαία πρόθεσις πρὸς σύστασιν ἑταιρίας (*affectio societatis*). Ὡς γνωστὸν δέ, ἡ ἑταιρική σχέση συνεπάγεται διὰ τὰ ἀπαρτίζοντα ταύτην μέλη ἰσότητα ἀμοιβαίων δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, ἐνῶ ἀντιθέτως ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας δημιουργεῖται σχέση ἠθικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐργοδότη, ὑπάρχει δέ διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον ἀπόλυτος ἐλευθερία περὶ τὴν διοίκησιν τῆς ἐπιχειρήσεως του (Α. Π. 441)1907, ὁμοίως 259)1927, Ε. Α. 416)1927). Ἡ ὑπαρξις δέ τῆς *affectio societatis*, κατὰ τὰ ἐν τῷ δικαίῳ διδασκόμενα, δύναται νὰ συναχθῆ ἐκ διαφόρων περιστατικῶν ὡς π. χ. τὸ κατὰ τὴν σύμβασιν δικαίωμα τοῦ καρπουμένου τὰ ποσοστὰ ὅπως ἀσκῆ ἔλεγχον ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐργοδότη καὶ ζητῆ παρὰ τούτου λογοδοσίαν, ἢ δημοσίευσιν τῆς τοιαύτης συμφωνίας, ἐπεχούσης θέσιν ἑταιρικοῦ, δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν περιπτώσει λύσεως τῆς ἑταιρείας (Πρῶ. Ἀναστασιάδου σελ. 332, Lyon Caen — Renault Α' 77).

Εὐνόητον, βεβαίως, τυγχάνει ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξις ἑταιρικῆς σχέσεως, τὰ ἐπὶ τῶν κερδῶν ποσοστὰ δεόν νὰ φορολογούνται ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ καρπουμένου ταῦτα εἰς ἣν φορολογίαν ὑπόκειται καὶ ὁ ἐργοδότης.

§ 23. Ἀποζημίωσις χορηγουμένη λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Τὸ ζήτημα τῆς ὑπαγωγῆς τῆς ἀποζημίωσεως ταύτης εἰς τὴν φορολο-

γίαν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἀπετέλεσε, κατὰ τὸ παρελθόν, ἀντ' κείμενον σοβαρῶν ἀμφισθητήσεων, τόσον παρ' ἡμῖν ὅσον καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐν προκειμένῳ αἱ γνῶμαι ἐστασιάζοντο. Κατὰ τὴν μίαν ἀποφιν, ἡ ἀποζημίωσις εὐτὴ ἀποτελεῖ πρόσοδον ἀπορρέουσαν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὡς τοιαύτη ὑπόκειται εἰς τὴν φορολογίαν. Ἀντιθέτως, κατὰ τὴν ἑτέραν ἀποφιν, ἡ ἐν λόγῳ ἀποζημίωσις δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον φορολογίας, ὡς μὴ συγκεντροῦσα τὰ ἐννοιολογικὰ στοιχεῖα τοῦ εἰσοδήματος.

Ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου νομολογία τῶν φορολογικῶν δικαστηρίων ἐκυμαίνεται ὅτε μὲν πρὸς τὴν μίαν ἀποφιν, ὅτε δὲ πρὸς τὴν ἑτέραν, μέχρις ὅτου ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἡ ὑπ' ἀριθμ. 273) 1931 ἀπόφασις, διὰ τῆς ὁποίας ἐλύθη ὀριστικῶς τὸ ζήτημα τοῦτο, κριθέντος ὅτι ἡ ἀποζημίωσις, λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, δὲν ὑπόκειται οὔτε εἰς τὴν φορολογίαν τῆς ΣΤ' Κατηγορίας, οὔτε εἰς τὴν φορολογίαν Ζ' Κατηγορίας, ὡς μὴ ἀποτελοῦσα πρόσοδον κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου.

§ 24. Ἐκπτώσις ἐλαχίστου συντηρήσεως.

Ἐκ τῶν προσόδων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν προκειμένην Κατηγορίαν, ἐκρίθη δίκαιον ὅπως παραμείνῃ ἀφορολόγητον ποσὸν τι προσόδου, ἐλάχιστον συντηρήσεως καλούμενον καὶ ἰσοῦμενον πρὸς τὸ ποσὸν τῶν συνήθων δαπανῶν συντηρήσεως.

Ὡς ἐλάχιστον δὲ συντηρήσεως δὲν ἐκπίπτουνται αἱ δαπάναι εἰς ἃς πράγματι ὑποβάλλεται ἕκαστος ὑπάλληλος ἢ ἐργάτης διὰ τὴν συντήρησίν του, ἀλλὰ, διὰ λόγους καθαρῶς δημοσιονομικούς, τοῦτο ἔχει ὀρισθῆ εἰς ὄρισμένον καθ' ἡμέραν ἢ κατὰ μῆνα ποσόν.

Καὶ εἶναι βεβαίως ἀληθές ὅτι ἐγένετο ἡ θέσπισις τῶν καὶ σήμερον ἰσχυόντων ἐλαχίστων συντηρήσεως, ταῦτα ἀντεπεκρίνοντο ἴσως πρὸς τὰ πράγματα. Σήμερον ὅμως ἀπέχουσι τῆς πραγματικότητος, ἔχουσι δὲ μᾶλλον τὴν ἔννοιαν τῶν ἐλαχίστων ὀρίων τῆς ἐν πάσῃ περιπτώσει, παραμενούσης ἀφορολογίτου προσόδου.

Τὸ ἐλάχιστον συντηρήσεως ἐκπίπτεται ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἀσχέτως πρὸς τὴν οὐσιαστικὴν ἐκτίμησιν, ἐάν πράγματι τὸ ποσὸν τοῦτο ἀναγκαιοῖ πρὸς συντήρησιν ἢ ἂν ὁ φορολογούμενος δὲν ἔχῃ ἀνάγκην τούτου, ὡς κτώμενος τυχόν καὶ ἄλλας προσόδους ὑπαγομένας εἰς ἄλλας φορολογικὰς Κατηγορίας.

§ 25. Ἐκπτώσις ἐλαχίστου συντηρήσεως ὑπαλλήλων δημοσίων καὶ ιδιωτικῶν.

Πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς φορολογητέας προσόδου, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐκπίπτεται ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου, ὡς ἐλάχιστον συντηρήσεως ποσὸν δραχ. μηνιαίως, ἀδιαφόρως ἂν ὁ μῆν, καθ' ὃν ἐκτήθησαν αἱ ἀποδοχαί, ἔχῃ εἴκοσιν ὀκτώ, εἴκοσιν ἑννέα, τριάκοντα ἢ τριάκοντα μίαν ἡμέρας, μὴ προσαυξόμενον περαιτέρω, οὔτε λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, οὔτε δι' ἄλλην τινα αἰτίαν.

Τὸ ποσὸν τοῦτο οὐδέποτε κατανέμεται, ἀλλ' ἐκπίπτεται ὀλόκληρον καὶ εἰς ἃς ἔτι περιπτώσεις αἱ ἀποδοχαί τοῦ ὑπαλλήλου ἀφορῶσιν εἰς ἐργασίαν ἐλάσσονα τοῦ μηνός.

§ 26. "Εκπτώσις ελάχιστου συντηρήσεως ἐπὶ κτήσεως ἀμοιβῶν ἐκ πλειόνων ἐργοδοτῶν.

Ὁσάκις ὁ ὑπάλληλος, ὁ συνταξιούχος ἢ ὁ ἐργάτης κτᾶται ἀμοιβὰς ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐκ πλειόνων ἐργοδοτῶν, ἕκαστος ἐργοδότης, καὶ ἂν ἐτι γινώσκῃ ὅτι ὁ ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεώς του κτώμενος ἀμοιβὰς μισθωτὸς κτᾶται τοιαύτης καὶ ἐξ ἄλλου ἐργοδότη, θέλει ἐκπέσει κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου τοῦ παρ' αὐτῷ μισθωτοῦ ἴδιον ελάχιστον συντηρήσεως. Ὑποχρεοῦται ὁμως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτὸς εἰς ὑποβολήν, εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς περιφέρειᾶς τοῦ παρέχοντος τὴν κυρίαν ἀμοιβὴν ἐργοδότη, ἀτομικῆς δηλώσεως καὶ καταβολῆς τοῦ ἀναλογούντος ἐπὶ πλέον φόρου.

§ 27. "Εκπτώσις ελάχιστου συντηρήσεως ἐπὶ ἀναπήρων πολέμου.

Ἐὰν ὁ ὑπάλληλος, ὁ συνταξιούχος ἢ ὁ ἐργάτης τυγχάνῃ ἀνάπηρος πολέμου, δικαιούται εἰς ἐκπτώσιν τριπλασίου ελάχιστου συντηρήσεως.

«Ἀνάπηροι λογίζονται οἱ τῶς στρατιωτικοὶ κριθέντες ἀνίκανοι ἢ βοηθητικοὶ ἔνεκα κακουχιῶν πολέμου ἢ ἐπιστρατεύσεως (ἀνάπηροι πολέμου) ἢ ἔνεκα κακουχιῶν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας των (ἀνάπηροι ἀπλῶς), ἀπαραιτήτως ὁμως καὶ οἱ τῶν δύο κατηγοριῶν ὑποστάντες ἀναπηρίαν συμφώνως μὲ τὸν πίνακα τοῦ ἐκτελεστικοῦ Διατάγματος τοῦ Νόμου 2769 τὸν συνοπτικὸν καὶ περιληπτικὸν τῶν νόσων καὶ ἀναπηριῶν καθ' ἑκατοστιαίαν ἀναλογίαν, καθιστάμενοι οὕτω συνταξιούχοι, ἐὰν φέρωσιν ἀναπηρίαν τουλάχιστον 10%.

» Διὰ τὴν ἀνάπηρσιν δὲ τῆς ἀνάπηρος, δέον ἀπαραιτήτως νὰ ἔχη γνωμοτεύσει μόνον ἡ Ἀνωτάτη τοῦ Στρατοῦ Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ὅτι ἡ πάθησις δι' ἣν ἐκρίθη ἀνίκανος ἢ βοηθητικός εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν κακουχιῶν πολέμου, ἐπιστρατεύσεως ἢ στρατιωτικῆς του ὑπηρεσίας. Ἐπομένως, ἡ προσαγωγή βεβαιώσεως ἢ ἀπολυτηρίου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐτέρας ἀρχῆς πλὴν τῆς Ἀνωτάτης τοῦ Στρατοῦ Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι τῶς στρατιωτικὸς ἐκρίθη ἀνίκανος ἢ βοηθητικός, δέν δύναται νὰ χαρακτηρίσῃ τοῦτον καὶ ὡς ἀνάπηρον, καθόσον πιθανόν ἢ πάθησις δι' ἣν ἐκρίθη ἀνίκανος ἢ βοηθητικός, νὰ μὴ φέρῃ ἀναπηρίαν ἢ νὰ μὴ εἶναι ἀπότοκος τῆς ἐν τῷ Στρατῷ ὑπηρεσίας του, ἀλλὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ του βίου» (Ἐγγρ. Στρατιωτικῶν, Ἐγγρ. 25079/1927).

Παρατηρεῖται ὅτι, μόνον οἱ ἀνάπηροι πολέμου, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ἀπλοὶ ἀνάπηροι, δικαιοῦνται τριπλασίου ελάχιστου συντηρήσεως.

Ἐὰν ὁ συνταξιούχος, ὢν ἀνάπηρος πολέμου, ἀποθιώσῃ, καὶ τὴν σύνταξιν λαμβάνουσιν οἱ κατὰ τὸν Νόμον ἢ τοὺς κανονισμοὺς δικαιούχοι, δέν θὰ δικαιωθῶσι καὶ οὗτοι τριπλῆς ἐκπτώσεως ελάχιστου συντηρήσεως, ἀλλ' ἕκαστος τῶν δικαιούχων θὰ δικαιωθῇ ἀπλῆς ἐκπτώσεως ελάχιστου συντηρήσεως. Ἐὰν ὁμως τίς ἐκ τῶν δικαιούχων τυγχάνῃ ἀνάπηρος πολέμου, οὗτος θὰ δικαιωθῇ τριπλῆς ἐκπτώσεως ελάχιστου συντηρήσεως.

Ὁ μισθωτὸς, ὢν ἀνάπηρος πολέμου, ὁ κτώμενος ἀμοιβὰς ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐκ πλειόνων ἐργοδοτῶν, δικαιούται τριπλασίου ἐκπτώσεως ἐξ ἑκάστου ἐργοδότη. Ὑποχρεοῦται, ὁμως, ὅπως ἐπιδώσῃ, κατὰ τὰ ἐκτιθέ-

μενα κατωτέρω, άτομικὴν δὴλωσιν καὶ καταβάλλῃ τὸν ἐπὶ πλέον φόρον εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς περιφερείας τοῦ πτρέχοντος τὴν κυρίαν ἀμοιβὴν ἐργοδότου.

Τῆς τριπλασίας ἐκπτώσεως δικαιούται ὁ μισθωτὸς εἴτε εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἐν διαθεσιμότητι.

§ 28. Ἐκπτώσις ἐλαχίστου συντηρήσεως ἐπὶ ἐτησίᾳ κτήσεως ἀμοιβῶν.

Εἰς ἅς περιπτώσεις ὁ ὑπάλληλος, βάσει τῆς σχετικῆς συμφωνίας, κτῆται τὰς ἀμοιβὰς τοῦ ἐτησίως, ὡς συμβαίνει ἐπὶ ἀμειβομένου διὰ ποσοστῶν ἐπὶ τῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἢ κατ' ἄλλο τι χρονικὸν διαστήμα μείζον τοῦ μηνός, ὁ ὑπάλληλος οὗτος θὰ δικαιωθῇ τόσων ἐλαχίστων συντηρήσεως ὅσοι καὶ οἱ μῆνες καθ' οὓς προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του. Οὕτω, ὑπάλληλος κτώμενος, διὰ τὰς προσφερθείσας ἀπὸ Ἀπριλίου ἕως Μαρτίου τοῦ ἐπομένου ἔτους ὑπηρεσίας του, τὰς ἀποδοχὰς του, συνιστάμενας εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον, ὁπότε καὶ τὸ κλείσιμον τοῦ ἰσολογισμοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως, θὰ δικαιωθῇ δώδεκα ἐλαχίστων συντηρήσεως.

§ 29. Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθροῦ 24 Ν. 1640 τὸ ποσὸν ἐλαχίστου συντηρήσεως διαφεύγει ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν φορολογίαν κ.λ.π.

Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθροῦ 24 Ν. 1640 τὸ ποσὸν ἐλαχίστου ὀρίου συντηρήσεως διαφεύγει ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν φορολογίαν ἀσχέτως πρὸς τὴν οὐσιαστικὴν ἐκτίμησιν ἢ ἐὰν πράγματι τὸ ποσὸν τοῦτο ἀναγκαῖοι πρὸς συντήρησιν ἢ ἐὰν ὁ φορολογούμενος δὲν ἔχη ἀνάγκην τούτου, ὡς κεκτημένος τυχὸν καὶ ἄλλας προσόδους ὑπαγομένας εἰς ἄλλας φορολογικὰς κατηγορίας.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρ. 24 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. ἐν τῷ στοιχ. α' τοῦ πρώτου ἐδαφίου αὐτοῦ ὀρίζει ὅτι ἐκ τῆς φορολογητέας προσόδου ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐκπίπτεται ἐκ τῶν τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων ποσὸν δρχ. λόγω ἐλαχίστου ὀρίου συντηρήσεως ἐκ τῆς σαφοῦς δὲ διατυπώσεως τῆς εἰρημένης διατάξεως ἀνενδοιάστως ἐξάγεται, ὅτι τὸ ἐν λόγω ποσὸν τῶν δρχ. διαφεύγει ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν φορολογίαν ἀσχέτως πρὸς τὴν οὐσιαστικὴν ἐκτίμησιν ἐὰν πράγματι τὸ ποσὸν τοῦτο ἀναγκαῖοι πρὸς συντήρησιν ἢ ἐὰν ὁ φορολογούμενος δὲν ἔχη ἀνάγκην τούτου, ὡς κεκτημένος τυχὸν καὶ ἄλλας προσόδους ὑπαγομένας εἰς ἄλλας φορολογικὰς κατηγορίας.

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως δεικνύται, ἐνῶ αὕτη δέχεται ὅτι οἱ παρὰ τῷ ἐκκαλοῦντι καὶ ἤδη ἀναιρεσεῖντι Ταμειῶν ὑπηρετούντες ἰατροὶ εἶχον ἐκμισθῶσαι αὐτῇ τὴν παροχὴν τῶν ἰατρικῶν τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐμισθοδοτοῦντο παρ' αὐτοῦ ὡς ὑπάλληλοι αὐτοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς καὶ νομίμως ἐκρίθησαν παρὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως φορολογητέοι διὰ τὰς ἐκ τοῦ Τ/ου ἀποδοχὰς τῶν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν φορολ. καθαρῶν προσόδων ὅσον δμοῦ ἀφορᾷ τὴν ἐκπτώσιν τῶν δραχμῶν, ἐπάγεται αὕτη ἐπὶ τῇ αὐτῇ

σκέπει, ότι καίτοι φορολογούμενοι ως τοιοῦτοι οἱ ἐν λόγῳ ἰατροὶ θὰ ἐδικαιοῦντο νὰ αἰτήσωνται καὶ τὴν νόμιμον ἐκπτώσιν ἐλαχίστου ὀρίου συντηρήσεως, μόνον ἐφόσον περιωρίζοντο εἰς τὸ καθαρῶς ὑπαλληλικὸν ἔργον των παρὰ τῷ Ταμείῳ Καπνεργατῶν, πλὴν δεδομένου ὅτι οὗτοι ἤσκησαν καὶ τὸ κύριον αὐτῶν ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ, ἡ ἐκπτώσις τοῦ ἐλαχίστου ὀρίου συντηρήσεως ἐκρίθη κανονιστέα συνωδᾶ ταῖς προϋποθέσεσι τῆς φορολογήσεως αὐτῶν ἐν τῇ κατηγορίᾳ ἀμοιβῶν ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων εἰς ἣν κατηγορίαν περιλαμβάνονται ὡς ἀσκοῦντες τὸ κύριον αὐτῶν ἐπάγγελμα καὶ ἐν ἣ κατηγορίᾳ δὲν θεσπίζεται ἐν τῷ νόμῳ ἐκπτώσις λόγῳ ἐλαχίστου ὀρίου συντηρήσεως.

Ἐπειδὴ ἐφόσον, ὡς ἐν τῇ ἡγουμένη σκέψει ἐκτίθεται, ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται ὅτι οἱ ἰατροὶ τοῦ Ταμείου ὑπάγονται εἰς τὴν φορολογίαν τῆς ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν προσόδου, ὧφειλε νὰ δεχθῆ ὡς ἐπιβεβλημένη καὶ τὴν εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀνευ οὐδεμιᾶς διαστολῆς καθοριζομένην ἐκπτώσιν, τοῦναντίον δὲ κρίνασα, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 24 ἐδ. 1 στοιχ. α' τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σχέσιν κώδικος Φ.Κ.Π. καὶ ἀναιρετέα τῷ λόγῳ τούτῳ κατέστη, κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον τοῦ ἀναιρετηρίου λόγον (Σ. τ. Ε. Β' Τμ. 449/1934).

§ 30. Ὑπολογισμὸς τοῦ φόρου.

Γενικά. Ἐρρήθη ἀνωτέρω ποῖον τυγχάνει τὸ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου συνολικὸν ποσὸν τῶν ἀποδοχῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου μετ' ἀφαίρεσιν τῶν νομίμων ἐκπτώσεων ἐπιβάλλεται ὁ φόρος.

Ἐλέχθη ἐπίσης ὅτι αἱ ἐν προκειμένῳ νόμιμοι ἐκπτώσεις τυγχάνουσιν αἱ ὑπὲρ Μετοχικῶν Ταμείων κρατήσεις καὶ τὰ ἐλάχιστα συντηρήσεως.

Ἐπὶ τῆς οὕτω προσδιοριζομένης προσόδου ἐπιβάλλονται οἱ ἐν ταῖς παραγράφαις 1 καὶ 2 τοῦ ἀρθροῦ 24 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἀναγραφόμενοι φορολογικοὶ συντελεσταὶ καὶ ἐξευρίσκεται ὁ ὀφειλόμενος φόρος.

Δεδομένου δὲ ὅτι ὁ φόρος ἐπιβάλλεται εἰς βάρος τῶν κτωμένων τὰς ἀποδοχάς, παρακρατεῖται οὗτος ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν, ἐκ τῶν ἡμερησίων προκειμένου περὶ ἐργατῶν, ἢ ἐκ τῶν μηνιαίων προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων, ἀποδοχῶν.

Ὁ τοιοῦτος τρόπος καταβολῆς τοῦ φόρου, ὑπὸ τῶν πράγματι διὰ τούτου πληττομένων, ἔχει ἀφ' ἑνὸς τὸ πλεονέκτημα ὅτι ὁ ἐργοδότης, ὅστις ἔναντι τοῦ Κράτους τυγχάνει ὑπόχρεως διὰ τὸν ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ καταβληθεισῶν ἀποδοχῶν εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους ἀναλογοῦντα φόρον, ἔχει τὴν εὐχέρειαν τῆς παρακρατήσεως τοῦ φόρου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τοὺς μισθωτοὺς παρέχεται τὸ δικαίωμα τμηματικῆς καταβολῆς τοῦ ὀφειλομένου ὑπ' αὐτῶν ἐτησίου φόρου, ὅστις λόγῳ σχεδὸν ἀνυπαρξίας οἰκονομικῆς παρ' αὐτοῖς ἀντοχῆς, θὰ ἦτο ἄλλως ἀδύνατον νὰ καταβληθῆ.

§ 31. Φορολογία ἐπὶ ἀναδρομικῆς αὐξήσεως.

Ἀναδρομικῶς χορηγομένη αὐξήσις ἀποδοχῶν ἢ καθυστερηματικὴ κτῆσις ἀποδοχῶν, θὰ ὑπαχθῆ εἰς τοὺς φορολογικοὺς συντελεστάς τοὺς ἰσχύοντας κατὰ τὸν χρόνον εἰς ὃν ἀνάγεται ἡ πρόσοδος καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς πραγματοποιήσεώς της.

Τούτ' αὐτὸ ἰσχύει καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ μισθωτοῦ ἤρτηνται ἐκ τῆς οὐσιαστικῆς ἐγκρίσεως τούτων ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων, ὡς καὶ εἰς ἃς περιπτώσεις αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ μισθωτοῦ καθορίζονται διὰ ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν κερδῶν ἢ κατὰ χρονικὰ διαστήματα μείζονα τοῦ μηνός.

Ἐναντι τῆς ἀναδρομικῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν δὲν ἀποτελεῖ πρόσδοτον τοῦ μηνός καθ' ὃν εἰσπράττεται αὕτη ἢ τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δικαιούχου, ἀλλὰ πρόσδοτον τοῦ μηνός καθ' ὃν ἐκτήθη ὁ κύριος μισθός, εἰς ὃν ἡ αὐξήσεως ἀνάγεται. Κατ' ἀκολουθίαν, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου, δεόν νά συνυπολογίζωνται μετὰ τοῦ κυρίως μισθοῦ καὶ τὰ ἀναδρομικῶς χορηγούμενα ποσὰ τῆς αὐξήσεως. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἡ παροχὴ τῆς αὐξήσεως συμπέσῃ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς λήξεως τῆς πρὸς δηλώσειν προθεσμίας, οὐδεμίαν ἀνωμαλίαν προκύπτει, δεδομένου ὅτι ὁ ἐργοδότης ἐν τῇ δηλώσει του θά περιλάβῃ καὶ τὴν αὐξήσιν, προσαυξάνων κατὰ τὸ ποσὸν ταύτης τὸν κυρίως μισθόν. Ἐὰν ὅμως ἡ παροχὴ τῆς ἀναδρομικῆς αὐξήσεως γίνῃ μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς οἰκείας αὐτοῦ δηλώσεως, δεόν νά υποβληθῇ παρὰ τοῦ ἐργοδότης συμπληρωματικὴ τοιαύτη διὰ τὸ ποσὸν τῶν αὐξήσεων τῶν ἀναγομένων εἰς τοὺς δεδουλευμένους μισθοὺς τοῦ προηγουμένου τῆς φορολογίας οἰκ. ἔτους κλπ.

§ 32. Ὑποχρεώσεις ἐργοδοτῶν ἀπασχολούντων συστηματικῶς προσωπικόν.

Οἱ ἀπασχολοῦντες συστηματικῶς ἔμμισθον ἢ ἡμερομίσθιον προσωπικόν ἐργοδοτοῦν, εἴτε εἶναι δημόσιαι ὑπηρεσίαι ἢ ὑπηρεσίαι ἐξομοιούμεναι πρὸς αὐτάς ἢ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου ἢ συνεταιρισμοὶ πάσης φύσεως ἢ ἐπιχειρήσεις ὑφ' οἰονδήποτε λειτουργοῦσαι τύπον, εἴτε ἰδιῶται καὶ ἐν γένει πᾶν νομικόν ἢ φυσικόν πρόσωπον ὑποχρεοῦνται ὅπως παρακρατῶσιν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ παρ' αὐτῶν ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ τὸν ἀναλογούντα φόρον.

Ἡ τυχὸν μὴ παρακράτησις τοῦ φόρου δὲν ἀπαλλάσσει τὸν ἐργοδότην τῆς ὑποχρέσεως ὑποβολῆς δηλώσεως καὶ καταβολῆς τοῦ φόρου εἰς τὸ Δημόσιον, οὐδὲ δημιουργεῖ ὑποχρέωσιν τοῦ κτησαμένου τὰς ἀποδοχάς, ὅστις, πλὴν τῶν ἐν τῷ Νόμῳ ρητῶς ἀναγραφόμενων περιπτώσεων, ἐν οὐδεμίᾳ ἑτέρᾳ περιπτώσει ὑπέχει ἔναντι τοῦ Κράτους ὑποχρέωσιν ἐπιδόσεως ἀτομικῆς δηλώσεως διὰ τὴν φορολογίαν τῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἀμοιβῶν του καὶ

Περίπτωσις ὑποβολῆς ἀτομικῆς δηλώσεως ὑπὸ τοῦ κτησαμένου τὰς ἀποδοχάς ὑφίσταται, κατὰ τὰ κατωτέρω ἐκτιθέμενα: α) ὡς ἂν ἐργάζεται παρ' ἐργοδότη μὴ ἀπασχολούντι συστηματικῶς προσωπικόν, β) κτᾶται ἀποδοχὰς ἀμέσως ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, γ) κτᾶται ἀποδοχὰς ἐκ πλειόων ἐργοδοτῶν ἢ πηγῶν.

§ 33. Ὑποχρεώσεις τῶν κτωμένων ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀμοιβάς.

Ἐλέχθη ἐν παραγράφῳ 24 ὅτι, οἱ ἐν Ἑλλάδι κατοικοῦντες ἢ ἐπὶ ἐξάμηνον τουλάχιστον ἐντὸς τοῦ προηγουμένου οικονομικοῦ ἔτους διαμείναντες, ὑπόκεινται διὰ τὰς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κτωμένας προσόδους ἐκ μισθῶν

τῶν ὑπηρεσιῶν παρουσῶν ἢ παρωχημένων εἰς τὸν φόρον τῆς παρουσίας κατηγορίας.

Εἰς ἅς δὲ περιπτώσεις τὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κτωμένην ἀμοιβὴν πραγματοποιεῖ ὁ κτησάμενος ταύτην μέσῳ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐργοδότη, τὰς σχετικὰς ὑποχρεώσεις ἀναλαμβάνει ὁ ἀντιπρόσωπος, ὑπέχων τὰς ἅς καὶ οἱ ἀπασχολοῦντες ἐν Ἑλλάδι συστηματικῶς προσωπικὸν εὐθύνας καὶ ὑποχρεώσεις.

Ὅσακις ὅμως τὰς ἀποδοχὰς ταύτας πραγματοποιεῖ ὁ ἐν Ἑλλάδι κατοικῶν ἢ ἐπὶ ἐξάμηνον διαμένων μισθωτὸς ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ διὰ θέσεως τούτων εἰς τὴν διάθεσίν του ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὑποχρεοῦται οὗτος εἰς τὴν ὑποβολὴν δηλώσεως καὶ καταβολὴν τοῦ φόρου.

Ἐπίδοσις δηλώσεως. Ἡ δήλωσις περιλαμβάνουσα τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν κτηθεισῶν κατὰ τὸ ἀμέσως προηγούμενον ἔτος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀποδοχῶν καὶ τὸν ἐπ' αὐτῶν ἀναλογουῦντα φόρον ἐν Ἑλλάδι, μειωμένον κατὰ τὸν καταβληθέντα ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀποδοχῶν ἐν ἀλλοδαπῇ φόρον, ἐπιδίδεται καθ' ἕκαστον Ἀπρίλιον εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς τοῦ κτησαμένου τὰς ἀποδοχὰς.

Καταβολὴ τοῦ φόρου. Ἡ διαφορὰ τοῦ μεταξὺ τοῦ ἀναλογουμένου ἐν Ἑλλάδι φόρου καὶ τοῦ τοιούτου τοῦ καταβληθέντος ἐν ἀλλοδαπῇ, οὖν τῇ ἐπίδοσει δηλώσεως, καταβάλλεται εἰς μίαν δόσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον Ταμίαν τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τοῦ κτησαμένου τὰς ἀποδοχὰς.

§ 34. Παροχὴ πληροφοριῶν διὰ καταβαλλομένας προσθέτους ἀμοιβάς.

Συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις οἱ κτῶμενοι ἀμοιβὰς ἐκ πλειόνων ἐργοδοτῶν ἢ πηγῶν ὑποχρεοῦνται ὅπως κατὰ τρίμηνον ἐπιδίδουν πρὸς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον δήλωσιν περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίμηνον κτηθεισῶν ὑπ' αὐτῶν ἀποδοχῶν ἐν γένει (μισθοί, συντάξεις, ἀποζημιώσεις κλπ.). Διὰ τὴν παρακολούθησιν ἐὰν ἐκπληροῦν τὴν ὑποχρέωσιν τῶν ταύτην οἱ ὑπόχρεοι, θέσπισθη ἡ διάταξις τῆς παραγρ. 3 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νέου νόμου. Συντόμως θέλει ἐκδοθῆ ἡ σχετικὴ Ὑπουργικὴ ἀπόφασις, διὰ τῆς ὁποίας θὰ καθορίζωνται αἱ λεπτομέρειαι ἐφαρμογῆς τῆς ἐν λόγω διατάξεως. Θέλουσι δὲ ἐκτυπωθῆ καὶ σχετικὰ ἔντυπα διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐφοδιασθῶσιν αἱ δημόσιαι ὑπηρεσίαι κλπ. διὰ τὴν παροχὴν τῶν πληροφοριῶν.

Κοινοποιοῦντες ὑμῖν, ἐν ἀντιγράφῳ ταυτάριθμον καὶ ἀπὸ 6-9-49 ἔγγραφόν μας πρὸς τὴν Ἀγροτικὴν Τράπεζαν, παρακαλοῦμεν ὅπως ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ ἐκάστοτε ἐνεργομένου παρ' ὑμῶν ἐλέγχου τῶν δηλώσεων τῆς ὡς ἄνω Τραπεζῆς διὰ φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν προκύπτει ὅτι διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου ΣΤ' κατηγορίας δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς κτωμένων πάσης φύσεως ἀποδοχῶν (μισθῶν καὶ προσθέτων ἀμοιβῶν) ἢ ὅτι καταβάλλονται ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς ἀμοιβαὶ καὶ εἰς ξένα πρὸς αὐτὴν πρόσωπα, γνωρίζετε τοῦτο ἐγκαίρως εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον συγκεντρώσεως φορολογικῶν στοιχείων, ἀποστέλλοντες αὐτῷ ὄνομαστικὸν πίνακα τῶν δικαιούχων, περιλαμβάνοντα ἅπαντα τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Π. 8089 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ

γού τῶν Οἰκονομικῶν δριζόμενα στοιχεῖα (Ἔργουρ. Οἰκονομικῶν Τ. 7274 ἀπό 9 Σεπτεμβρίου 1949).

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 72899/1947 τῆς 18-8-49 ὑμετέρου ἐγγράφου, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 11 παράγρ. 3 τοῦ Α. Ν. 942/1949 ὀριζόμενας ὑποχρεώσεις (ἀποστολή στοιχείων εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον) φρονούμεν ὅτι ὑπόκειται καὶ ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα, ἔστω καὶ ἂν αὕτη ἀπαλλάσσεται παντός προληπτικοῦ ἐπὶ τῶν δαπανῶν ἐλέγχου. Ὁ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀσκούμενος οὐσιαστικὸς ἐπὶ τῆς διοικήσεώς σας ἔλεγχος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν τυπικὸν τοιοῦτον τῶν λοιπῶν ὀργανισμῶν ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀρκεῖ κατὰ τὴν γνώμην μας διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν σας ὡς ὀργανισμοῦ τελουόντος ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Κράτους, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς προαναφερθείσης διατάξεως τοῦ Α. Ν. 942/1949.

Δέον πρὸς τούτοις νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι προκειμένου περὶ τοῦ ἰδιοῦ ὑμῶν προσωπικοῦ, ἐὰν αἱ πρόσθετοι ἀποδοχαὶ καταβάλλωνται ὁμοῦ μετὰ τοῦ μισθοῦ καὶ ὁ φόρος ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς προσόδου τοῦ τριμήνου (μισθοὶ καὶ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ) ἢ ἐὰν ἐν πάσῃ περιπτώσει κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ σας κτωμένων πάσης φύσεως ἀποδοχῶν, συγκεντρωμένων τούτων εἰς ἀτομικὴν μερίδα τοῦ δικαιούχου καὶ δηλουμένων ἐνιαίως κατὰ τρίμηνον, δὲν ὑπέχετε ὑποχρεῶσιν ὅπως διὰ τὰς προσθέτους ταύτας ἀποδοχὰς ὑποβάλλετε στοιχεῖα εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον. Τοιαύτην ὁμως ὑποχρεῶσιν ὑπέχετε ὅπωςδῆποτε ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀμοιβῶν καταβαλλομένων εἰς πρόσωπα μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὑμετέρας Τραπεζῆς ἢ ἀκόμη ἐὰν πρόκειται περὶ ἀμοιβῶν δι' ἃς δὲν ἐτηρήθη ἡ ἀρχὴ τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν, κατὰ τὸν προκτιθέντα τρόπον (Τ. 7274/9-9-1949).

§ 35. *Περὶ ἐπιδόσεως δηλώσεως ἐκ μέρους τῆς Α.Μ.Α.Γ.*

ΣΤ' κατηγορίας διὰ τὸ ἡμεδαπὸν προσωπικόν.

Ἐπέπεσεν εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν ὅτι τινὲς τῶν Οἶκον. Ἐφόρων ἡρνήθησαν ν' ἀποδεχθῶν δηλώσεις φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, αἵτινες προσκομίσθησαν μεμονωμένως ὑπὸ προσώπων ἀνηκόντων εἰς τὸ ἡμεδαπὸν προσωπικὸν τῆς Ἀμερικανικῆς Οἰκονομικῆς Ἀποστολῆς (Α.Μ.Α.Γ.).

Ἐπειδὴ ὡς δικαιολογία προεβλήθη ὅτι σχετικαὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὀδηγίαι τοῦ Ἐργουρείου δὲν ὑπάρχουν, ἀνακοινοῦμεν ὅτι τοιαῦται ὀδηγίαι ἐδόθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8040/25-6-48 διαταγῆς (ΡΟΝΕΟ) τοῦ Ἐργουρείου πρὸς τὴν Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν Ἐλέγχου, κοινοποιηθείσης καὶ ὑμῖν. Συμφώνως πρὸς ταύτας θ' ἀποδέχησθε δηλώσεις φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ὑποβαλλομένων παρὰ τοῦ μὴ ἀλλοδαποῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Μ.Α.Γ., τὴν δὲ ἐπαλήθευσίν των θέλετε ἐνεργεῖ ἐκ τῶν δελτίων πληροφοριῶν, τὰ ὅποια θὰ ἀποστέλλωνται ὑμῖν παρὰ τῆς Κεντρικῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας Ἐλέγχου, καταρτιζόμενα βάσει καταστάσεων τὰς ὅποιας ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀποστολὴ παρεκλήθη ν' ἀποστέλλῃ εἰς Κεντρικὴν Οἶκον. Ἐφορίαν Ἐλέγχου ἀνά τρίμηνον (Ἐργουρ. Οἶκον. Β. 12817/24-7-1948).

§ 36. Αντιπρόσωποι εταιρείας αναλαμβάνοντες αποκλειστικῶς τὴν διάθεσιν προϊόντων μετὰ ρητῆς ἀπαγορεύσεως, ὅπως ἀσκῶσι καὶ ἕτερα ἐπαγγέλματα παραβλάπτοντα τὰ συμφέροντα τῆς εταιρείας τυγχάνουσι προφανῶς ὑπάλληλοι καὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν ΣΤ' κατηγορίαν.

Κατόπιν τῆς ἀπὸ 25 Νοεμβρίου π. ἔτους ὑπ' ἀριθ. Ε. 12461 ἐγκυκλίου διαταγῆς (ΡΟΝΕΟ) δι' ἧς ἐκοινοποιήθη ὑμῖν ταύταριθμον ἔγγραφόν μας πρὸς τὴν Ἐμπορικὴν Ἐταιρείαν σχετικῶς μετὰ τὴν φορολογίαν τῶν κατὰ τόπους ἀντιπροσώπων τῆς καὶ λαθόντες ὑπ' ὄψιν ἐκδοθεῖσαν κατόπιν ὑποβληθέντων ἡμῖν παραπόνων τῶν ἐνδιαφερομένων γνωμάτευσιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου, ἦν καὶ ἀποδεχόμεθα κατ' ἀρχήν, ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν τὰ ἑξῆς: Ἐκ τῶν τοιούτων ἀντιπροσώπων τῆς Ἐταιρείας οἱ μὲν ἀναλαμβάνοντες τὴν διάθεσιν τῶν προϊόντων τῆς Ἐταιρείας ἀποκλειστικῶς, μετὰ ρητῆς δηλονότι ἀπαγορεύσεως ὅπως οὗτοι ἀσκῶσι καὶ ἕτερα ἐπαγγέλματα παραβλάπτοντα τὰ συμφέροντα τῆς Ἐταιρείας, ὅσον ἢ διὰθεσις προϊόντων ἢ ἐξαρτημάτων ἐτέρας ἑταιρείας, τυγχάνουσι προφανῶς ὑπάλληλοι ταύτης καὶ ὡς τοιοῦτοι δεόν νὰ ὑποβάλλονται εἰς τὸν φόρον τῶν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, συμπεριλαμβανόμενοι εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος τῆς Ἐταιρείας ὑποβαλλομένης δηλώσεως, ὁμοῦ μετὰ τοῦ λοιποῦ ὑπαλληλικῆς προσωπικῆς ταύτης, οἱ δὲ ἀναλαμβάνοντες τὴν ἀντιπροσωπεῖαν χωρὶς νὰ τοῖς ἀπαγορευῆται καὶ ἡ παράλληλος ἀσκῆσις ἐτέρων ἐπαγγελμάτων, τυγχάνουσιν ἐπιτηδευματίαι καὶ ὡς τοιοῦτοι ὑπόκεινται εἰς τὸν φόρον τοῦ ἐπιτηδεύματος διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν των. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων παραγγέλλομεν, ὅπως, ἐκάστην περίπτωσιν φορολογίας τοιούτου ἀντιπροσώπου, ἐξετάζηται αὐτοτελῶς καὶ ἐν ἧ μὲν περιπτώσει ἐξακριβωθῆται ὅτι πρόκειται περὶ ὑπαλλήλου ἀπέχρητε τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ εἰς φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ἐφ' ὅσον ὡς ἐλέγχθη αἰ παρ' αὐτοῦ κτώμεναι ἀμοιβαὶ θέλουσι δηλωθῆ εἰς τὴν ἐνταῦθα ἀρμοδίαν Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν, ἐν ἧ δὲ περιπτώσει περὶ ἐπιτηδευματίου, ὅπως προβαῖνῃτε εἰς τὰς νομίμους ἐνεργείας διὰ τὴν εἰς τὸν φόρον τοῦ ἐπιτηδεύματος ὑπαγωγὴν τοῦ, ὡς συμβαίνει καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἐπιτηδευματιῶν (Ὑπουργ. Οἶκον. Ν. 3461/1937).

§ 37. Ἐξοδα κινήσεως χορηγούμενα εἰς μέλη Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἰς κάλυψιν πραγματικῶν δαπανῶν, δὲν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν ΣΤ' κατηγορίας.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀπὸ 23 π. μ. ὑπ' ἀριθ. 1274/53 ἐγγράφου ὑμῶν, περὶ τῆς μὴ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν φορολογίαν καθ. προσόδων ΣΤ' κατηγορίας ἀποζημιώσεων χορηγούμενων εἰς τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ ὑμῶν Συμβουλίου δι' ἐξοδα κινήσεως, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι ἐφ' ὅσον αἰ ὡς ἄνω ἀποζημιώσεις χαρακτηρισθῶσιν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ ὑμῶν Συμβουλίου ὡς ἐξοδα κινήσεως εἰς κάλυψιν πραγματικῶν δαπανῶν εἰς ἃς ὑποβάλλονται τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν φορολογίαν τῆς ΣΤ' κατηγορίας (Ὑπουργ. Οἶκον. Τ. 8512/4-12-1942).

§ 38. Άμοιβαί συμβούλων δημοσίων υπαλλήλων υπάγονται εις την ΣΤ' κατηγορίαν ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς καὶ διορίζονται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. Ζ. 60896/1387 ἀπὸ 30-12-46 ἀναφορᾶς σας, ἀνακοινοῦμεν τὰ ἑξῆς : Ἐφόσον αἱ ἀμοιβαί τῶν ἐκ τῶν Συμβούλων τῆς ὑμετέρας Ἐταιρείας δημοσίων υπαλλήλων καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, θὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν φορολογίαν τῆς ΣΤ' κατηγ. τῶν καθαρῶν προσόδων, καθόσον πρόκειται περὶ ἀμοιβῆς διὰ πρόσθετον ὑπηρεσίαν, δεδομένου μάλιστα ὅτι οὗτοι καὶ διορίζονται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ ὑπαχθῇ εἰς φόρον δλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς ἀμοιβῆς ἀνευ ἐκπτώσεώς τινος (Ὑπ. Οἰκον. Π. 1473/1 - 2 - 47).

§ 39. Οἱ διευθύνται ὑποκαταστημάτων τραπεζικῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τὰς προμηθείας ἐξ ἀσφαλειῶν ὑπόκεινται οὐχὶ εἰς ΣΤ' κατηγορίαν, ἀλλὰ εἰς τὴν φορολογίαν ἐπιτηδεύματος.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 5356/7 - 9 - 49 ἀναφορᾶς σας σχετικῶς μετὰ τὸ ἂν οἱ Διευθυνταὶ Ὑποκαταστημάτων Τραπεζικῶν Ἐταιρειῶν ὑπόκεινται εἰς τὸν φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἢ τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος διὰ τὰς ἀμοιβὰς προμηθείας τὰς ὁποίας οὗτοι λαμβάνουσι κατὰ τὰς ἐνεργουμένας παρ' αὐτῶν ἀσφαλείας ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν, ὅτι οὗτοι ἀναμφισβητήτως ὑπόκεινται εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν προμήθειαν ἣν λαμβάνουσιν ἐπὶ τῶν ἐνεργουμένων ἀσφαλίσεων κατατασσόμενοι εἰς τὴν ἀνάλογον κλάσιν.

Ἀντίθετος λύσις φρονοῦμεν ὅτι δὲν δικαιολογεῖται ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων αἰτινες σαφῶς ὀρίζουσι τὸ εἶδος τῶν ἀμοιβῶν τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν φόρον ΣΤ' κατηγορίας (Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν Κ. 14428 ἀπὸ 20 - 9 - 1949 πρὸς Ἐφορον Καλαμῶν).

§ 40. Μισθοὶ ὀδηγῶν ἰδιοκτητῶν αὐτοκινήτων μετεχόντων εἰς Κοινὰς Διευθύνσεις ὑπόκεινται εἰς ΣΤ' κατηγορίαν.

Ἀπαντῶντες ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 191832 ἑ. ἑ. ὑμετέρου ἐγγράφου ἐν σχέσει μετὰ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ οὐ εἰς τὸν φόρον Καθαρᾶς Προσόδου ΣΤ' Κατηγορίας τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτοκινήτων δημοσίας χρήσεως, τῶν μετεχόντων εἰς Κοινὰς Διευθύνσεις καὶ ὄντων ἅμα καὶ ὀδηγῶν τῶν αὐτοκινήτων αὐτῶν, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσωμεν ὅτι, τὸ ὑπὸ τῶν προσώπων τούτων, λαμβανόμενον κατὰ μῆνα παρὰ τῆς Κοινῆς Διευθύνσεως ποσὸν διὰ τὴν ὑπὸ τούτων καταβαλλομένην ὑπηρεσίαν ὀδηγοῦ, ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως μισθόν, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχον πρὸς τὸ διὰ τὴν ἐν τῇ Κοινῇ Διευθύνσει ἐκμετάλλευσιν τῶν αὐτοκινήτων, αὐτῶν εἰσπραττόμενον κέρδος, δι' ὅπερ καὶ μόνον τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος βάσει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ἄν. Νόμου 1209. Συνεπῶς διὰ τὸ ποσοστὸν τοῦ ἐκ τοῦ εἰσπραττομένου ποσοῦ, ἦτοι διὰ τὸ λαμβανόμενον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν

καθηκόντων οδηγού ύφίσταται υποχρέωσις καταβολής φόρου καθαρᾶς προσόδου ΣΤ' κατηγορίας ὡς καὶ προκειμένου περὶ τοῦ λοιποῦ καθαρᾶς καὶ ἀποκλειστικῶς ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῆς Κοινῆς Διευθύνσεως. ἥτις καὶ ὑπέχει τὴν υποχρέωσιν τῆς υποβολῆς τῶν σχετικῶν δηλώσεων καὶ περ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κατ' ἰδίαν ἰδιοκτητῶν αὐτοκινήτων (Υπουργεῖοι Οἰκονομικῶν Σ. 120.083/1938).

§ 41. Ἀποδοχαὶ μηχανικῶν ὑπαλλήλων ἐταιρείας φορολογουῦνται κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν, διότι προσφέρουσι ὑπηρεσίας πρὸς τὴν ἐταιρείαν ἐπὶ μισθῷ καὶ οὐχὶ ὡς ἐλεύθεροι ἐπαγγελματίαι.

Ἀπαντῶντες ἐπὶ τῆς υποβληθείσης ὑμῖν αἰτήσεώς σας, σχετικῶς μετὰ τὴν φορολογίαν τῶν παρ' ὑμῖν μηχανικῶν τῶν ἐκπονούντων τὰ διάφορα σχέδια τῶν κατασκευαζομένων παρ' ὑμῶν εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τηλεφωνικῶν Κέντρων ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ μηχανικοὶ οὗτοι τυγχάνουσιν ὑπάλληλοι προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς τὴν Ἐταιρείαν ἐπὶ μισθῷ καὶ οὐχὶ ἐλεύθεροι ἐπαγγελματίαι οὗτοι δὲν θέλουσιν υποβληθῆναι εἰς τὸν εἰδικὸν φόρον ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 παρὰ γρ. 9 τοῦ Ν. 5117, ἥτοι πρὸς 8% ἐπὶ τῆς ἀμοιβῆς των ἀλλ' εἰς τὸν φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ὡς καὶ τὸ λοιπὸν ἔμμισθον προσωπικὸν ὑμῶν (Υπουργεῖον Οἰκονομικῶν Ε. 7963/1937).

§ 42. Τὸ ἐπίδομα συσσιτίου θεωρεῖται ὡς πρόσθετος ἀμοιβῆ καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐκ τοῦ ὑπαλληλικοῦ συναλλάγματος ὑποχρεώσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἦν τοῦτο ἐμόρφωσεν ἐκ τῶν ἐν τῷ φακέλλῳ ἐγγράφων, τὸ ἐπίδομα συσσιτίου παρέχεται ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους αὐτῆς, ὡς πρόσθετος ἀμοιβῆ τῶν προσφερομένων πρὸς αὐτὴν ὑπὸ τούτων ὑπηρεσιῶν των, ἀποτελοῦν οὕτω μέρος τῆς ἐκ τοῦ ὑπαλληλικοῦ συναλλάγματος προερχομένης ὑποχρεώσεως τῆς ἐκκαλοῦσης, καὶ οὐχὶ, ὡς ἰσχυρίζεται αὐτὴ, ὅτι τοῦτο παρέχεται ἀποκλειστικῶς χάριν τοῦ συμφέροντος αὐτῆς, ὁπότε, ὡς τοιοῦτον δὲν ὑπόκειται εἰς φορολογίαν κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 24 § 2 ἐδ. τοῦ Κ. Φ. Κ. Π. ὀρθῶς ὅθεν ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης, ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ὅτι τὸ ἐπίδομα τοῦτο δὲν ὑπόκειται εἰς φορολογίαν καὶ ἀπορριπτὸς ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν προσαύξιν αὐτῆ ἐπιβάλλεται διότι ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας τοῦ φορολογουμένου δὲν ἐπεδόθη ὑπ' αὐτοῦ δηλώσεις ἢ ἐπεδόθη ἀνακριθῆς τοιαύτη, ἐφόσον ὁμοῦ δὲν ἐπεδόθη τοιαύτη ἢ ἡ υποβληθεῖσα δὲν εἶναι πλήρης, παραλειφθέντων ὀρισμένων στοιχείων, ἐκ παρερμηνείας νομικῆς διατάξεως, ὡς ἐν προκειμένῳ, προσαύξεις δὲν ἐπιβάλλεται. Ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ συνάγεται ἐκ τοῦ Διατάγματος τῆς 7 Δ)θρίου 1947, δι' οὗ ὀρίζεται ὅτι καὶ ἐκ παρερμηνείας διὰ τὰς φορολογικὰς ὑποχρεώσεις ἀπὸ τοῦ 1948/49 καὶ ἐφεξῆς ἐπιβάλλεται προσαύξεις ὅπερ σημαίνει ὅτι πρότερον δὲν ἐπεβάλλετο καὶ δέον κατὰ τοῦτο νὰ γίνῃ δεκτὴ ἢ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις (Ε. Σ. 167/19-2-1949).

§ 43. *Τὰ ὑπὸ τύπον δανείου χορηγούμενα ποσὰ ὑπόκεινται εἰς φόρον ἂν δὲν πρόκειται νὰ ἐπιστραφοῦν εἰς ἐργοδότην.*

Τὰ ὑπὸ τύπον δανείου χορηγούμενα ὑπὸ τῶν ἀναδόχων ἠλεκτροφωτισμοῦ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν ποσὰ κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Μεταφορῶν, ἀποτελοῦν ἐν τῇ οὐσίᾳ προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ τῶν καὶ δέον νὰ ὑπαχθοῦν εἰς φορολογίαν, ἐκτὸς ἂν πρόκειται ἢ ὀρίζεται διὰ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Μεταφορῶν, ὅτι τὰ ποσὰ ταῦτα θὰ ἐξοφληθῶσιν ἐντὸς ὠρισμένου χρονικοῦ διαστήματος διὰ παρακρατήσεως μέρους αὐτῶν ἐκ τῶν κατὰ μῆνα ἢ κατὰ δεκαπενθήμερον καταβαλλομένων εἰς τοὺς ὑπαλλήλους μισθῶν, ὁπότε δὲν ὑπόκεινται εἰς φόρον (Ὑπουργ. Οἶκον. Π. 9887 ἀπὸ 25 Ἰουνίου 1948).

§ 44. *Φορολογεῖται κατὰ τὴν κατηγορίαν προσόδων ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ἐξ ὑπαλληλικοῦ συναλλάγματος παρεχομένη ἀμοιβὴ κλπ.*

Φορολογεῖται κατὰ τὴν κατηγορίαν προσόδων ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ἐξ ὑπαλληλικοῦ ἢ ἐργατικοῦ συναλλάγματος παρεχομένη ἀμοιβή, εἴτε αὕτη συνίσταται εἰς χρήμα εἴτε εἰς ἑτέραν ἀξίαν δεκτικὴν χρηματικῆς ἐκτιμῆσεως, ὡς ἢ τῆς παροχῆς στέγης ἢ τῆς τροφῆς, ἀλλὰ μόνον ἂν ἢ εἰς εἶδος ἀμοιβῆ αὕτη παρέχεται ὡς πρόσθετος τοιαύτη ἢ καὶ αὐτοτελῶς τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν, ἀποτελοῦσα, τὸ ὅλον ἢ μέρος τῶν ἐκ τοῦ ὑπαλληλικοῦ συναλλάγματος ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότη, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἢ τοιαύτη αἰτήσις παρέχεται ἀποκλειστικῶς χάριν τοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότη, ἀποτελοῦσα ὑποχρεώσεις τοῦ ἐκμισθοῦντος τὴν ἐργασίαν του καὶ οὐχὶ παροχὴν πρὸς τοῦτον τοῦ ἐργοδότη.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 24 § 2 τοῦ κώδικος περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ ἐκ μισθῶν, ἡμερομισθίων, ἐπιχορηγήσεων, ἐπιδομάτων, συντάξεων καὶ πάσης ἐν γένει ἀμοιβῆς παρούσης ἢ παρωχημένης ὑπηρεσίας, τῶν κτωμένων ἐντὸς ἐκάστου μηνὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους, ὑπὸ δημοσίων ἐκκλησιαστικῶν, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἔτι δὲ καὶ κλητῆρων καὶ ὑπηρετῶν ἐπιβάλλεται ὁ ἐν αὐτῷ καθοριζόμενος φόρος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως προκύπτει ὅτι ἐν τῇ ἄνω κατηγορίᾳ φορολογεῖται ἢ ἐξ ὑπαλληλικοῦ ἢ ἐργατικοῦ συναλλάγματος παρεχομένη ἀμοιβή, εἴτε αὕτη συνίσταται εἰς χρήματα, εἴτε εἰς ἑτέρας ἀξίας, δεκτικὰς χρηματικῆς ἐκτιμῆσεως, ὡς ἢ τῆς παροχῆς στέγης ἢ τροφῆς, ἀλλὰ μόνον ἂν ἢ εἰς εἶδος αὕτη ἀμοιβῆ παρέχεται ὡς πρόσθετος τοιαύτη ἢ καὶ αὐτοτελῶς, ἔναντι τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν, ἀποτελοῦσα τὸ ὅλον ἢ μέρος τοῦ περιεχομένου τῶν ἐκ τοῦ ὑπαλληλικοῦ συναλλάγματος ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργολάβου, μόνον δ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θεωρεῖται ἀμοιβῆ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἢ οἰκισίς παρέχεται ἀποκλειστικῶς χάριν τοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότη, ἀποτελοῦσα ὑποχρεώσεις τοῦ ἐκμισθοῦντος τὴν ἐργασίαν του καὶ οὐχὶ παροχὴν πρὸς τοῦτον ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη. Ἦτοι δέον ἢ ἀξία τῆς προσφερομένης οἰκίσεως νὰ ὑπελογίσθῃ παρὰ τῶν

συμβαλλομένων ως συμπλήρωμα του εις χρήμα μισθοῦ, ὅστις ἄνευ ἐκείνης θὰ συνεφωνεῖτο μείζων τοῦ συμφωνηθέντος καὶ δὴ κατὰ τὸ ποσὸν τῆς ἀξίας τῆς οἰκήσεως.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται ἄνευ τῆς ἐν τῇ ἡγουμένη σκέψει διαστολῆς, ὅτι ὁσάκις ὁ ἐργοδότης παρέχει οἰκισιν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους αὐτοῦ, ἀποτελεῖ αὕτη πρόσδοον τούτων καὶ εἶναι φορολογητέα καὶ συνεπεῖα τούτου, χωρὶς νὰ ἐρευνησῆ ἔαν ἐν τῇ περιπτώσει ἐφ' ἣ ἐδίκασεν, ἡ παροχὴ οἰκήσεως ὑπὸ τῆς ἐταιρίας εἶχε τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν προσθέτου πρὸς τῷ μισθῷ παροχῆς εἰς τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῆς, ἐθεώρησεν ὅτι ὑπόκειται αὕτη εἰς τὴν φορολογίαν. Οὕτως ὁμως πράξασα, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμοσε τὸν νόμον καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀναιρετέα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 24 παρ. 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κώδικος περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων, αἱ καθ' ὑπέρβασιν τοῦ διπλασίου τοῦ διὰ τοῦ συνθετικοῦ φόρου ὀριζομένου ἐλαχίστου συντηρήσεως ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ, φορολογοῦνται εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐργοδότηου κατηγορίαν καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ ταύτην εἰδικῶ συντελεστῇ ἄνευ ἐκπτώσεως ἐλαχίστου συντηρήσεως.

Ἐπειδὴ κατ' ἀκολουθίαν, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἔδει πρὸς ὀρθὴν τῆς ἄνω διατάξεως ἐφαρμογὴν νὰ ἐρευνησῆ εἰς τίνα κατηγορίαν φορολογεῖται ἡ ἐργοδότηρια ἀναιρεσειούσα καὶ ἰδίαν περὶ τούτου κρίσιν νὰ ἐκφέρῃ ἵνα κατὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην φορολογῆσῆ καὶ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, καθ' ὃ ποσὸν αὐταὶ ὑπερέβαινον τὸ διπλάσιον τοῦ διὰ τοῦ συνθετικοῦ φόρου ὀριζομένου ἐλαχίστου συντηρήσεως. Τοῦτο αὕτη μὴ πράξασα ἀλλὰ τούναντίον ἀπλῶς καὶ μόνον στηριχθεῖσα εἰς τὴν περὶ τούτου κρίσιν τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου, τὴν ἄνω διάταξιν ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμοσε καταστήσασα ἑαυτὴν ἀναιρετέαν.

Σημ. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 24 § 2 τοῦ κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ἡ ὀρίζουσα τὴν φορολογίαν τῶν καθ' ὑπέρβασιν τοῦ διπλασίου τοῦ διὰ τὸν συνθετικὸν φόρον ὀριζομένου ἐλαχίστου συντηρήσεως ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ, εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐργοδότηου κατηγορίαν, κατηργήθη ἀπὸ τοῦ οἴκου. ἔτους 1933/34 διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 5821.

Ἀπὸ τοῦ οἴκου. ἔτους 1938/39 ἰσχύει τὸ ἄρθρον 15 § 332 ἀναγκ. νόμου, τὸ ὀρίζον νέα ποσοστὰ φορολογίας (Παρακράτησις τοῦ φόρου ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1937).

§ 45. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ἀποδοχαὶ περιλαμβάνεται οὐχὶ μόνον ὁ μισθός, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἀμοιβὴ ὑφ' οἰανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν παρέχεται αὕτη, οἷον ἔξοδα παραστάσεως.

(Κατηγορία ΣΤ". ἄρθρ. 24, Ν. 1640).

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἄρθρου 24 παρ. 1 Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων εἰς τὴν φορολογίαν τῶν ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ὑπήχθησαν αἱ ἀποδοχαὶ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, ὡς καὶ τὰ ἐργατικὰ ἡμερομίσθια, ἐν τῇ ἐννοίᾳ δὲ ἀποδοχαὶ περιλαμβάνεται οὐχὶ μόνον ὁ μισθός, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἀμοιβὴ ὑφ' οἰανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν παρέχεται αὕτη, ἀρκεῖ βᾶσις αὐτῆς νὰ εἶναι παροχὴ ὑπηρεσίας ὑπὸ μισθωτικῶν συνάλλαγμα. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς καὶ νομίμως ἡ τε βεβαιωτικὴ ἀρχὴ

καί ἡ ἐπὶ τῶν ἐνοτάσεων Ἐπιτροπὴ ἔκριναν φορολογητέα τὰ εἰς τοὺς διευθυντοὺς τοῦ ἔκκαλουτος ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος χορηγούμενα ἔξοδα παραστάσεως, καθ' ὅσον καὶ ταῦτα ἀποτελοῦν μέρος τῶν ἀποδοχῶν, προσαυξανόμενου τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ διὰ τῶν ἔξόδων παραστάσεως λόγῳ τῆς θέσεως τοῦ διευθυντοῦ. Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἔκκαλουτος ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς ὅτι τὰ ἔξοδα ταῦτα ἐξαιροῦνται τῆς φορολογίας δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 21 παρ. 1 ἐδ. ε' τοῦ προμνησθέντος κώδικος, ὡς ἀντιπροσωπεύοντα πραγματικὰς δαπάνας τῶν Διευθυντῶν, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς νόμῳ ἀστήρικτοι καθ' ὅσον ἡ ἐξαίρεσις ἀφορᾷ τὴν κατ' ἀποκοπὴν παρεχομένην ἀποζημίωσιν ἔναντι δαπανῶν ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας, ἥτις προϋπόθεσις τοῦ ἀφορολογητοῦ εἶναι ἢ εἰς τὸν ὑπάλληλον ἀνάθεσις εἰδικῆς ὑπηρεσίας, ἢ ἐνέργεια τῆς ὁποίας συνεπάγεται καὶ ὠρισμένης καταβληθησομένης δαπάνας, ἐν ᾧ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσειν ὑποθέσει τὸ Συνέδριον ἐκτιμῶν πάντα τὰ προσαγόμενα καὶ ἐπικαλούμενα εἴτε κατ' ἰδίαν εἴτε γενικῶς στοιχεῖα κρίνει ὅτι τὰ ἐν λόγῳ ἔξοδα παραστάσεως παρέχονται ὡς προσαύξησης τοῦ μισθοῦ τῶν διευθυντῶν λόγῳ τῆς ὀργανικῆς αὐτῶν θέσεως οὐχὶ δὲ δι' ἀποζημίωσιν ὡς ἐπακολουθήματα διεξαγωγῆς εἰδικῶς ἐνταλθείσης ὑπηρεσίας, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας πρόκειται νὰ καταβάλῃ ὠρισμένα ἔξοδα, οὐδὲ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὅτι τὰ ἔξοδα παραστάσεως ἀντιστοιχοῦν εἰς δαπάνας συντηρήσεως, φθορᾶς, φόρου κυκλοφορίας καὶ κινήσεως τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ὑποκαταστήματος, καθ' ὅσον ἐὰν μὲν ἡ Τράπεζα διέθετεν αὐτοκίνητον διὰ χρῆσιν τῶν Διευθυντῶν τῆς θὰ κατέβαλλεν ἢ ἰδίᾳ τὰ ἔξοδα συντηρήσεως ἐὰν δὲ οὗτοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ εἶχον αὐτοκίνητον ἢ δι' αὐτὸ δαπάνη βαρύνει τοὺς ἰδίους, καθ' ὅσον ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀτομικῆς συντηρήσεώς των, εἰς ἣν ἀνταποκρίνονται διὰ τῶν ἀποδοχῶν, ἅς λαμβάνουν, ἐν αἷς καὶ τὰ ἔξοδα παραστάσεως. Αἱ ἀποδοχαὶ δ' αὐταὶ ὡς ἀμοιβὴ ἐκ μισθώσεως ὑπηρεσίας ἀπορρέουσα ὑποβάλλεται εἰς τὴν φορολογίαν τῶν ἀμοιβῶν ἐκ μισθῶν ὑπηρεσιῶν φορολογουμένων κατὰ τὴν Γ' κατηγορίαν φόρου καθαρῶν προσόδων, δι' ὃ ποσὸν αὐτῆς ὑπερβάλλει τὸ διπλάσιον τοῦ διὰ τὸν συνθετικὸν φόρον ὀριζομένου ὀρίου τῶν ἀποδοχῶν, ἀπορριπτομένης τῆς ἐφέσεως, ὡς ἀβασίμου καὶ διατασσομένης τῆς εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον εἰσαγωγῆς τοῦ παραθόλου κατὰ τὸν Νόμον (Ἑλ. Συν. ΙΙΙ Τμήμ. 858/1936).

§ 46. Φορολογούμενος δύναται ὑπαχθῆ εἰς πλείονας τῆς μιᾶς κατηγορίας φορολογικὰς ὑποχρεώσεις ἐὰν συντρέχωσιν αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις τῆς κατηγορίας. Ἰατρὸς ἀσκῶν ἐλευθέρως ἐπάγγελμα ὑπάγεται εἰς τὴν Ζ' κατηγορίαν, παρέχων ὁμως συγχρόνως ἰατρικὰς ὑπηρεσίας ἐπὶ μισθῷ φορολογεῖται κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν.

«Ἐπειδὴ διὰ τοῦ Νόμου 1640, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπλήρωθη διὰ μεταγενεστέρων διατάξεων, ἐπεβλήθη φόρος ἐπὶ τῶν καθαρῶν προσόδων, αἵτινες κατενεμήθησαν εἰς ἑπτὰ διαφόρους κατηγορίας, αὐτοτελεῖς ἀπ' ἀλλήλων εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων ὁ φορολογούμενος κατατάσσεται ἀναλόγως τῶν νομίμων προϋποθέσεων ὑφ' ἃς ἐδημιουργήθη ἢ πρό-

σοδός του, χωρίς να αποκλείεται όπως ο αυτός φορολογούμενος υπαχθή εις πλειονας τῆς μιᾶς κατηγορίας ἐὰν ἤθελον συντρέξει αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις τῆς κατηγορίας, οὕτω δὲ νόμῳ ἀβάσιμος ἐλέγχεται ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλοῦσης Ἑταιρείας ὅτι οἱ παρ' αὐτῆ ὑπηρετοῦντες ἰατροὶ ὡς ἀσκοῦντες ἐλευθέριον ἐπάγγελμα ὑπάγονται φορολογικῶς εἰς τὴν Ζ' κατηγορίαν, ἦτοι τῶν ἀμοιβῶν ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων, καθ' ὅσον εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται μόνον ἐφ' ὅσον παρέχῃσιν τὴν ἰατρικὴν αὐτῶν περίθαλψιν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, δι' οὓς καλοῦνται κατ' ἀρέσκειαν, οὐχὶ δὲ ὁσάκις ἐκμισθῶσι τὴν παροχὴν τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως τῶν ἐπὶ ὠρισμένῳ μισθῷ, καταβαλλομένων κατὰ ὠρισμένα χρονικὰ διαστήματα, διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ προσωπικοῦ τῆς μισθωτρίας ἐταιρείας, καθ' ὅσον οὕτω δημιουργεῖται μισθωτῶν συνάλλαγμα, λαμβάνον τὴν μορφήν ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ἥτις ὡς τοιαύτη φορολογικῶς πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 24 καὶ ἐπ. τοῦ κώδικος Φ.Κ.Π. Ἡ ὑπαλληλικὴ δ' αὕτη σχέση ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ὑποθέσει συναγεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Συνεδρίου, ἐξ ὅλων τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ στοιχείων, ἰδίᾳ δ' ἐκ τῆς μισθοδοτικῆς καταστάσεως ἐν ἣ κατάδηλος καθίσταται ἡ ὑπαλληλικὴ τῶν ἰατρῶν παρὰ τῆ ἐταιρείᾳ ἰδιότης τῶν καὶ ἐκ τῆς διαβαθμίσεως τῶν εἰς Ἀρχίατρον Γ. Ἐπιθεωρητὴν, Γραμματέα κλπ.» (Ε. Σ. 874/1936).

§ 47. Ἡ προκύπτουσα δι' ἐκμισθώσεως ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν πρόσδοδος τυγχάνει φορολογητέα κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν καὶ οὐχὶ τὴν Ζ'.

«Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος Ταμείου, ὅτι οἱ παρ' αὐτῶ ὑπηρετοῦντες καὶ ὑπ' αὐτοῦ μισθοδοτούμενοι ἰατροὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸν φόρον ἀμοιβῶν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ἀλλ' εἰς τὸν τῆς κατηγορίας ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων ἐλέγχεται ἀβάσιμος καὶ κατὰ τοῦτο ἀπορριπτέος καθ' ὅσον ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ στοιχείων, μισθοδοτικῶν καταστάσεων κλπ. ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ παρὰ τῷ ἐκκαλοῦντι Ταμείῳ ὑπηρετοῦντες ἰατροὶ εἶχον ἐκμισθῶσει αὐτῷ τὴν παροχὴν τῶν ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐμισθοδοτοῦντο παρ' αὐτοῦ ὡς ὑπάλληλοι αὐτοῦ, κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς καὶ νομίμως ἐκρίθησαν φορολογητέοι διὰ τὰς ἐκ τοῦ Ταμείου ἀποδοχὰς τῶν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν φορολογίας καθαρῶν προσόδων. Φορολογούμενοι δ' ὡς τοιοῦτοι οἱ ἐν λόγῳ ἰατροὶ θὰ ἐδικαιοῦντο νὰ αἰτήσωνται καὶ τὴν νόμιμον ἔκπτωσιν ἐλαχίστου ὀρίου συντηρήσεως, ἐφ' ὅσον περιωρίζοντο εἰς τὸ καθαρῶς ὑπαλληλικὸν ὅτι οὗτοι ἤσκουν τὸ κύριον αὐτῶν ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ ὡς καὶ τὸ ἐκκαλοῦν Ταμεῖον ὁμολογεῖ, ἡ ἔκπτωσις τοῦ ἐλαχίστου ὀρίου συντηρήσεως κανονισθήσεται κατὰ τὰς προϋποθέσεις τῆς φορολογήσεως αὐτῶν ἐν τῇ κατηγορίᾳ ἀμοιβῶν ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθέρων ἐπαγγελμάτων, εἰς ἣν κατηγορίαν περιλαμβάνονται ὡς ἀσκοῦντες τὸ κύριον αὐτῶν ἐπάγγελμα» (Ἐλ. Συν. ΙΙΙ Τμήμ. 1122/1933). Σημειώσις. Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις ἀνηρέθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 449/1934 ἀποφάσεως Σ. τ. Ε., ὅπερ ἀπεφάνθη, ὅτι τὸ ἐλάχιστον συντηρήσεως διαφεύγει ὅπωςδήποτε τῆς φορολογίας, ἔστω καὶ ἂν κέκτηται ἄλλας προσόδους ὁ φορολογούμενος.

§ 48. *Ἡ παρά τοῦ ἐργοδότη καταβολὴ τῶν βαρυνόντων τοὺς ὑπαλλήλους φόρων ἀποτελεῖ ἔμμεσον προσαύξησιν τῆς μισθοδοσίας ἐφόσον δὲν ἐπιφυλάσσεται τὸ δικαίωμα τῆς ἀναζητήσεως τῶν καταβληθέντων.*

«Ἐπειδὴ ἡ παρά τοῦ ἐργοδότη δι' ἰδίων χρημάτων πληρωμὴ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 26 παρ. 1 καὶ 32 παρ. 1-2 τοῦ κώδικος περὶ Φ.Κ.Π. τὸν ὑπάλληλον βαρύνοντος ἀναλυτικοῦ φόρου ΣΤ' κατηγορίας, καὶ συνθετικοῦ δέον νὰ θεωρηθῆ ὡς προσαυξάνουσα ἔμμεσως τὸν μισθὸν τοῦ ὑπαλλήλου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ ἐργοδότης παρητήθη τοῦ δικαιώματός του, ὅπως ἐπιζητήσῃ τὴν εἰσπραξίν τῶν πρὸς ὄφελος καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὑπαλλήλου καταβληθέντων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀνυπαρξίας ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς ἐκκαλοῦσης εἰς βάρος τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐγγραφῶν διὰ τὰ ποσὰ τοῦ φόρου ΣΤ' κατηγορίας καὶ συνθετικοῦ, τὰ παρ' ἐκείνης ὑπὲρ αὐτῶν καταβληθέντα τὸ Συνέδριον συνάγει ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα δὲν διετήρησε δικαίωμα ἀναζητήσεως τῶν ποσῶν τούτων, ἀνερχομένων εἰς δραχ. 1.480.374, 75 % ἅτινα κατὰ ταῦτα δέον νὰ θεωρηθῶσι μετὰ τῶν πράγματι ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων εἰσπραχθεισῶν ἀμοιβῶν ὡς δαπάναι διὰ τὴν ἀντιμισθίαν τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐκκαλοῦσης, ἐκπεστέαι ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων κερδῶν τῆς, φορολογητέον δὲ συνεπῶς, κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν ποσὸν προσόδου τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐκκαλοῦσης δέον νὰ θεωρεῖται ἐκείνο, ὅπερ μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ φόρου καταλείπει ὑπόλοιπον ἴσον πρὸς τὸ καθαρὸν πληρωθὲν ἐλευθέρου φόρου εἰς τοὺς ὑπαλλήλους κατὰ ταῦτα δεκτὸς ἐστὶν ὁ σχετικὸς λόγος ἐφέσεως» (Ἐλ. Συν. ΙΙΙ Τμ. 81/1934).

§ 49. *Εἰς τὸν φορολογητέον μισθὸν ὑπαλλήλου συνυπολογίζονται καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ προσαυξήσεις μισθοῦ κλπ.*

«Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις κατ' ἐκτίμησιν προδήλως πραγματικῶν περιστατικῶν, μὴ παραβιάζουσαν κανόνα τινὰ τοῦ δικαίου καὶ συνεπῶς ἀνέλεγκτον, ρητῶς δέχεται, ὅτι τὰ παρά τοῦ ἀνιρεσειόντος Ὑποκαταστήματος καταβαλλόμενα εἰς τοὺς Διευθυντάς του χρηματικά ποσὰ καὶ ἀποκαλούμενα ἔξοδα παραστάσεως, παρέχονται αὐτοῖς ὡς προσαυξήσεις τοῦ μισθοῦ τῶν λόγῳ τῆς ὀργανικῆς αὐτῶν θέσεως, οὐχὶ δὲ δι' ἀποζημιώσιν κατ' ἀποκοπὴν ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας.

Ταῦτα δεχθεῖσα ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις καὶ μετὰ τοῦτο ἀποφανθεῖσα ὡς φορολογητέα τὰ οὕτω λαμβανόμενα, συμμορφώθη πλήρως πρὸς τὴν ρητὴν καὶ σαφὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 24 παρ. 1 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. ὑποβάλλουσαν ὑπὸ τὰς ἐν ταύτῃ καθοριζόμενας προϋποθέσεις εἰς φορολογίαν οὐ μόνον τὸν μισθὸν τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἐν γένει παρεχομένην τούτῳ ἀμοιβήν, κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὑπὸ τούτου καὶ ὑπὸ μισθωτικῶν συνάλλαγμα παρεχομένης ὑπηρεσίας. Ἀπορριπτέος ὅθεν ὁ ἐνάντιος καὶ μοναδικὸς τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος» (Σ. τ. Ε. 545/1937).

Σχετικαὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 546, 647, 548 καὶ 549/37 ἀποφάσεις Σ.Ε.

§ 50. *Εἰς τὴν φορολογίαν ΣΤ' κατηγορίας ὑπόκειται πᾶσα ἀμοιβὴ ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν κτωμένη ἐν Ἑλλάδι ἀδιαφόρως ἂν αἱ ὑπηρεσίαι προσφέρονται εἰς ἐπιχειρήσεις μὴ ἐδρευούσας ἐν Ἑλλάδι.*

«Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐνισταμένης ὅτι δὲν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν ἀμοιβαὶ τοῦ Ε.Μ. καὶ Α.Γ. διότι οὗτοι προσέφερον τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν ὁ μὲν εἰς χάριν τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος, ὁ δὲ ἕτερος χάριν τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ἑταιρείας Σ. Φ. καὶ οὐχὶ τοῦ Ὑποκαταστήματος, ἀπορριπτέος ὡς μὴ νόμιμος τυγχάνει, καθόσον ἡ φορολογία ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι κτωμένων ἀμοιβῶν Ἐφ' ὅσον δὲ οὗτοι, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ φύλλου ἐλέγχου καὶ ἡ ἰδίᾳ ἢ ἐνισταμένη ὁμολογεῖ, ἐκτήσαντο ἀμοιβὰς ἐν Ἑλλάδι, ὀρθῶς ὑπήχθησαν αἱ ἀμοιβαὶ αὗται εἰς φορολογίαν» ('Απ. 579/1938, 317/1939. Ε.Ε.Ε.Α.Ε.).

§ 51. *Ποσοστὰ ὑπαλλήλων χορηγούμενα ἐκ τῶν κερδῶν τῆς ἐταιρείας μετ' ἔγκρισιν τοῦ ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γ. Σ. τῶν μετόχων φορολογοῦνται κατὰ τὸ ἐπόμενον τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ οἰκονομικὸν ἔτος.*

«Ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῶν κερδῶν τῆς χρήσεως 1936 χορηγηθέντα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους ποσοστὰ ἐκ δρχ. . . . δέον νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν φορολογίαν κατὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1938-39, διότι ἡ διανομὴ αὐτῶν ἐνεκρίθη τὴν 31-5-37 ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μετόχων ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ χορήγησις τούτων εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικόν. Ἐπομένως οὐχὶ ὀρθῶς ἐνεγράφη εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον 1937-38 ἡ ἐνισταμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω ἀμοιβὰς καὶ δέον ὡς ἐκ τούτου νὰ γίνῃ δεκτὸν τὸ αἴτημα αὐτῆς περὶ ὑπαγωγῆς τῶν ποσοστῶν τούτων εἰς τὴν φορολογίαν κατὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1938-39» ('Απ. 670,767/1938. Ε.Ε.Ε.Α.Ε.).

§ 52. *Εἰσφορὰ τῶν ὑπαλλήλων ὑπὲρ Ταμείου Συντάξεως κλπ. καταβαλλομένη ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀποτελεῖ προσαύξησιν τῶν ἀποδοχῶν τούτων.*

«Ἐπειδὴ καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν ὑπ' ὄψιν τῆς ἐπιτροπῆς τεθέντων στοιχείων, οἱ παρὰ τῆ ἐνισταμένη ὑπηρετοῦντες ὑπάλληλοι συμφώνως πρὸς τὸ καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Συντάξεως τῆς Ἑταιρείας καὶ τῶν συνεταιρικῶν ἐταιρειῶν, κατόπιν αἰτήσεώς των ἐνεγράφησαν ὡς μέτοχοι τοῦ Ταμείου τούτου. Σκοπὸς τοῦ Ταμείου τούτου ἦτο ἡ χορήγησις εἰς τοὺς ὑπαλλήλους συντάξεως καταβαλλομένης ἰσοθίως κατὰ τὰ ἐν τῷ καταστατικῷ ὀριζόμενα. Οἱ μέτοχοι ὑπάλληλοι ὑπεχρεοῦντο εἰς καταβολὴν μηνιαίως χρηματικοῦ ποσοῦ ἐκ 4% ἐπὶ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, ἡ δὲ ἐταιρεία ὑπεχρεοῦτο νὰ καταβάλλῃ ἐπίσης μηνιαίως ποσοστὸν 4% ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ὡς ἰδίαν αὐτῆς ὑποχρέωσιν.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀρθροῦ 5 καὶ 7 τοῦ καταστατικοῦ οἱ ἀποχωροῦντες τῆς ὑπηρεσίας ὑπάλληλοι πρὸ τῆς συμπληρώσεως ὄρισμένων ἐτῶν καὶ

καταλήψεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας, συνεπεία περιορισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ, λαμβάνουσι τὰς ἰδίας αὐτῶν εἰσφοράς ὡς καὶ τὴν εἰσφορὰν τῆς ἑταιρείας μετὰ προσθέτου ποσοῦ ὑπολογιζομένην εἰς 4% ἐπὶ τοῦ σχηματισθέντος κεφαλαίου ἐκ τῶν καταβολῶν τούτων. Λόγω περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐνισταμένης κατήγγειλεν αὕτη τὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ καταστατικοῦ τούτου κατέβαλεν εἰς τὸ ἀπολυθὲν προσωπικόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδικαιοῦτο συντάξεως, α) τὰς κατὰ τὰ ἀνωτέρω καταβολὰς αὐτῶν 4% ὁμοῦ μετὰ τῆς ἰσοπόσου καταβολῆς τῆς ἑταιρείας ὡς καὶ τοῦ τόκου ἐκ 4% ἐπὶ τοῦ σχηματισθέντος ποσοῦ, β) ἀποζημιώσιν λόγῳ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας καὶ γ) ἰσοθίως μηνιαῖον ἐπίδομα ἀποχωρήσεως. Ὁ Οἶκον. Ἐφορος κατόπιν ἐλέγχου ἐνέγραψε τὴν ἐνισταμένην εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον Κατηγορίας ΣΤ' διὰ τὸ καταβληθὲν εἰς τὸ προσωπικὸν ποσὸν τὸ ἐκ τῶν εἰσφορῶν 4% τῶν ὑπαλλήλων, 4% τῆς ἑταιρείας καὶ τοῦ τόκου 4% ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶν καταβολῶν τούτων σχηματισθέντος ποσοῦ, χαρακτηρίσας τὸ ποσὸν τοῦτο ὡς ἰδιαίτερον ἐπίδομα ὑπαγόμενον εἰς τὴν φορολογίαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταβολῆς διὰ τὰς παρασχεθείσας ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων ὑπηρεσίας.

Ἐπειδὴ ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῷ φακέλλῳ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως στοιχείων ἡ Ἐπιτροπὴ ἀγεται εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπὶ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ποσοῦ τοῦ καταβληθέντος εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἐνισταμένης ἢ ἐκ 4% εἰσφορὰ τῶν ὑπαλλήλων ἢ καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐνισταμένης διὰ λογαριασμὸν αὐτῶν εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων ἀποτελεῖ πράγματι ἐπαύξησιν τῶν ἀμοιβῶν αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὴν φορολογίαν καθαρῶν προσόδων ἐν τῇ Κατηγορίᾳ ΣΤ'. Αἱ ἀμοιβαὶ ὅμως αὐταὶ δεόν νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν φορολογίαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς κτήσεως αὐτῶν, ἤτοι κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν κατεβλήθησαν ὑπὸ τῆς ἐργοδότηδος Ἄνω. Ἐταιρείας εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων διὰ λογαριασμὸν τῶν ὑπαλλήλων» (Ἀριθ. Ἀποφ. 1223, 122/39, Ε.Ε.Ε.Α.Ε.).

§ 53 *Αἱ ἀμοιβαὶ αἱ προερχόμεναι ἐκ ποσοστῶν ὑπόκεινται εἰς τὴν φορολογίαν Κατηγορίας ΣΤ' ἐφ' ὅσον ἢ σχέσις τυγχάνει ὑπαλληλική.*

«Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐνισταμένης ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ὑπήχθησαν πρὸς φορολογίαν αἱ ἀμοιβαὶ τῶν μισθωτῶν τῆς Ν.Π. καὶ Γ.Α. εἰς τὴν προκειμένην κατηγορίαν, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἀμείβονται διὰ ποσοστῶν, μὴ βέβαιος κρίνεται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, καθόσον ἀντικείμενον τῆς προκειμένης φορολογίας εἶναι αἱ ἐξ ἐκμισθώσεως ἐργασίας κτῶμεναι ἀμοιβαί, τοιαῦται δὲν εἶναι καὶ αἱ προκειμεναι, διότι ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ἐργασίας ὡς ἐξηρημένης καὶ συνεπῶς μισθωτικῆς κρίνεται οὐχὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς πληρωμῆς τῶν ἀμοιβῶν ἢ τοῦ ποσοῦ αὐτῶν ἀλλὰ ἐκ τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ἣτις κατὰ τὰ ὑπ' ὄψιν τῆς Ἐπιτροπῆς τεθέντα εἶναι ἐργασία μισθωτοῦ ὑπαλλήλου. Νομίμως ὅθεν περιελήφθησαν αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ρηθέντων μισθωτῶν εἰς τὸ κρισιολογούμενον φύλλον ἐλέγχου καὶ δεόν ὅπως ἀπορριφθῶσιν ὡς ἀβάσιμοι αἱ σχετικοὶ λόγοι τῆς ἐνοτάσεως» (Ἰ.Α.π. 1585, 1487 τοῦ 1938, Ε.Ε.Ε.Α.Ε.).

§ 54. Τὰ πλέον τοῦ μισθοῦ ποσὰ ἀπορρέοντα ἐκ συναλλαγματος μισθώσεως ὑπηρεσιῶν ὑπόκεινται εἰς τὴν ΣΤ' κατηγορίαν.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ὁ ἔλεγχος ὑπῆγαγεν εἰς τὴν παροῦσαν φορολογίαν τὰ χορηγηθέντα εἰς τὸν προϊστάμενον τοῦ Λογιστηρίου... ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ του ποσά... καθ' ὅσον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς, τὰ ποσὰ ταῦτα ἀπορρέουσιν ἐκ τοῦ συναλλάγματος μισθώσεως ὑπηρεσιῶν καὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν φορολογίαν Καθαρῶν Προσόδων τῆς ΣΤ' κατηγορίας τοσοῦτῳ μᾶλλον ἐφ' ὅσον ἡ ἐνισταμένη δὲν ἰσχυρίζεται, οὐδὲ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ εἰρημένος ὑπάλληλός τῆς τυγχάνει φορολογούμενος ἐπιτηδευματίας καὶ ὅτι τὰ δοθέντα παρὰ ταύτης εἰς αὐτόν, ὡς ἄνω ποσὰ ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν παρὰ τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς, διὰ τὴν ὑπαγωγὴν των εἰς τὴν φορολογίαν ἐπιτηδεύματος ἢ τῆς Δ' Κατηγορίας τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. Ἀθάσιμοι ὅθεν κρίνονται οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι διὰ τῆς ἐνστάσεως καὶ ὑπομνήματος προβαλλόμενοι (Ε.Ε.Ε.Α.Ε. 83/1949).

§ 55. Νοσήλια ὑπαλλήλων καταβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως κλπ.

Νοσήλια ὑπαλλήλων καταβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως δὲν ἀποτελοῦσιν ἀμοιβὴν φορολογουμένην κατὰ τὴν ΣΤ' Κατηγορίαν. Ὅμοιως δαπάναι δι' ἰατρικὴν περίθαλψιν. Νοσήλια χορηγούμενα εἰς μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ὑπαλλήλου θεωροῦνται προσάψεις ἀποδοχῶν καὶ ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν.

Ἐπειδὴ τὰ καταβληθέντα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἐνισταμένης νοσήλια, χορηγούμενα πρὸς ἐπανόρθωσιν σωματικῆς βλάβης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας αὐτῶν, δὲν ἀποτελοῦσιν ἀμοιβὴν ἀλλὰ ἀποζημίωσιν μὴ ὑπαγομένην εἰς τὴν φορολογίαν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν νοσηλίων, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ φύλλου ἐλέγχου, τμῆμα αὐτῶν ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς ἐνισταμένης πρὸς νοσηλείαν οὐχὶ αὐτῶν τούτων τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς ἀλλὰ πρὸς νοσηλείαν τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Τὰ διὰ τὰς οἰκογενείας δὲ τῶν ὑπαλλήλων ἀναλογοῦντα νοσήλια ὑπολογιζόμενα εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχ... δέον νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν φορολογίαν ὡς πρόσθετος ἀμοιβὴ τῶν ὑπαλλήλων, καθόσον ταῦτα δὲν εἶναι ἀποζημίωσις αὐτῶν» (Ἀριθ. Ἀπ. 1666 τοῦ 1938 καὶ 288 - 291, 1236 - 1239/1939. Ε.Ε.Ε.Α.Ε.).

§ 56. Ἀμοιβὴ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀνωνύμου Ἐταιρείας—Τρόπος φορολογίας.

Ἡ ὡς μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀνωνύμου Ἐταιρείας παρεχομένη ἀμοιβὴ διὰ τὴν παροχὴν προσθέτων ὑπηρεσιῶν ἐξερχομένων τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ὡς Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελεῖ πρόσθετον ἀπορρέουσαν ἐκ μισθώσεως ὑπηρεσίας καὶ ὡς τοιαύτη φορολογεῖται κατὰ τὴν ΣΤ' Κατηγορίαν τῶν Καθαρῶν Προσόδων (Ἰπουργ. Οἰκον. Σ. 2550 τῆς 21 Μαρτίου 1947).

§ 57. *Ἀμοιβὴ ἐκτὸς μισθοῦ καταβαλλομένη εἰς διοικητικὸν σύμβουλον Ἀν. Ἐταιρείας δι' ἐργασίας μὴ ἐξερχομένης τῶν καθηκόντων του ὑπόκειται εἰς φόρον Γ' κατηγορίας Φ. Κ. Π.*

Ἐπειδὴ ὀρθῶς καὶ νομίμως διὰ τοῦ προσβαλλομένου φύλλου ἐλέγχου τὸ καταβληθὲν ὑπὸ τῆς ἐνισταμένης εἰς τὸν Διευθύνοντα Σύμβουλον αὐτῆς Ι. Γ.· κατὰ Μάρτιον 1947 ποσὸν δραχμ. 25.000.000, πέραν τοῦ μισθοῦ του ἐκ δραχμῶν 2.000.000 κατὰ μῆνα, ὑπήχθη εἰς τὸν φόρον κατὰ τὴν κατηγορίαν Γ' κλάσ. α' μετ' ἀναγωγὴν του εἰς μικτὸν λόγῳ μὴ παρκρατήσεως τοῦ φόρου, καθ' ὅσον, ἐκ τοῦ συνόλου τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου ἐν ὄψει καὶ τῶν ὑπὸ τῆς ἐνισταμένης διὰ τῆς ἐνοστάσεως καὶ τοῦ κατατεθέντος ὑπομνήματος ὑποστηριζομένων καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς, τὸ ποσὸν τοῦτο ἐδόθη ὡς ἀμοιβή, ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ καὶ δι' ὡς ἀμοιβή, λόγῳ τῆς ιδιότητος του ὡς συμβούλου καὶ δι' ὑπηρεσίας μὴ ἐξερχομένης τῶν ἐκ τοῦ νόμου καὶ τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἐνισταμένης καθηκόντων του ὡς συμβούλου ἥτις ὡς τοιαύτη κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 14 παρ. 1 περίπτ. α' ὑπόκειται εἰς τὸν φόρον κατὰ τὴν κατηγορίαν Γ' κλάσ. α', πάντες δὲ οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐνοστάσεως ἀβάσιμοι ἐλέγχονται καὶ ὡς τοιοῦτοι δεόν ν' ἀπορριφθῶσι.

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τὴν παράλειψιν τῆς δηλώσεως προσαύξεις εὐλογον κρίνεται ὅπως περιορισθῇ εἰς 35% γενομένης τῆς ἐγγραφῆς» (Ἀπόφ. 435/1948. Ε.Ε.Ε.Α.Ε.).

§ 58. *Πᾶσα ἀποζημίωσις εἴτε ὑποχρεωτικὴ ἢ προαιρετικὴ εἴτε μονίμου ἢ προσωρινοῦ χαρακτῆρος ὑπόκειται εἰς φόρον.*

Ἡ ὑπὸ τῆς Α.Τ.Ε. καὶ ὑφ' οἰονδήποτε τρόπον παρεχομένη εἰς τοὺς ὑπαλλήλους πλέον τοῦ μισθοῦ ἀποζημίωσις ἢ παροχή, εἴτε αὕτη τυγχάνει ὑποχρεωτικὴ ἢ προαιρετικὴ εἴτε μονίμου ἢ προσωρινοῦ χαρακτῆρος, δεόν νά συνηπολογίζεταί μετὰ τῶν κυρίως ἀποδοχῶν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ὡς ἀποτελοῦσα πρόσδοον κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου (Η. 1030/16-6-48, Διαταγὴ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν).

§ 59. *Ἀμοιβαὶ εἰρηνοδικῶν ἀσκούντων συμβολαιογραφικὰ καθήκοντα κλπ.*

Ἀμοιβαὶ εἰρηνοδικῶν, ἀσκούντων συμβολαιογραφικὰ καθήκοντα, ὑπόκειται εἰς φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν: Ἀμοιβαὶ εἰρηνοδικῶν ἀσκούντων καθήκοντα συμβολαιογράφου ὑπόκειται εἰς φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ οὐχὶ ἐπιτηδεύματος (*Υπ. Οἰκ. Φ. 2259/11-9-1948).

§ 60. *Ἀποφάσεις Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου περιληπτικαί.*

Ἰατρὸς προσληφθεὶς ὑπὸ Ἐταιρείας διὰ τὴν εἰς τὸ προσωπικόν της παροχὴν τῶν ἱατρικῶν του ὑπηρεσιῶν ἐπὶ μηνιαία ἀντιμισθία τελεῖ ἐν ὑπαλληλικῇ σχέσει καὶ τὰ καταβληθέντα αὐτῷ ὑπόκειται εἰς φορολογίαν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν (*Ἀπ. 1844/40).

Θεωρούνται ως έν 'Ελλάδι προκύπτουσαι ού μόνον αί πρόσοδοι έξ υπηρεσιών παρεχομένων έν τή άλλοδαπη, υπό ώρισμένων έν τῷ νόμῳ προσώπων, αλλά και αί εκ παρασχεθεισών τοιούτων, ὧν άμοιθή είναι ή χορηγούμενη σύνταξις ύποκειμένη εις τόν φόρον ΣΤ' Κατηγορίας ('Απ. 1289/40, 1290/40).

Εις φόρον μισθωτῶν υπηρεσιῶν ύπόκεινται ού μόνον οί μισθοί, αλλά και πάσαι αί πέραν τοῦ κανονικοῦ μισθοῦ άποδοχαί, προσωρινου ή μονίμου χαρακτηήρος, άπορρέουσαι εκ τής συμβάσεως έργασίας ως και αί πάσης φύσεως άποζημιώσεις, έφ' ὅσον αὐται δέν καλύπτουσι πραγματικās δαπάνας μετακινήσεως τοῦ μισθωτοῦ διά τήν εκτέλεσιν άναληφθείσης ύπό τούτου υπηρεσίας ('Απ. 2265/40, 2266/40).

Ο προσδιορισμός τοῦ συντελεστοῦ τής φορολογίας, μισθωτῶν υπηρεσιῶν, ένεργείται μόνον επί τή βάσει τής φύσεως και τοῦ περιεχομένου τής παρεχομένης υπηρεσίας, έφαρμοζομένου τοῦ πρὸς 1% συντελεστοῦ επί πάσης χειρωνακτικῆς υπηρεσίας, άσχέτως τοῦ άν ή δι' αὐτήν παρεχομένη άμοιθή καταβάλλεται καθ' ήμέραν, μήνα ή έτέραν χρονικήν περίοδον, τὸ δέ πρὸς παροχήν τῶν υπηρεσιῶν άπαιτούμενον τυχόν στοιχείον τής έμπειρίας και ιδιαζούσης τέχνης οὔδεμίαν άσκει έπιρροήν, δεδομένου ὅτι τούτο, συνηθέστατα άπαιτεῖται και διά τήν παροχήν χειρωνακτικῆς υπηρεσίας ('Απ. 2676/40).

Η ύπό τής έπιχειρήσεως καταβαλλομένη προμήθεια επί τῶν πωλήσεων μή οὔσα άντιμισθία προσώπων άσχολουμένων κατά κύριον έπάγγελμα εις ύπαλληλικήν υπηρεσίαν ιδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ή έν γένει έπιχειρήσεως, δέν φορολογείται κατά τήν ΣΤ' κατηγορίαν αλλά κατά τόν νόμον περί φορολογίας έπιτηδεύματος ή ένδεχομένως κατά τήν Δ' κατηγορίαν ('Απ. 889/40).

Εφ' ὅσον ή προσφερομένη έργασία είναι χειρωνακτική ή διά ταύτην καταβαλλομένη άμοιθή φορολογείται οὔχι με τὸ διά τούς ύπαλλήλους φορολογικόν ποσοστόν, αλλά με τὸ διά τούς εργάτας ισχύον (Σ.Ε. 517/1939). ('Απόφ. 1993/41, 1141/41).

Προϊστάμενος έστιατορίου (μαίτρ ντ' ὀτέλ) είναι ύπάλληλος και οὔχι εργάτης (έγκ. 'Υπ. Οίκ. 252/39, Ε.Σ. 2676/40) 'Απόφ. 1141/41.

Η ύπό ξενοδοχειακῶν έπιχειρήσεων παρεχομένη εις ύπαλλήλους και εργάτας αὐτῶν οίκησις, παρέχεται χάριν τῶν άναγκῶν και πρὸς τὸ συμφέρον τής έπιχειρήσεως, ως τιαύτη δέ δέν άποτελεῖ πρόσθετον άμοιθήν, ύπολογιστέαν πρὸς καθορισμόν τοῦ φόρου ('Απόφ. 1141/41).

Η εις τούς σιτιζομένους ύπαλλήλους παρεχομένη τροφή άποτελεῖ πρόσθετον άμοιθήν ύπολογιστέαν πρὸς καθορισμόν τοῦ φόρου, καθ' ὅσον δέν παρέχεται κατ' άνάγκην οὔδε πρὸς τὸ συμφέρον τής έπιχειρήσεως, διά δέ τούς εργάτας δέν άποτελεῖ πρόσθετον άμοιθήν, καθ' ὅσον αὕτη παρέχεται πρὸς τούτους κατ' άνάγκην και πρὸς τὸ συμφέρον τής έπιχειρήσεως ('Απόφ. 1141/41).

Κόπται ένδυμάτων ύπάγονται εις φόρον ΣΤ' κατηγορίας διότι οὔτοι παρέχουσιν έργασίαν κατά κύριον χαρακτηήρα σωματικήν, άδιαφόρως, άν επί μηνιαία άντιμισθία ή επί ήμερομισθίῳ ή κατ' άποκοπήν ('Απόφ. 1767/41, 1766/41).

Η άληθής έννοια τῶν διατάξεων τῶν άρθρων 24 και 25 παρ. 1 περ. ε' τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. είναι ὅτι εις φόρον μισθωτῶν υπηρεσιῶν ύπόκεινται οὔ μόνον

οί μισθοί, αλλά και πᾶσαι αἱ πέραν τοῦ κανονικοῦ μισθοῦ ἀποδοχαὶ προσωρινοῦ ἢ μονίμου χαρακτήρος, ἀπορρέουσαι ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς καὶ πάσης φύσεως ἀποζημιώσεις, ἐφ' ὅσον αὐταὶ δὲν καλύπτουσι πραγματικές δαπάνας μετακινήσεως τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπὸ τούτων ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας (Ἐπόφ. 1832/41).

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλλιτέχνου αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἐλευθέριον καὶ συνεπῶς τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τούτου εἰσοδήματα φορολογοῦνται κατὰ τὴν Ζ' κατηγορίαν, ἐφ' ὅσον ὁμοίως ὁ ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας συμβάλλεται μεθ' ὠρισμένου ἐργοδότη, ἵνα ἀντὶ ὠρισμένης ἐκ τῶν προτέρων ἀμοιβῆς καὶ ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον προσφέρῃ αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας του θεωρεῖται κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὡς ὑπάλληλος καὶ αἱ ἀμοιβαὶ αὐτοῦ, ὡς ἀπορρέουσαι ἐκ τῆς συμβάσεως μισθώσεως ὑπηρεσιῶν ὑπόκεινται εἰς τὸν φόρον ΣΤ' κατηγορίας (Ἐπόφ. 1994/41).

Ἡ μὴ παρακράτησις παρὰ τοῦ ὑποχρέου ἐργοδότη τοῦ βαρύνοντος τὸν ὑπάλληλον ἀναλυτικὸν φόρου θεωρεῖται ὡς ἔμμισθος προσαύξεσις τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου, ὑπαγομένη εἰς τὸν φόρον ΣΤ' κατηγορίας μετὰ τῶν λοιπῶν τούτου ἀποδοχῶν (Ἐπόφ. 1995/41, 1996/41, 1997/41).

Ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 26 τοῦ κώδικος Φ.Κ.Π. ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς παρακράτησιν τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου, ἔπεται, ὅτι τοῦ κανόνος τούτου μία ἐξαίρεσις ὑφίσταται, ὅταν ἡ καταβολὴ τῆς προσόδου εἰς τὸν δικαιούχον γίνεται ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢτοι δι' ἐπιτοπίου εἰσπράξεως, δι' ἐπιστολῆς ἢ δι' ἐπιταγῆς πρὸς τὸν ἐν Ἑλλάδι κατοικοῦντα δικαιούχον (Σ. τ. Ε. 62/1943).

Ἡ ἀμοιβὴ ἐκ μηνιαίου μισθοῦ καταβαλλομένου ὑπὸ ἐταιρείας εἰς ἰατρὸν καὶ μηχανικὸν αὐτῆς ὑπόκειται εἰς φορολογίαν κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν (Ἐπόφ. 1495/42, 860/42).

Ἀμοιβὴ εἰς Πρόεδρον Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐταιρείας ἐπ' ἀνταλλάγματι ὑπηρεσιῶν τούτου πρὸς τὴν ἐταιρείαν ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων του ὡς Προέδρου καὶ μέλους διοικητικοῦ συμβουλίου ὑπάγεται εἰς φορολογίαν κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν (Ἐπόφ. 1483/42, 1481/42, 1508/42).

Ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ὄχι μόνον αἱ ὑπὲρ τῶν Μετοχικῶν Ταμείων γενόμεναι κρατήσεις ἐκ τῶν μισθῶν τῶν εἰς τὰ ταμεία ταῦτα μετεχόντων ἀλλὰ καὶ πᾶσα τοιαύτη κράτησις γενομένη ὑποχρεωτικῶς δυνάμει νόμου ὑπὲρ οἰουδήποτε εἰδικοῦ Κλαδικοῦ ταμείου ἐκ τοῦ μισθοῦ τῶν μετόχων αὐτοῦ λόγω συμμετοχῆς τούτων εἰς τὸ εἰδικὸν ταμεῖον, καθόσον αἱ κρατήσεις αὐταὶ ἀποτελοῦσι μείωσιν κατὰ νόμον τοῦ καταβαλλομένου εἰς τοὺς μετόχους τούτους μισθοῦς (Ἐπόφ. 1560/43).

Τὸ ἀντίτιμον τῆς εἰς εἶδος παροχῆς (τροφῆς, οἰκῆσεως κλπ.) τότε μόνον συνυπολογίζεται μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου ΣΤ' Κατηγορίας ὅταν ἡ παροχὴ εἰς εἶδος ἔχει καθαρῶς τὴν ἔννοιαν τῆς προσθέτου ἀμοιβῆς καὶ οὐχὶ ὡσάκεις παρέχεται πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πρὸς ὃν τὰ πρόσωπα ταῦτα ἔχουν ἐκμισθῶσαι τὰς ὑπηρεσίας των, ὑποχρεούμενα μάλιστα, ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των, ὅπως διαμένωσι καὶ συσσιτῶνται εἰς τὴν οἰκίαν τῶν χρησιμοποιούντων ταῦτα (Ὅρα καὶ Ε. Σ. 776/32). (Ἐπόφ. 847/39).

Ἡ ἀνάληψις ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς τῶν βαρυνόντων τοὺς ὑπαλλήλους τῆς φόρων ἀποτελεῖ ἔμμεσον προσαύξεση

σιν τῆς μισθοδοσίας τῶν ὑπαλλήλων, συνυπολογιζομένην διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου ΣΤ' κατηγορίας (Ἐπίτ. 501/39).

Ὁ διαχωρισμὸς ἀμοιβῆς καταβαλλομένης εἰς ἐντεταλμένον Σύμβουλον ἀνωνύμου ἐταιρείας ὡς ἀντιπροσωπευοῦσης κατὰ μέρος μὲν ἀμοιβὴν τούτου εἰς ἀντάλλαγμα παρασχεθεισῶν ὑπηρεσιῶν ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων του ὡς μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Διευθύνοντος Συμβούλου ὑποκειμένην εἰς τὴν κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν φορολογίαν κατὰ μέρος δὲ ὡς ἀποτελοῦσης ἀμοιβὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τὴν ιδιότητα, τοῦ μέλους τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ὑποκειμένην μετ' ἀναγωγὴν εἰς τὸ μικτὸν λόγῳ μὴ παρακρατήσεως τοῦ φόρου εἰς τὴν κατὰ τὴν ΓΑ' κατηγορίαν φορολογίαν καθαρῶν προσόδων, ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως νόμου ἀπαγορεύεται (Ἐπίτ. 762/1944).

§ 61. Περὶ παροχῆς ὁδηγιῶν ἐν σχέσει μετὰ τὴν ἐνέργειαν ἀπογραφῆς καὶ ἐλέγχου κλπ.

Περὶ παροχῆς ὁδηγιῶν ἐν σχέσει μετὰ τὴν ἐνέργειαν ἀπογραφῆς καὶ ἐλέγχου τῶν πάσης φύσεως ἐπιτηδευματιῶν διὰ τὴν κατάταξιν αὐτῶν εἰς τὸν φόρον Δ' ἢ Ζ' κατηγορίας διὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1949 - 50.

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι διὰ δημοσιευομένου προσεχῶς Νόμου ἐπιφέρονται οὐσιώδεις τροποποιήσεις εἰς τὴν κειμένην νομοθεσίαν φορολογίας καθαρῶν προσόδων καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν Φορολογίαν Δ' καὶ Ζ' Κατηγ. καὶ τοῦ συνθετικοῦ φάρου.

Προκειμένου νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως ἡ προκαταρκτικὴ ἐργασία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς οἴκον. ἔτους 1949 - 50 ἐπιθυμοῦμεν νὰ κατατοπίσωμεν ὑμᾶς ἐπὶ τῶν γενικῶν γραμμῶν τῆς μεταρρυθμίσεως, παρέχοντες ἅμα ὁδηγίας τινὰς ὡς πρὸς τὴν ἀπογραφὴν καὶ ἔλεγχον τῶν ἐπιτηδευματιῶν.

1. Φορολογία Δ' Κατηγορίας

Τὸ μέχρι τοῦδε ἰσχύον δυαδικὸν σύστημα φορολογίας, ἧτοι φόρος ἐπιτηδεύματος μέχρις ὠρισμένου ὀρίου κερδῶν καὶ φόρος Δ' Κατηγ. ἐπὶ τοῦ ἐπὶ πλέον τοῦ ὀρίου τούτου ποσοῦ καταργεῖται ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1949 - 50. Ἐφεξῆς πάντες οἱ ἐπιτηδευματῆται καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις θὰ ὑπόκεινται εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγ. βάσει τῶν καθαρῶν αὐτῶν κερδῶν, προσδιοριζομένων κατὰ τοὺς ἥδη ἰσχύοντας κανόνας.

Ὁ νόμος προβλέπει τρεῖς τρόπους καθορισμοῦ τῆς φορολογικῆς ὑποχρέωσεως α) Διὰ κατάταξιν τοῦ φορολογουμένου εἰς μίαν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων 20 κλάσεων, β) Βάσει δηλώσεως, κατὰ τὴν συνήθη διαδικασίαν καὶ γ) Κατ' εἰδικὸν τρόπον, δι' ὠρισμένα ἐπαγγέλματα.

Α) Εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγ. διὰ κατάταξιν ὑπόκεινται τὰ φυσικὰ πρόσωπα, τὰ ὁμορρυθμὰ μέλη τῶν ὁμορρυθμῶν καὶ ἑτερορρυθμῶν ἐταιρειῶν καὶ τὸ νομικὸν πρόσωπον τῶν κατὰ τὸν Νόμον 602 Συνεταιρισμῶν, διὰ τὸ μέχρις ἐξήκοντα (60) ἑκατομμυρίων δραχμῶν ποσὸν ἐτησίων κερδῶν αὐτῶν.

Ὁ φόρος οὗτος καθοριζόμενος τεκμαρτῶς διὰ κατάταξιν τοῦ ὑποχρέου εἰς μίαν τῶν ὡς κατωτέρω ἀναφερομένων κλάσεων ἀναλόγως τοῦ

κατά μέσον ὄρον μηνιαίου καθαροῦ κέρδους, καταβάλλεται ἐντὸς ἐκάστου μηνός.

Δέον σχετικῶς νὰ σημειωθῇ ὅτι εἰς τὸν φόρον διὰ κατατάξεως θὰ ὑπόκειται ὁ ὑπόχρεως διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν αὐτοῦ. Ἐάν συνεπῶς διατηρῇ δύο καταστήματα κ.λ.π. θὰ ὑποστῇ ἐνιασίαν κατάταξιν. Αἱ ὁμόρρυθμοι καὶ ἑτερόρρυθμοι ἑταιρεῖαι δὲν θὰ φορολογοῦνται τοῦ λοιποῦ ὡς νομικὸν πρόσωπον, ἀλλὰ κεχώρισμένως τὰ κατ' ἴδιαν μέλη αὐτῶν διὰ τὸ ἀποκομιζόμενον ἐκ τῆς ἑταιρείας κέρδος.

Β) Εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγο. βάσει δηλώσεως ὑπόκεινται α) αἱ ἀνώνυμοι ἑταιρεῖαι, ἡμεδαπαὶ καὶ ἀλλοδαπαὶ διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν των, β) τὰ ἑτερόρρυθμα μέλη τῆς ἑτερορρύθμου ἑταιρείας διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν των, γ) οἱ λοιποὶ ἐπιτηδευματῆαι, ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὃ ποσὸν τὸ ἐτήσιον κέρδος ἐκάστου ὑπερβαίνει τὰ 60 ἑκατ. δραχμῶν. Ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς ὀρίζεται προοδευτικῶς κλιμακούμενος ἀπὸ 12% μέχρι 30% (μέχρις 60 ἑκατ. πρὸς 12%, ἀπὸ 60-120 ἑκατ. πρὸς 16%, ἀπὸ 120-180 ἑκατ. πρὸς 20%, ἀπὸ 180-240 ἑκατ. πρὸς 25% καὶ πρὸς 30% διὰ τὸ ἐπὶ πλέον)

Γ) Εἰς τὸν εἰδικὸν τρόπον φορολογίας ὑπόκεινται οἱ ἐργολάθοι ἐκτελέσεως ἔργων, οἱ ἐνοικιασταὶ δημοσίων προσόδων, οἱ ἀντιπρόσωποι ἀλλοδαπῶν οἰκῶν καὶ αἱ ἀλλοδαπαὶ ἐπιχειρήσεις διὰ τὰς ἐξαγωγὰς καπνοῦ εἰς φύλλα. Αἱ διατάξεις αἱ διέπουσαι τὸν εἰδικὸν τούτων φόρον ὡς καὶ τὰ φορολογικὰ ποσοστὰ εἶναι ἀκριβῶς ὅμοια πρὸς τὰ ἰσχύοντα ἐν τῇ φορολογίᾳ ἐπιτηδεύματος Ν.Δ. 53)1946, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη καὶ ἐτροποιοιήθη διὰ μεταγενεστέρων νόμων.

Αἱ ξενοδοχειακαὶ ἐπιχειρήσεις θὰ ἐξακολουθήσωσι νὰ φορολογοῦνται βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Ν.Δ. 181)1946, με μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν θὰ ὑπάγωνται παραλλήλως καὶ εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγο. τῆς σχετικῆς διατάξεως παράγρ. 1-3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ν. Δ. 631/1948 καταργηθείσης ἀφ' ἧς ἰσχυροῦν.

Χρονικὰ ὄρια παραγωγῆς τοῦ κέρδους: Κατὰ τὴν συμπληρώσεως τῆς παραγρ. 1 τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. θὰ ἰσχύσωσι τὰ ἐξῆς: Διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου κατὰ τὸ 1949/50 θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ καθαρὰ κέρδη τοῦ ἰσολογισμοῦ (12μήνου διαχειριστικῆς περιόδου) τοῦ κλεισθέντος ἐντὸς τοῦ οἴκον. ἔτους 1948/49, διὰ τοὺς τηροῦντας βιβλία τῆς πρώτης κατηγορίας (δηλ. μόνον βιβλίου ταμείου), ἢ διὰ τοὺς μὴ τηροῦντας τοιαῦτα θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ κέρδος τὸ προκύψαν ἐντὸς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους 1948.

Ἀποσβέσεις: Αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. αἱ καθορίζουσαι τὰ τῶν ἀποσβέσεων, αἵτινες μέχρι τοῦδε ἰσχυροῦν μόνον διὰ τὰς ἀνώνυμους ἑταιρεῖας, θὰ ἐφαρμόζονται ἐφεξῆς καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν νομικῶν καὶ φυσικῶν προσώπων, ἅτινα ὑπόκεινται εἰς τὸν φόρον Δ' καὶ Ζ' Κατηγο.

Ἀρχὴ αὐτοτελείας τῶν χρήσεων: Αὕτη καταργεῖται, ἐπιτρεπομένης ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς ἐκπτώσεως τῆς ζημίας τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν τοῦ ἐπομένου διαχειριστικοῦ ἔτους καὶ ἐν ἀνεπαρκείᾳ τούτων ἐκ τῶν κερδῶν τοῦ ἀμέσως μεθεπομένου ἔτους. Αἱ διατάξεις αὗται ἰσχύουν ἀπὸ τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους 1947, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν ὑποχρέων οἵτινες τηροῦν εἰλικρινῆ βιβλία.

Ἀπαλλαγὴ λόγῳ ποσοῦ: Κατόπιν τῆς καθιερώσεως διὰ

τὰ φυσικά πρόσωπα ἀφορολογήτου ὀρίου ἐκ δραχ. 500.000 μηνιαίως, ὅσοι ἐκ τῶν ἐπιτηδευματιῶν κρίνεται ὅτι δὲν πραγματοποιιοῦσι κέρδος πλέον τοῦ ποσοῦ τούτου δὲν θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὸν διὰ κατατάξεως φόρον Δ' Κατηγορίας.

II. Φορολογία Ζ' Κατηγορίας.

Ανάλογος διαρρῦθμισις γίνεται καὶ ἐν τῇ προκειμένη φορολογίᾳ ὡς πρὸς τοὺς ἀσκοῦντας ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα· δηλαδή καταργεῖται τὸ δυαδικόν σύστημα φορολογίας ἀπάντων τῶν ἐλευθέρων ἐπαγγελματιῶν (πλὴν μηχανικῶν - ἀρχιτεκτόνων) ὑπαγομένων ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1949/50 εἰς τὸν φόρον Ζ' Κατηγ. βάσει τῆς κατα τὸ προηγούμενον οἴκον. ἔτος κτηθείσης καθαρᾶς προσόδου. Οὕτω, διὰ τὴν μέχρις 60 ἑκατ. ἐτήσιαν πρόσοδον θὰ ἐνεργῆται κατάταξις τοῦ ὑποχρέου εἰς μίαν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένων 20 κλάσεων, ὁ ἀντιστοιχῶν ὅμως εἰς ἐκάστην τούτων φόρος μειοῦται κατὰ 20%. Ἡ πέραν τῶν δραχ. 60 ἑκατ. πρόσοδος θὰ ὑπόκειται εἰς τὸν φόρον Ζ' Κατηγ. ἐπὶ τῷ προοδευτικῷ συντελεστῇ τῷ ὀριζομένῳ ἐν τῇ Δ' Κατηγορίᾳ.

Ὁ εἰδικὸς τρόπος φορολογίας τῶν μηχανικῶν καὶ ἀρχιτεκτόνων (15% ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῆς νομίμου ἀμοιβῆς) υἱοθετεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ νέου νόμου συνεπῶς ὡς πρὸς αὐτοὺς δὲν γεννᾶται ζήτημα κατατάξεως.

III. Ἀπογραφή καὶ ἔλεγχος.

Προκειμένου ἡ νέα φορολογία νὰ ἰσχύσῃ ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1949-50 ἐπιβάλλεται ὅπως ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦδε ἡ ἐργασία πρὸς συγκέντρωσιν τῶν οἰκείων φορολογικῶν στοιχείων βάσει τῶν ὁποίων θὰ ἐνεργηθῇ ἡ κατάταξις.

Πρὸς τοῦτο, ἐντελλόμεθα ὑμῖν ὅπως προέλθητε εἰς τὰς δεούσας ἐνεργείας διὰ τὴν ἀπογραφήν καὶ ἔλεγχον τῶν ἐπιτηδευματιῶν τῆς περιφερείας σας. Ἡ ἐργασία αὕτη δέον νὰ γίνῃ βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου, ὅπερ θέλει καταστρωθῇ παρ' ὑμῶν ἐν ὄψει τῶν εἰς προσωπικὸν δυνατοτήτων καὶ τῶν λοιπῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς τελεῖ ἡ ὑπηρεσία σας.

Αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου γενικαὶ κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίαι ἡμῶν συνοψίζονται ὡς ἀκολούθως:

1. Ὁ ἔλεγχος ἐκάστου ἐπιτηδευματίου ἢ ἐπιχειρήσεως πρέπει νὰ γίνηται μετὰ πάσης ἀντικειμενικότητος καὶ ἀκριβείας, τὸ δὲ ἐπ' αὐτοῦ πόρισμα νὰ διατυποῦται μετὰ σαφηνείας καὶ πληρότητος ὥστε νὰ δίδηται πιστὴ εἰκὼν τῆς ἐπιχειρήσεως, τοῦ κύκλου τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ὡς καὶ τῶν προκυπτόντων ἐκ τῆς συναλλακτικῆς τῆς δράσεως ἀποτελεσμάτων.

Ὡς πρὸς τὴν ἀκολουθητέαν τακτικὴν ἔναντι τῶν τηρούντων τὰ κατὰ νόμον βιβλία καὶ στοιχεῖα παρεσχέθησαν ἤδη ὑμῖν λεπτομερεῖς ὁδηγίαι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56/1949 ἐγκυκλίου, πρὸς ἃς ἀξιούμεν ἀπόλυτον συμμόρφωσιν. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τηρούντας ἀνακριθῆ ἢ ἀνεπαρκῆ βιβλία ἢ τοὺς μὴ τηρούντας ποσῶς τοιαῦτα, ὁ καθορισμὸς τῆς φορολογικῆς ὑποχρεώσεως αὐτῶν θὰ γίνηται ὡς προβλέπει ὁ νόμος βάσει ἐνδείξεων καὶ τεκμηρίων (ἄρθρον 6).

Τονίζομεν ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἢ ἐκτίμησις τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν δέον νὰ γίνηται μετὰ πάσης αὐστηρότητος, δεδομένου ὅτι οἱ φορολογούμενοι εἶχον ὄλην τὴν εὐχέρειαν νὰ ἐμ-

φανίσουν τὸν κύκλον ἐργασιῶν των ὡς καὶ τὰ ἐκ τούτων ἀποτελέσματα διὰ τῶν βιβλίων καὶ λοιπῶν στοιχείων, ὧν τὴν τήρησιν κατέστησεν ὑποχρεωτικὴν ὁ νόμος.

Δέον νὰ κατανοηθῆ ὑπὸ πάντων ὅτι ἡ τακτικὴ τῆς μὴ ἐμφανίσεως ὑπὸ τῶν φορολογουμένων τῆς συναλλακτικῆς των δράσεως καὶ τῆς οἰκονομικῆς των θέσεως διὰ τῶν βιβλίων, ἴδια ἀφ' ὅτου κατέστη ὑποχρεωτικὴ ἢ τήρησις τούτων, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ εἶναι ἐπιτρεπτόν ν' ἀποβαίνῃ εἰς βάρος τῆς φορολογίας. Τοῦτο θὰ ἦτο ἀντίθετον πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς φορολογικῆς δικαιοσύνης καὶ ἰσότητος.

Δι' ἕκαστον ὑπόχρεων θὰ συντάσσεται ἴδιον φύλλον ἐλέγχου ἐπὶ εἰδικοῦ ἐντύπου, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐφοδιασθῆτε εἰς ἐπαρκῆ διὰ τὰς ἀνάγκας σας ποσότητα προσεχῶς.

2. Ἄπαντα τὰ δελτία πληροφοριῶν καὶ λοιπὰ φορολογικὰ στοιχεῖα (εἰσαγωγαί, ἀγοραὶ ἐσωτερικοῦ, μεταφοραί, δηλώσεις προμηθευτῶν Α. Ν. 880/1949, δελτία προμηθειῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν κλπ.) δέον νὰ ταξινομηθοῦν καὶ τεθοῦν τὸ ταχύτερον εἰς τοὺς φακέλλους τῶν φορολογουμένων. Τὰ δελτία ταῦτα θὰ χρησιμοποιηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐλέγχου α) πρὸς ἐξακριβωσιν κατὰ πόσον αἱ εἰς τὰ βιβλία τοῦ ὑποχρέου ἐγγραφαὶ ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ πράγματα, β) πρὸς μόρφωσιν ὀρθῆς γνώμης περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν ἐργασιῶν τῶν μὴ τηρούντων βιβλία ἢ τηρούντων μὲν τοιαῦτα μὴ ἐμφανιζόντων ὁμῶς ἐν αὐτοῖς ἐπακριβῶς τὰς συναλλαγὰς τὰς χάριν φορολογικῶν σκοπῶν καὶ γ) πρὸς ἀνακάλυψιν προσώπων ἄνωγο κατώρθωνον νὰ διαφεύγουν τῆς φορολογίας λόγω τῆς μὴ διατηρήσεως ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως καὶ τῆς κατ' ἀφανῆ τρόπον διεξαγωγῆς τοῦ ἐμπορίου των. Ἡ χρησιμότης τῶν ἐν λόγω δελτίων ἀπεδείχθη ἐν τῇ πράξει ἀναμφισβήτητος, πιστεύομεν δὲ ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς νέας φορολογίας θὰ ἐξαρτηθῆ ἐν πολλοῖς ἐκ τῆς καλῆς χρησιμοποιήσεως τούτων κατὰ τὸ στάδιον τοῦ ἐλέγχου καὶ τῆς περαιτέρω διαδικασίας βεβαιώσεως τοῦ φόρου. Ἐπὶ τοῦ σημείου δὲ τούτου ὀφείλομεν νὰ ἐπιστήσωμεν ἰδιαίτερώς τῆς προσοχῆν σας.

3. Παρητήρηθη κατὰ τὸ παρελθόν ὅτι ἡ κρίσις τῶν φορολογικῶν ὀργάνων καὶ τῶν Ἐπιτροπῶν συχνάκις ἐπηρεάζετο ἐκ τῶν ἰσχυόντων ὑψηλῶν φορολογικῶν συντελεστῶν καὶ ἐν γένει ἐκ τοῦ τρόπου ἐπιβολῆς τῆς φορολογίας μὲ ἀποτέλεσμα τὸν καθορισμὸν φόρου οὐσιωδῶς κατωτέρου τοῦ κανονικοῦ καὶ νομίμου. Τονίζομεν καὶ πρέπει νὰ γίνῃ ὑπὸ πάντων ἀντιληπτὸν ὅτι τοιαύτη ἐπιεικῆς κρίσις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται νὰ συγχωρηθῆ ὑπὸ τὴν νέαν μορφήν τῆς φορολογίας.

Τοῦτο δέ, διότι, κατόπιν τῆς θεσπίσεως καὶ διὰ τοὺς ἐπιτηδευματίας ἀφορολογήτου ὀρίου δραχ. 500.000 μηνιαίως καὶ τῆς κλιμακώσεως τοῦ φορολογικοῦ συντελεστοῦ ἀπὸ 0,6% μέχρι 12% διὰ τὰ μέχρι τῶν 60 ἐκατ. ἐτήσια κέρδη καὶ τῶν ἐπιφερομένων λοιπῶν βελτιώσεων ἐν τῇ ἰσχυούσῃ νομοθεσίᾳ (κατάργησις τῆς αὐτοτελείας τῶν χρήσεων, ἐφαρμογὴ τῶν ἀνωτάτων συντελεστῶν ἀποσβέσεων καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς φορολογουμένους κλπ.) ἡ φορολογία Δ' καὶ Ζ' Κατηγορ. τίθεται ἐπὶ δικαίας βάσεως, ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ δικαιολογῆται οἰαδήποτε παρέκκλισις ἀπὸ τὴν χαρασσόμενην γραμμὴν τῆς αὐστηρᾶς καὶ ἀπολύτου ἀντικειμενικότητος ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς.

4. Λεπτομερής ανάλυσις τῶν διατάξεων τοῦ νέου νόμου ὡς καὶ σχετικαὶ ὁδηγίαι διὰ τὴν ὀρθὴν αὐτοῦ ἐφαρμογὴν θὰ παρασχεθῶσι δι' ἐκδοθησομένης προσεχῶς ἐγκυκλίου.

Ἐπισημαίνεται ὅτι ἀναφέρατε χρόνον ἐνάρξεως γενικῆς ἀπογραφῆς ὡς καὶ ἀριθμὸν ἀπασχοληθησομένων ὑπαλλήλων ἐπὶ συνόλου παρ' ὑμῖν ὑπηρετούντων.

Συνημμένως ἀποστέλλομεν ὑμῖν ἐν ἀντίτυπον τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως περιέχοντος τὸν Ἄν. Νόμον «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων», ἵνα λάβητε γνῶσιν τῶν διατάξεων αὐτοῦ (Ἰ.Υ.Π. Οἶκον. Π. 5701/ἐγκ. 72 τῆς 27-4-1949).

§ 62. Περὶ κοινοποιήσεως τοῦ Α. Ν. 942/1949 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ κώδικος Φ. Κ. Π.».

1. Γενικά. Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 96 τῆς 23 Ἀπριλίου 1949 Φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη ὁ κατωτέρω κοινοποιούμενος Ἄναγκ. Νόμος 942/1949 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων».

Ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως μετὰ τοῦ νόμου κοινοποιηθῇ καὶ τὸ πλῆρες κείμενον τῆς σχετικῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως ὄχι μόνον διότι αὕτη θὰ ἀποτελέσῃ πολῦτιμον ἐρμηνευτικὸν στοιχεῖον, ὅπερ, ὁμοῦ μετὰ τῆς διοικητικῆς ἐρμηνείας καὶ ὁδηγιῶν, θὰ ὑποβοηθήσῃ ὑμᾶς μεγάλως ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς φορολογίας, ἀλλὰ καὶ διότι ἐκ τῆς μελέτης τῆς ἐν λόγῳ ἐκθέσεως καὶ ἰδίως τοῦ γενικοῦ αὐτῆς μέρους θὰ δυνηθῆτε νὰ κατατοπισθῆτε ἐπὶ τῶν γενικῶν γραμμῶν τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ ἀντιληφθῆτε πλήρως τὸ πνεῦμα τοῦ νομοθέτου, ὡς ἐπίσης ἐκ ποίων δημοσιονομικῶν ἀρχῶν ἐνεπνεύσθη αὗτος ἐν τῇ διαμορφώσει τῆς νέας φορολογίας.

2. Εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται ὡς ἐφαρμοστὰς τοῦ νόμου ἢ πραγματοποίησις τῶν ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, δὲν ἀμφισβάλλομεν δὲ ὅτι θὰ καταβάλητε πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην. Ὁφείλομεν νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς νέας φορολογίας θὰ κριθῇ κατὰ πόσον θὰ δυνηθῶμεν νὰ χωρήσωμεν εἰς τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς φορολογικῆς μεταρρυθμίσεως, σκοπὸς τῆς ὁποίας πλέον θὰ εἶναι ἡ εἰσαγωγή καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ ἐνιαίου προσωπικοῦ φόρου, ὡς μόνου λογικοῦ καὶ δικαίου φόρου κατὰ τὰς συγχρόνους ἀντιλήψεις. Πιστεύομεν ἐπίσης ὅτι παρὰ τὴν σημαντικὴν μείωσιν τῶν φορολογικῶν ποσοστῶν καὶ τὴν θέσπισιν μέτρων ὑπὲρ τῶν φορολογουμένων, ὡς ἡ ἄρσις τῆς αὐτελείας τῶν χρήσεων, ἡ γενίκευσις τῶν ἀνωτάτων ὀρίων συντελεστῶν ἀποσβέσεων, τὸ ἀφορολόγητον ἐλάχιστον συντηρήσεως κλπ., ἢ ἀπόδοσις τῆς φορολογίας θὰ εἶναι οὐσιωδῶς ἀνωτέρα ἢ κατὰ τὸ παρελθόν, ἐφ' ὅσον θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ σύλληψις ὅλης τῆς κατὰ νόμον φορολογητέας ὕλης καὶ ἡ ἔγκαιρος βεβαίωσις τοῦ φόρου.

Εἰσηγητικὴ ἐκθέσις

ἐπὶ τοῦ σχεδίου νόμου «περὶ κυρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 942/49 Ἄναγκ. Νόμου «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων».

Πρὸς τὴν Δ' Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς ἐξεδόθη

ὁ ὑπ' ἀριθ. 942/1949 Ἀναγκ. Νόμος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων» δημοσιευθεὶς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 96 (τεῦχος Α΄) φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 23 Ἀπριλίου 1949.

Οἱ λόγοι οἱ ὑπαγορεύσαντες τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 942/1949 Ἀναγκ. Νόμου ἐκτίθενται ἀναλυτικῶς εἰς τὴν πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ὑποβλήθεισαν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν, ἔχουσαν οὕτως:

1. Διὰ τοῦ ὑποβαλλομένου σχεδίου νόμου ἐπιφέρονται ὠρισμέναι τροποποιήσεις εἰς τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν φορολογίας καθαρῶν προσόδων. αἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς οὐσιώδεις, καθ' ὃ ἀποσκοποῦσαι εἰς τὴν κατὰ τὸ μέτρον τοῦ δυνατοῦ ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας βελτίωσιν τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος συστήματος φορολογίας.

2. Πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν εἰδικωτέραν ἀνάλυσιν τῶν καθ' ἕκαστα διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ δώσωμεν προεισαγωγικῶς γενικωτέραν τινὰς ἰδέαν περὶ τῶν συγχρόνων ἀντιλήψεων περὶ τοῦ φόρου εἰσοδήματος ὡς καὶ τῶν ἀλλαχού ἐφαρμοζομένων φορολογικῶν συστημάτων χάριν τῆς συγκριτικῆς μελέτης καὶ τῆς κατανοήσεως τοῦ ὅλου προβλήματος τῆς φορολογίας παρ' ἡμῖν.

Γενικαὶ Ἀρχαί.

3. Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ φόρος εἰσοδήματος ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ἐν Μ. Βρετανίᾳ ὡς μία ἔκτακτος εἰσφορά ὑποτυπώδους μορφῆς (1799 - 1802) πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν τῶν κατὰ τοῦ Μ. Ναπολέοντος πολέμων αἱ περὶ φόρου εἰσοδήματος ἀντιλήψεις καὶ θεωρίαι, ἐπιρρασθεῖσαι ἐκ τῶν σημειωθεισῶν ἔκτοτε κοινωνικῶν καὶ οικονομικῶν ἐξελίξεων, ὑπέστησαν πλείστας ὄσας ἐναλλαγὰς καὶ τροποποιήσεις εἰς τὸν ὅστε σήμερον ἡ δημοσιονομικὴ ἐπιστήμη νὰ ἔχη ἀποκρυσταλλώσῃ πλέον ὠρισμένας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀρχάς.

4. Μία τῶν ἀρχῶν τούτων, ἡ πλέον θεμελιώδης, εἶναι ὅτι ὡς βᾶσις πρὸς καθορισμὸν τῆς φορολογικῆς ὑποχρεώσεως δεόν νὰ λαμβάνηται ἡ φοροδοτικὴ ἱκανότης τοῦ ἰδιώτου, αὕτη δέ, καθ' ὃ σχετικὴ, πρέπει νὰ προσδιορίζηται οὐχὶ μόνον ἐξ ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, δηλαδὴ ἐκ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ μεγέθους τοῦ εἰσοδήματος, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὑποκειμενικῶν στοιχείων, οἷα εἶναι αἱ πρὸς τὸ ζῆν ἀνάγκαι τοῦ φορολογουμένου καὶ ὁ τρόπος κτήσεως τῆς προσόδου. Ὅσα μείζων εἶναι ἡ ἔντασις τῆς ἀνάγκης τοῦ φορολογουμένου ἐπὶ τοσοῦτῳ περιορίζεται ἡ εἰσφορικὴ αὐτοῦ ἱκανότης, ἡ ὁποία παύει ὑφισταμένη κάτω ἐνὸς ὀρίου ἀνταποκρινομένου εἰς τὰς στοιχειώδεις βιοτικὰς ἀνάγκας. Τοῦτο δικαιολογεῖ ὅπως τμῆμα τῆς προσόδου παραμένῃ ἀφορολόγητον ὡς ἐλάχιστον συντηρήσεως. Ἀντιθέτως, ἡ φοροδοτικὴ ἱκανότης καθίσταται μεγαλυτέρα, καὶ μάλιστα οὐχὶ ἀναλογικῶς ἀλλὰ προοδευτικῶς, ἐν ὅσῳ αὐξάνει τὸ εἰσόδημα. Εὐλογον, ὅθεν, θεωρεῖται ὅπως καὶ ὁ φόρος μὴ εἶναι ἀναλογικὸς, διότι τοῦτο θὰ ἦγεν εἰς τὸ ἄτοπον ὅπως τὸ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον φορολογεῖται ἐξ ἴσου βαρέως μὲ τὸ πλεονάζον, ἀλλὰ νὰ ἀκολουθῇ μίαν λογικὴν προοδευτικότητα, ἡ ὁποία ἐνδείκνυται καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι διὰ ταύτης ἐπιτυγχάνεται ἡ μείζων ἐπιβάρυνσις τῶν μεγαλυτέρων εἰσοδημάτων πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἐκ τῆς ἐμμέσου ἰδίας φορολογίας ἀδίκου ὑπερβαρύνσεως τῶν ἀπορωτέρων τάξεων.

Ἡ καταβαλλομένη, ἐπίσης, προσπάθεια διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ εἰσο-

δήματος ως επιδρώσα ουσιαδώς επί τῆς φοροδοτικῆς ικανότητος, δεδομένου ὅτι ἡ πρὸς ἀποταμίευσιν ἀνάγκη δὲν εἶναι τῆς αὐτῆς ἐντάσεως διὰ τὸν ἀποζῶντα ἐκ τῆς προσωπικῆς του ἐργασίας ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀποκερδαίνοντα ἀκόπως ἐκ τῆς τοποθετήσεως κεφαλαίου, ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως στοιχείον ὕπερ δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ κατανομῇ τοῦ φορολογικοῦ βάρους. Ἐκ τούτου προέκυψεν ἡ ἀνάγκη τοῦ φορολογικοῦ διαφορισμοῦ τῶν εἰσοδημάτων ἀναλόγως τῆς πηγῆς προελεύσεώς των, ἀποτελεῖ δὲ πλέον ἀρχὴν ὅτι τὸ ἐξ ἐργασίας εἰσόδημα πρέπει νὰ φορολογῆται ἐλαφρότερον ἢ τὸ προκύπτον τοιοῦτον ἐκ κεφαλαίου.

5. Ὡς εἶναι ὁμως φανερόν ἡ φοροδοτικὴ ικανότης ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν ἔννοϊαν, δὲν δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ δεόντως ἐὰν δὲν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ προσωπικὴ κατάστασις τοῦ φορολογουμένου καὶ τὸ σύνολον τῶν πόρων του. Ἡ συσχέτισις τῶν δύο τοιοῦτων στοιχείων ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς καθιερώσεως τοῦ προσωπικοῦ φόρου, ὅστις ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο πλεονεκτεῖ τοῦ πραγματικοῦ φόρου δεδομένου ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος ἀποβλέπει εἰς τὴν φορολογητέαν ὕλην παραγνωρίζων τελείως τὸν προσωπικὸν παράγοντα. Ἡ τοιαύτη ὁμως ἀντικειμενικὴ κρίσις ἔχει ὡς ἀποτελεσματὴν τὴν ἐξίσωσιν τοῦ φορολογικοῦ βάρους τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων εἰσοδημάτων, πρᾶγμα ἀσυμβίβαστον πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς φορολογικῆς δικαιοσύνης. Ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου παρατηρεῖται εἰς τὰ προηγούμενα φορολογικὰ συστήματα ἡ ἐπικράτησις τοῦ προσωπικοῦ φόρου, τῶν πραγματικῶν τοιούτων ἐγκαταλειφθέντων πλήρως ἢ περιορισθεῖσιν τῆς ἐφαρμογῆς των εἰς τὸ ἐλάχιστον, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι οὗτοι παρουσιάζουν ἀναμφισβήτητα πλεονεκτήματα ἀπὸ ταμιευτικῆς ἀπόψεως.

6. Θὰ ἦτο ὁμως παράλειψις νὰ μὴ ὑπομνησθῇ ἐνταῦθα καὶ ἡ ἀσθενὴς πλευρὰ τοῦ προσωπικοῦ φόρου ἀπὸ ἀπόψεως πρακτικῆς ἐφαρμογῆς. Ἀπαιτεῖται πρωτίστως πλήρης ὀργάνωσις τῆς Διοικήσεως διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀναγκασιούτων στοιχείων πρὸς καθορισμὸν τοῦ συνολικοῦ ἐκ πάσης πηγῆς εἰσοδήματος ἐκάστου ὑποχρέου ὡς ἐπίσης ὅπως τὰ διοικητικὰ ὄργανα εἶναι πεπροικισμένα μὲ μεγάλα ἐπαγγελματικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα δεδομένου ὅτι ἐν τῇ ἐκτιμῇ τῆς φορολογικῆς ὑποχρεώσεως ἡ ὑποκειμενικὴ κρίσις τῆς φορολογούσης ἀρχῆς ἀσκεῖ πρωτεύοντα ρόλον. Μὴ πληρουμένων τῶν προϋποθέσεων τούτων δὲν δύναται νὰ ὑπάρχουν ἐλπίδες ἐπιτυχίας τοῦ προσωπικοῦ φόρου εἰσοδήματος ὅταν μάλιστα τὸ ἐπίπεδον τῆς φορολογικῆς συνειδήσεως εἶναι χαμηλόν. Διότι, οὐδόλως πρέπει νὰ παραγνωρίζηται ὅτι χωρὶς τὴν προθυμίαν τῶν ὑποχρέων πρὸς συνεργασίαν μετὰ τῆς φορολογούσης ἀρχῆς ὄχι μόνον ἡ βεβαίωσις τοῦ φόρου θὰ καθυστερῆται, πρὸς ζημίαν τῆς ἀποδόσεως, ἀλλὰ καὶ αἱ πιθανότητες διαρροῆς θὰ εἶναι μεγάλαι ὅποτε θὰ καταλήξῃ ὅπως τὸν φόρον ἐπωμίζονται μόνον οἱ εὐσυνείδητοι.

Συγκριτικὴ ἔρευνα.

7. Ἐκ τῆς συγκριτικῆς ἐρευνῆς τῶν φορολογικῶν συστημάτων ἅτινα ἰσχύουσιν εἰς τὰ κοινωνικῶς καὶ οικονομικῶς προηγμένα κράτη προκύπτει ὅτι αἱ ἀρχαὶ περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω ἔχουσι γενικὴν ἐφαρμογήν. Οὕτω α) ἔχει καθιερωθῆ τὸ ἀφορολόγητον ἐλάχιστον ὄριον συντηρήσεως προσαυξανόμενον ἀναλόγως τῶν οἰκογενειακῶν βαρῶν τοῦ ὑποχρέου, β) ἐφαρμόζεται ἡ προοδευτικότης, ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτῆς μορφάς (αὐξου-

σα ή φθίνουσα), γ) γίνεται διαφορισμός τῶν εισοδημάτων ἀναλόγως τῆς πηγῆς προελεύσεως, τῶν ἐξ ἐργασίας τοιοῦτων φορολογουμένων ἠπιώτερον ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἐκ κεφαλαίου.

8. Ὁ ἐνιαῖος προσωπικὸς φόρος εισοδήματος δὲν παρουσιάζει γενικὴν ἐφαρμογὴν. Ἀπαντᾶται εἰς τὰς Ἀγγλο-σαξωνικὰς χώρας καὶ εἰς τινὰ τῶν Σκανδιναυϊκῶν κρατῶν, ἀποτελῶν τὸ κέντρον τοῦ βάρους τοῦ φορολογικοῦ τῶν συστήματος. Εἰς τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης (Γαλλία, Βέλγιον, Ἰταλία κλπ.) ἰσχύει μικτὸν σύστημα, ἤτοι ἐφαρμόζονται ἀναλυτικοὶ φόροι ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα εισοδημάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πραγματικοῦ χαρακτήρος, συμπληρούμενοι δι' ἐνὸς προσωπικοῦ φόρου σκοποῦντος νὰ πλήξη βαρύτερον τὰ μεσαῖα καὶ μεγάλα εισοδήματα. Τὸ σύστημα ὁμως τοῦτο χαρακτηρίζεται ὑπὸ πλείστων θεωρητικῶν ὡς παράλογον καὶ ἀσυνάρτητον, διότι αἱ προσωπικαὶ ἐκπτώσεις (ἐλάχιστον συντηρήσεως, οἰκογενειακὰ βάρη) δὲν ὀρίζονται ὁμοιομόρφως εἰς ὅλας τὰς ἀναλυτικὰς κατηγορίας, ἀλλὰ ποικίλλουσιν, ὡς ἐπίσης, διότι λόγω τοῦ δυαδισμού τῆς φορολογίας δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ προοδευτικὸς φόρος ἐπὶ τοῦ ὀλιγοῦ εισοδήματος εἰμὴ μόνον ἐφ' ὅσον τοῦτο ὑπερβαίνει ὀρισμένον ὄριον ὑπερ ὁμως συνήθως εἶναι τόσον ὑψηλὸν ὥστε νὰ ἀφήνῃ ἐκτὸς τῆς συνθετικῆς φορολογίας τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν ὑποκειμένων εἰς τοὺς ἀναλυτικὸς φόρους.

Χαρακτηριστικὸν εἶναι ἐν προκειμένῳ ὅτι μεταπολεμικῶς παρατηρεῖται ἡ τάσις ὅπως ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπολύτου προσωπικότητος τοῦ φόρου εἰσαχθῇ εἰς τὰ φορολογικὰ συστήματα καὶ ἄλλων χωρῶν, ὡς π.χ. ἐν Γαλλίᾳ διὰ τῆς ἀναγγελθείσης κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος φορολογικῆς μεταρρυθμίσεως.

Μ. ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

9. Κλασσικὸν παράδειγμα ἐνιαῖου προσωπικοῦ φόρου ἀποτελεῖ ὁ ἐν Μ. Βρετανίᾳ ἀπὸ 150 καὶ πλέον ἐτῶν ἐφαρμοζόμενος φόρος εισοδήματος, γνωστὸς ὡς income tax. Ὁ φόρος οὗτος ἀποβλέπει εἰς τὸ παραγόμενον εἰσόδημα καὶ προσδιορίζεται βάσει τῆς φοροδοτικῆς ἰκανότητος τοῦ ὑποχρέου. Τὰ εἰσοδήματα κατατάσσονται εἰς πέντε κατηγορίας ἀναλόγως τῆς προελεύσεώς των (ἐξ οἰκοδομῶν, ἐκ γαιῶν, ἐκ τοκομεριδίων, ἐξ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, τόκων καὶ μερισμάτων καὶ ἐκ κινητῶν ἀξιῶν). Ἡ τοιαύτη ὁμως διάκρισις τῶν εισοδημάτων εἰς κατηγορίας δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν καθιέρωσιν ἀναλυτικῶν φόρων ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα προσόδων, ὡς γίνεται παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ἀπλῶς σκοπεῖ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξιν τοῦ φόρου, μέγα μέρος τοῦ ὁποίου εἰσπράττεται εἰς τὴν πηγὴν.

10. Ὁ φόρος ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἐκ πάσης πηγῆς εισοδημάτων ἅτινα ἐκτήθησαν κατὰ τὸ προηγούμενον οἰκονομικὸν ἔτος, ἀφοῦ προηγουμένως ἐνεργηθοῦν ὀρισμένα ἐκπτώσεις. Αἱ σπουδαιότεραι τούτων εἶναι αἱ ἄξης: α) προσωπικὴ ἐκπτώσις λίραι 110 ἀύξανόμεναι εἰς 180 διὰ τὸν ἔγγαμον φορολογούμενον, β) ἐκπτώσις λιρῶν 60 δι' ἕκαστον τῶν ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου συντηρουμένων τέκνων, γ) ἐκπτώσις μέχρι λιρῶν 50 δι' ἕκαστον τῶν ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου συντηρουμένων λοιπῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του, ὑπὸ ὀρισμένας προϋποθέσεις, δ) ἐκπτώσις λιρῶν 50 διὰ τὸ βοηθητικὸν προσωπικὸν τῆς οἰκίας ὑπὸ ὀρισμένους περιορισμούς, ε) τὰ καταβαλλόμενα ἀσφάλιστρα ζωῆς μέχρις ὀρισμένου ποσοῦ. Ἐφ' ὅσον μεταξὺ τοῦ φορολογητέου εισοδήματος ὑπάρχει καὶ τοιοῦτον ἐκ προσω-

πικῆς ἐργασίας (ἐξερτημένης ἢ μὴ) γίνεται μείωσις τούτου κατὰ τὸ 1)5, ἥτις ὅμως δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὰς 400 λίρας. Ἡ μείωσις αὕτη παρέχεται καὶ ἐπὶ εἰσοδήματος ἐκ τοποθετήσεως κεφαλαίου ὑπὸ προσώπων συμπληρωσάντων τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Τὸ ἀπομένον μετὰ τὰς ἐκπτώσεις ταύτας ποσὸν εἰσοδήματος φορολογεῖται πρὸς 9 σελλήνια κατὰ λίραν (δηλ. 45%), ἐξαιρετικῶς ὅμως διὰ τὸ μέχρι 250 λιρῶν ἐτήσιον εἰσόδημα, ἀσχέτως πηγῆς, ἰσχύει μειωμένος συντελεστὴς (15% διὰ τὸ ἐκ λιρῶν 50 πρῶτον τμήμα καὶ 30% διὰ τὸ ἐκ λιρῶν 200 ὑπόλοιπον). Ἐπὶ τῆς προσόδου τῆς ὑπερβαίνουσης τὰς 2.000 λίρας ἐτησίως ἐπιβάλλεται πρόσθετος φόρος (surtax) βάσει προοδευτικῶν συντελεστοῦ κατὰ κλιμάκια εἰσοδήματος. Οὕτω ἐπὶ τοῦ πρώτου τμήματος ἐκ λιρῶν 500 ὁ φόρος ὀρίζεται εἰς 10%, ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἐκ λιρῶν 500 εἰς 11,3%, ἐπὶ τοῦ τρίτου τμήματος ἐκ λιρῶν 1000 εἰς 16% κ.ο.κ. διὰ νὰ φθάσῃ ἀκολουθῶν κανονικὴν καμπύλην τὸ ποσοστὸν 47,5% διὰ πᾶν ποσὸν ὑπερβαῖνον τὰς 5000 λίρας. Σημειοῦται ὅτι τὸ τμήμα τὸ ὑπερβαῖνον τὰς 2000 λίρας φορολογεῖται εἰς τὸ ἀκέραιον βάσει τῶν ἀνωτέρω συντελεστῶν, καθόσον αἱ διάφοροι ἐκπτώσεις καὶ μειώσεις ἐνεργοῦνται ἐκ τοῦ τμήματος τῆς προσόδου τῆς ὑποκειμένης εἰς τὸν βασικὸν συντελεστὴν 45%.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων προκύπτει ὅτι ἐμφανῆς προοδευτικότης δὲν ὑπάρχει διὰ τὸ μέχρι τῶν λιρῶν 2000 εἰσόδημα ἐκάστου ὑποχρέου, δεδομένου ὅτι μέχρι τοῦ ὀρίου τούτου ἰσχύει ὁ βασικὸς συντελεστὴς 45%. Ἐν τούτοις διὰ τοῦ μηχανισμοῦ τῶν μειώσεων καὶ ἐκπτώσεων (ἐλάχιστον συντηρήσεως, οἰκογενειακὰ βάρη κλπ.) ἐπιτυγχάνεται μίᾳ λογικῇ καὶ δίκαιᾳ διαβάθμισις τῆς φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως, κατὰ φθίνουσαν πρόσδον, ἥτις εὐνοεῖ ἐξαιρετικῶς τὰ μικρὰ εἰσοδήματα καὶ ἰδίως τοὺς ἔχοντας μεγάλα οἰκογενειακὰ βάρη.

11. Ἐκ τοῦ κατωτέρω πίνακος, καταφαίνεται ἡ κατὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1948 — 49 συνολικὴ φορολογικὴ ἐπιβαρύνσις εἰσοδήματος κτηθέντος παρ' ὑπάνδρου μεθ' ἐνὸς τέκνου ὅταν ἡ πρόσδοδος προέρχεται α) ἐξ ἐργασίας καὶ β) ἐκ κεφαλαίου.

Εἰσόδημα εἰς λίρας	Ἐξ ἐργασίας	Ἐκ κεφαλαίου
300	ἀφορολόγητον	3,5%
400	4 %	10 %
600	10 %	19,5 %
1000	20,7 %	29,7 %
2000	28,3 %	37,3 %
4000	44 %	48,3 %
6000	52,6 %	55,5 %
20000	78 %	79 %
100000	93,6 %	93,8 %

(στοιχεῖα ληφθέντα ἐκ τοῦ Financial Statement 1948/49).

12. Ἡ τεχνικὴ βεβαιώσεως τοῦ φόρου : Πᾶς φορολογούμενος ὀφείλει κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς κατοικίας του δήλωσιν περιλαμβάνουσαν τὰ ἐκ πάσης πηγῆς εἰσοδήματά του καὶ ἀναφέρουσαν τὰ ποσὰ τῶν ἐκπτώσεων αἷς δικαιούται χωρὶς νὰ καταβάλλῃ συγχρόνως οὐδένα φόρον. Ἡ δήλωσις αὕτη ἐλέγχεται ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ὅστις ἐν συνεχείᾳ κοινο-

ποιεί εις τόν φορολογούμενον φύλλον βεβαιώσεως διά τοῦ ὁποίου προσδιορίζεται ἐπακριβῶς τὸ ὄλικόν φορολογητέον εἰσόδημα καὶ ὁ ἀναλογῶν φόρος. Ἀποκόμμα τοῦ φύλλου τούτου ἀποστέλλεται ταυτοχρόνως εἰς τὸν Ταμίαν διά τὴν εἰσπραξίν τοῦ φόρου. Ἐάν ὁ φορολογούμενος ἔχη ἀντιρρήσεις δύναται ν' ἀσκήσῃ ἔνστασιν, συνήθως ὁμως αἱ διαφοραὶ ἐπιλύονται συμβιβαστικῶς ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου.

13. Ἐν Μ. Βρετανίᾳ γίνεται εὐρυτάτη χρῆσις τῆς μεθόδου τῆς εἰσπράξεως τοῦ φόρου εἰς τὴν πηγὴν (ἐπὶ μερισμάτων, τόκων, μισθῶν, συντάξεων καὶ εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων ἐπὶ μισθωμάτων οἰκοδομῶν), οὕτω δὲ μέγα μέρος τοῦ φόρου ἔχει ἤδη εἰσέλθει εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον πρὶν ἢ ὑποβληθῆ ἢ ἀτομικῆ φορολογικῆ δήλωσις. Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ 70% περίπου τοῦ ἐσόδου εἰσπράττεται διά τῆς μεθόδου ταύτης, ἥτις, δέον νὰ τονισθῆ οὐδόλως μεταβάλλει τὸν προσωπικὸν χαρακτήρα τοῦ φόρου. Διότι, καὶ μὲν ὅταν ἐνεργῆται ἡ παρακράτησις ὑπὸ τοῦ καταβάλλοντος τὴν πρόσσοδον ὁ φόρος ὑπολογίζεται πάντοτε ἐπὶ τῷ βασικῷ συντελεστῇ, πλὴν ὁμως διά τῆς ἀτομικῆς δηλώσεως τοῦ ὑποχρέου ἀναπροσαρμόζεται οὗτος βάσει πλεόν τῶν ὑποκειμενικῶν του στοιχείων. Οὕτω, δύναται νὰ προκύψῃ περιπτώσις εἴτε ἐπιστροφῆς φόρου ἢ καταβολῆς ἐπὶ πλεόν τοῦ παρακρατηθέντος, ἰδίως ὅταν πρόκειται περὶ προσώπων πραγματοποιούντων πρόσσοδον ἄνω τῶν 2.000 λιρῶν, ἐφ' ἧς ἐπιβάλλεται ὁ πρόσθετος φόρος (Surtax).

14. Ἀπὸ ἀπόψεως ἐλέγχου καὶ βεβαιώσεως τὴν μεγαλύτεραν δυσχέρειαν παρουσιάζει ὁ φόρος ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν κερδῶν καὶ ἐπὶ τῶν μερισμάτων. Χάρις ὁμως εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἰδιτύπου θεσμοῦ τῶν ὀρκωτῶν λογιστῶν (Chartered Accountants), ἐν Ἀγγλίᾳ, τὸ ἔργον τῆς φορολογούσης ἀρχῆς καθίσταται εὐχερέστερον, καθόσον οἱ ὀρκωτοὶ λογισταὶ ἐνεργοῦσιν ὑπευθύνως τὸν ἔλεγχον τῶν βιβλίων τῶν ἐπιχειρήσεων, ὡς δὲ ἐκ τῶν εἰδικῶν γνώσεών των, εἶναι εἰς θέσιν νὰ προσδιορίζωσι τὰ κέρδη συμφώνως πρὸς τὸν φορολογικὸν νόμον, ἀποφευγομένης οὕτω μακροχρονίου ἐλεγκτικῆς ἐργασίας ἐκ μέρους τῆς φορολογούσης ἀρχῆς.

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

15. Ὁ φόρος εἰσοδήματος ἐπεβλήθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ κατὰ τὸ ἔτος 1861 ὡς ἔκτακτον δημοσιονομικὸν μέτρον πρὸς χρηματοδότησιν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

Ὁ φόρος οὗτος ἐβασίσθη εἰς τὰς γενικὰς του γραμμάς εἰς τὸν ἀντίστοιχον ἀγγλικὸν φόρον, προσαρμοσθεὶς εἰς τὰς τοπικὰς συνθήκας. Ἡ σημερινὴ του μορφή εἶναι ἀποτέλεσμα πολλῶν μεταρρυθμίσεων, αἵτινες ὑπηρετήθησαν ἐκ τῆς ραγδαίας οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐξελίξεως τῆς χώρας ταύτης.

16. Ὁ φόρος εἰσοδήματος ἐν Ἀμερικῇ ἔχει ἐντόνως προσωπικὸν χαρακτήρα ἐπιβαλλόμενος εἰς τὸ φυσικὸν πρόσωπον ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐκ πάσης πηγῆς εἰσοδημάτων αὐτοῦ (μισθοί, ἐνοίκια, μερίσματα, τόκοι, ἐμπορικὰ κέρδη κλπ.). Δὲν γίνεται διάκρισις τῆς προσόδου εἰς κατηγορίας ὅπως ἐν Ἀγγλίᾳ οὐδὲ παρέχεται οὐσιώδης φορολογικῆ ἐλάφρυνσις τῶν ἐξ ἐργασίας εἰσοδημάτων. Ἡ προσωπικὴ κατάστασις τοῦ ὑποχρέου ἀποτελεῖ τὸν κύριον παράγοντα ἐν τῇ ἐπιβολῇ τοῦ φόρου. Ἐν πρώτοις ὁ νόμος προβλέπει ἐλάχιστον ὄριον συντηρήσεως ἐξ 600 δολλαρίων, ὅπερ προσαυξάνεται κατὰ 600 δολλάρια διά τὴν σύζυγον καὶ δι' ἕκαστον τέκνον τοῦ

φορολογουμένου. Φορολογείται πάντοτε τὸ παραγόμενον εισόδημα, ἐν τῷ προσδιορισμῷ τοῦ ὁποίου ὁ ἀμερικανικὸς νόμος ἐπιδεικνύει εὐρύτητα ἀντιλήψεως εὐνοοῦσαν τὴν παράγουσαν τοῦτο πηγὴν.

17. Τὸ μετὰ τὰς νομίμους ἐκπτώσεις ἀπομένον εισόδημα ὑπόκειται παραλλήλως, εἰς δύο φόρους : τὸν ὀνομαζόμενον κανονικὸν φόρον (NORMAL TAX) ὅστις εἶναι ἀναλογικὸς, ἤτοι τόσον τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ φορολογητέου ποσοῦ, καὶ τὸν πρόσθετον φόρον (SURTAX) ὑπολογιζόμενον βάσει προσδευτικῆς κλίμακος. Ἀμφότεροι οἱ φόροι οὗτοι ἀποτελοῦν τὸν φόρον εισοδήματος, ὃ ὁποῖος ὡς ἐκ τῆς ὅλης διαρθρώσεώς του εὐνοεῖ τὰ μικρὰ εισοδήματα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ φθάνῃ τὰ ἐξόχως ὑψηλὰ ποσοστὰ τοῦ ἀντιστοίχου ἀγγλικοῦ φόρου.

18. Ὁ φόρος καταβάλλεται διὰ δηλώσεως τοῦ ὑποχρέου περιλαμβανούσης τὸ σύνολον τῶν εισοδημάτων του. Μέγα μέρος ὅμως τοῦ φόρου εἰσπράττεται εἰς τὴν πηγὴν ὡς π. χ. προκειμένου περὶ μισθῶν, μερισμάτων κλπ., ἀποδιδομένου τούτου εἰς τὸ Δημόσιον ὑπὸ τοῦ παρακρατοῦντος. Ἡ τοιαύτη προεἰσπραξίς, ἐννοεῖται, οὐδόλως μεταβάλλει τὸν ἀπολύτως προσωπικὸν χαρακτῆρα τοῦ φόρου. Χαρακτηριστικὸν ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι διὰ πλείστους τῶν φορολογουμένων καθιεροῦται ἡ ὑποχρέωσις ὑποβολῆς κατὰ τρίμηνον προσωρινῶν δηλώσεων, βάσει τῶν ὁποίων προκαταβάλλεται ὁ ἐπὶ τοῦ εισοδήματος φόρος.

Γ Α Λ Λ Ι Α

19. Ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου μέχρι τοῦδε ἴσχυε φορολογικὸν σύστημα μὴ διαφέρον οὐσιωδῶς τοῦ ἡμετέρου, ἐπηνέχθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Δεκεμβρίου 1948 διατάγματος οὐσιώδεις μεταρρυθμίσεις ἀποσκοποῦσαι εἰς τὴν ἀπλοποίησιν καὶ συγχρονισμόν αὐτοῦ.

Οὕτω, ἀντικατεστάθησαν ὅλοι οἱ ἀναλυτικοὶ φόροι, περιλαμβανομένου τοῦ φόρου κινητῶν ἀξιῶν καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου δημιουργηθέντων δύο μόνον φόρων: Τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ εισοδήματος τῶν φυσικῶν προσώπων καὶ τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ εισοδήματος τῶν νομικῶν προσώπων. Ὁ πρῶτος περιλαμβάνει ἓνα ἀναλογικὸν φόρον ἐπὶ τῶν ἐκ πάσης πηγῆς εισοδημάτων ἐπὶ συντελεστῇ 18% καὶ προσθέτως ἓνα φόρον προσδευτικόν, μὴ θίγοντα ὅμως παρὰ τὸ ποσὸν εισοδήματος τὸ ὑπερβαῖνον τὰ 120.000 φράγκα ἐτήσιως. Ὁ συντελεστὴς τοῦ φόρου ὀρίζεται εἰς 10% διὰ τὸ τμήμα προσόδου ἀπὸ 120.000 — 200.000 φρ. 15% διὰ τὸ τμήμα ἀπὸ 200.000 — 300.000 φρ. διὰ νὰ φθάσῃ προσδευτικῶς εἰς 60% διὰ τὸ ὑπὲρ τὰ 3.000.000 φρ. εισόδημα. Διὰ τὸν ὑπολογισμόν τοῦ προσδευτικοῦ τούτου φόρου ἐκπίπτονται τὰ οἰκογενειακὰ βάρη τοῦ ὑποχρέου προσδιοριζόμενα ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῆς φορολογητέας προσόδου.

20. Τὸ νέον σύστημα εὐνοεῖ σημαντικῶς τὰ μικρὰ εισοδήματα καὶ δὴ τὰ προερχόμενα ἐκ προσωπικῆς ἐργασίας, διότι ἐκτὸς τῆς ἐκπτώσεως τῶν διαφορῶν βαρῶν περιορίζει τὸν συντελεστὴν τοῦ ἀναλογικοῦ φόρου ἀπὸ 18% εἰς 9% διὰ τὸ μέχρι 200.000 φράγκων ἐτήσιον εισόδημα.

21. Γενικῶς διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως ταύτης ἡ φορολογία εισοδήματος τίθεται ἐπὶ ὕγιεστερων βάσεων, εἶναι δὲ ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ἐγκαταλείπεται ἢ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀκολουθηθεῖσα πολιτικὴ τῶν ὑψηλῶν φορολογικῶν συντελεστῶν καὶ τῶν τεκμηρίων ἐν τῷ καθορισμῷ τῆς φορολογη-

τέας ύλης, παράγοντες εἰς τοὺς ὁποίους ἀποδίδεται ἡ ἔντασις τῆς προσπάθειας πρὸς φοροδιαφυγὴν.

Παραλλήλως λαμβάνονται ἀποφασιστικὰ μέτρα διὰ τὴν παρεμπόδισιν τῆς νομίμου διαφυγῆς ὀφειλομένης εἰς τὰς ἀτελείας τῆς φορολογικῆς νομοθεσίας.

ΕΛΛΑΣ

22. Ἐν Ἑλλάδι ὁ φόρος εἰσοδήματος εἰσῆχθη ὡς γνωστὸν ἐν ἔτει 1919 διὰ τοῦ Νόμου 1640, βασιθεῖς ἐν ταῖς γενικαῖς αὐτοῦ γραμματαῖς εἰς τὸν τότε ἰσχύοντα ἐν Γαλλίᾳ ἀντίστοιχον φόρον.

Ἡ φορολογία καθαρῶν προσόδων, ὡς ἀπεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος νομοθέτου, ἀποτελεῖ μικτὸν σύστημα συγκείμενον α) ἐξ ἀναλυτικῶν φόρων κατὰ κατηγορίας προσόδων ἀναλόγως τῆς πηγῆς προελεύσεώς των καὶ β) ἐξ ἑνὸς γενικοῦ συμπληρωματικοῦ φόρου ἐπιβαλλομένου ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ εἰσοδήματος τοῦ φυσικοῦ προσώπου βάσει προοδευτικῆς κλίμακος, καθ' ὃ ποσὸν τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ 25 ἑκατ. δραχμῶν.

23. Αἱ ἀναλυτικαὶ φορολογίαι περιλαμβάνουσι α) τὸν φόρον οἰκοδομῶν, β) τὸν φόρον γαιῶν, γ) τὸν φόρον μερισμάτων, τόκων καὶ τακομεριδίων, δ) τὸν φόρον ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ε) τὸν φόρον γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ ὁποῖος ὁμως κατηγορήθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1921 ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ διαφόρων ἄλλων φόρων, στ) τὸν φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ζ) τὸν φόρον ἐλευθερίων ἐπαγγελματῶν.

24. Ἐξαιρέσει τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ὅπου ἔχει καθιερωθῆ ἔκπτωσης δραχ. 500.000 ὡς εἰρηστικὸν ὄριον συντηρήσεως καὶ προοδευτικῆ κλίμαξ, αἱ πρόσοδοι τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν φορολογοῦνται βάσει ἀναλογικοῦ συντελεστοῦ, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐκπτώσεως. Τοῦτο, προδήλως, προσδίδει εἰς τοὺς ἐν λόγῳ ἀναλυτικούς φόρους πραγματικὸν χαρακτήρα, δεδομένου ὅτι ὡς μοναδικὸν κριτήριον διὰ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ φορολογικοῦ βάρους λαμβάνεται ἡ πρόσοδος, χωρὶς αὐτῆ, νὰ συσχετιζῆται πρὸς τὰς προσωπικὰς συνθήκας τοῦ ὑποχρέου.

Χαρακτηριστικαὶ διαφοραὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ συστήματος.

25. Κατόπιν τῶν ὄσων ἐξετέθησαν ἀνωτέρω καθίσταται εὐχερὴς ἡ διάκρισις τῶν ἀποκλίσεων τὰς ὁποίας παρουσιάζει τὸ ἡμέτερον σύστημα ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ συστήματα ἄλλων χωρῶν, ἅτινα βεβαίως, χωρὶς νὰ θεωρῶνται ὡς ἀπολύτως ἰδεώδη, ἐπιτυχάνουσι, κατὰ τὸ μέτρον τοῦ ἀνθρώπινως δυνατοῦ, τὴν κατανομήν τοῦ φορολογικοῦ βάρους κατὰ τρόπον δίκαιον καὶ λογικόν.

26. Ἴδου εἰδικώτερον αἱ ἀποκλίσεις αὗται:

α) Τὸ κέντρον τοῦ βάρους τοῦ ἑλληνικοῦ συστήματος ἀποτελοῦν οἱ πραγματικοὶ φόροι. Τοιοῦτοι εἶναι ὁ φόρος οἰκοδομῶν, ὁ φόρος γαιῶν, ὁ φόρος κινήτων ἀξιών, ὁ φόρος ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ φόρος ἐλευθερίων ἐπαγγελματῶν ὡς καὶ ἅπαντες οἱ φόροι ἐπὶ τῆς ἐγγείου παραγωγῆς, οἱ ὁποῖοι ἀντικατέστησαν ἀπὸ τοῦ 1921 τὸν φόρον ἐπὶ τοῦ γεωργικοῦ εἰσοδήματος (στρεμματικὸς φόρος, φόρος σταφίδος, φόρος, ἐπὶ τοῦ παραγομένου καπνοῦ, φόρος ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν καὶ ἐλαίου κλπ.).

Ὁ πραγματικὸς χαρακτήρ τῶν ἐν λόγῳ φόρων ἀπορρέει ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι δι' οὐδένα ἐκ τούτων ἰσχύει ἐλάχιστον ὄριον καὶ ἡ προσθευτικότης τοῦ ποσοστοῦ, στοιχεῖα ἅτινα ἀποτελοῦν τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ προσωπικοῦ φόρου.

β) Ἡ ἀρχὴ τῆς προσθευτικότητος ἰσχύει μόνον ἐν τῇ φορολογίᾳ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐν τῷ συνθετικῷ φόρῳ, οἵτινες εἶναι οἱ μόνοι προσωπικοὶ φόροι παρ' ἡμῖν.

γ) Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐλαχίστου συντηρήσεως ἔχει περιορισμένην ἐφαρμογὴν, ἰσχύουσα μόνον εἰς τὴν φορολογίαν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐν τῷ συνθετικῷ. Τὰ οἰκογενειακὰ βάρη (σύζυγος, τέκνα) μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ φορολογίᾳ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

δ) Ὁ συνθετικὸς φόρος ὑπὸ τὸ ἰσχύον ἤδη καθεστῶς δὲν αἶρει τὰ μειονεκτήματα τῶν ἀναλυτικῶν φόρων, διότι οὗτος ἔχει μὲν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσωπικοῦ φόρου, δεδομένου ὅτι λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν προσωπικὴν κατάστασιν τοῦ ὑποχρέου καὶ ὑπολογίζεται βάσει προσθευτικῆς κλίμακος, πλὴν ὅμως τῶν πλεονεκτημάτων τούτων δὲν ἀπολαύει οἰσοδήποτε φορολογούμενος, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνοι ὧν τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα ὑπερβαίνει τὰ 25 ἑκατ. δραχμῶν. Τοῦτο ὅμως, ὑπὸ τὸ κρατοῦν καθεστῶς τῶν ὑψηλῶν ποσοστῶν εἰς τὰς ἀναλυτικὰς φορολογίας δημιουργεῖ μίαν ὑπερβάρυνσιν τῶν μικρῶν εἰσοδημάτων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ὅ,τι ἰσχύει εἰς τὰς Ἀγγλοσαξωνικὰς χώρας ὅπου τὰ μικρὰ εἰσοδήματα τυγχάνουν εὐνοικωτέρας φορολογικῆς μεταχειρίσεως, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς τελικῆς χρησιμότητος. Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ ἀποκομίζων εἰσόδημα ἐξ οἰκοδομῆς δραχ. 6.000.000 ἐτησίως θὰ πληρώσῃ φόρον βάσει ποσοστοῦ 33%. Τὸ αὐτὸ ἐπίσης ποσοστὸν θὰ καταβάλῃ καὶ ὁ πραγματοποιῶν πρόσοδον 25 ἑκατ. Διὰ τὴν ὑπάρξιν διαφορισμὸς ἐπιβαρύνσεως κατὰ τὸ ἡμέτερον σύστημα δέον τὸ εἰσόδημα νὰ ὑπερβαῖν τὰ 25 ἑκατ. δραχμῶν (μετὰ τὴν ἔκπτωσιν τοῦ ἀναλυτικοῦ φόρου), διότι τότε μόνον καταβάλλεται ὁ συνθετικὸς φόρος, ὅστις μετὰ τοῦ ἀναλυτικοῦ τοιοῦτου δημιουργεῖ τὴν ὀλικὴν ἐπιβάρυνσιν τοῦ ὑποχρέου.

ε) Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω διαφορῶν, πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι τὸ ἡμέτερον σύστημα δι' ὄρισμένης ἀναλυτικῆς κατηγορίας ἀπεμακρύνθη τῆς ἀρχῆς τῆς φορολογίας τοῦ πραγματικοῦ εἰσοδήματος, ἀποβλέψαν, ἕνεκα τῶν δυσχερειῶν ἐξακριβώσεως τῆς φορολογητέας ὕλης, λόγῳ μὴ τηρήσεως ὑπὸ τῶν ὑποχρέων βιβλίων καὶ στοιχείων, εἰς τὸ τεκμαρτὸν εἰσόδημα ἢ εἰς ἄλλα κριτήρια (ὡς π. χ. προκειμένου περὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, αἵτινες κατόπιν τῆς καθιερώσεως τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς οἰκονομικῆς τῶν δυναμικότητος συναγομένης ἐκ διαφόρων ἐνδείξεων καὶ τεκμηρίων).

27. Ἐκ τῆς συντόμου ταύτης συγκριτικῆς μελέτης προκύπτει ὅτι τὸ ἡμέτερον σύστημα φορολογίας εἰσοδήματος παρουσιάζει μειονεκτήματα. Δύναται, ὅθεν νὰ θεωρηθῇ δεδικοιολογημένον τὸ διατυπούμενον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αἴτημα ὅπως ἐπενεχθοῦν εἰς τοῦτο αἱ ἀναγκαῖαι τροποποιήσεις ἵνα τεθῇ ἐπὶ ὑγιεινῶν βάσεων ἐξυπηρετουσῶν πληρέστερον τὰς ἀρχὰς τῆς φορολογικῆς δικαιοσύνης καὶ ἰσότητος.

Διευτώθη πολλὰκις ἡ γνώμη ὅτι θὰ ἔδει νὰ εἰσαχθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ὁ ἐνιαῖος προσωπικὸς φόρος εἰσοδήματος καταργουμένων τῶν ἀναλυτι-

κῶν φόρων καὶ τοῦ συνθετικοῦ. Πράγματι τοῦτο θά ἀπετέλει ἰδεώδη λύσιν. Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι μία τοιαύτη ριζικὴ φορολογικὴ μεταρρύθμισις δὲν θά ἦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος οὔτε σκόπιμος ἀλλ' οὔτε καὶ ἐφικτὴ, καθόσον, κατὰ γενικὴν ἀντίληψιν δὲν πληροῦνται οἱ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενοι οἰκονομικοί, δημοσιονομικοί καὶ διοικητικοὶ ὅροι. Καὶ εἰδικώτερον: α) διότι ἡ καθιέρωσις τοῦ ἐνιαίου φόρου θά εἶχεν ὡς ἄμεσον ἐπακόλουθον τὴν γενίκευσιν τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ φόρου τοῦ ἐλαχίστου συντηρήσεως, τὴν παροχὴν ἐκπτώσεων δι' οἰκογενειακὰ βάρη, καὶ προοδευτικούς συντελεστάς ἀνευ πλέον διακρίσεως τῆς προελεύσεως τοῦ εἰσοδήματος μέχρις ὀρισμένου τοῦλάχιστον ὅριου. Τοῦτο ὅμως ὡς εἶναι φανερόν θά συνεπήγετο κατ' ἀνάγκην ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φορολογουμένων καὶ συνεπῶς οὐσιώδη περιορισμὸν τῆς ἀποδόσεως, ὅστις δὲν θά ἦτο δυνατόν νά ἀντισταθμισθῆ διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν ἐπὶ τῶν μεγάλων εἰσοδημάτων, ἅτινα λόγῳ τῆς πτωχείας τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας καὶ τῆς μεγάλης κατατμήσεως τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος πραγματοποιιοῦνται ὑπὸ τῆς μειονότητος τῶν φορολογουμένων.

β) Διότι ἡ εἰσαγωγὴ τοιοῦτου συστήματος ἐνιαίου φόρου, ἀπαιτοῦντος ἐξακρίβωσιν τοῦ ἀτομικοῦ ἐκ πάσης πηγῆς εἰσοδήματος καὶ κατάρτισιν ἐνιαίου φορολογικοῦ φακέλλου διὰ κάθε ὑπόχρεω, ὅστις σημειωτέον δεόν νά τελῆ ἐν διαρκεί καὶ πλήρει ἐνημερώσει, δὲν θά ἦτο ἐφικτὴ πρὶν ἢ ὀλοκληρωθῆ ἢ ἤδη ἀρξασμένη ὀργάνωσις τῶν φοροτεχνικῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ὅποια ἀκριβῶς τείνει εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν τούτων. Ἐξ ἄλλου θά ἦτο ἀπαραίτητον ὅπως ὑπάρξῃ μεγαλύτερα προσήλωσις τῶν πολιτῶν εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ φορολογικοῦ καθήκοντος, διότι πιστεύομεν ὅτι ὅσονδήποτε ἄρτιος καὶ ἂν εἶναι ὁ μηχανισμὸς τῆς συγκεντρώσεως τῶν φορολογικῶν στοιχείων καὶ ἐν γένει ὁ τρόπος ὀργανώσεως τοῦ ἐλέγχου δὲν δύνανται ν' ἀναμένωνται ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρξῃ ἡ δεῦσσα κατανόησις ἐκ μέρους τῶν φορολογουμένων καὶ ἡ προθυμία αὐτῶν ὅπως διὰ τῆς εὐλικρινείας τῶν ὑποβοηθήσωσι τὸ ὄντως δύσκολον καὶ πολὺπλοκον ἔργον τῆς φορολογούσης ἀρχῆς.

28. Ὡς γνωστὸν αἱ κρατοῦσαι ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν οἰκονομικαὶ καὶ δημοσιονομικαὶ συνθήκαι ἀνέκαθεν ἤσκουν ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν ἐν τῇ διαμορφώσει τοῦ φορολογικοῦ μας συστήματος, καθ' ὅσον ἡ ταμιευτικὴ ἀποψις ὑπερίσχυεν ἄλλων ἀρχῶν, πολλάκις δὲ θεμελιωδῶν τοιοῦτων. Ἀτυχῶς καὶ παροῦσαι οἰκονομικαὶ συνθήκαι εἶναι τοιαῦται ὥστε νά μὴ δυνάμεθα νά παρίδωμεν τὸν ταμιευτικὸν παράγοντα.

Παρά ταῦτα ἐκρίθη ἐπιθεβλημένον ὅπως ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ὑφιστάμεσων οἰκονομικῶν καὶ τεχνικῶν δυνατοτήτων ἐπενεχθῶν εἰς τὸ ἰσχύον σύστημα φορολογίας καθαρῶν προσόδων ὀρισμένοι τροποποιήσεις αἰτινες βελτιώνουσιν οὐσιωδῶς τοῦτο καθ' ὃ ἀμβλύνουσαι τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ μειονεκτήματα τοῦ δυαδισμοῦ, δηλαδή τῆς ὑπάρξεως ἀναλυτικῶν φορολογικῶν καὶ συνθετικοῦ. Αἱ προτεινόμεναι μεταρρυθμίσεις θά ἠδύναντο νά ἀποτελέσουν τὴν ἀπαρχὴν ἐνὸς προγράμματος εὐρυτέρας φορολογικῆς μεταρρυθμίσεως, ἥτις ἐν καιρῷ θά ἐπεξετείνεται καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς ἐμμέσου φορολογίας, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὁποίου θά ἐχώρει βαθμιαίως ἀναλόγως δὲ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ δημοσιονομικῶν συνθηκῶν. Ἡ πείρα ἄλλως τε ἔχει διδάξει ὅτι ὅπουδήποτε ἐπεχειρήθη ριζικὴ ἀνακαίνισις φορολογικοῦ

συστήματος αὕτη ὑπῆρξεν ἔργον μακρᾶς προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας καὶ βαθμιαίας ἐξελίξεως.

Σκοποὶ τῆς μεταρρυθμίσεως.

29. Ἐκ τῶν περαιτέρω κεφαλαίων τῆς παρούσης ἐκθέσεως δύναται τις νὰ σχηματίσῃ πλήρη εἰκόνα τῆς προτεινομένης φορολογικῆς μεταρρυθμίσεως. Ἐπιθυμοῦμεν, ἐν τούτοις, νὰ τονίσωμεν τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ ταύτης σημεῖα :

1. Ὁ τρόπος φορολογίας τῶν εἰσοδημάτων ἐξ οἰκοδομῶν, ἐκ γαιῶν καὶ ἐκ κινητῶν ἀξιῶν (τόκοι, τοκομερίδια καὶ μερίσματα) δὲν ἀλλάσσει. Ὁ ἐπ' αὐτῶν φόρος ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῆ τὸν πραγματικόν του χαρακτήρα τοῦθ' ὅπερ δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ εἰσοδήματα ταῦτα προέρχονται ἐκ τῆς τοποθετήσεως κεφαλαίου, διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ ὁποίου δὲν ὑπεισέρχεται ὁ προσωπικὸς παράγων. Ἐκρίθη ὁμως δίκαιον ὅπως οἱ ἰσχύοντες ἤδη φορολογικοὶ συντελεσταὶ μειωθῶσιν ὡς ἑξῆς: Φόρος οἰκοδομῶν ἀπὸ 33% εἰς 30%, φόρος γαιῶν ἀπὸ 40% εἰς 30% καὶ φόρος κινητῶν ἀξιῶν ἀπὸ 40% εἰς 30%.

2. Οὐσιώδης μεταρρύθμισις ἐπιφέρεται ἐν τῇ φορολογίᾳ τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐν γένει τῶν ἐπιτηδευματιῶν. Καὶ εἰδικώτερον :

α) Ἐπαναφέρεται τὸ προπολεμικῶς ἰσχύον καθεστῶς τῆς φορολογίας τῶν πραγματικῶν κερδῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶχομεν παρεκλίνει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καθιερώσαντες ἐνδείξεις καὶ τεκμήρια λόγῳ τῶν ἀνωμάλων οἰκονομικῶν συνθηκῶν καὶ τῆς μὴ τηρήσεως ἐμπορικῶν βιβλίων ὑπὸ τῆς πλειονότητος σχεδὸν τῶν φορολογουμένων. Διὰ θετικῆς διατάξεως καθορίζεται ὅτι τὸ κέρδος τοῦ ἐπιχειρηματίου θὰ ἐξευρισκῆται λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν βιβλίων του, μόνον δὲ ἐν ἀνεπαρκείᾳ ἢ ἀνακριθείᾳ τούτων ἢ φορολογοῦσα ἀρχὴ θὰ προσφεύγῃ εἰς ἐνδείξεις καὶ τεκμήρια πρὸς καθορισμόν του.

β) Ἀποκαθίσταται ἡ ἐνότης ἐν τῇ φορολογίᾳ τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν ἐπιτηδευματιῶν ἐν γένει, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἀπλοποιήσῃ καὶ θὰ διευκολύνῃ τὰ μέγιστα τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξίν τοῦ φόρου. Ὡς γνωστόν, μέχρι τοῦδε ἡ φορολογία αὕτη δὲν εἶχεν ἐνιαίαν μορφήν. Διότι κατ' ἀρχὴν ἐπεβάλλετο ὁ φόρος ἐπιτηδεύματος, ἐφ' ὅσον δὲ τὰ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπερέβαινον κατὰ τι ἔτος ὠρισμένον ὄριον, διὰ τὸ ἐπὶ πλέον ποσὸν ὑπῆγετο αὕτη εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας ἐπὶ συντελεστῇ 40% ἀσχέτως ποσοῦ κερδῶν. Ἦδη προτείνεται ἡ κατάργησις τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος καὶ ἡ ὑπαγωγὴ ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐπιτηδευματιῶν εἰς τὸν φόρον τῆς Δ' Κατηγορίας βάσει τῶν καθαρῶν κερδῶν των. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς μικροὺς ἐπιχειρηματίας, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ μείζον μέρος τοῦ συνόλου τῶν ὑποχρέων, ὁ φόρος διὰ τὰ μέχρις 60 ἑκατ. ἐτήσια κέρδη των θὰ καθορίζηται διὰ κατατάξεως εἰς μίαν τῶν προβλεπομένων 20 κλάσεων, ἀναλόγως τῶν κερδῶν ἐκάστου ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν ὁποίων θὰ ἐκπίπτωνται πάντοτε δραχ. 500.000 μηνιαίως ὡς ἐλάχιστον συντηρήσεως παραμένον ἀφορολόγητον. Διὰ τῶν κλάσεων τούτων ἐπιτυγχάνεται ἡ διαβάθμισις τῆς φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως ἀναλόγως τοῦ κέρδους μὲ προοδευτικῶς αὐξανόμενα ποσοστὰ ἀπὸ 0,8% μέχρι 12%. Οὕτω, τὸ ἐκ δραχ. 650.000 μη-

νιαίον εισόδημα θά επιβαρυνθῆ με φόρον δραχ. 5.000 ἤτοι 0,8% περίπου, τὸ ἐκ δραχ. 800.000 με φόρον δραχ. 10.000 ἤτοι 1,25% κ.ο.κ., τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ ἐκ δραχ. 5.000.000 κέρδους φθάνοντος, τὰς δραχ. 600.000, ἤτοι 12%. Σημειοῦται ὅτι ἐπειδὴ αἱ κατατάξεις τῶν ἐπιτηδευματιῶν θά ἰσχύωσι διὰ πλείονα ἔτη λαμβάνεται πρόνοια ἐν τῷ νόμῳ ὅπως ὁ φορολογούμενος δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν τροποποίησιν τῆς κατατάξεώς του, ἐφ' ὅσον τὰ κέρδη του ἐμειώθησαν κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος τῆς φορολογίας. Ἐπίσης ἀύζητικὴν ἀνακατάταξιν ὀφείλει νὰ ζητήσῃ ὁ φορολογούμενος ἐφ' ὅσον ἠύξηθησαν τὰ κέρδη του κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος. Ἐάν τὰ κέρδη τοῦ ὑποχρέου ὑπερβαίνουσι τὰ 60 ἑκατ. δραχμῶν, ἢ ἐπὶ πλέον διαφορά θά φορολογητῆι βάσει προοδευτικῆ συντελεστοῦ ἀρχομένου ἀπὸ 16% καὶ φθάνοντος 30% ἀναλόγως τοῦ κέρδους, ἀντὶ τοῦ 40% ὡς ἦτο μέχρι σήμερον.

Αἱ ἀνώνυμοι ἑταιρεῖαι ὡς καὶ τὰ ἑτερορρυθμιζόμενα μέλη τῶν ἑτερορρυθμιζόμενων ἑταιρειῶν θά ὑπόκεινται εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας δι' ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν καθαρῶν κερδῶν αὐτῶν ἐπὶ προοδευτικῶ συντελεστῆ ὁ ὁποῖος κλιμακοῦται ἀπὸ 12% μέχρι 30% ἀναλόγως τοῦ κέρδους.

3. Ἀνάλογος διαρρυθμῖσις γίνεται καὶ ἐν τῇ φορολογίᾳ τῶν ἐλευθερῶν ἐπαγγελματιῶν. Δηλαδή ἐφεξῆς οὗτοι θά ὑπόκεινται μόνον εἰς τὸν φόρον Ζ' Κατηγορίας, καταργουμένου τοῦ ἤδη ἰσχύοντος δυαδικοῦ συστήματος φορολογίας (ἐπιτήδευμα καὶ Ζ' Κατηγ.). Καὶ ἐν προκειμένῳ προβλέπεται ὁ καθορισμὸς τοῦ φόρου διὰ τὰ μέχρις 60 ἑκατ. ἔτησια κέρδη διὰ κατατάξεως κατὰ τὸ καθιερούμενον ἐν τῇ Δ' Κατηγορίᾳ σύστημα. Ἐκρίθη ὁμως δίκαιον ὅπως ὁ φόρος ἐκάστης κλάσεως περιορισθῆ κατὰ 20% περίπου, ληφθέντος ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς προσόδου ἐκ τῆς ἀσκήσεως ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος ὁ συντελεστῆς τῆς προσωπικῆς ἐργασίας εἶναι ὁ τὰ μέγιστα συμβάλλων.

4. Ἐν τῇ φορολογίᾳ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ἰσχύουσα ἤδη φορολογικὴ κλίμαξ ἀναπροσαρμόζεται ὥστε νὰ τελεῖ ἐν ἀναλόγῳ σχέσει πρὸς τὰς κλίμακας τῶν φόρων ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν κερδῶν καὶ τῶν ἀμοιβῶν ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελλμάτων. Καὶ ἐν προκειμένῳ καθιεροῦται προοδευτικὸς συντελεστῆς ἀρχόμενος ἀπὸ 1% καὶ φθάνων τὰ 19% ἐπὶ τῶν μέχρις 60 ἑκατομ. ἑτησίων ἀποδοχῶν. Ἡ πραγματικὴ ὁμως ἐπιβαρύνσις τούτων λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ ἀφορολογήτου ὀρίου δραχ. 500.000 μηνιαίως κλιμακοῦται ἀπὸ 0,5%, μέχρις 9,6%, εἶναι δὲ αὕτη μικροτέρα τῆς προκυπτούσης βάσει τῆς ἰσχυούσης κλίμακος ἰδίως διὰ τὰς μικρὰς ἀποδοχὰς.

5. Τὸ ὅλον σύστημα συμπληροῦται διὰ τοῦ συνθετικοῦ φόρου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ ἐκ πάσης πηγῆς εἰσοδήματος τοῦ φυσικοῦ προσώπου καθ' ὃ ποσὸν τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ 60 ἑκατομ. ἑτησίως. Ὁ φόρος ὀρίζεται προοδευτικὸς κατὰ κλιμάκια εἰσοδήματος, τοῦ ποσοστοῦ ἀρχομένου ἀπὸ 26% καὶ φθάνοντος 75% διὰ τὸ πλεόν τῶν 1.000 ἑκατ. ποσὸν προσόδου.

Ἡ ἐπερχομένη διὰ τοῦ νέου νόμου βασικὴ τροποποίησις ἔγκειται εἰς τοῦτο: "Ὅτι ἐνῶ μέχρι τοῦδε οἱ φόροι τῶν καθ' ἕκαστα ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν, θεωρούμενοι ὡς δαπάνη, ἐξεπίπτοντο ἐκ τῆς εἰς τὸν συνθετικὸν ὑποκειμένης συνολικῆς προσόδου, ἤδη οἱ φόροι οὗτοι θά ἐκπίπτωνται ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ συνθετικοῦ φόρου τοῦ ἐξευρισκομένου βάσει τῆς νέας κλίμακος, τῆς ὁποίας, σημειωτέον, ἡ διαρρυθμῖσις εἶναι τοιαύτη ὥστε ν' ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ συνέχειαν τῆς εἰς τὰς ἀναλυτικὰς φορολογίας θεσπιζο-

μένης προοδευτικότητας. Διά τοῦ νέου τούτου μηχανισμοῦ ἐπέρχεται ἐξί-
σωσης τῆς φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως πέραν ὀρισμένου ὀρίου εἰσοδήμα-
τος, ἢ ὅποια κατὰ τὸ ἤδη ἐν ἰσχύϊ σύστημα δὲν ἦτο ὁμοίομορφος, ἀλλὰ
διέφευρεν ἀναλόγως τῆς πηγῆς προελεύσεως τῆς προσόδου, τοῦθ' ὄπερ
ἐδημιούργει ἀδικίας εἰς βάρος ἰδίως τῶν εἰσοδημάτων, ἅτινα ἐπλήσσοντο
βαρέως διὰ τοῦ ἀναλυτικοῦ φόρου. Οὕτω διαρρυθμιζόμενος ὁ συνθετικὸς
φόρος ἀποκτᾷ ὄλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσωπικοῦ ἐνιαίου φόρου, ὡς
οὗτος ἰσχύει ἀλλαχοῦ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν τῷ καθορισμῷ τῆς
φορολογικῆς ὑποχρεώσεως λαμβάνεται ἐπὶ πλέον ὑπ' ὄψιν ἡ προσωπικὴ
κατάστασις τοῦ ἀτόμου (οἰκογενειακὰ βάρη, τόκοι προσωπικῶν χρεῶν,
ζημία ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν κλπ.).

Κατὰ ταῦτα ὡς πρὸς τὰ μεσαῖα καὶ μεγάλα εἰσοδήματα δυνάμεθα νὰ
εἰπώμεν ὅτι τὸ νέον σύστημα ταυτίζεται ἐν τινι μέτρῳ πρὸς τὸν ἐνιαῖον
προσωπικὸν φόρον ὡς οὗτος ἰσχύει ἐν Ἀγγλίᾳ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αἱ ἐκ-
πτώσεις λόγῳ προσωπικῶν βαρῶν κλπ., παρέχονται εἰς τοὺς κτωμένους
ἐτήσιον εἰσοδήμα πλέον τῶν δραχ. 60 ἑκατ., ἐνῶ ἐν τῇ ρηθείσῃ χώρᾳ αἱ
ἐκπτώσεις αὗται ἐνεργοῦνται ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκ τοῦ ὀλικῆς εἰσοδή-
ματος ἀσχέτως ποσοῦ, δηλαδὴ μειοῦται ἡ βᾶσις αὐτοῦ, ἐπιτυγχανομένης
οὕτω ἐμμέσως προοδευτικότητος, ἣτις εὐνοεῖ τὰ μικρὰ εἰσοδήματα
(δρα § 10).

Ἡ ἐξίσωσις πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν σύστημα θὰ ἦτο σχεδὸν πλήρης ἐὰν
μὲ τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω σκέψεις διερρυθμιζόμενον τὴν φορολογίαν καὶ διὰ τὰ
μέχρι τῶν δραχ. 60 ἑκατομμυρίων εἰσοδήματα, ὑπάγοντες δηλαδὴ καὶ
ταῦτα εἰς προοδευτικὸν φόρον μὲ ἀνάλογον κλιμάκωσιν, ὁπότε κατ' ἀνάγκην
δὲν θὰ εἶχον λόγον ὑπάρξεως οἱ καθ' ἕκαστα ἀναλυτικοὶ φόροι, δεδο-
μένου ὅτι θὰ ἀνεπληροῦντο δι' ἑνὸς προσωπικοῦ φόρου.

Δυστυχῶς, δὲν δυνάμεθα πρὸς τὸ παρὸν νὰ προχωρήσωμεν μέχρις
αὐτοῦ τοῦ σημείου διὰ τοὺς ἑξῆς, ἐπαναλαμβάνομεν, λόγους: Πρῶτον,
διότι δὲν ἔχει ὀλοκληρωθῆ εἰσέτι ἡ ἀρξαμένη ἀναδιοργάνωσις τῶν φορο-
τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν ὥστε αὗται νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ παρκαλοῦθῃσιν
καὶ ἐξακριβώσουν τὰ πάσης φύσεως εἰσοδήματα ὡς καὶ τὰ προσωπικὰ
βάρη τῆς μεγάλης μάζης τῶν μικροεἰσοδηματιῶν καὶ δεύτερον διότι, μί-
α τοιαύτη διαρρύθμισις θὰ εἶχεν ὡς ἄμεσον συνέπειαν σημαντικὴν μείωσιν
τοῦ ἐσόδου, ἢ ὅποια δὲν θὰ ἦτο ἐπιτρεπτὴ ὑπὸ τὰς συνθήκας ὑφ' ἃς τελεῖ
ἡδη ἡ χώρα.

Ἀντὶ τούτου διὰ νὰ προσεγγίσωμεν κάπως εἰς τὸ ὀρθόδοξον σύστημα
φορολογίας, ὡς τοῦτο, ἐφαρμόζεται ἀλλαχοῦ, προέβημεν εἰς τὰς ἑξῆς
δύο διαρρυθμίσεις: Ἀφ' ἑνὸς μὲν καθιερώσαμεν ἀφορολόγητον ἐλάχιστον
συντηρήσεως δραχ. 500.000 μηνιαίως ἐν τῇ φορολογίᾳ ἐμπορικῶν καὶ βιο-
μηχανικῶν ἐπιχειρήσεων (μόνον διὰ τὰ φυσικὰ πρόσωπα), ἐν τῇ φορολο-
γίᾳ ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων καὶ ἐν τῇ φορολογίᾳ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν
καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰσηγάγομεν προοδευτικότητα μὲ ἡπιώτατα φορολογικὰ
ποσοστὰ καὶ μάλιστα μὲ μικρὸν βῆμα προόδου διὰ τὰ μέχρις 60 ἑκατ. ἐτή-
σια εἰσοδήματα εἰς τρόπον ὥστε ἡ πραγματικὴ φορολογικὴ ἐπιβάρυνσις
τῶν μὲν ἀσκούτων ἐμπορικῶν ἐπαγγέλματα νὰ κλιμακοῦται ἀπὸ 0,8% μέ-
χρι 12%, τῶν δὲ ἐλευθέρων ἐπαγγελματιῶν ἀπὸ 0,6% ἕως 10% περίπου. Διὰ
τοὺς μισθωτοὺς ἐν γένει ἡ φορολογικὴ ἐπιβάρυνσις εἶναι ἔτι μικρότερα
ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τῶν ἐπιτηδευματιῶν κατὰ τὴν καθιερωμένην ἀρχὴν

της ήπιωτέρας φορολογήσεως του έκ της εξηρημένης εργασίας εισοδήματος

Τά ως άνω έπιεική φορολογικά ποσοστά καθωρίσθησαν ληφθείσης υπ' όψιν έν τινι μέτρω και της κατά μέσον όρον έπιβαρύνσεως των φορολογουμένων διά προσωπικών υποχρεώσεων ούτως ώστε και ή επί μικρών εισοδημάτων έξ εργασίας και έκ της συμπράξεως εργασίας και κεφαλαίου φορολογία νά προσαρμοσθῆ κατά τό μέτρον του δυνατου εις τά άρχάς της προσωπικότητας και τύχη των έκ ταύτης πλεονεκτημάτων. Της τοιαύτης φορολογικής μεταχειρίσεως εξηρέσαμεν τά έκ κεφαλαίου εισοδήματα, ήτοι τά έξ οικοδομών, γαιών και κινητών αξιων διά ταμειακούς λόγους και διότι ή φύσις του εισοδήματος δικαιολογεί την βαρυτέραν των φορολογικήν έπιβαρύνειν.

6. Ός γνωστόν κατά τό παρελθόν ειχεν έπιβληθῆ έκτακτος πολεμική εισφορά επί των μεγάλων οικοδομών, και επί των έπιτηδευματιών και έπιχειρήσεων έν γενει. Έπιτακτικά δημοσιονομικά άνάγκαι καθιστούν έπιθεβλημένον όπως συνεχισθῆ ή εισπραξις της έκτάκτου ταύτης εισφοράς και κατά τό προσεχές οικονομικόν έτος. Πάντως, αύτη άποτελεί έν προσωρινόν μέτρον όπερ όμως δέν θά έχη λόγον έφαρμογής ως αί περιστάσεις έπιτρέψουν την κατάργησιν της. Έκρίθη όμως σκόπιμον και δικαιο όπως ή έν λόγω πολεμική εισφορά λάθῃ καθολικώτεραν μορφήν και τεθῆ επί δικαιοτέρας βάσεως, καταλλήλως διαρρυθμιζομένη, ως έκτίθεται κατωτέρω εις τό ειδικόν κεφάλαιον.

7. Τέλος, αναφέρομεν ότι λαμβάνεται πρόνοια διά την παροχήν φορολογικών τινων ευεργετημάτων υπέρ των έπαρχιακών βιομηχανιών διά των οποίων σκοπεύεται ή ένθάρρυνσις της ίδρύσεως νέων τοιούτων ως και ή άνάσχεσις της παρατηρουμένης τάσεως μεταφοράς των βιομηχανικών έγκαταστάσεων εις την περιοχήν Αθηνών — Πειραιώς, λόγω των δυσμενών συνθηκών ύφ' ός μεταπολεμικώς τελεί ή έπαρχία. Επίσης, διά του προτεινομένου μέτρου της αύξήσεως των συντελεστών άποσβέσεων επιδιώκεται γενικώς έν τῷ πλαισίω του γενικού προγράμματος άνασυγκροτήσεως, ή ένθάρρυνσις της ίδρύσεως νέων βιομηχανιών ως και των ύφισταμένων τοιούτων αίτινες προβαίνουν εις την άνανέωσιν, βελτίωσιν ή επέκτασιν του μηχανικού των όπλισμου και έν γενει των μέσωσιν παραγωγής.

§ 63. Φορολογία έμπορικων και βιομηχαν. έπιχειρήσεων.

8. Ός λεπτομερώς αναφέρεται και εις την κοινοποιουμένην εισηγητικήν έκθεσιν του νέου νόμου εις την φορολογίαν Δ' κατηγορίας των καθαρών προσόδων έπέρχεται ριζική διαρρυθμισις, διότι άφ' ενός μόν εις ταύτην θά υπάγονται από του οίκου. Έτους 1949/50 πάντες οί άσκοούντες έμπορικόν, βιομηχανικόν ή βιοποριστικόν έν γενει έπάγγελμα, καταργουμένου του φόρου έπιτηδεύματος και άφ' έτέρου διότι ό φορολογικός συντελεστής καθίσταται προοδευτικός, καθιερουμένου άμα άφορολογήτου ελαχίστου συντηρήσεως διά τούς πλείστους των υποχρέων.

Ό νόμος προβλέπει τούς έξής τρεις τρόπους καθορισμου της φορολογικής υποχρεώσεως.

α) Διά κατατάξεως εις μίαν των υπό του άρθρου 4 του νόμου προβλεπομένων 20 κλάσεων.

β) Βάσει φορολογικῆς δηλώσεως κατά τὴν συνήθη διαδικασίαν καὶ

γ) Κατ' ἰδικὸν τρόπον, διὰ περιορισμένον ἀριθμὸν ἐπαγγελματῶν.

Εἰς τὸν φόρον Δ' κατηγορίας διὰ κατατάξεως ὑπόκεινται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρ. 4 τοῦ ἄρθρου 4: Οἱ ἀσκούντες ἀτομικῶς ἐπιχείρησιν ἢ ἐπάγγελμα, τὰ ὁμόρρυθμα μέλη τῆς ὁμορρύθμου ἢ ἑτερορρύθμου ἐταιρείας διὰ τὸ ἀναλογεῖν ἐκάστω μερίδιον ἐπὶ τῶν ἐταιρικῶν κερδῶν καὶ τέλος τὸ νομικὸν πρόσωπον τῶν κατὰ τὸν νόμον 602 συνεταιρισμῶν.

Εἰς τὸν φόρον Δ' κατηγορίας βάσει δηλώσεως ὑπόκεινται αἱ Ἄνω-νυμοὶ Ἑταιρεῖαι (ἡμεδαπαὶ καὶ ἀλλοδαπαὶ) διὰ τὸ σύνολον τῶν μὴ διανεμομένων κερδῶν των, ὡς ἐπίσης ἕκαστον ἑτερορρυθμὸν μέλος τῆς ἑτερορρύθμου Ἑταιρείας διὰ τὸ ἐκ τῆς Ἑταιρείας ταύτης ἀποκομιζόμενον κέρδος.

Κατ' εἰδικὸν τρόπον φορολογοῦνται: Οἱ ἐργολάβοι ἐκτελέσεως πάσης φύσεως δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν τεχνικῶν ἔργων, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, ὧν ἀποκλειστικὸς σκοπὸς εἶναι ἢ ἐκτελέσεις ἐργολαβικῶς δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν ἔργων. Ἐπίσης οἱ ἐνοικιασταὶ δημοσίων, δημοτικῶν κλπ. προσόδων, οἱ ἀντιπρόσωποι κλπ. ἀλλοδαπῶν οἰκῶν οἱ μεσολαθοῦντες διὰ τὴν σύναψιν συμβάσεων προμηθείας πάσης φύσεως ὑλικῶν μεταξὺ ἀλλοδαπῶν οἰκῶν καὶ τοῦ Δημοσίου ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ τέλος αἱ ἀλλοδαπαὶ ἐπιχειρήσεις ἐξαγωγῆς καπνοῦ εἰς φύλλα.

Αἱ Ξενοδοχειακαὶ ἐπιχειρήσεις θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ φορολογῶνται βάσει τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων τοῦ Ν. Δ. 181/1946, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς εἰσπράξεων, εἰδικῶς τῶν Ξενοδοχείων πολυτελείας, θὰ ἐπιβάλληται πρόσθετον ποσοστὸν 1% διὰ πολεμικὴν εἰσφοράν. Ὡς Ξενοδοχεῖα πολυτελείας ἔχουσι χαρακτηρισθῆ, συμφώνως τῷ ὑπ' ἀριθ. 4095/1013 ἀπὸ 5-5-1949 ἐγγράφῳ τῆς Γενικῆς Γραμματείας Τουρισμοῦ, τὰ ἐν Ἀθήναις «Μ. Βρετανία», «Βασιλεὺς Γεώργιος» καὶ «Ἀκροπόλ Παλλάς», τὸ ἐν Κηφισσίᾳ «Πεντελικόν», τὸ ἐν Πάτραις «Νέον Σέσιλ» καὶ τὸ ἐν Καλάμαις Ξενοδοχεῖον «Ρέξ».

Δέον πρὸς τούτοις, νὰ ἔχητε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ Ξενοδοχεῖα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὸν εἰδικὸν τοῦτον φόρον δὲν θὰ ὑπόκεινται παραλλήλως καὶ εἰς τὸν φόρον Δ' κατηγορίας, τῆς διατάξεως τῆς προβλεπούσης τοῦτο (παρ. 1-3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ν. Δ. 631/1948) καταργηθείσης διὰ τοῦ κοινοποιοῦμένου νόμου ἀφ' ἧς ἴσχυεν.

9. Ὑποκείμενον τοῦ φόρου: Κατόπιν τῶν ἐπιφερομένων τροποποιήσεων εἰς τὰς ἐν ἰσχύει διατάξεις τοῦ Κώδικος Φ. Κ. Π. ὑποκείμενον τοῦ φόρου εἶναι:

α) Ἐπὶ ἀσκούτων ἀτομικῆν ἐπιχείρησιν τὸ φυσικὸν πρόσωπον διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν ἐξ ἀπασῶν τῶν ἐργασιῶν του. Ἐπομένως, ὁ διατηρῶν δύο καταστήματα ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἢ ἀλλαχοῦ θὰ φορολογηθῆ ἐνιαίως διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν του κατὰ τὰς οἰκείας διατάξεις.

β) Ἐπὶ ὁμορρύθμων ἢ ἑτερορρύθμων ἐταιρειῶν τὰ κατ' ἴδιαν αὐτῆς μέλη διὰ τὸ ἀναλογεῖν ἐκάστω κέρδος.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἐὰν πρόσωπόν τι ἀσκῆ ἀτομικῆν ἐπιχείρησιν καὶ παραλλήλως μετέχη ὁμορρύθμου ἢ ἑτερορρύθμου ἐταιρείας ὡς ὁμόρρυθμον μέλος ἢ εἶναι ὁμόρρυθμον μέλος δύο ἢ πλειόνων ἐται-

ρειών τῆς μορφῆς ταύτης, τὸ πρόσωπον τοῦτα θὰ φορολογηθῆ καὶ πάλιν ἐνιαίως διὰ τὸ σύνολον τῶν ἀποκομιζομένων κερδῶν ἕκ τε τῆς ἀτομικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἕκ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὰς ἑταιρείας ταύτας.

γ) Ἐπὶ τῶν ἀφανῶν ἑταιρειῶν ὁ ἔμφανῆς ἑταῖρος διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως.

δ) Ἐπὶ συνεταιρισμῶν τοῦ νόμου 602, τὸ νομικόν πρόσωπον τοῦ συνεταιρισμοῦ.

ε) Ἐπὶ ἀνων. ἑταιρειῶν, τὸ νομικόν πρόσωπον τῆς ἀνων. ἑταιρείας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ὁ φόρος Δ' κατηγορίας ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιβολῆς καθίσταται ἀπολύτως προσωπικός, τοῦθ' ὅπερ μέχρι τοῦδε δὲν συνέβαινε, δεδομένου ὅτι εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος ὑπῆγετο τὸ νομικόν πρόσωπον τῆς ὁμορρυθμοῦ ἢ ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρείας, εἰς δὲ τὸν φόρον Δ' κατηγορίας τὸ νομικόν πρόσωπον τῆς ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρείας.

Ἐπειδὴ κατόπιν τῆς καθιερώσεως προσδευτικοῦ φορολογικοῦ συντελεστοῦ καὶ ἀφορολογήτου ὄριου διὰ τὰ φυσικά πρόσωπα ἔχει σημασίαν ἀπὸ φορολογικῆς ἀπόψεως ἂν τὰ κέρδη μιᾶς ἐπιχειρήσεως θὰ φορολογηθοῦν ἐν τῷ προσώπῳ ἑνὸς ἢ πλείονων ἀτόμων, δέον ἢ ὑπαρξίς ἑταιρείας νὰ ἀποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ ἐπικαλουμένου τοιαύτην, ἄλλως ἢ ἐγγραφή εἰς φορολογικόν κατάλογον θὰ ἐνεργῆται ἐπ' ὄνόματι τοῦ ἐνεργῶς ἀναμνησμένου εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἐφιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν προϋποθέσεων αἰτινες, κατὰ τὸν νέον νόμον, πρέπει νὰ πληροῦνται διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ φόρου τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν φυσικὴν παραγωγὴν (γεωργοί, κτηνοτρόφοι κλπ.) ὡς καὶ τῶν διαφόρων συνεταιρισμῶν. Αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου εἶναι σαφεῖς καὶ δὲν χρήζουσιν ἰδιαιτέρας ἀναλύσεως. Ὡς πρὸς τὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ τοῦ φορολογητέου κέρδους, εἰς ἃς περιπτώσεις γίνεται βιομηχανικὴ ἐπεξεργασία τῶν γεωργικῶν προϊόντων, θὰ ὑπόκειται μόνον τὸ κέρδος τὸ προκύπτει ἐκ τοῦ βιομ. κλάδου τῶν ἰδίας παραγωγῆς γεωργικῶν προϊόντων θεωρουμένων ὡς ἀγοραζομένων ἐπὶ τῇ τρεχούσῃ τιμῇ χονδρικῆς πωλήσεως ἐν τῷ τόπῳ τῆς παραγωγῆς.

10. Ἀντικείμενον τοῦ φόρου καὶ χρονικὰ ὅρια παραγωγῆς κέρδους: Κατὰ τὰς ἰσχυρῶσας διατάξεις, ὡς αὗται συμπληροῦνται διὰ τοῦ κοινοποιουμένου νόμου, ἀντικείμενον τῆς φορολογίας Δ' κατηγορίας εἶναι τὸ καθαρὸν κέρδος τὸ προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ ὑποχρέου, κατὰ τὸ διαχειριστικὸν ἔτος ἢ λῆξις τοῦ ὁποίου ἐμπίπτει ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου οἴκον. ἔτους. Τοῦτο ἰσχύει προκειμένου περὶ ὑποχρέων τηρούντων τὰ κατὰ τὸν ἐμπορικὸν νόμον βιβλία ἢ τὰ ὑπὸ τοῦ Α. Ν. 578/1948 ὀριζόμενα βιβλία τῆς δευτέρας, τρίτης καὶ τετάρτης κατηγορίας, εἰς τὰ ὁποῖα περιλαμβάνεται καὶ βιβλίον ἀπογραφῆς, ὅπερ ἀποτελεῖ βασικὸν στοιχεῖον διὰ τὴν κατάστρωσιν ἰσολογισμοῦ καὶ λογαριασμοῦ ἀποτελεσμάτων. Διὰ τοὺς τηρούντας βιβλία τῆς πρώτης κατηγορίας (δηλαδὴ μόνον βιβλίον ταμείου) ἢ μὴ τηρούντας ποσῶς τοιαῦτα, κατὰ διαληφθεῖσαν ἐν ἄρθρῳ 3 παρ. 1 διάταξιν, ὡς βάσις διὰ τὸν ὑπολογισμόν τοῦ φόρου θὰ λαμβάνονται τὰ κέρδη τὰ προκύψαντα κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος ὅπερ ἔληξεν ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου τῆς φορολογίας οἴκον. ἔτους.

Σημειοῦμεν ἰδιαιτέρως τὴν ἐπελθοῦσαν ἐν προκειμένῳ μεταβολὴν ὡς

πρός τούς μή τηρουντας ἐμπορικά βιβλία, διότι κατά τὸ παρελθόν, ἐλλείπει θετικής ἐν τῷ νόμῳ διατάξεως, εἶχον ὑποστηριχθῆ δύο διάφοροι ἀπόψεις (κέρδη ἡμερολογιακοῦ ἔτους — κέρδη οἰκον. ἔτους) μὲ ἐπιχειρήματα ἐξ ἴσου ἰσχυρά καὶ εὐλογα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν.

12. Φορολογικὸς συντελεστής: Ὁ ἐν ἄρθρῳ 4 παρ. 3 ὀριζόμενος προσδευτικός συντελεστής θὰ ἰσχύσῃ ἀπὸ τοῦ οἰκον. ἔτους 1949/50, καθ' ὃ θὰ φορολογηθῶσι τὰ κέρδη τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους τοῦ λήξαντος ἐντὸς τοῦ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1948 μέχρι 30 Ἰουνίου 1949 χρονικοῦ διαστήματος ἢ τὰ κέρδη τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους 1948 (ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου — 31 Δεκεμβρίου) κατὰ περίπτωσιν.

Χάριν διευκολύνσεως τῶν σχετικῶν ὑπολογισμῶν παραθέτομεν κατωτέρω τούς νέους φορολογικοὺς συντελεστὰς ὑπὸ μορφήν πίνακος.

Κλίμακία προσόδου	Συντελεστής κλίμακίου	Φόρος κλίμακίου	Σύνολον κερδῶν	Σύνολον φόρου
60.000.000	12 %	7.200.000	60.000.000	7.200.000
60.000.000	16 %	9.600.000	120.000.000	16.800.000
60.000.000	20 %	12.000.000	180.000.000	28.800.000
60.000.000	25 %	15.000.000	240.000.000	43.800.000
Πλέον	30 %			

Παράδειγμα: Παρ' ἀνωνύμου ἐταιρείας ὑποβάλλονται αἱ κάτωθι τριμηνιαῖαι προσωριναὶ δηλώσεις τοῦ διαχειρ. ἔτους 1949 μὲ τὰ ἐξῆς ἀντιστοίχως ποσὰ κερδῶν:

1ον τρίμηνον κέρδη δρχ. 60 ἑκατομ. 2ον τρίμηνον ζημία 10 ἑκατομ. 3ον τρίμηνον κέρδη 80 ἑκατομ., ὀριστικὴ δήλωσις διὰ κέρδη ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους 1949 δρχ. 240 ἑκατομ. Ὁ φόρος ἐπὶ τῶν κερδῶν ἐκάστου τριμήνου θὰ ὑπολογισθῆ ὡς ἐξῆς:

Δήλωσις 1ου τριμήνου: Κέρδη δρχ. 60 ἑκατομ. πρὸς 12% φόρος δρχ. 7.200.000.

Δήλωσις 2ου τριμήνου: Ζημία δρχ. 10 ἑκατομ. Οὐδεμία ἐνέργεια θὰ γίνῃ πρὸς συμψηφισμὸν τῆς ζημίας ταύτης εἰς τὰ κέρδη τῶν τριμήνων, καθ' ὅσον εἶναι ἀγνωστον ἂν αὕτη θὰ εἶναι ὀριστικὴ πρὸ τῆς καταρτίσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ.

Δήλωσις 3ου τριμήνου:

Κέρδη	Δρχ.	80 ἑκατ.
Πλέον κέρδη πρώτου τριμήνου	»	60 »

Σύνολον..... Δρχ. 140 ἑκατ.

Ἀναλογῶν φόρος	Δρχ.	20.800.000
Μείον φόρος 1ου τριμήνου	»	7.200.000

Ὑπόλοιπον καταβλητέον Δρχ. 13.600.000

Ὀριστικὴ δήλωσις: Ὀλικὸν κέρδος χρήσεως 1949 δρχ. 240 ἑκατομμύρια.

Ἀναλογῶν φόρος	Δρχ.	43.800.000
Μείον φόρος 1ου καὶ 3ου τριμήνου	»	20.800.000

Καταβλητέον ὑπόλοιπον Δρχ. 23.000.000

12. Φορολογικαὶ κλάσεις: Ὁ καθορισμὸς τοῦ φόρου τῶν ὑποκειμένων εἰς κατάταξιν ἐπιτηδευματιῶν δὲν παρουσιάζει δυσχερείας ἀπὸ ἀπόψεως ὑπολογισμοῦ, διότι δὲν θὰ ἔχη τις παρά ν' ἀνατρέξει εἰς τὸν πίνακα τῶν κλάσεων (ἄρθρου 4 § 4) διὰ νὰ ἐξεύρη ποῖον ποσὸν φόρου ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ καθαρὸν μηνιαῖον κέρδος τοῦ ὑποχρέου.

Ἡ τελευταία στήλη τοῦ πίνακος τῶν κλάσεων ἐτέθη ἵνα ὑποβοηθήσῃ τοὺς ὑπολογισμοὺς χωρὶς νὰ παρίσταται ἐκάστοτε ἀνάγκη ἐκπτώσεως τοῦ ὀρισθέντος ἀφορολογήτου ὀρίου τῶν δραχμῶν 500.000 ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς καθαρᾶς προσόδου.

Προκειμένου περὶ φορολογουμένων δι' οὓς ἐξηκριβώθη ἐκ τοῦ ἐλέγχου ἢ ἄλλων στοιχείων ὅτι ἀπεκόμισαν κέρδη πλείονα τῶν 60 ἑκατομ. δραχμῶν δεόν νὰ συντάσσεται καὶ κοινοποιῆται ἐνιαῖον φύλλον ἐλέγχου Δ' Κατηγορίας διὰ τὸ σύνολον τοῦ κέρδους, τοῦ φόρου προσδιορισμένου ἐπὶ μὲν τοῦ ποσοῦ τῶν δραχ. 60 ἑκατομ. διὰ κατατάξεως τοῦ ὑποχρέου εἰς τὴν εἰκοστὴν κλάσιν, ἐπὶ δὲ τοῦ ὑπολοίπου ἐπὶ τῷ προσδευτικῷ συντελεστῇ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου. Οὕτω ἐπιτυγχάνεται ἐνότης ἐν τῇ περαιτέρω διαδικασίᾳ βεβαιώσεως τοῦ φόρου, ἥτις παρουσιάζει καὶ τὸ πλεονέκτημα ὅτι ὁ φορολογούμενος διὰ μιᾶς ἐνστάσεως θὰ δύναται νὰ προβάλλῃ τὰς ἀντιρρήσεις του κατὰ τῆς ἐν λόγῳ ἐγγραφῆς. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ τοιαύτη ἐγγραφή, καθ' ἃ μέρος ἀντιπροσωπεύει τὸν φόρον τῆς κατατάξεως, θὰ ἰσχύσῃ καὶ κατὰ ἐπόμενα ἔτη, ἐνεργουμένης συμπληρωματικῆς ἐγγραφῆς Δ' Κατηγορίας ἐφ' ὅσον διαπιστωθῇ ὕπαρξις κερδῶν πλεόν τῶν 60 ἑκατομ. κατὰ τὸ οἰκεῖον ἡμερολογιακὸν ἢ διαχειριστικὸν ἔτος.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

13. Χάριν πληρεστεράς κατανοήσεως τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τοῦ φόρου παραθέτομεν κατωτέρω τυπικὰ τινὰ παραδείγματα :

1. Ἡ ἀνώνυμος ἐταιρεία Α' ἐπραγματοποίησε κατὰ τὸ διαχειρ. ἔτος 1948 κέρδη δραχ. 50 ἑκατ. Ὁ φόρος θὰ εἶναι $50.000.000 \times 12\% = 6.000.000$.

2. Ἡ ἀνώνυμος ἐταιρεία Β' ἐπραγματοποίησε κέρδη δραχ. 220 ἑκατ. Ποιούμενοι χρῆσιν τοῦ πίνακος συντελεστῶν εὐρίσκομεν φόρον :

Ἐπὶ κερδῶν μέχρι Δραχ. 180 ἑκατ.		Δραχ. 28.800.000
Ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου * 40 * πρὸς 25 %		10.000.000

Σύνολον προσόδου Δραχ. 220 ἑκατ. Σύνολον φόρου Δραχ. 38.800.000

3. Ὁ Α' ἀσκεῖ ἀτομικὴν ἐπιχείρησιν, πραγματοποιήσας κατὰ τὸ διαχειρ. ἔτος 1948 καθαρὰ κέρδη δραχ. 46 ἑκατ. καὶ συγχρόνως μετέχει ὁμορῦθμου ἐταιρείας κατὰ 50 % ἀποκομίσας ἐκ ταύτης κέρδος κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος δραχ. 50 ἑκατ. Οὗτος θὰ φορολογηθῇ ἐνιαίως διὰ συνολικὰ καθαρὰ κέρδη δραχ. 96 ἑκατομμ. ὡς ἑξῆς :

Πρῶτον, διὰ τὰ μέχρι τῶν 60 ἑκατ. κέρδη θὰ ἐνεργηθῇ κατάταξις αὐτοῦ εἰς τὴν 20ὴν κλάσιν, εἰς τὴν ἀντιστοιχεῖ φόρος δραχμῶν 600.000 κατὰ μῆνα ἢ δραχ. 7.200.000 ἑτησίως.

Δεύτερον θὰ ὑπαχθῇ εἰς τὸν φόρον Δ' κατηγορίας βάσει δηλώσεως τοῦ φόρου ὑπολογιζομένου συμφώνως τῇ παρ. 5 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου ὡς ἑξῆς :

Φόρος επί όλικου κέρδους Δραχ. 12.960.000 (60×12% + 46×16%)
 Μείον φόρ. αντιστοιχῶν εἰς τὴν
 20ὴν κλάσιν > 7.200.000

Ἐπίλοιπον καταβλητέον Δραχ. 5.760.000

4. Ἐάν εἰς τὸ προηγούμενον παράδειγμα ὑποτεθῆ ὅτι ὁ Α' ἀντὶ νὰ ἀσκήσῃ ἀτομικὴν ἐπιχείρησιν μετεῖχεν ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρείας ὡς ὁμόρρυθμον μέλος, ἐξ ἧς ἔλαβεν ὡς μερίδιον κερδῶν δραχ. 46 ἑκατ. ὁ τρόπος φορολογίας του διὰ τὸ ὄλικόν κέρδος δραχ. 96 ἑκατ. κατ' οὐδὲν θὰ διαφέρει πρὸς τὸν ἐκτιθέμενον ἀνωτέρω.

5. Ὁ Α' κατετάγη εἰς τὴν 10ὴν κλάσιν βεβαιωθέντος διὰ τὸ οἶκον, ἔτος 1949-50 ἑτησίου φόρου δραχ. 1.560.000 (130.000×12). Ἐξ ἐλέγχου διαπιστοῦται ὅτι ἐπραγματοποίησεν οὗτος κατὰ τὸ διαχειρ. ἔτος 1948 (ἰσολογισμὸς 31-12-48) καθαρὰ κέρδη δραχ. 80 ἑκατ. Ὁ ὀφειλόμενος φόρος Δ' κατηγο. οἰκ. ἔτους 1949-50 θὰ ὑπολογισθῆ ὡς ἑξῆς :

Φόρος ἐπί όλικου κέρδους Δραχ. 10.400.000 (60×12% + 20×16%)
 Μείον φόρος κατατάξεως > 1.560.000

Βεβαιωτέα διαφορά Δραχ. 8.840.000

6. Ὁ Β' ἀποτελῶν τὸ μοναδικὸν ἑτερορρυθμον μέλος ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρείας ἐκτήσατο ἐκ ταύτης κατὰ τὸ διαχ. ἔτος 1948 (ἰσολογισμὸς 31-12-1948) κέρδη δραχ. 30 ἑκατ. Οὗτος θὰ πρέπει νὰ ὑποβάλῃ διὰ τὸ οἶκον, ἔτος 1949-50 δὴλῶσιν Δ' κατηγορίας διὰ τὸ σύνολον τοῦ κέρδους τούτου, καταβάλλον φόρον ἐκ δραχ. 3.600.000 (30 ἑκατ. × 12%).

Ὁ Προμηθευτικὸς Συνεταιρισμὸς Α' ἐπραγματοποίησε κατὰ τὸ διαχειρ. ἔτος 1948 κέρδη ἐκ δραχ. 48 ἑκατ. Οὗτος θὰ φορολογηθῆ διὰ κατατάξεως εἰς τὴν 16ὴν κλάσιν (μηνιαῖος φόρος δραχ. 360.000).

21. Τριμηνιαῖαι δηλώσεις φόρου Δ' Κατηγ. Διὰ διατάξεις τοῦ Α. Ν. 324/1945 αἱ καθιερούσαι τὴν ὑποχρέωσιν ὑποβολῆς τριμηνιαίων δηλώσεων οὐδόλως θίγονται ὑπὸ τοῦ νέου νόμου καὶ συνεπῶς αἱ ἐπιχειρήσεις θὰ ἐξακολουθήσουν ὑπέχουσαι τοιαύτην ὑποχρέωσιν καὶ ὑπὸ τὸν νέον φορολογικὸν καθεστῶς. Διὰ τῆς διατάξεως ὅμως τῆς § 6 τοῦ ἄρθρου 4 παρέχεται εἰς τὸν Οἶκον, Ἐφορον τὸ δικαίωμα νὰ ὀρίξῃ ὡς προκαταβολὴν ἀνάλογον ποσὸν φόρου Δ' Κατηγ. ἐπὶ τῶν κερδῶν τοῦ τριμήνου προσδιοριζομένην τεκμαρτῶς κατὰ τὴν διαδικασίαν ἣτις ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς εἰς κατάταξιν ὑποκειμένους ἐπιτηδευματίας. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἔχει λόγον ἐφαρμογῆς προκειμένου περὶ τῶν προσώπων ἅτινα ὑπέκινται εἰς κατάταξιν καὶ δὲν πιθανολογεῖται ἢ πραγματοποιήσεις κερδῶν πλέον τῶν δραχ. 60 ἑκατ.

Πάντως τῆς διατάξεως ταύτης δεόν νὰ γίνηται λελογισμένη χρῆσις, καταβαλλομένης προσπαθείας ὅπως τὸ προσδιοριζόμενον τεκμαρτῶς κέρδος εὐρίσκειται εἰς αὐστηρῶς λογικὰ ἐπίπεδα καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ἀπολύτως πιθανῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ φορολογουμένου. Δὲν παραγνωρίζομεν βεβαίως τὰς δυσχερείας τοῦ τοιούτου προσδιορισμοῦ, φρονούμεν ὅμως ὅτι προγενέστεραι ἐγγραφαὶ τοῦ φορολογουμένου διὰ φόρον Δ' Κατηγ. ἢ ἐλλείψει τοιούτων ἄλλα φορολογικὰ στοιχεῖα θὰ ὑποβοηθήσουν μεγάλως ὑμᾶς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς προκειμένης διατάξεως.

Δέον, πρὸς τούτους, νά σημειωθῇ ὅτι ἡ ἐν λόγω διάταξις θὰ ἐφαρ-
μοσθῇ ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1949-50 καὶ διὰ τὸ τρίμηνον Ἰουλίου-Αύ-
γούστου-Σεπτεμβρίου 1949 καὶ ἐπόμενα.

26. Κατὰ ρησεις τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοτελείας
τῶν χρήσεων: Μέχρι τοῦδε ἴσχυεν εἰς τὸ φορολογικὸν μας σύστημα
ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοτελείας τῶν χρήσεων. Συνεπῶς τὰ ἀποτελέσματα ἐκά-
στης διαχειριστικῆς περιόδου ἐκρίνοντο αὐτοτελῶς καὶ οὕτω ζημία ἐπελ-
θοῦσα κατὰ τι διαχειριστικὸν ἔτος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπεσθῇ ἐκ τῶν κερδῶν
τῶν ἐπομένων διαχειριστικῶν περιόδων. Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3
παράγρ. 2 τοῦ νέου νόμου ἡ ἀρχὴ αὕτη τῆς αὐτοτελείας τῶν χρήσεων
καταργεῖται, ὀριζομένου ὅτι αἱ κατὰ τι διαχειριστικὸν ἔτος ἐπελθοῦσαι
ζημίαι ἐκπίπτουνται ἐκ τῶν κερδῶν τῆς ἐπομένης, καὶ ἐν ἀνεπαρκείᾳ
καὶ τῆς μεθεπομένης διαχειριστικῆς περιόδου.

Συμφώνως πρὸς τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου αὕτη ἐφαρμόζεται
ἀπὸ τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους 1947 καὶ ἐφεξῆς καὶ μόνον ἐπὶ τῶν
ὕποχρέων, οἱ ὅποιοι τηροῦν εἰλικρινῆ βιβλία. Συνεπῶς δὲν θὰ ἐκπεσθοῦν
ζημίαι ἐπελθοῦσαι κατὰ τὰ προγενέστερα τοῦ διαχειριστικοῦ 1947 ἔτη,
οὐδὲ ζημίαι ἐπελθοῦσαι εἰς ἐπιχειρήσεις μὴ τηρούσας βιβλία εἰλι-
κρινῆ. Ὡς διαχειριστικὸν ἔτος 1947 θέλει θεωρηθῆ ἑκείνο τοῦ ὁποῦ
ἡ ἔναρξις συμπίπτει εἰς τὸ μετὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1947 χρονικὸν διάστημα.

Δέον ἐν προκειμένῳ νὰ τονισθῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ αἰτήματος τοῦ φορολο-
γουμένου πρὸς ἔκπτωσιν ζημίας προηγουμένου ἔτους δὲν θὰ ἐξετάζηται
μόνον ἂν ἡ ζημία εἶναι πραγματικὴ ἀποδεικνυομένη ἐκ τῶν βιβλίων του,
ἀλλὰ καὶ κατὰ πόσον αὕτη εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἀναγνωριστέα ἢ μὴ. Διότι
ἐάν διαπιστωθῇ π. χ. ὅτι εἰς τὰ βιβλία τῆς ἐπιχειρήσεως ἔχουσι καταχω-
ρηθῆ δαπάναι μὴ ἀναγνωριζόμεναι κατὰ τὸν φορολογικὸν νόμον ἢ ὅτι
ἐγένοντο ἀποσβέσεις μεγαλύτεραι τῶν νομίμων, τότε τὸ ποσὸν τῆς ζη-
μίας δέον νὰ μειωθῇ κατὰ τὰ μὴ ἀναγνωριζόμενα κονδύλια.

Ἐν ἄλλοις λόγοις καὶ ἐπὶ ἰσολογισμοῦ ἐμφανίζοντος ζημίας δέον
ἀπαραιτήτως νὰ γίνηται παρ' ὕμῶν ἀναμόρφωσις τοῦ λογαριασμοῦ ἀπο-
τελεσμάτων συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοντας φορολογικοὺς κανόνας ὡς
ἀκριβῶς γίνεται διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ φορολογητέου κέρδους προκει-
μένου περὶ ἰσολογισμοῦ ἐμφανίζοντος θετικὰ ἀποτελέσματα.

A. N. 942/49.— Ἄρθρον 4 § 1. Κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα, εἰς
τὴν Δ' Κατηγορίαν τῶν Φ. Κ. Π. ὑπῆγετο τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς ἑτε-
ρορρυθμοῦ ἑταιρείας διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν αὐτῆς. Κατόπιν τῶν
ἐπενεχθειῶν ἐν τῇ φορολογίᾳ ταύτῃ τροποποιήσεων, συνεπεῖα τῶν ὁποίων
προσδίδεται εἰς τὸν φόρον προσωπικὸς χαρακτήρ, ἐκρίθη ὀρθὸν καὶ δι-
καιον ὅπως καὶ τὰ ὁμόρρυθμα μέλη τῆς ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρείας φορολο-
γοῦνται καθ' ὃν τρόπον καὶ τὰ μέλη τῆς ὁμορρυθμοῦ ἑταιρείας. Ὅσον
ἀφορᾷ τοὺς ἑτερορρυθμοὺς ἑτέρους, ἕκαστος τούτων θὰ ὑπέχη ἀτομικὴν
φορολογικὴν ὑποχρέωσιν, ὡς καὶ οἱ ὁμόρρυθμοι, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν
ὅτι ὁ φόρος δὲν θὰ καθορίζηται διὰ κατατάξεως εἰς τινα τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου
προβλεπομένων κλάσεων, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας βάσει τῶν ἐκ τῆς ἑταιρείας
ἀποκομιζομένων κερδῶν, δι' ἃ θὰ ὑποβάλληται κανονικῶς ἡ σχετικὴ φο-
ρολογικὴ δήλωσις.

Τοῦ ζητήματος τούτου σκοπεῖται ἡ ρύθμισις διὰ τῆς προκειμένης δια-

τάξεως, αντικαθιστωμένων προς τούτο τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων.

§ 2. Κατόπιν τῆς, κατὰ τὰ προλεχθέντα, επιφερομένης μεταβολῆς εἰς τὸ φορολογικὸν καθεστῶς τῶν ἑτερορρυθμῶν ἑταιρειῶν, καθίσταται ἀναγκαῖον ὅπως θεσπισθῆ ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐπίδοσιν δηλώσεως φόρου Δ' Κατηγο. παρ' ἐκάστου τῶν μελῶν τῆς ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρείας διὰ τὸ ἀναλογοῦν ἐκάστῳ μερίδιον κερδῶν, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν τῷ νόμῳ ὀριζόμενα. Περὶ τούτου προβλέπει ἡ διάταξις τῆς παρούσης παραγράφου.

§ 3. Ὡς ἐξετέθη ἀνωτέρω εἰς τὸ γενικὸν μέρος τῆς παρούσης εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ κέρδους εἰσάγεται ἡ ἀρχὴ τῆς προοδευτικότητος. Περὶ τούτου προβλέπουν αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 3, διαβαθμιζομένου τοῦ φόρου ἀπὸ 12% μέχρι 30% ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῶν κερδῶν τοῦ φορολογουμένου. Οἱ νέοι συντελεσταὶ ἰσχύουν ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949-50 καθ' ὃ θὰ φορολογηθοῦν τὰ κέρδη τὰ πραγματοποιηθέντα κατὰ τὸ προηγούμενον διαχειριστικὸν ἢ ἡμερολογιακὸν ἔτος κατὰ τὰς διακρίσεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ σχεδίου νόμου.

§ 4. Κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα, παραλλήλως πρὸς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας, ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὰ πραγματικὰ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐπιβάλλεται καὶ ὁ φόρος ἐπιτηδεύματος, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ Ν. Δ. 53/1946 ἔλαβε καθολικὴν μορφήν ἐφαρμοζόμενος τὸσον ἐπὶ τῶν φυσικῶν ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν νομικῶν προσώπων, περιλαμβανομένων εἰς ταῦτα καὶ τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, σκοπῶν νὰ φορολογηθῆ μέχρις ὀρισμένου ὀρίου τὰ κέρδη αὐτῶν.

Τὸ δυαδικὸν τοῦτο σύστημα φορολογίας καταργεῖται, ἐφεξῆς δὲ πάντες οἱ ἀσκοῦντες ἐμπόριον, βιομηχανίαν ἢ ἄλλο κερδοσκοπικὸν ἢ βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα θὰ ὑπάγωνται εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας.

Τὸ νομοσχέδιον προβλέπει δύο τρόπους καθορισμοῦ τοῦ φόρου: Πρῶτον, βάσει τῶν πραγματικῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐφαρμόζωνται οἱ συντελεσταὶ τῆς παραγράφου 3 τοῦ παρόντος καὶ δεύτερον διὰ κατατάξεως εἰς μίαν τῶν ἐν παραγράφῳ 4 ἀναφερομένων κλάσεων, βάσει τῶν τεκμαρτῶν κερδῶν τοῦ ἐπιτηδεύματι.

Ὁ πρῶτος τρόπος προσδιορισμοῦ τοῦ φόρου ἰσχύει διὰ τὰς ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ἀσχέτως ποσοῦ κερδῶν ὡς καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς φορολογουμένους ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὃ ποσὸν τὰ κέρδη τῶν ὑπερβαίνουσι κατὰ τι ἔτος τὰ 60 ἑκατ. δραχμῶν.

Ὁ δεύτερος τρόπος, δηλ. ἡ φορολογία βάσει κατατάξεως, ἰσχύει διὰ τὰ φυσικὰ πρόσωπα, τοὺς ἑταίρους ὁμορρυθμοῦ ἑταιρείας, τὰ ὁμόρρυθμα μέλη τῆς ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρείας καὶ τὸ νομικὸν πρόσωπον τοῦ συνεταιρισμοῦ τοῦ Νόμου 602. Ὁ διὰ κατατάξεως φόρος διαβαθμίζεται ἀπὸ δραχ. 5.000 μέχρι δραχ. 600.000 μηνιαίως ἀναλόγως τοῦ κέρδους τοῦ ἐπιχειρηματιοῦ, τῆς φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως αὐξανομένης προοδευτικῶς. Οὕτως ἡ φορολογικὴ ἐπιβαρύνσις ἐκφραζομένη εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ κέρδους, ἄρχεται ἀπὸ 0,8% καὶ φθάνει τὸ 12%.

§ 5. Διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου ταύτης καθορίζεται ὁ τρόπος ὑπολογισμοῦ τοῦ φόρου ὅταν τὰ κέρδη τοῦ ὑποχρέου διὰ τι ἔτος ὑπερβαίνωσι τὰ 60 ἑκατ. δραχμῶν.

§ 6. Διά τῆς διατάξεως ταύτης σκοπεῖται ἡ συμπλήρωσις ἰσχυουσῶν ἤδη διατάξεων τοῦ Α. Ν. 324/1945, δυνάμει τῶν ὁποίων θεσπίζεται ἡ ὑποχρέωσις τῶν ἐπιχειρήσεων πρὸς προκαταβολὴν τοῦ φόρου Δ' Κατηγορίας κατὰ τρίμηνον. Εἰδικώτερον καθορίζεται ἡ διαδικασία προσδιορισμοῦ τοῦ προκαταβλητέου φόρου, ὥστε νὰ καταστῇ εὐχερεστέρα ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχικῶν διατάξεων.

Α. Ν. 942/49.— Ἄρθρον 6. Διὰ τοῦ ἀρθροῦ τούτου καθορίζεται ὁ τρόπος καὶ τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν κατάταξιν τῶν ὑποχρέων εἰς τὴν οἰκείαν κλάσιν τῆς φορολογικῆς κλίμακος τῆς παρ. 4 τοῦ ἀρθροῦ 4. Ὡς κύριον καὶ βασικὸν στοιχεῖον ὀρίζονται τὰ βιβλία τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι ταῦτα ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἐφ' ὅσον δὲν τηροῦνται βιβλία ἢ τὰ τηρούμενα τοιαῦτα κρίνονται ἀνεπικριτῆ ἢ ἀνακριθῆ ὁ προσδιορισμὸς τοῦ κέρδους θὰ γίνεταί τεκμαρτῶς λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ ἀναφερομένων στοιχείων κλπ. Σημειοῦται ὅτι τὸ ἔργον τῆς κατατάξεως τῶν φορολογουμένων ἀνατίθεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον, μὴ κριθέντος σκοπίμου ὅπως τὸ ἔργον τοῦτο ἀνατεθῆ εἰς συλλογικὸν ὄργανον, ὡς ἦδη ἰσχύει διὰ τὴν κατάταξιν εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος. Τοῦτο δὲ διότι, ὡς ἐκ τῆς πράξεως κατεδείχθη, ἡ χρησιμοποιοῦσις ἐπιτροπῶν κατατάξεως, φύσει βραδυσκινήτων, ἐνῶ μεγάλως δυσχεραίνει καὶ καθυστερεῖ τὴν ὄλην διαδικασίαν βεβαιώσεως τοῦ φόρου, οὐδόλως ἐξασφαλίζει ἀποτελέσματα ἱκανοποιούντα τὸ τε Δημόσιον καὶ τοὺς φορολογουμένους. Ἐκρίθη προτιμώτερον ὅπως διὰ τοὺς εἰς κατάταξιν ὑποκειμένους καθιερωθῆ καὶ δεύτερον ἔνδικον μέσον (αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως) μὴ προβλεπόμενον ἐν τῇ διαδικασίᾳ βεβαιώσεως τοῦ ἦδη ἐν ἰσχύϊ φόρου ἐπιτηδεύματος.

Α. Ν. 942/49.— Ἄρθρον 7. § 1. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν εἶναι πρακτικῶς ἐφικτὴ ἡ καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπανάληψις τῆς κατατάξεως τῶν ἐπιτηδευματιῶν, λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ αὐτῶν (περὶ τοὺς 250.000), καθορίζεται ὅτι αἱ κατατάξεις τοῦ πρώτου ἔτους τῆς φορολογίας θὰ ἰσχύσῃσι καὶ διὰ τὰ ἐπόμενα οἰκονομικὰ ἔτη, μέχρις οὗ ἡ Κυβέρνησις ἀποφασίσῃ νέαν γενικὴν κατάταξιν.

§ 2—3. Ἡ κατὰ τ' ἀνωτέρω καθιερουμένη πολυετὴς ἰσχύς τῶν φορολογικῶν καταλόγων καθιστᾷ ἀναγκαῖον ὅπως παρασχεθῆ ἡ εὐχέρεια τροποποιήσεως τῆς φορολογικῆς ἐγγραφῆς εἴτε λόγῳ αὐξήσεως ἢ λόγῳ μειώσεως τῶν κερδῶν τοῦ ἐπιχειρηματίου. Τῶν περιπτώσεων τούτων διώκεται ἡ ρύθμισις διὰ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 2 καὶ 3.

§ 4—5. Διὰ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων τούτων καθορίζεται ὁ τρόπος καὶ ἐν γένει ἡ διαδικασία κατατάξεως τῶν νέων ἐπιτηδευματιῶν ὡς ἐπίσης ἡ ἀκολουθητέα διαδικασία διαγραφῆς τοῦ φορολογουμένου ἐκ τοῦ οἰκείου καταλόγου, λόγῳ παύσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του.

§ 6. Κατὰ τὸ προπολεμικῶς ἰσχύον φορολογικὸν καθεστῶς ὡς βάσις διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου ἐλαμβάνοντο τὰ κέρδη τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους τοῦ λήξαντος ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου τῆς φορολογίας οἰκονομικοῦ ἔτους. Τῆς ἀρχῆς ταύτης παρεξέκλιναν ὄλαι αἱ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐπιβληθεῖσαι τακτικαὶ φορολογίαι, ἀποβλέψασαι χάριν ταμειυτικῶν σκοπῶν εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἔτους τῆς φορολογίας ἢ εἰς ἄλλα κριτήρια.

Ἡ διὰ τοῦ παρόντος νομοσχεδίου (ἄρθρ. 3 § 1) προτεινομένη ἐπιναφορὰ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὀρθῆς ἀρχῆς τῆς φορολογίας τῶν κερδῶν τοῦ προηγούμενου ἔτους ἐπιβάλλει ὅπως ἐκ παραλλήλου ληφθῆ πρόνοια περὶ τῆς τύχης τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος τοῦ οικονομικοῦ ἔτους 1948-49, δεδομένου ὅτι ἡ φορολογία βαρύνει τὰ ἀποτελέσματα ὅπερ κατὰ τὸ πλεῖστον θὰ ἀποτελέσουν τὴν βάσιν διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ νέου φόρου κατὰ τὸ οικονομικὸν ἔτος 1949-50. Εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος τούτου ἀφορῶσιν αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 5 προβλεπομένου τοῦ συμφη-φισμοῦ τοῦ ἐν λόγῳ φόρου πρὸς τὸν νέον τοιοῦτον κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν αὐτῇ ὀριζόμενα.

§ 64. Πάγιον τέλος.

Τὸ πάγιον τέλος περὶ οὗ προβλέπει τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἓνα δικαίωμα τοῦ Δημοσίου εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ὁποίου ὑποχρεοῦται πᾶς ὁ ἀσκῶν ἐπιχείρησιν ἢ βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα. Ἐχει καθολικὴν ἐφαρμογὴν διότι εἰσπράττεται καὶ παρ' ἐκείνων οἵτινες δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν φόρον Δ' ἢ Ζ' Κατηγ. λόγῳ ποσοῦ κερδῶν (κάτω τῶν δραχ. 500.000 μηνιαίως). Ἐχει καὶ τοῦτο προσωπικὸν χαρακτήρα δεδομένου ὅτι ἀποβλέπει εἰς τὸ φυσικὸν πρόσωπον. Δηλαδή ἐπὶ ὁμορρυθμῶν ἢ ἑτερορρυθμῶν ἐταιρειῶν εἰς τὸ τέλος θὰ ὑπαχθοῦν τὰ κατ' ἴδιαν μέλη ἀναλόγως τῆς κλάσεως εἰς ἣν ἔχουσι καταταγῆ καὶ οὐχὶ τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς ἐταιρείας.

Τὸ πάγιον τέλος ἐπιβάλλεται ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς, διὰ τοὺς ἀρχομένους δὲ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν.

Εἰδικωτέρας ὁδηγίας ἐπιφυλασσόμεθα νὰ παράσχωμεν ὑμῖν προσεχῶς ὅποτε θὰ κοινοποιηθῆ ἢ ὑπὸ τῆς παραγρ. 10 τοῦ ἄρθρου 10 προβλεπομένη ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν προσωρινὴν βεβαίωσιν τοῦ παγίου τέλους παρέμπεμπομεν ὑμᾶς εἰς τὴν παράγρ. 20 τῆς παρούσης.

Ἄριθ. Πρωτ. Π. 8086.

Ἄριθ. Ἐγκ. 95.

Αὐξων ἀριθ. ἐγκυκλ. πρὸς { Οἰκον. Ἐφόρους 23
Ταμίας 9

Περίληψις

Περὶ κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. Π. 8086/1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν «περὶ τοῦ τρόπου καὶ χρόνου ἐγχειρίσεως δηλώσεων παγίου τέλους, ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος, ἐκδόσεως ἀδειῶν κλπ.».

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 77/1949 ἐγκυκλίου ἡμῶν, κοινοποιοῦμεν κατωτέρω ὁμοιάρθμον τῆς παρούσης ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐκδοθεῖσαν κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς παρ. 10 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Α. Ν. 942/1949, καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 87/1949 (τεῦχος Β) τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Δυναμίει τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως καθορίζεται ὁ τρόπος καὶ χρόνος ὑποβολῆς ὑπὸ τῶν ὑποχρέων τῶν δηλώσεων παγίου τέλους ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος, τὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν σχετικῶν ἀδειῶν κλπ.

Αί επί τοῦ θέματος τούτου ἡμέτεραι ὁδηγίαι συνοψίζονται ὡς ἀκολούθως :

1. Ὑποκείμενον τοῦ παγίου τέλους. Εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ παγίου τέλους ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος ὑποχρεοῦνται κατ' ἀρχὴν τὰ φυσικά ἢ νομικά πρόσωπα τὰ ὑποκείμενα εἰς τὸν φόρον Δ' ἢ Ζ' Κατηγογ. διὰ κατατάξεως ἢ βάσει δηλώσεως κατὰ τὴν συνήθη διαδικασίαν.

Ἡ τυχὸν ὁμῶς μὴ ὑπαγωγή τοῦ ἐπιτηδεύματιος εἰς τὸν φόρον Δ' ἢ Ζ' Κατηγογ. ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἀποκομίζει ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του κέρδη πλείονα τῶν 500.000 δραχμῶν μηνιαίως, οὐδ' ὁλῶς αἶρει, κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου τὴν ὑποχρέωσιν περὶ καταβολῆς τοῦ παγίου τέλους.

Τὰ ἑτερορρυθμα μέλη τῶν ἑτερορρυθμῶν ἑταιρειῶν, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθρου 10 τοῦ ρηθέντος νόμου, δὲν ὑπόκεινται εἰς πάγιον τέλος.

Εἰς τὸ πάγιον τέλος τῆς κλίμακος (παρ. 1 ἀρθρ. 10) δὲν ὑπόκεινται τὰ ἐξῆς ἐπαγγέλματα δι' ἃ ἰσχύει εἰδικὸς τρόπος φορολογίας κατὰ τὴν Δ' ἢ Ζ' Κατηγορίαν.

α) Οἱ ἐργολάβοι ἐκτελέσεως δημοσίων κλπ. ἔργων.

β) Οἱ ἐνοικιασταὶ δημοσίων προσόδων.

γ) Οἱ ἀντιπρόσωποι πράκτορες κλπ. ἀλλοδαπῶν οἰκῶν, ἐφ' ὅσον ἡ δραστηριότης των περιορίζεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν μεσολάβησιν διὰ τὴν σύναψιν συμβάσεων προμηθείας ὑλικοῦ πρὸς τὸ Δημόσιον καὶ τὰ νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου.

δ) Αἱ ξενοδοχειακαὶ ἐπιχειρήσεις αἱ ὑποκείμεναι εἰς τὸν εἰδικὸν φόρον τοῦ Ν. Δ. 181/1946.

ε) Οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ μηχανικοί.

Τὸ πάγιον τέλος ἔχει προσωπικὸν χαρακτήρα, ἐπιβαλλόμενον πάντοτε εἰς τὸ φυσικὸν πρόσωπον. Συνεπῶς ἐπὶ τῶν ὁμορρυθμῶν ἢ ἑτερορρυθμῶν ἑταιρειῶν εἰς τὸ τέλος θὰ ὑπαχθῶν τὰ κατ' ἴδιαν ὁμορρυθμα σῦτῶν μέλη καὶ οὐχὶ τὸ νομικὸν προσωπικὸν τῆς ἑταιρείας. Ἐν προκειμένῳ δηλαδὴ ἐφαρμόζεται ὅ,τι ἰσχύει καὶ ἐν τῇ φορολογίᾳ Δ. Κατηγορίας.

2. Ἐναρξίς καὶ παύσις ὑποχρέωσης. Ἡ ὑποχρέωσις πρὸς καταβολὴν τοῦ παγίου τέλους ἀρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ φορολογούμενος ποιεῖται ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν του. Τοῦτο ἰσχύει τόσοσν διὰ τὰ φυσικά πρόσωπα ὅσον καὶ τὰς ἀωνύμους ἑταιρείας.

Δεδομένον ὅτι τὸ πάγιον τέλος ὀρίζεται μηνιαῖον, τυγχάνει δὲ κατὰ νόμον ἀδιαίρετον, ἔπεται ὅτι τοῦτο θὰ καταβάλληται εἰς ὀλόκληρον ἀσχέτως τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς ὁ ἐπιτηδεύματιος πράγματι εἰργάσθη κατὰ τὸν μῆνα ἐναρξέως τῶν ἐργασιῶν του.

Ἡ ὑποχρέωσις καταβολῆς τοῦ παγίου τέλους παύει ἀπὸ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου μηνὸς καθ' ὃν ὁ φορολογούμενος διακόπτει τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἐπιτηδεύματος αὐτοῦ. Καὶ ἐν προκειμένῳ θὰ ἰσχύσῃ ἢ κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀρχὴ τοῦ ἀδιαίρετου τοῦ τέλους.

Ἡ διαγραφή θὰ ἐνεργῆται ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἢ καὶ οἰκοθεν ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου συντασσομένης πρὸς τοῦτο σχετικῆς πράξεως.

§ 65. Ὑπολογισμὸς τοῦ τέλους.

Διὰ τοὺς ἐπιτηδευματίας - φυσικά πρόσωπα καὶ τοὺς συνεταιρισμοὺς τοῦ Νόμου 602 τὸ πάγιον τέλος ὀρίζεται ἀναλόγως τῆς κλάσεως κατατάξεως τῶν εἰς τὸν φόρον Δ' ἢ Ζ' κατηγορ. βάσει τῆς ἐν ἄρθρῳ 10 τοῦ Α. Ν. 942/1949 κλίμακος.

Διὰ τὰς ἀνωνόμους ἡμεδαπὰς ἐταιρείας τὸ τέλος συνίσταται εἰς ποσοστὸν 0,25⁰/₁₀₀ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνὸς καταβεβλημένου κεφαλαίου τῶν, δὲν δύναται ὅμως τοῦτο νὰ εἶναι κατώτερον τῶν δραχ. 100.000 οὐδὲ ἀνώτερον τῶν δραχ. 500.000. Σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὴν οὐσιώδη διαφορὰν μεταξὺ «ἐγκεκριμένου» κεφαλαίου καὶ «καταβεβλημένου» τοιούτου. Ὡς γνωστὸν εἶναι δυνατόν εἰς τὸν ἰσολογισμόν ν' ἀναγράφηται ὁλόκληρον τὸ ὀνομαστικὸν κεφάλαιον τῆς ἐταιρείας χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι τοῦτο καὶ ἐξ ὁλοκλήρου καταβεβλημένον.

Ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐταιρειῶν, αἵτινες ὑπῆχθησαν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἰσολογισμῶν, ὡς βάσις διὰ τὸν ὑπολογισμόν τοῦ παγίου τέλους θὰ λαμβάνηται κατὰ τὸν νόμον τὸ ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς προκύψαν κεφάλαιον. Ἐννοεῖται ὅτι ἀν ἐν τῷ μεταξὺ ἐγένετο καταβολὴ νέου κεφαλαίου τὸ τέλος θὰ ὑπολογισθῇ ἐπὶ τοῦ ἀθροίσματος παλαιοῦ καὶ νέου κεφαλαίου.

Ἡ τυχὸν αὐξήσις τοῦ κεφαλαίου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε ὅτι πραγματοποιεῖται καὶ ἡ καταβολὴ του ὑπὸ τῶν μετόχων, συνεπάγεται τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς καταβολὴν τέλους ἐπὶ τοῦ οὕτω ἠύξημένου μετοχικοῦ κεφαλαίου ἀπὸ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου μηνὸς καθ' ὃν ἔλαθε χώραν αὕτη. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας καθίσταται ὑποχρεωτικὴ, συμφώνως πρὸς τὴν κοινοποιουμένην ἀπόφασιν, ἡ ὑποβολὴ ὑπὸ τῆς ἐταιρείας συμπληρωματικῆς δηλώσεως.

Τὸ πάγιον τέλος τῶν ἀλλοδαπῶν ἐταιρειῶν ὀρίζεται εἰς δραχ. 500.000 κατὰ μῆνα, διὰ τὰς ἀλλοδαπὰς ὅμως ἀσφαλιστικὰς ἐταιρείας τοῦτο περιορίζεται εἰς δραχ. 250.000 διὰ τὸν πρῶτον κλάδον καὶ εἰς δραχ. 50.000 δι' ἕκαστον τῶν λοιπῶν κλάδων ἀσφαλίσεως.

Παραδείγματα ὑπολογισμοῦ: 1) Τὸ προσηρμοσμένον μετοχικὸν κεφάλαιον ἀνωνόμου ἐταιρείας εἶναι δραχ. 200 ἑκατ. Ἐπ' αὐτοῦ θὰ καταβληθῇ πάγιον τέλος δραχ. 100.000, διότι τὸ προκύπτον τοιοῦτον ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ 200 ἑκατ. ἐπὶ 0,25⁰/₁₀₀ εἶναι 50.000 ἤτοι κατώτερον τοῦ ὀριζομένου ἐλαχίστου ἐκ δραχ. 100.000 τέλους.

Ἡ Ἄνων. Ἐταιρεία Χ κατέβαλε διὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον 1949 πάγιον τέλος δραχ. 150.000 βάσει τοῦ ἐκ δραχ. 600 ἑκατ. καταβεβλημένου κεφαλαίου τῆς (600 ἑκατ. & 0,25⁰/₁₀₀). Κατὰ τὴν 25 Σ/βρίου τοῦ ἰδίου ἔτους λαμβάνει χώραν ἡ καταβολὴ νέου κεφαλαίου ἐκ δραχ. 300 ἑκατ. Ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1949 ἡ ἐταιρεία αὕτη ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ὡς πάγιον τέλος δραχ. 225.000 (900 ἑκατ. & 0,25⁰/₁₀₀).

§ 66. Δηλώσεις καὶ ἄδεια ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος.

Αἱ σχετικαὶ περὶ τούτων διατάξεις τῆς κοινοποιουμένης ἀποφάσεως σαφεῖς οὖσαι δὲν χρῆζουσιν ἰδιαίτερας ἀναπτύξεως.

Ἐφιστῶμεν μόνον τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῆς διατάξεως τῆς παρ. 6 καθ' ἣν διὰ τὸ προσεχές οἶκον. ἔτος δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ὑπο-

βολήν δηλώσεως οί επιτηδευματίαι επί όνόματι τών όποιών έγένητο βεβαίωσις του παγίου τέλους όμου μετά του φόρου επιτηδεύματος και πολεμικής εισφοράς (όρα παρ. 20 ύπ' άριθ. 77/1949 έγκυκλίου).

Δεδομένου όμως ότι κατά τον νόμον και τά ένταλθέντα ύμίν δέν έγένητο τοιαύτη βεβαίωσις επί όνόματι α) τών κριθέντων ως μικροεπιτηδευματιών, β) τών έκμεταλλευτών αυτοκινήτων ταξι, γ) τών μέχρι τουδε ύπαγομένων εις τον ειδικόν φόρον επιτηδεύματος του Ν.Δ. 53/1946, ήτοι τών προμηθευτών, έξαγωγέων σταφίδας, σύκων και έλαιών ως και τών καπνεμπόρων διά τάς πωλήσεις καπνου εις φύλλα, έπεται ότι πάντες οί άσκούντες τοιαύτα επαγγέλματα δέον να επιδώσωσι δήλωσιν παγίου τέλους.

Επίσης δέον να επιδοθη δήλωσις παρ' όλων εκείνων οί όποιοι δι' οίονδήποτε λόγον δέν ύπήχθησαν εις τον φόρον επιτηδεύματος του Ν.Δ. 53/1946 και έξακολουθούν άσκούντες μετά την 1ην Ιουλίου 1949 επάγγελμα δι' ό ύπάγονται κατ' άρχήν εις τον φόρον Δ' ή Ζ' Κατηγορ. βάσει τών καθαρών κερδών αυτών.

Πάντες οί άνωτέρω δέον να έφοδιασθώσι με άδειαν άσκήσεως επιτηδεύματος κατά τά έν τή κοινοποιουμένη άποφάσει ειδικώτερον δριζόμενα.

Σημειούμεν ότι και οί επιτηδευματίαι οί μή ύποχρεούμενοι εις έπίδοσιν δηλώσεως παγίου τέλους επί τώ λόγω ότι ήδη έβεβαίωθη τουτο προσωρινώς (όρα άνωτέρω) δύνανται να ζητήσωσιν όπως τοις χορηγηθί τοιαύτη άδεια, όποτε άντί της βεβαίωσεως του Ταμίου ότι κατεβλήθη τό τέλος θά σημειούται ύφ' ύμών επί της άδειας ότι έβεβαίωθη προσωρινώς τό πάγιον τέλος μνημονευόμενου άμα και του άριθμου και χρονολογίας του οικείου χρηματικού καταλόγου.

Ειδικώτερον έχουσι συμφέρον όπως έφοδιασθούν με άδειαν άσκήσεως επιτηδεύματος όσοι δέν χρησιμοποιούσι μόνιμον επαγγελματικήν στέγην (ύπαιθριοι πωληταί, πλανόδιοι έμποροι κλπ.), ως επίσης οί έκμεταλλευταί αυτοκινήτων παντός τύπου και λέμβων πλοιαρίων κλπ. Ινα καθίσταται εύχερης ό άμεσος έλεγχος αυτών έκ μέρους τών άστυνομικών ή άλλων Αρχών, αιτινες έφεξής ύποχρεούνται κατά ρητήν διάταξιν του Α.Ν. 924/1949 (παρ. 8 άρθρου 10) να άρνούνται την χορήγησιν άδειάς κυκλοφορίας ή επαγγελματικής έγκαταστάσεως εις τούς πάσης φύσεως επαγγελματίας έφ' όσον δέν έξεπλήρωσαν την έκ του παγίου τέλους ύποχρέωσίν των. Εις τούς ως ειρηται επιτηδευματίας θά χορηγηται ίδιος τύπος άδειας έκ χονδρου χάρτου (όρα κατωτέρω παρ. 6) διαλαμβανούσης 12 στήλας εις άς θά σημειούται ύπό του οικείου Ταμίου ή καταβολή έκάστης τών μηνιαίων δόσεων του παγίου τέλους.

Βεβαίωσις του παγίου τέλους. Τουτό θά βεβαιούται και θά είσπράττεται μετά του φόρου Δ' ή Ζ' Κατηγ., έφ' όσον ό ύπόχρεως ύπόκειται εις τινα τών έν λόγω φόρων. Δηλαδή, ό καθορισμός του καταβλητέου παγίου τέλους θά γίνεται διά του κοινοποιουμένου εις τον φορολογούμενον άποσπάσματος φύλλου έλέγχου Δ' ή Ζ' Κατηγ. ούχι δέ δι' ιδιαίτερου έγγράφου. Έν περιπτώσει άσκήσεως ένδίκων μέσων ή άμφισβήτησις θά άφορᾷ και τό πάγιον τέλος, δεδομένου ότι τουτο είναι παρακολούθημα του φόρου. Συνεπώς ή Έκδικαστική Έπιτροπή θά άποφαίνεται και έν προκειμένω διά της αυτης άποφάσεως. Η βεβαίωσις του

τέλους θὰ γίνηται διὰ τοῦ ἰδίου χρηματικοῦ καταλόγου Δ' ἢ Ζ' Κατηγ., τοῦ ποσοῦ ἀναγραφομένου εἰς ἰδιαιτέραν αὐτοῦ στήλην.

Εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἀνωτέρων ἑταιρειῶν δι' ἃς καθιεροῦται διάφορος τρόπος ὑπολογισμοῦ τοῦ παγίου τέλους ὁ νόμος (παρ. 9 ἄρθρον 10) καθιεροῖ τὴν διαδικασίαν βεβαιώσεως, ἥτις ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν καταξίμων ἐπιτηδευματιῶν.

Γενικῶς, ἡ τεχνικὴ τῆς προσωρινῆς καὶ ὀριστικῆς βεβαιώσεως τοῦ παγίου τέλους θὰ διέπτηται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῶν ἰσχυουσῶν ἐν τῇ βεβαιώσει τοῦ φόρου Δ' ἢ Ζ' Κατηγορίας.

Ἐ ν τ ὕ π α. Ἐκτυποῦνται καὶ θὰ ἀποσταλῶσιν ὑμῖν τὰ ἐξῆς ἔντυπα.

α) Δήλωσις ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος γενικὴ δι' ὅλας τὰς περιπτώσεις.

β) Ἄδεια ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος γενικοῦ τύπου.

γ) Ἄδεια ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος ἐκ χονδρῶ χάρτου. Αὕτη θὰ χορηγεῖται μόνον εἰς τοὺς πλανοδίου πωλητὰς, αὐτοκινητιστὰς, ἐκμεταλλευτὰς πλωτῶν μέσων καὶ ἐν γένει εἰς πρόσωπα ἅτινα λόγῳ τοῦ εἶδους τῆς ἐργασίας των δὲν δύνανται νὰ διατηρήσουν εἰς καλὴν κατάστασιν τὸ ἐξ ἀπλοῦ χάρτου ἔντυπον ἀδείας.

Εἰς ἃς περιπτώσεις παρίσταται ἀνάγκη κοινοποιήσεως αὐτοτελοῦς ἀποσπάσματος φύλλου ἐλέγχου θὰ χρησιμοποιηθῆται τὸ ἔντυπον γενικοῦ τύπου (διὰ τὴν φορολογίαν Δ' ἢ Ζ' Κατηγ. καὶ τὸ πάγιον τέλος).

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 4 Ἰουνίου 1949.

Ὁ Ὑπουργός

Δ. ΧΕΛΜΗΣ

§ 67. Φορολογία ἀμοιβῶν ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων.

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 4, 5, 6, 7, 8 καὶ 10 τοῦ Ἀν. Νόμ. 942/49 ἐφαρμόζονται, συμφῶνως πρὸς τὸ ἄρθρον 12 παράγρ. 1 τούτου, καὶ διὰ τὰς ἀμοιβὰς ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων. Κατὰ συνέπειαν οἱ ἀσκούντες ἐλευθέριον ἐπάγγελμα ὑπόκεινται διὰ τὰς κτωμένας ὑπ' αὐτῶν ἀμοιβὰς κατὰ τὸ ἀμέσως προηγούμενον οἶκον. ἔτος, εἰς τὸν φόρον τῆς Ζ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων, τῆς ὁποίας τὸ ποσοστὸν τοῦ φόρου εἶναι ὅμοιον πρὸς τὸ τῆς Δ' Κατηγορίας. Ὡσαύτως διὰ τὰς μέχρις 60.000.000 ἐτησίας ἀμοιβὰς ὑπόκεινται εἰς κατάταξιν, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ὁ φόρος μειοῦται κατὰ 20%. Τονίζεται ὅτι ἡ μείωσις ἀφορᾷ τὸν φόρον τῆς κλίμακος τῆς παραγρ. 4 τοῦ ἄρθρου 4 καὶ οὐχὶ καὶ τὰ ποσοστὰ τοῦ φόρου τῆς παραγρ. 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου, τὰ ὁποῖα εἶναι ὅμοια τὸσον εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν ὅσον καὶ εἰς τὴν Ζ'.

Τὰ ἀναφερόμενα ἐν τῇ Δ' κατηγορίᾳ περὶ κατατάξεως, ἀνακατατάξεων, ὑποχρεώσεων τῶν νέων ἐπιτηδευματιῶν, προσωρινῆς βεβαιώσεως, τριμηνιαίων δηλώσεων, συμβεβαιώσεως πολεμικῆς εἰσφορᾶς, ἰσχύουσι καὶ διὰ τὴν προκειμένην κατηγορίαν.

Πρὸς εὐκολίαν παραθέτομεν τὴν κλίμακα τῆς παραγρ. 4 τοῦ ἄρθρου 4 μετὰ τὸν φόρον μειωμένον κατὰ 20%, ὡς δηλαδὴ αὕτη ἰσχύει διὰ τοὺς ἀσκούντας ἐλευθέριον ἐπάγγελμα.

Ἄ ρ θ ρ ο ν 12. § 1. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης σκοπεῖται νὰ καθορισθοῦν τὰ τῶν φορολογικῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἐλευθέρων ἐπαγγελμα-

τιῶν. Καί ἐπί τῶν φορολογουμένων τούτων θά ἰσχύσουν ἀνυπόλογα αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου αἱ ἀφορῶσαι τοὺς ἀσχοῦντας ἐμπορικά ἐπαγγέλματα. Ἐκρίθη ὁμοῦ ὀρθόν καί δίκαιον δι' οὓς λόγους ἐκτίθειμεν ἀνωτέρω (ὄρα § 4 γενικοῦ μέρους τῆς παρούσης ἐκθέσεως) ὅπως ὁ φόρος ἐπὶ τῆς μέχρι τῶν ὀρχ. 60 ἑκατ. ἑτησίας προσόδου μειοῦται κατὰ 20%.

§ 2. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ρυθμίζεται ὁ τρόπος ἀντιπροσωπεύσεως τῶν ἰατρῶν καί δικηγόρων εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἀναθεωρήσεως, ἧς ἡ σύστασις προβλέπεται ὑπὸ τῆς διατάξεως τῆς § 3 τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ παρόντος νόμου.

§ 3. Οἱ ἀσχολούμενοι συστηματικῶς μὲ τὰς εἰκαστικὰς τέχνας καί εἰδικώτερον οἱ καλλιτέχναι γλύπται, ζωγράφοι καί μουσικοὶ ἀνεκάθεν ἀπὴλλάσσοντο τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των. Ἡ ἀπαλλαγὴ αὕτη ἐκρίθη ἀκόπιμον ὅπως ἐξακολουθήσῃ ἰσχύουσα καί ὑπὸ τὸ θεσπιζόμενον διὰ τοῦ παρόντος νόμου φορολογικὸν καθεστῶς.

Ἐκρίθη ἐπίσης ὀρθόν καί δίκαιον ὅπως οἱ ἀνάπηροι καί τὰ θύματα πολέμου, ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου ὑπὸ τὰς τιθεμένας διὰ τῆς διατάξεως ταύτης προϋποθέσεις, διὰ τὰς ἀμοιβὰς τὰς κτωμένας ἐκ τῆς ἀσκήσεως ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος. Σημειωτέον, ὅτι ἡ τοιαύτη φορολογικὴ ἀπὸπλάγη ἀνεκάθεν ἰσχυρὴν ἐν τῇ φορολογίᾳ ἐπιτηδεύματος, ὁμοίαι δὲ ἀπὸπλάγκτικὴ διατάξεις θεσπίζεται ἐν τῇ φορολογίᾳ Δ' Κατηγορίας.

§ 68. Κατὰ τὸ ἀρθρον 28 καὶ 2 § 1 ἐδ. α' τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. ὡς κτηθεῖσαι πρόσοδοι νοοῦνται αἱ καταστάσαι ἀντικείμενον ἀσκητοῦ δικαιώματος, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου τῆς πραγματοποιήσεώς των.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρον 2 παρ. 1 ἐδ. α' τοῦ Κώδικος Φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων διακελεύει ὅτι «ἐπιβάλλεται ἀναλυτικὸς φόρος ἐπὶ πασῶν τῶν καθαρῶν προσόδων πάσης κατηγορίας τῶν προκυπτουσῶν ἐν Ἑλλάδι, τὸ δὲ ἀρθρον 28 τοῦ αὐτοῦ, ὡς ἄνω Κώδικος ὀρίζει, ὅτι αἱ δηλώσεις εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τοὺς κτωμένους καθαρὰς ἀμοιβὰς ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων», ἐκ τῶν συνδεδεασμένων δὲ διατάξεων τῶν μνησθέντων ἀρθρων τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σχέσιν Νόμου, συνάγεται ὅτι εἰς τὸν φόρον τῆς Ζ' κατηγορίας ὑποβάλλονται αἱ σχετικαὶ πρόσοδοι ἅμα ὡς «ΚΤΗΘΩΣΙΝ» ἦτοι κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου παγίως δοθεῖσαν ἐρμηνείαν τοῦ ὡς ἄνω ὄρου, ὡς καταστῶσιν ἀντικείμενον ἀσκητοῦ δικαιώματος, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου τῆς πραγματοποιήσεώς αὐτῶν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρέπεται ὅτι ὁ φορολογούμενος ὑποχρεοῦται μὲν νὰ δηλώσῃ πᾶσαν ὑπὸ τὴν προεκταθεῖσαν ἔννοιαν κτηθεῖσαν ἐντὸς τοῦ προηγουμένου τῆς φορολογίας τοῦ οἴκου. Ἔτους πρόσοδόν του χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν πραγματοποιήσιν αὐτῆς, δικαιούται ὁμοῦ ἀντιστοίχως ν' ἀποκρούσῃ, ὡς παράνομον, ἅτε ἀντιβαίνουσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτοτελείας τῶν χρήσεων, τὴν ἐν φορολογικῷ καταλόγῳ ἐνὸς ἔτους ἐγγραφῆν του διὰ πρόδοον συμπτωματικῶς κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος εἰσπραχθεῖσαν, πλὴν κτηθεῖσαν ἐν περιόδῳ πλείονα φορολογικὰ ἔτη περιλαμβανούση.

Επειδή διά τε τοῦ ἀπό 3 Σ/μθρίου 1934 δικογράφου τῆς Ἐφέσεως καί τῶν ἐνώπιον τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ὑποβληθεισῶν προτάσεών του, ὁ τότε ἐκκαλῶν καί ἤδη ἀναιρεσεῖων προέβαλε τὸν οὐσιώδη ἰσχυρισμόν, καθ' ὃν ἡ πρωτοδικῶς δικάσασα Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς της ἡμαρτωμένης ἐθεώρησεν ὡς φορολογητέαν πρόσοδον τῶν ἐτῶν 1930-31 καί 1931-32 ἐν συμπληρωματικοῖς καταλόγοις τῶν ὁποίων καί ἐγένετο ἡ ἐγγραφή του τὴν παρ' αὐτοῦ συμπτωματικῶς κατὰ τὰ ἔτη 1929 καί 1930 εἰσπραχθεῖσαν συνολικὴν ἀμοιβὴν παρὰ τῆς ἑταιρείας. . . Ἐναντι τῶν πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ὀκτωβρίου 1924 παρασχεθεισῶν ἐπιστημονικῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ καί ἐοφασμένων δὲν καταμέρισεν ἀναλόγως τὴν πρόσοδόν του, ὡς τὰ εἰς ἃ ἀνήγετο αὐτὴ οἶκον. ἔτη 1925-26, 1926-27, 1927-28 1928-29, 1929-30, 1930-31 καί 1931-32, ὡς δὲ ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, αὕτη δέχεται ὅτι ὁ τότε ἐκκαλῶν καί ἤδη ἀναιρεσεῖων... ἦτο μισθωτὸς τῆς ἀνωτέρω ἑταιρείας κατὰ τὸ ἀπὸ 15 Αὐγούστου 1928 μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1936 χρονικὸν διάστημα, εἰσπράξας διὰ μισθοδοσίαν του δραχ. 55.000, ὁπότε ἔπαυσε μισθοδοτούμενος καί εἰσέπραξε κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1 Ἀπριλίου μέχρι 31 Μαρτίου 1930 δραχμὰς 1.170.000 διὰ ποσοστὰ αὐτοῦ, περαιτέρω ὅμως ἐπικαλεῖται καί τὴν ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1929 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ἥτις ἀνάγεται εἰς συμφωνίας διὰ παρασχεθείσας ὑπηρεσίας πρὸ τῆς χρονικῆς περιόδου καθ' ἣν δέχεται ἡ ἀπόφασις ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἦτο μισθωτὸς τῆς ἑταιρείας. . . , ἦτοι εἰς χρονικὸν διάστημα πρὸ τοῦ ἔτους 1928, οὕτω ὅμως κρίνασα ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις τὴν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1 Ἀπριλίου μέχρι 30 Μαρτίου 1930 εἰσπραξίν τῶν δραχ. 1.170.000, ὡς κτῆσιν θεωρεῖ, καταλείπουσα δ' οὕτω ἀναπάντητον οὐσιώδη ἰσχυρισμόν τοῦ τότε ἐκκαλῶντος, ἀναιρετέαν ἑαυτὴν κατέστησε κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον ἐν τε τῷ ἀναιρετηρίῳ καί τῷ δικογράφῳ προσθέτων λόγων διατετυπωμένον λόγον». (Σ.Ε. 766/1936).

§ 69. Αἱ πρόσοδοι τοῦ δικηγόρου ἐκ παροχῆς νομικῆς ἐργασίας ἐπὶ παγία ἀμοιβῇ φορολογοῦνται κατὰ τὴν Φ.Κ.Π. κατηγορίαν Ζ'.

«Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 5 καί 27 § 1 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., καθ' ὅς ὑπάγονται εἰς τὴν φορολογίαν τῶν καθαρῶν προσόδων Ζ' Κατηγορίας πᾶσαι αἱ οἰαδήποτε καθαρὰ ἀμοιβαὶ ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελημάτων, οἷαι καί τῶν ἀμίσθων δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐν αἷς περιλαμβάνονται καί οἱ δικηγόροι, σαφῶς προκύπτει ὅτι κατὰ τὴν ὡς ἄνω κατηγορίαν φορολογεῖται πᾶσα ἐν γένει πρόσοδος, ἣν δικηγόρος ἀποκομίζει ἐκ τῆς ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένων ὀρίων ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ. Δοθέντος δὲ ὅτι κατὰ τοὺς ὀρισμούς τοῦ ἀπὸ 2/20 Μαΐου 1926 Ν. Δ. ἡ σχέσις μεταξύ δικηγόρου καί πελάτου χαρακτηρίζεται ὡς ἐντολή, πρὸς δὲ καί ὅτι ἐνῶ ἀπαγορεύεται ἡ ἔμμισθος ὑπηρεσία ὑπαλλήλου παρὰ νομικοῖς προσώποις, ρητῶς ἐπιτρέπεται ἐξ ἀντιθέτου εἰς τοὺς δικηγόρους ἡ ἐπὶ παγία μηνιαία ἢ ἔτησια ἀμοιβὴ παροχῆ καθαρῶς νομικῶν ἐργασιῶν εἴτε ὡς νομικῶν συμβούλων εἴτε ὡς δικηγόρων εἴτε ὑπὸ ἄλλῃν παρεμφερῆ νομικὴν ἰδιότητα, παρέπεται ὅτι κατὰ τὴν ἐν-

νοϊαν τοῦ περὶ δικηγόρων νόμου, περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς δικηγορίας ἢ ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ παροχῇ τῶν νομικῶν ἐργασιῶν τούτων, συνεπῶς αἱ ἀμοιβαὶ ἅς ὁ δικηγόρος ἀπολαμβάνει ἐντεῦθεν λογίζονται ὡς τοιαῦται ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος αὐτοῦ καὶ ὡς τοιαῦται φορολογοῦνται κατὰ τὴν Ζ' Κατηγορίαν καὶ οὐχὶ ὡς πρόσοδος ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις δεξαμένη ρητῶς καὶ δι' ἀναφοράς εἰς τὰς σκέψεις τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως, ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ αἰτουίντος δικηγόρου ληφθεῖσαι ἀμοιβαὶ ὡς νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν προσόδων καὶ οὐχὶ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐκ τοῦ ἐλευθερίου ἐπιτηδεύματος τοιούτων καὶ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ ἀπορρίψασα τὸν σχετικόν, πρῶτον λόγον τοῦ ἐφετηρίου, κακῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαπούσας τὴν προκειμένην σχέσιν διατάξεις δι' ὅ καὶ ἀναιρετέα τυγχάνει συμφῶνως πρὸς τὸν βᾶσιμον περὶ τούτου λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου» (Σ. τ. Ε. Τμ. Β. 784/1935).

§ 70. Ἀμοιβαὶ δικηγόρων δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν ΣΤ' κατηγορίαν, ἀλλ' εἰς τὴν Ζ' τοιαύτην, ὡς πρόσοδος ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων.

«Λαθόντες ὑπ' ὄψιν ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν αἴτησιν τῶν παρ' ὑμῖν ὑπηρετούντων δικηγόρων, δι' ἧς παραπονοῦνται, ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τούτων, ὡς δικηγόρων ὑποβάλλονται εἰς τὴν φορολογίαν τῆς ΣΤ' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσωμεν ὅτι λαμβανόμενου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὑπὸ τοῦ Κώδικος «περὶ δικηγόρων» ἀπαγορεύεται ρητῶς ἡ ὑπὸ τούτων ἀνάλειψις οἰασδήποτε ἐμμίσθου ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου, αἱ ἀποδοχαὶ τούτων ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ δικηγόρων κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων οὐχὶ περὶ ὑπαλλήλων θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῶσιν, ὡς τοιαῦται ἐκ μισθωτικῆς σχέσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν φορολογίαν τῶν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ τυγχάνουσι πρόσοδοι κτώμεναι ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος τοῦ δικηγόρου καὶ ὡς τοιαῦται ὑπόκεινται εἰς τὸν φόρον τοῦ ἐπιτηδεύματος ἢ τῆς Ζ' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων (ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα), ἐὰν αὗται ὑπερβαίνωσι, ἐτησίως.

Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἐκ τῶν καταβαλλομένων εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἀμοιβῶν δέον ὅπως μὴ ἐνεργῆται κράτησις Φ.Κ.Π. κατηγορίας ΣΤ'. Τὸ μόνον ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ γίνηται καὶ παρακαλούμεν ὑμᾶς πρὸς τοῦτο, εἶναι ὅπως εἰδοποιῆται ὁ ἀρμόδιος Οἶκον. Ἐφορος περὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω προσώπων κτωμένων ἐκάστοτε ἀμοιβῶν, ἵνα ἔξη ταῦτα ὑπ' ὄψιν του καὶ συνυπολογίῃ αὐτὰς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐλευθερίου ἐπαγγέλματός των» (Υπουργ. Οἰκονομικῶν Π. 16720/1938).

§ 71. Πρόσοδος μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ εἰς κατηγορίαν τινὰ ὑπόκειται εἰς φόρον Ζ' κατηγορίας.

Ἐξ ἐκμισθώσεως ἀλωνιστικοῦ συγκροτήματος κτωμένη καθαρὰ πρόσοδος ὑπάγεται εἰς τὴν Ζ' κατηγορίαν τῶν καθαρῶν προσόδων, ὡς πρόσοδος μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ εἰς ἄλλην κατηγορίαν. Ἡ ἐκ τῆς τοιαύ-

της αιτίας προκύπτουσα πρόσοδος φορολογείται ολόκληρος εις την Ζ' κατηγορίαν επί τόν οικείον συντελεστήν, χωρίς νά δύναται έν προκειμένω νά έχη εφαρμογήν ή σχετική διάταξις της § 2 του άρθρ. 23 του ν.δ. 53/1946 «περί φορολογίας έπιτηδεύματος», ήτις άφορᾷ την έκπτωσιν διπλασίου κλπ. ποσοῦ φόρου έπιτηδεύματος έκ κερδῶν ή άμοιβῶν κτηθισῶν υπό προσώπων ύπαγομένων διά ταύτας εις την φορολογίαν έπιτηδεύματος κατά τά άρθρα 4 έως 6 του άνωτέρω ν.δ., ως τοῦτο άλλωστε ρητῶς όρίζεται εις την διάταξιν ταύτην».

(Διαταγή Α. 5013/19-7-1947 πρὸς Οικ. Έφορίαν Ἀστακοῦ).

§ 72. Ἑταιρεία ἰατρῶν δὲν ἀποτελεῖ ἐμπορικὴν ἀλλ' ἀστικὴν ἑταιρείαν.

«Ζ/2. Ἀσχέτως πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς μεταξύ τῶν άνωτέρω συσταθείσης ἑταιρείας ὡς ὁμορρυθμοῦ ἐμπορικῆς ἑταιρείας, ὀρθότερα, ὡς έκ τοῦ ἀντικειμένου τῶν ἐργασιῶν ταύτης, εἶναι ή άποψις ὅτι έν προκειμένω πρόκειται περὶ ἀστικῆς ἑταιρείας.

Ἄλλωστε ή ἐκμετάλλευσις τῶν ἀκτινοφυσικοθεραπευτικῶν μηχανημάτων ἀποσκοπεῖ εις την ἐξυπηρέτησιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας, ήτις ἀποτελεῖ καί τὸ κύριον ἐπάγγελμά των, γεγονός ὅπερ δέν δύναται νά προσδώσῃ εις αὐτοὺς την ιδιότητα τοῦ ἐμπόρου καί νά δικαιολογήσῃ έντεῦθεν την ὑπαγωγήν των διά τά έκ τῆς τοιαύτης ἐργασίας των κέρδη εις τὸν φόρον τῆς Δ' Κατηγορίας.

Φρονοῦμεν συνεπῶς, ὅτι έν προκειμένω, ἀπὸ φορολογικῆς πλευρᾶς, προσιδιάζει ή ἐφαρμογή τῶν περὶ φόρου Ζ' Κατηγορίας σχετικῶν διατάξεων, καθ' ἃς φορολογοῦνται καί οἱ ἱατροὶ μετ' ἐργαστηρίου» (Θ. 2100/22-4-1948).

§ 73. Τρόπος φορολογίας ἀνταλλάγματος διὰ παραχώρη- σιν αἰθούσης εις θεατρικὴν ἐπιχείρησιν.

«Ζ/3. Ἐφ' ὅσον ὁ ἰδιοκτῆτης ή ἐκμεταλλεὺτής αἰθούσης δημοσίων θεαμάτων λαμβάνει δυνάμει συμβάσεως παρὰ τῆς θεατρικῆς ἐπιχειρήσεως εις ήν παραχωρεῖ την αἰθουσαν του ὠρισμένου ἀντάλλαγμα, συνιστάμενον εις ποσοστὸν ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων τῆς ἐπιχειρήσεως, τοῦτο, ὡς καθαρὰ πρόσοδος, δέον νά ὑπαχθῆ ὀλόκληρον εις φορολογίαν μετὰ την ἐνέργειαν τῶν νομίμων ἐκπτώσεων.

Ἐν προκειμένω θά ήτο δυνατόν νά ὑποστηριχθῆ, ὅτι ή έν λόγω πρόσοδος ἀποτελεῖ τὸ μίσθωμα τῆς παραχωρουμένης αἰθούσης καί συνεπῶς θά ἔδει νά ὑπαχθῆ ὀλόκληρος εις την φορολογίαν Α' κατηγορίας ἐπὶ συντελεστήν 33%. Ἐξ ἐπιεικειᾶς ὅμως ἐδέχθημεν ὅτι τμημα μόνον τῆς προσόδου ταύτης, ἀντιστοιχοῦν εις τὸ ὑπὸ τοῦ ἐνοικιοστασίου προσδιοριζόμενον μίσθωμα (5% ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων τῆς ἐπιχειρήσεως), θά ἔδει νά ὑπαχθῆ εις φορολογίαν οἰκοδομῶν, τὸ δὲ ὑπόλοιπον νά θεωρηθῆ ὡς πρόσοδος ὑπαγομένη εις την Ζ' κατηγορίαν» (Α' 26328/7-1-1948).

§ 74. Τρόπος φορολογίας προσόδου ἐξ ἐπιτάξεως βιομηχανοστασίου.

Z' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

«Εἰς ἀπάντησιν αἰτήσεώς σας περὶ τοῦ τρόπου φορολογίας τῆς εἰσπραττομένης ἀποζημιώσεως λόγῳ ἐπιτάξεως τοῦ βιομηχανοστασίου σας παρὰ τῶν Βρεττανικῶν Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν, ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν τ' ἀκόλουθα.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου, καθ' ὃν κατὰ τὸ παρελθὸν ἐφορολογήθη ἡ ἐν λόγῳ ἀποζημίωσις φρονοῦμεν ὅτι ἡ πλέον σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον ἔρμηνεῖα εἶναι ὅπως ἡ ἐκ τῆς ἐπιτάξεως πρόσσδος τοῦ βιομηχανοστασίου, διαχωρισθῆ εἰς δύο μέρη. Οὕτω ἡ μὲν πρόσσδος ἡ ἀναλογουσα εἰς τὴν ἀξίαν τῶν κτισμάτων τοῦ βιομηχανοστασίου θέλει ὑπαχθῆ εἰς τὴν Α' κατηγορίαν τῶν καθαρῶν προσόδων ὡς πρόσσδος ἐξ οἰκοδομῶν, ἡ δὲ ἀναλογουσα εἰς τὴν ἀξίαν τῶν μηχανημάτων καὶ βιομηχανικῶν ἐν γένει ἐγκαταστάσεων θέλει ὑπαχθῆ εἰς τὴν Z' κατηγορίαν τῶν καθαρῶν προσόδων, ὡς πρόσσδος μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῆ εἰς μίαν τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν τοῦ νόμου 1640, μετ' ἀφαίρεσιν τῶν νομίμων ἐκπτώσεων» (Ε. 13055 πρὸς κ. Α. Κ. Ἐκκαθαρ. Α.Ε. «Φ.»),

§ 75. Πρόσσδος λόγῳ παραχωρήσεως εἰς τρίτον δικαίωματος ἐκμεταλλεύσεως ἰδίας ἐφευρέσεως ἢ διπλώματος εὐρεσιτεχνίας ὑπόκειται εἰς Φ. Κ. Π.

Ἡ κτωμένη ὑπὸ προσώπου τινός πρόσσδος λόγῳ παραχωρήσεως εἰς τρίτον τοῦ δικαίωματος ἐκμεταλλεύσεως ἰδίας ἐφευρέσεως ἢ διπλώματος εὐρεσιτεχνίας ὑπόκειται, κατ' ἀρχὴν, εἰς τὴν φορολογίαν τῶν καθαρῶν προσόδων, ὡς συγκεντροῦσα τὰ δικαιολογητικά στοιχεῖα τοῦ εἰσοδήματος. Τοῦτο ἔχει γίνεαι δεκτὸν καὶ ὑπὸ τῆς ξένης φορολογικῆς νομοθεσίας (Γαλλία, Ἀγγλία κλπ.) ἢ ὅποια ὑποβάλλει εἰς φόρον τὰ ἐκ τῆς τοιαύτης πηγῆς ἔσοδα.

Ἡ πρόσσδος αὕτη θὰ ὑπαχθῆ κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην εἰς τὴν φορολογίαν τῆς Z' κατηγορίας, ἡ ὅποια, ὡς γνωστὸν, ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἐπτὰ ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν τῆς φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων. Ἡ φορολογία αὕτη ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὰς ἀμοιβὰς ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων, οὐχ ἦττον ὁμως διὰ ρητῆς τοῦ νόμου διατάξεως (ἄρθρ. 27 παρ. 3 τοῦ κώδικος Φ.Κ.Π.) εἰς ταύτην ὑπόκειται καὶ πᾶσα καθαρὰ πρόσσδος μὴ δυναμένη ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της ἢ τῆς πηγῆς, ἐξ ἧς προέρχεται νὰ ὑπαχθῆ εἰς ἄλλην κατηγορίαν. Κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις εἰς τὴν ἐν λόγῳ φορολογίαν ὑπόκειται ἡ καθαρὰ ἀμοιβὴ ἢ πρόσσδος καὶ ὡς τοιαύτη δὲ λογίζεται ἡ μετ' ἀφαίρεσιν ἐκ τῆς ἀκαθαρίστου παντὸς φόρου, πλην τοῦ φόρου τῶν καθαρῶν προσόδων, τέλους ἢ δικαίωματος καὶ ἐν γένει πάσης διαπάνης καταβληθείσης πρὸς ἀπόκτησιν τῆς φορολογουμένης πρόσσδος. Ὁ ἥδη ἰσχύων φορολογικὸς συντελεστὴς τῆς προκειμένης κατηγορίας ἀνέρχεται εἰς 20%.

Ἡ ἀποφῆς ὅτι ἡ ἀποκομιζομένη ὑπὸ τοῦ ἐφευρέτου πρόσσδος ἐκ τῆς παραχωρήσεως πρὸς τρίτον τοῦ δικαίωματος ἐκμεταλλεύσεως διπλώμα-

τος, εύρεσιτεχνίας κλπ. δύναται νά ύπαχθῆ εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. φρονούμεν, ὅτι δὲν εὐσταθεῖ. Διότι ναί μὲν ἡ σχετική διάταξις τῆς περιπτ. β, παρ. 1 τοῦ ρηθέντος ὡς ἄνω ἄρθρου ὁμιλεῖ καὶ περὶ ὠφελείας ἐξ ἐκχωρήσεως παντός ἐν γένει δικαιώματος, προνομίου κλπ. πλὴν ὁμως ἐκ τῆς ὅλης οἰκονομίας τοῦ φόρου καθιερώσαντος τὸν διαφορισμὸν τῆς προσόδου καὶ τὴν ἅμα ἠπιωτέραν φορολόγησιν τοῦ ἐξ ἐργασίας εἰσοδήματος, δύναται νά συναχθῆ τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρ. 4 δὲν ὑπόκεινται αἱ ἐκ τῆς πνευματικῆς ἐν γένει ἰδιοκτησίας προκύπτουσαι πρόσοδοι, οἷαι αἱ ἀποκομιζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἐφευρέτου διὰ τὴν εἰς τρίτον παραχώρησιν τοῦ δικαιώματος ἐκμεταλλεύσεως διπλώματος εύρεσιτεχνίας κλπ.

Νοεῖται οἰκοθεν, ὅτι ὠφέλεια προκύπτουσα ὑπὲρ ἐπιχειρήσεως ἐκ τῆς ἐκχωρήσεως πρὸς τρίτον διπλώματος εύρεσιτεχνίας περιελθόντος αὐτῆ ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τοῦ ἐπινοητοῦ αὐτῆς, θά ὑπαχθῆ κανονικῶς εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρου 4 καθ' ὅσον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ πρόκειται περὶ ὠφελείας προκυπτούσης ἐκ τῆς μεταβιθάσεως ἀσωμάτου περιουσιακοῦ στοιχείου τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀποτελοῦντος ἀντικείμενον κερδοσκοπικῆς ἐκμεταλλεύσεως» (Ζ' 406/2-5-1947 Ὑπουργ. Οἶκον.).

§ 76. Πρόσοδος ἐξ ἐκμισθώσεως βιομηχανικῶν κτιρίων μετὰ βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων.

Συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 9 ἐδάφιον δεύτερον τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων οἱ ἐκμισθοῦντες μετὰ πλήρους ἐπιπλώσεως ἢ μηχανικῆς ἐξαρτήσεως ὀλόκληρον τὴν οἰκοδομὴν ἢ μέρος ταύτης συνυπολογίζουσιν εἰς τὴν ἐξ οἰκοδομῶν πρόσοδον καὶ τυχόν μίσθωμα συνενοικιαζομένων ἐπίπλων ἢ μηχανημάτων. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὁμως ἐὰν ὀλόκληρος ἢ πρόσοδος θά ὑπήγето εἰς τὸν φόρον τῆς Α' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων ἢ μέρος μόνον ταύτης, ἀντιπροσωπεῦον τὸ μίσθωμα τῆς οἰκοδομῆς, τοῦ ὑπολοίπου, τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος μίσθωμα τῶν μηχανημάτων, ὑποκειμένου εἰς τὸν φόρον τῆς Ζ' Κατηγορίας, ἢ νομολογία τῶν φορολογικῶν δικαστηρίων ἐκυμαίνετο. Πρὸς ἄρσιν τῶν ἀμφισβητήσεων τούτων ἐθεσπίσθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 12 παράγρ. 4 τοῦ νέου νόμου, καθ' ἣν ὀλόκληρος ἢ πρόσοδος ὑπόκειται εἰς τὸν φόρον τῆς Ζ' κατηγορίας. Ἡ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς προσόδου.

Ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως, χάριν τῆς ὁμοιομόρφου ἐφαρμογῆς τοῦ φορολογικοῦ νόμου, ρυθμισθῆ νομοθετικῶς τὸ ζήτημα τῆς φορολογίας προσόδου ἣτις προέρχεται ἐκ τῆς ἐκμισθώσεως βιομηχανικῶν κτιρίων μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς μηχανημάτων καὶ τεχνικῶν ἐν γένει ἐγκαταστάσεων, καθόσον μὴ ὑπαρχούσης θετικῆς ἐν προκειμένῳ διατάξεως ἡ νομολογία εἶχε δεχθῆ ἀπόψεις ἀντιτιθεμένας πρὸς ἀλλήλας. Οὕτω, καθορίζεται ὅτι ἡ τοιαύτη πρόσοδος θά ὑπόκειται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν φόρον τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ἐνῶ κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου νομολογίαν ὅτε μὲν ὀλόκληρος ἢ ἐν λόγῳ πρόσοδος ὑπήγето εἰς τὸν φόρον Α' Κατηγορίας (οἰκοδομαί), ὅτε δὲ μόνον τμῆμα ταύτης ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπον ὑπήγето εἰς τὸν φόρον Ζ' Κατηγορίας. Οὕτω παύει ἡ δυσχέρεια τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς προσόδου ἣτις ἔδιδε λαθὴν εἰς

πλείστας ὄσας ἀμφισβητήσεις, αἵτινες τελικῶς ἀπέβαινον εἰς βάρος τῆς φορολογίας.

§ 77. Πρόσδοδος μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ εἰς ἄλλην κατηγορίαν τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 27 παράγρ. 3 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων πᾶσα καθαρά πρόσδοδος μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ εἰς ἄλλην κατηγορίαν ὑπόκειται εἰς τὸν φόρον τῆς Ζ' κατηγορίας, ἐπὶ τῷ διὰ ταύτην ὀριζομένῳ συντελεστῇ φόρου 20%. Ἡδὴ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 παράγραφ. 5 τοῦ νόμου ὀρίζεται ὅτι ἡ πρόσδοδος αὕτη θὰ φορολογηθῇ μὲ τοὺς συντελεστάς φόρου τοὺς καθοριζομένους διὰ τοῦ ἄρθρου 4 παράγρ. 3 τοῦ κοινοποιουμένου νόμου. Προσέτι ὀρίζεται ὅτι ἐπὶ τῆς προσόδου ταύτης θὰ ἐνεργοῦνται αἱ ἐκπτώσεις αἱ προβλεπόμεναι ὑπὸ τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων.

Ἡ κατηγορία Ζ' τῶν καθαρῶν προσόδων περιλαμβάνει ἐκτὸς τῶν ἀμοιβῶν ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων καὶ πᾶσαν πρόσδοδον μὴ δυναμένην νὰ ὑπαχθῇ εἰς τινὰ τῶν λοιπῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν. Διὰ τὰς προσόδους ταύτας θεοσιζέται ὁ συντελεστής ὁ ἰσχύων διὰ τὰ ἐμπορικὰ κέρδη.

Ἐπειδὴ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς προσόδου ταύτης δυνατόν νὰ χρησιμοποιοῦνται περιουσιακὰ στοιχεῖα ὑποκείμενα εἰς φθορὰν (π.χ. μηχανήματα κλπ.) ἐκρίθη ὀρθὸν ὅπως κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς φορολογίας, αἱ περὶ ἐξευρέσεως τοῦ φορολογητέου κέρδους διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 § 2 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐν προκειμένῳ. Κυρίως διὰ τῆς διατάξεως ταύτης σκοπεῖται ὅπως ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ἐκμισθώσεως μηχανημάτων καὶ κινητῶν ἐν γένει ἐφαρμόζονται οἱ περὶ ἀποσθέσεως κανόνες οἱ ἰσχύοντες ἐν τῇ Δ' Κατηγορίᾳ.

§ 78. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλλιτέχνου κλπ.

Ἐτὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλλιτέχνου αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἐλευθέριον καὶ συνεπῶς τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου κέρδη ἀποτελοῦσιν ἀντικείμενον φορολογίας, κατὰ τὴν Ζ' Κατηγορίαν. Περίπτωσις φορολογίας κατὰ τὴν ΣΤ' Κατηγορίαν ὀφίσταται, ἐὰν τὸν καλλιτέχνην ἀπασχολήσῃ συστηματικῶς ἐργοδότης, ἀντὶ ὠρισμένης ἐκ τῶν προτέρων ἀμοιβῆς δι' ὠρισμένον χρόνον».

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλλιτέχνου αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἐλευθέριον καὶ συνεπῶς τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου προκύπτοντα κέρδη ἀποτελοῦσιν ἀντικείμενον φορολογίας κατὰ τὴν Ζ' Κατηγορίαν τῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 27 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., ὅταν ὅμως ὁ ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας συμβάλλεται μεθ' ὠρισμένου ἐργοδότην ἵνα ἀντὶ ὠρισμένης ἐκ τῶν προτέρων ἀμοιβῆς καὶ δι' ὠρισμένον χρόνον προσφέρῃ αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας του, ὡς ἐν προκειμένῳ, θεωρεῖται κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὑπάλληλος καὶ αἱ ἀμοιβαὶ αὐτοῦ ὡς ἐκ συναλλάγματος μισθώσεως ὑπηρεσιῶν ἀπορρέουσαι, ὑπόκεινται εἰς φόρον κατὰ τὴν ΣΤ' Κα-

τηγορίαν τῶν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 24 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. ὑποχρεομένου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τοῦ συστηματικῶς ἀπασχολοῦντος ἔμμισθον ἢ ἡμερομίσθιον προσωπικὸν ἐργοδότη, εἰς τὴν παρακράτησιν τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων ἀμοιβῶν καὶ εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρ. 26 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν ἐπιχειρηματίας, ἀπασχολῶν συστηματικῶς ὡς ἐκμεταλλευτὴς τοῦ κέντρου ἀναψυχῆς... ἔμμισθον καὶ ἡμερομίσθιον προσωπικόν, ὄφειλε νὰ παρακρατήσῃ τὸν φόρον ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ὑπὸ κρίσιν ἔτος καταβληθειῶν εἰς τοὺς ἐν τῷ προσαγομένῳ δελτίῳ ἀπογραφῆς ἀναφερομένους καλλιτέχνας, οἵτινες ὡς ἐκ τῶν προσαγομένων συμβολαίων προκύπτει συνεβλήθησαν μετ' αὐτοῦ νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των δι' ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα ἔναντι ἐκ τῶν προτέρων καθορισθείσης ἀμοιβῆς.

Ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως ὅτι δὲν συνεβλήθη μετ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν καλλιτεχνῶν κεχωρισμένως, ἀλλὰ μετὰ τοῦ διευθυντοῦ ἐκάστου συγκροτήματος, καὶ ἀληθῆς ὑποτιθέμενος, οὐδεμίαν δύναται ν' ἀσκήσῃ νομικὴν ἐπιρροήν, καθ' ὅσον ὁ διευθυντὴς ἐκάστου συγκροτήματος ἐνεργεῖ κατ' ἐντολήν καὶ διὰ λογισμὸν τῶν συμπραττόντων μετ' αὐτοῦ καλλιτεχνῶν καὶ παρ' αὐτοῦ ὄφειλε νὰ παρακρατήσῃ τὸν εἰς ἕκαστον τούτων ἀναλογούντα φόρον κατὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν ἀμοιβῶν τοῦ συγκροτήματος (Ἐλεγκτ. Συνέδριον 399/35). (Ἀπόφ. 1222/1936 Ε.Ε.Ε.Α.).

Ὡς πρὸς τὴν πράτασιν ὑμῶν ὅπως διὰ τοῦ νόμου δοθῆ εὐχέρεια εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς ἐταιρεῖας παρακρατήσεως τοῦ φόρου Ζ' κατηγ. ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν τῶν πραγματογνωμόνων ἀντὶ τῆς παρακρατήσεως τοῦ φόρου ὑπὸ τῶν δικαιούχων τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀποζημιώσεως, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι ἡ κατὰ τὸν προτεινόμενον τρόπον ρύθμισις τοῦ ζητήματος ἀπαιτεῖ προηγουμένως καθιέρωσιν διὰ νόμου τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς τῆς ἀμοιβῆς τῶν πραγματογνωμόνων ὑπὸ τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν. Τὸ ζήτημα ὁμως τοῦτο δὲν δύναται νὰ ρυθμισθῇ ὑπὸ φορολογικοῦ νόμου (Ἐπιβ. Οἴκον. Ε. 3584/31-5-1949).

§ 79. Περιληπτικαὶ ἀποφάσεις Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἀφορῶσαι φορολογίαν Ζ' κατηγορίας.

Αἱ πρὸς ἐπανόρθωσιν προξενηθειῶν ζημιῶν χορηγούμεναι ἀποζημιώσεις δὲν ἀποτελοῦσι πρόσδοον, ὡς μὴ φέρουσαι τὰ ἐννοιολογικὰ αὐτῆς στοιχεῖα, ἀλλ' ἔχουσαι χαρακτηῖρα τυχαῖον. Αὗται ἀποτελοῦσι κεφάλαιον μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρ. 27 παρ. 3 καθ' ὃ φορολογεῖται πᾶσα ἄλλη πρόσδοος μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ εἰς ἄλλην φορολογίαν (Ἀπόφ. 1844/41).

Ἀμοιβὴ εἰς Α.Ε. παρ' ἄλλης τοιαύτης διὰ συμβουλὰς σχετικὰς μετὰ τὴν διοίκησιν, κατασκευὴν καὶ ἐκμετάλλευσιν ἠλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων ὑπάγεται εἰς τὴν Ζ' κατηγορίαν (Ἀπ. 1382/42).

Ἐλεγκταὶ ὑποκείμενοι εἰς φορολογίαν δι' ἀμοιβὰς ἐννοοῦνται οἱ διοριζόμενοι κατὰ τὸν Ν. 2190 (Ἀπόφ. 238/42, 1001/42. Ὅμοια Σ. Ἐπ. Β 500/42).

Εἰσόδημα ἐκ μισθώματος μηχανημάτων φέρει τὰ ἐννοιολογικὰ στοιχεῖα τῆς προσόδου, ὑποκειμένης εἰς φορολογίαν καθαρῶν προσόδων καὶ

υπαγομένης εις την Ζ' κατηγορίαν, ἐφ' ὅσον δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῆ εἰς ἄλλην κατηγορίαν (Ἄπόφ. 826/42).

Ἄρμολοι ἐναντι παρασχεθείσης ἐπιστημονικῆς ἐργασίας κατὰ τὴν διάρκειαν πλειόνων οἰκονομικῶν ἐτῶν διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ συντήρησιν δημοσίων ὁδῶν εἶναι ἐπιμεριστέαι συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 766/1936 ἀπόφασιν τοῦ Σ.Ε. ἀναλόγως εἰς τὰ εἰς ἃ ἀνήγοντο αὐταὶ οἰκονομικὰ ἔτη φορολογούμεναι κατὰ τὴν Ζ' κατηγορίαν (Ἄπ. 289/39).

§ 80. Πρόσθετος φόρος ὑπὲρ τρίτων Α. Ν. 843 1948.

Ὡς γνωστὸν εἰς ἀντικατάστασιν τῶν καταργηθέντων διαφυλίων τελῶν ἐπεβλήθη φόρος ὑπὲρ τρίτων ἴσος πρὸς 6% ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν τῶν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων.

Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 5 τοῦ Ἄν. Ν. 843/1948 ὁ φόρος συμβεβαίεται καὶ συνεισπράττεται μετὰ τοῦ φόρου ΣΤ' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων, ἐφαρμοζομένον ἀναλόγως τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων. Ἐπειδὴ ὁμως ἐγενήθησαν ἀμφιβολίαι ἐὰν ἠδύναντο νὰ ἐφαρμοσθοῦν, ἐν περιπτώσει ἐκπροθέσμου ἐπιδόσεως δηλώσεως ὡς καὶ ἐπὶ ἀνακριθείας ἢ παραλείψεως δηλώσεων, αἱ σχετικαὶ περὶ προσαυξήσεων διατάξεις, διὰ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἀρθρου 11 τοῦ νόμου ὀρίζεται ρητῶς ὅτι ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις αὗται καὶ διὰ τὸν φόρον τοῦ ἀρθρου 5 τοῦ Ἄν. Νόμου 843/1948.

Δεδομένου ὁμως ὅτι δὲν πρόκειται περὶ παρακρατουμένου φόρου, τὰ ποσοστά τῶν προσαυξήσεων θὰ ὑπολογίζωνται εἰς τὸ ἀπλοῦν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ διπλοῦν, ὡς συμβαίνει ἐπὶ τῶν παρακρατουμένων φόρων.

§ 81. Ἐπὶ βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων ὁ φόρος ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν ἀπάντων τῶν μισθωτῶν.

Ἀπαντῶντες εἰς ὑποβληθεῖσαν αἰτησίαν σας, ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρον 5 τοῦ Α.Ν. 843/1948 ὁ φόρος ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν ἀπάντων τῶν μισθωτῶν (ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν) βιομηχανικῆς ἢ βιοτεχνικῆς ἐπιχειρήσεως, μεθ' ἧς οὗτοι συνδέονται διὰ συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας, ἀδιαφόρως δ' ἂν οὗτοι ἀπασχολοῦνται εἰς τὸ παραγωγικὸν τμήμα τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ὑπηρετοῦσιν εἰς ἕτερον τμήμα ἢ γραφεῖον ταύτης, ὅπουδῆποτε κείμενον, μακρὰν ἔστω τῆς ἔδρας ἢ τῶν ἐργοστασίων καὶ ἐργαστηρίων τῆς.

Προκειμένου ὁμως περὶ μικτῆς ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς ἢ βιοτεχνικῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτις σὺν τῇ ἐπεξεργασίᾳ, διασκευῇ, μετατροπῇ κλπ. τῶν πρώτων ὑλῶν καὶ διαθέσει τῶν ἐξ αὐτῶν παραγομένων ἐτοιμῶν προϊόντων ἢ ἡμικατεργασμένων ὑλῶν, ἐνεργεῖ παραλλήλως δι' αὐτοτελοῦς ἐμπορικοῦ κλάδου πράξεις ἀσχέτους πρὸς τὴν ἀσκουμένην βιομηχανίαν ἢ βιοτεχνίαν ἥτοι πωλεῖ λιανικῶς τὰ παρ' αὐτῆς παραγόμενα προϊόντα ἢ καὶ ἕτερα εἶδη ἐκ τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου προερχόμενα, αἱ ἀποδοχαὶ τῶν εἰς τὸν ἀνεξάρτητον ἐμπορικὸν κλάδον τῆς ὡς ἄνω μικτῆς ἐπιχειρήσεως ἐργαζομένων μισθωτῶν, δὲν ὑπολογίζονται εἰς τὸν φόρον τοῦ ἀρθρ. 5 Α. Ν. 843/1948. Κατὰ ταῦτα ἐφ' ὅσον ἡ ἐταιρεία ὑμῶν κέκτηται ἀποκλειστικῶς βιομηχανικὸν χαρακτήρα καὶ οὐχὶ μικτόν, ἐμπορικὸν καὶ βιομηχανικὸν τοιοῦτον δεόν ὅπως εἰς τὰς ὑποβαλλομένας δηλώσεις συμπεριλάβετε καὶ τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν τοῦ τμήματος, γρα-

φείου κλπ. διὰ τοῦ ὁποίου διατίθενται εἰς τὸ ἐμπόριον τὰ προϊόντα ὑμῶν (Ἔγγραφο. Οἰκονομικῶν Ε. 7151 ἀπὸ 24 Αὐγούστου 1949).

§ 82. Περὶ παροχῆς συμπληρωματικῶν ὁδηγιῶν κλπ.

Ἄριθ. Π. 4427

Ἄριθ. ἐγκ. 58

Περὶ παροχῆς συμπληρωματικῶν ὁδηγιῶν ἐν σχέσει μὲ τὴν φορολογίαν ἄρθρου 5 τοῦ Α.Ν. 843/1948 «περὶ καταργήσεως τῶν φόρων ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀναπληρώσεως τῶν ἐξ αὐτῶν ἐσόδων».

Ἐν συνεχείᾳ τῶν διαλαμβανομένων ἐν παραγρ. 17-22 τῆς ὑπ' ἀριθ. 151 π. ἔ. ἡμετέρας ἐγκυκλίου διαταγῆς, δι' ἧς ἐκοινοποιήθη ὁ ὑπ' ἀριθ. 843/1948 Ἀναγκ. Νόμος, παρέχομεν ὑμῖν κατωτέρω συμπληρωματικὰς ὁδηγίας διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὑπὸ τοῦ νομοῦ τούτου ἐπιβληθείσης εἰς βάρος τῶν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων φορολογίας :

1. Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Α. Ν. 843/1948, ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο φόρος συμβεβαιούται καὶ συνεισπράττεται μετὰ τοῦ φόρου ΣΤ' Κατηγορίας τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος τούτου.

Οὕτω, προκειμένου περὶ τῆς προθεσμίας ἐπίδοσεως τῶν δηλώσεων τοῦ φόρου τούτου, τῆς προθεσμίας καταβολῆς του, τῶν ποσοστῶν προσαυξησῆως λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἀνακριθείας ἢ παραλείψεως δηλώσεως καὶ τῆς ἐν γένει διαδικασίας βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως, ἰσχύουσιν αἱ περὶ τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων ΣΤ' Κατηγορίας κείμεναι διατάξεις.

Ἐπομένως αἱ δηλώσεις τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Α.Ν. 843/1948 φόρου θὰ ὑποβάλλωνται ὁμοῦ μετὰ τῶν δηλώσεων ΣΤ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων, εἰς τὸν ἀρμόδιον διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν δηλώσεων τῆς κατηγορίας ταύτης Οἶκον. Ἐφορον, ἀνά τρίμηνον, ἐντὸς μὲν τοῦ πρώτου δεκαήμερου τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Ἰουλίου, Ὀκτωβρίου καὶ Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους προκειμένου περὶ τῶν ἐπιχειρήσεων, ὧν ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν δὲν ὑπερβαίνει τοὺς ἑκατὸν (100), μέχρι τέλους δὲ τῶν ἀνωτέρω μηνῶν (Ἀπριλίου κλπ.) προκειμένου περὶ τῶν ἀπασχολουσῶν προσωπικῶν ἄνω τῶν 100 ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν ἐπιχειρήσεων, συμφῶνως τῇ ὑπ' ἀριθ. Π. 17049/30-9-1948 ἀποφάσει ἡμῶν.

Ἐπιχειρήσεις διατηροῦσαι ὑποκαταστήματα εἰς τὴν περιφέρειαν διαφόρων Οἶκον. Ἐφοριῶν, θὰ ἐπιδίδωσι τὰς δηλώσεις κεχωρισμένως διὰ τὸ κεντρικὸν καὶ τὰ ὑποκαταστήματα εἰς τοὺς Οἶκον. Ἐφόρους, εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ὁποίων κεῖνται ταῦτα.

Αἱ δηλώσεις θὰ συντάσσωνται ἐπὶ εἰδικῶν ἐντύπων, ἀνάλογον ἀριθμὸν τῶν ὁποίων ἀπεστείλαμεν ἤδη ὑμῖν διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

2. Ὁ φόρος θὰ καταβάλληται σὺν τῇ δηλώσει, ἐντὸς τῆς πρὸς ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως ἰσχυούσης κατὰ περίπτωσιν, ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθεται, προθεσμίας.

3. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου τούτου, προκειμένου περὶ μικτῶν ἐπιχειρήσεων, ἔχουσῶν ἐκτὸς τοῦ βιομηχανικοῦ ἢ βιοτεχνικοῦ τμήματος αὐτῶν καὶ ἐμπορικῶν τοιοῦτον, δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν, οἵτινες ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἐμπορικὸν τμῆμα τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὰς ἐπιχειρήσεις τὰς ἐχούσας πλὴν τῆς ἔδρας καὶ

υποκαταστήματα και αίτινες υποχρεούνται, ως ανωτέρω ἐλέχθη, εις υποβολήν κειωρισμένων δηλώσεων, θά λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, τόσον τῆς ἔδρας, ὅσον καὶ ἀπ' ἄντων τῶν υποκαταστημάτων τῆς ἐπιχειρήσεως, προκειμένου νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διατάξις τῆς παραγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Α. Ν. 843/1948, καθ' ἣν ἐξαιροῦνται τῆς προκειμένης φορολογίας αἱ ἐπιχειρήσεις, αίτινες καταβάλλουσιν ἐν συνόλῳ ἀποδοχὰς μέχρι 5.000.000 δραχμῶν. Τὸ αὐτὸ θά λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν καὶ προκειμένου νὰ υπολογισθῇ ὁ φόρος, δυνάμει τῆς ανωτέρω διατάξεως τοῦ Α. Ν. 843/1948, εις τὸ 1/10 τῆς ὑπὲρ τὰ 5 ἑκατ. διαφορᾶς τῶν χορηγηθεισῶν ἀποδοχῶν.

Κατὰ ταῦτα, εις ἣν περίπτωσιν αἰτεῖται διὰ τῆς δηλώσεως ἡ ἐφαρμογή τῆς διατάξεως ταύτης, δεόν ἀπαραιτήτως νὰ ἀναγράφηται ἐν τῇ δηλώσει τὸ σύνολον τῶν καταβαλλομένων ὑπὸ τε τοῦ κεντρικοῦ καὶ τῶν υποκαταστημάτων τῆς ἐπιχειρήσεως ἀποδοχῶν.

4. Σχετικῶς μὲ τὴν ἐπιβολὴν κυρώσεων λόγω ἐκπροθέσμου ὑποβολῆς, ἀνακριθείας ἢ παραλείψεως ὑποβολῆς δηλώσεως, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 632/1948 Ν. Διατάγματος, δι' οὗ ἐκυρώθη τὸ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1949 Νομ. Διάταγμα «περὶ ἐπιβολῆς προσουξήσεως λόγω ἐκπροθέσμου, ἑλλιποῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως ὑποβολῆς φορολογικῆς δηλώσεως».

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐν προκειμένῳ θά ἐπιβάλλωνται αἱ ὑπὸ τῶν παραγρ. 2, 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 7-12-1947 Ν. Διατάγματος ὀριζόμεναι γενικῶς δι' ἐκάστην περίπτωσιν προσουξήσεις καὶ οὐχὶ τὰ συμφωνῶναι τῇ διατάξει τῆς παραγρ. 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ Διατάγματος διπλασιαζόμενα ποσοστὰ προσουξήσεως τοῦ φόρου ΣΤ' Κατηγορίας ἄρθρου 26 παράγρ. 1 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. (φόρου παρακρατουμένου ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν), καθ' ὅσον ὁ προκειμένος φόρος βαρύνει τὰς βιομηχανικὰς καὶ βιοτεχνικὰς ἐπιχειρήσεις, αίτινες δὲν δύνανται, κατὰ ρητὴν διατάξιν τοῦ Α.Ν. 843/1948, νὰ παρακρατήσωσι τοῦτον ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν αὐτῶν.

5. Εἰς τοὺς κατὰ μῆνα ὑποβαλλομένους ἡμῖν Πίνακας Α' τῶν βεβαιωθέντων ἐσόδων τῶν φορολογιῶν ἀρμοδιότητος τῆς Διευθύνσεως θά ἀναγράφητε τοῦ λοιποῦ κειωρισμένως καὶ ὑπὸ ἴδιον τίτλον τὰ ὀριστικῶς βεβαιωθέντα ἔσοδα τοῦ φόρου ἄρθρου 5 τοῦ Α. Ν. 843/1948.

6. Λόγῳ τῆς σπουδαιότητος τῆς προκειμένης φορολογίας, ἐπιβληθείσης διὰ τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ νόμου καταργηθέντων ἐσόδων τῶν Δήμων, Κοινοτήτων, Λιμενικῶν Ταμείων, Ταμείων Ἐπαρχιακῆς Ὀδοποιίας κλπ., ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ὁποίας θά ἐξαρτηθῇ ἡ μὴ ἐπιθάρυνσις τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ, παρακαλοῦμεν ὅπως ἐπιμελήσθε τὴν ταχεῖαν περαίωσιν τοῦ ἐλέγχου τῶν ὑποβαλλομένων δηλώσεων, τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν μηδὼλως δηλωσάντων καὶ τὴν ἐν γένει ὀριστικὴν βεβαιώσιν τοῦ φόρου, ἐν συνδυασμῶ πάντοτε πρὸς τὸν φόρον ΣΤ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων, καταβάλλητε δὲ τὴν αὐτὴν προσπάθειαν, ἣν καταβάλλετε καὶ διὰ τὴν βεβαιώσιν τῶν λοιπῶν φόρων τοῦ Δημοσίου, θεωρουμένου καὶ τοῦ φόρου τούτου ὡς δημοσίου φόρου καὶ οὐχὶ ὑπὲρ τρίτου τοιοῦτου.

Οἱ κ.κ. Ἐπιθεωρηταὶ Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν, πρὸς οὓς κοινοποιεῖται ἡ παρούσα, παρακαλοῦνται ὅπως παρακολουθῶσι τὴν ἐφαρμογὴν τῆς πα-

ρούσης (Υπουργ. Οίκον. 23 Μαρτίου 1949.—Υπουργός Βασ. Στεφανόπουλος).

§ 83. Ἐπὶ ὑποκαταστημάτων αἱ δηλώσεις ἐπιδίδονται εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τῆς περιφέρειας ὅπου λειτουργεῖ τοῦτο.

Εἰς ἀπάντησιν ὑποβληθείσης ἡμῖν αἰτήσεώς σας ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Α. Ν. 843/1948 δηλώσεις ἐπιδίδονται δι' ἕκαστον ὑποκατάστημα εἰς τὴν Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας λειτουργεῖ τοῦτο εἰς ἣν ἐπιδίδονται καὶ αἱ δηλώσεις φόρου καθαρῶν προσόδων ΣΤ' κατηγορίας.

Ἐννοεῖται ὅτι διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς φορολογίας ταύτης εἰς ἣν περιπτώσιν τὸ σύνολον τῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰ 5.000.000 δραχμ. καὶ τὸν καθορισμὸν τῆς μειώσεως εἰς ἣν περιπτώσιν τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν κλπ. ὑπερβαίνει μὲν τὰ 5.000.000 πλὴν ὅμως ὁ ἐπ' αὐτῶν ἀναλογῶν φόρος δὲν θὰ ὑπερβαίῃ τὸ 10% τῆς διαφορᾶς, μεταξὺ τοῦ ποσοῦ τῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 5.000.000 θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν τε τῆς ἔδρας καὶ ἀπάντων τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς ἐπιχειρήσεώς σας (Υπουργ. Οἶκον. Ε. 1820/24-3-1949).

§ 84. Ἡ προσαύξεις μὴ ἐπιδόσεως δηλώσεως ἢ ἀνακριβοῦς κλπ. τοιαύτης ἀνέρχεται εἰς ποσοστὸν, ὅπερ ἰσχύει εἰς μὴ παρακρατουμένους φόρους.

«Ἐν περιπτώσει μὴ ἐπιδόσεως δηλώσεως καὶ καταβολῆς τοῦ ἀναλογουμένου φόρου ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας ἢ ἐπιδόσεως ἀνακριβοῦς ἢ ἐκπροθέσμου δηλώσεως, ὁ κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐπιβαλλόμενος φόρος ὑπόκειται εἰς τὰς προσαυξήσεις, αἵτινες ἰσχύουσιν ἐκάστοτε διὰ τὸν φόρον τῆς ΣΤ' Κατηγορίας ἄρθρου 26 παράγραφος 2 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων».

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης παραγράφου ἀρχεται ἀφ' ἧς ἰσχυσεν ὁ Ἄναγκ. Νόμος 843/1948 (Ἄν. Ν. 942/1949).

§ 85. Μεταλλευτικαὶ ἐπιχειρήσεις περιοριζόμεναι μόνον εἰς ἐξαγωγὴν τῶν ὀρυκτῶν καὶ διάθεσιν αὐτῶν ἀκατεργάστων δὲν ὑπόκεινται εἰς φόρον.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 3 Μαΐου ἐ.ἔ. αἰτήσεώς σας γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου ἄρθρου 5 τοῦ Α.Ν. 843/1948 δὲν ὑποχρεοῦνται αἱ μεταλλευτικαὶ ἐπιχειρήσεις, αἵτινες προβαίνουν μόνον εἰς ἐξαγωγὴν τῶν ὀρυκτῶν ὑλῶν καὶ διάθεσιν αὐτῶν ἀκατεργάστων.

Ἐπίσης δὲν ὑπάγονται εἰς τὸν φόρον τοῦτον, μὴ δυνάμεναι νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς βιομηχαναὶ ἢ βιοτεχνίαι, αἱ ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεις, ἐφόσον σὺν τῇ ἐξορύξει προβαίνουν καὶ εἰς τὴν διὰ φυσικῶν ἢ μηχανικῶν μέσων ἢ χημικῶν μεθόδων ἀναγκαίαν διακάθαρσιν τῶν ἐξορυχθέντων μεταλλευμάτων πρὸς διευκόλυνσιν τῆς μεταφορᾶς τῶν ἢ ἐπαύξεισιν τῆς ἀξίας τῶν, ἵνα καταστῶσι ταῦτα ἐμπορεύσιμα.

Εἰς τὴν προκειμένην, ὅμως, φορολογίαν κατὰ τὴν γνώμην τῆς διοικήσεως ὑπακτεοὶ τυγχάνουσιν οἱ κλάδοι καὶ τὰ τμήματα μεταλλευτικῆς

ἐπιχειρήσεως (οὐχὶ τὸ σύνολον ταύτης), ἔνθα ἐνεργοῦνται πράξεις ἀναγόμεναι εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἢ βιοτεχνικὴν δραστηριότητα π.χ. ὁσάκις ἢ ἐπιχειρήσεις προβαίνει, ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω ἀναγκαίας διακαθάρσεως τῶν ὀρυκτῶν ὑλῶν, εἰς περαιτέρω κατεργασίαν, μετατροπὴν, ἐπεξεργασίαν ἢ ἐξευγενισμόν αὐτῶν, ὡσαύτως καὶ εἰς ἣν περιπτώσιν αὕτη ἀποσκοπεῖ τὴν μετατροπὴν, ἐπεξεργασίαν ἢ διασκευὴν κλπ. πρώτων ὑλῶν πρὸς παραγωγὴν ἀναγκαιούτων τῇ ἐπιχειρήσει προϊόντων (ἀξίνων, πτύων, ἐργαλείων κλπ.).

Διὰ πᾶσαν τυχόν δημιουργηθησομένην ἀμφισβήτησιν διὰ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ κλάδου μεταλλευτικῆς ἐπιχειρήσεως εἰς τὸν φόρον τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Α.Ν. 843/1948 δέον ἔ' ἀπευθυνθῆτε, συμφώνως τῇ παραγρ. 5 τῆς διατάξεως ταύτης εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 3 Α.Ν. 660/1937 (Ἵπουργ. Οἶκον. Α. 8033/1232 ἀπὸ 14 Μαΐου 1949).

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1055 ἑ.ἑ. ἀναφορᾶς σας κοινοποιοῦμεν κατωτέρω τὸ ὑπ' ἀριθ. Α. 8033 ἑ.ἑ. ἔγγραφον ἡμῶν πρὸς τὴν Ἐνωσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεταλλευτικῶν καὶ Μεταλλουργικῶν Ἐπιχειρήσεων, ἀνακοινοῦμεν δὲ συμπληρωματικῶς τὰ κάτωθι:

Ὡς ἐν τῷ κοινοποιομένῳ ἔγγράφῳ ἐκθέτομεν, αἱ μεταλλευτικαὶ ἐπιχειρήσεις δὲν ὑπάγονται κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Α.Ν. 843/1948 μὴ δυνάμεναι νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς βιομηχανικαὶ ἢ βιοτεχνικαὶ ἐφ' ὅσον περιορίζονται εἰς τὴν ἐξόρυξιν τῶν μεταλλευμάτων καὶ διάθεσιν αὐτῶν εἴτε αὐτοῦσίων εἴτε κατόπιν τῆς ἀναγκαίας πρὸς μεταφορὰν καὶ ἐμπορίαν αὐτῶν, διακαθάρσεως, δύνανται ὅμως αὐτὰ κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν φορολογίαν ταύτην, οὐχὶ ἐν τῷ συνόλῳ τῶν, ἀλλὰ διὰ τοὺς κλάδους ἐκείνους ἐν οἷς ἐνεργεῖται περαιτέρω ἐπεξεργασία ἢ μετατροπὴ τῶν μεταλλευμάτων, ὡς ἐπίσης κατεργασία, διασκευὴ κλπ. πρώτων ὑλῶν πρὸς παραγωγὴν ἀναγκαιούτων τῇ ἐπιχειρήσει προϊόντων.

Κατὰ ταῦτα ὅσον ἀφορᾷ εἰδικῶς τὴν ἐν τῇ περιφερείᾳ σας Γαλλικὴν Ἐταιρείαν Μεταλλείων Λαυρίου, ἐφ' ὅσον διαπιστωθῆ ὅτι αὕτη διαθέτει τὰ ἐξορυσσόμενα παρ' αὐτῆς μεταλλεύματα εἰς ἣν κατάστασιν ταῦτα ἐξάγονται ἐκ τοῦ ἐδάφους ἢ κατόπιν τῆς ἀναγκαίας πρὸς καθορισμὸν αὐτῶν κατεργασίας, ἵνα καταστῶσιν ἐμπορεύσιμα καὶ διευκολυνθῆ ἡ μεταφορὰ τῶν, δέον ὅπως μὴ κοινοποιήσητε αὐτῇ φύλλον ἐλέγχου, καθ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως ὑπαγομένης εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Α. Ν. 843/1948.

Ἐν ἡ περιπτώσει ὅμως ἐξακριβωθῆ ἐκ τοῦ ἐλέγχου ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω Ἐταιρείας συντελουμένη κατεργασία τῶν ὀρυκτῶν ὑλῶν ὑπερβαίνει τὰ συνήθη καὶ ἀναγκαῖα ὄρια διακαθάρσεως αὐτῶν, παραγομένων οὕτως ἐξευγενισμένων νέων προϊόντων ἢ ἔχει αὕτη ἑτέρους βιομηχανικοὺς ἢ βιοτεχνικοὺς κλάδους (μηχανουργεῖον κλπ.), θέλετε ἐγγράψαι ταύτην εἰς τὴν προκειμένην φορολογίαν διὰ τὰς ἐργασίας μόνον τῶν ὡς ἄνω κλάδων.

Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς παρ. 11 τοῦ ἄρθρου 3 καὶ Ἀναγκ. Νόμου 660/1937 δύνασθε νὰ ἀπευθυνθῆτε ἐν περιπτώσει ἀμφισβησιῶν ὑμῶν ὅσον ἀφορᾷ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐταιρείας πρὸς κατεργασίαν καὶ μετατροπὴν τῶν ἐξορυσσομένων μεταλλευμάτων (Ἵπουργ. Οἰκονομ. 15594/17-6-49).

§ 86. Κυρώσεις ἐπὶ ἐκπροθέσμων δηλώσεων κλπ.

Ὁ Νομοθέτης κατὰ τῶν φορολογουμένων, οἵτινες δι' οἰονδήποτε λόγον δὲν ὑποβάλλουσι φορολογικὴν δήλωσιν ἢ ὑποβάλλουσιν ἐκπροθέσμους ἢ ἀνακριθεῖς φορολογικὰς δηλώσεις ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ νὰ ἀποκρύψωσιν ἀπὸ τὴν φορολογικὴν ἀρχὴν τ' ἀντικείμενα τῆς φορολογίας καὶ νὰ διαφύγωσι τὸν φόρον προβλέπει κυρώσεις, ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους μάλιστα 1948/49 καὶ ἐφεξῆς διὰ τῶν κατωτέρω παρατιθεμένων νομοθετημάτων:

Ν. Δ. 632/1948.

Ἄριθ. Πρωτ. Π. 8942

Ἄριθ. ἔγκυκλ. 68

Αὐξων ἀριθ. Ἐγκυκλίου πρὸς Οἶκον. Ἐφόρους 15.

Περὶ κοινοποιήσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 632/1948 Ν. Δ/τος «περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1947 Νομ. Διατάγματος «περὶ ἐπιβολῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἔλλιποῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως ὑποβολῆς φορολογικῆς δηλώσεως».

Κοινοποιούμεν κατωτέρω τὸ ὑπ' ἀριθ. 632/1948 Νομ. Διάταγμα «περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1947 Νομ. Διατάγματος «περὶ ἐπιβολῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἔλλιποῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως ὑποβολῆς φορολογικῆς δηλώσεως», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 107 (τεύχος Α') τῆς 28 Ἀπριλίου 1948 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ παρέχομεν ὑμῖν τὰς κάτωθι ὁδηγίας διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τούτου :

1. Σκοπὸς τοῦ Νόμου.

Τὸ κοινοποιούμενον Νομ. Διάταγμα σκοπεῖ α) τὴν ἐνοποίησιν τῶν ὑφισταμένων διατάξεων διαφόρων φορολογικῶν νόμων, δι' ὧν ἐπιβάλλεται προσαυξήσεις εἰς βᾶρος τῶν φορολογουμένων λόγῳ ἐκπροθέσμου ἐπίδοσεως τῶν φορολογικῶν δηλώσεων, λόγῳ ἀνακριθείας τούτων καὶ λόγῳ μὴ ἐπίδοσεως δηλώσεων, β) τὸν καθορισμὸν ὠρισμένων προσαυξήσεων δι' ἑκάστην παράθεσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν φορολογιῶν, ἀντὶ τοῦ μέχρι σήμερον ἰσχύοντος συστήματος τοῦ καθορισμοῦ ἀνωτάτου καὶ κατωτάτου ποσοῦ προσαυξήσεως κατὰ τὴν ἑκάστοτε κρίσιν τοῦ φορολογικοῦ ὀργάνου ἢ τοῦ φορολογικοῦ Δικαστηρίου καὶ γ) τὴν ποινικὴν δίωξιν τῶν φορολογουμένων διὰ τὴν ἐκ δόλου μὴ ἐπίδοσιν δηλώσεως ἢ ἐπίδοσιν ἀνακριθοῦς τοιαύτης.

Ὡς γνωστὸν οἱ διάφοροι φορολογικοὶ νόμοι προβλέπουσι καὶ τὴν ἐπιβολὴν προσαυξήσεως τοῦ φόρου λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἀνακριθείας ἢ μὴ ἐπίδοσεως φορολογικῆς δηλώσεως, ἥτις ἐτύγχανε διάφορος δι' ἑκάστον φορολογικὸν ἀντικείμενον καὶ περίπτωσιν. Διὰ τοῦ κοινοποιουμένου Νομ. Διατάγματος, προκειμένου περὶ ὑποθέσεων τοῦ οἴκον. ἔτους 1948 - 49 καὶ ἐφεξῆς καὶ τῶν φορολογιῶν:

1. Καθαρῶν Προσόδων (ἀναλυτικῶν καὶ Συνθετικοῦ),
2. Ἐπιτηδεύματος,
3. Κύκλου Ἐργασιῶν,
4. Ἀσφαλίστων καὶ
5. Μεταβιβάσεως Ἀκινήτων,

καταργούνται αἱ ἰσχύουσαι διατάξεις περί προσαυξήσεων τῶν φόρων τούτων καὶ ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ν. Διατάγματος. Εἶναι εὐνόητον ὅτι αἱ νέαι προσαυξήσεις θὰ ἐπιβάλλονται ἐπὶ ὑποθέσεων δι' ἃς ἡ ὑποχρέωσις ὑποβολῆς δηλώσεως θὰ συμπέσῃ ἀπὸ τοῦ οἴκου. ἔτους 1948-49 ἦτοι μετὰ τὴν 1 Ἰουλίου 1948 καὶ ἐφεξῆς, οὐχὶ ὅμως δι' ὑποθέσεις τοῦ τρέχοντος οἴκου. ἔτους καὶ παρελθόντων οικονομικῶν ἐτῶν, δι' ἃς ἰσχύουσιν αἱ μέχρι τοῦδε κείμεναι διατάξεις. Εἰς τὴν θέσπισιν τοῦ κοινοποιουμένου Ν. Διατάγματος ὠδήγησεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεως ὁμοιομόρφων κυρώσεων εἰς ἅπαντα εἰ δυνατόν τ' ἀντικείμενα τῆς ἀμέσου φορολογίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ παρατηρηθεῖσα μέχρι τοῦδε ἀνομοιομορφία καθορισμῶν τῶν προσαυξήσεων ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου ἢ τῶν Φορολογικῶν Δικαστηρίων, ἅτινα κατὰ κανόνα ἐπέβαλλον τὴν ἐλαχίστην προσαύξησιν, ὥστε νὰ ἔχη δημιουργηθῆ ἡ ἀντίληψις εἰς τοὺς φορολογουμένους ὅτι ἢ μὴ δήλωσις ἢ ἡ ἐπίδοσις ἀνακριβοῦς τοιαύτης θὰ ἔχη ὡς συνέπειαν τὴν πληρωμὴν πάντοτε τῆς ἐλαχίστης προσαυξήσεως, ἣν ὀρίζει ὁ νόμος, οὐδέποτε δὲ σχεδὸν τῆς ἀνωτάτης τοιαύτης. Τοῦτο ὅμως συντελεῖ εἰς τὴν ἀμβλῆσιν τῆς φορολογικῆς συνειδήσεως καὶ οὐχὶ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς. Διὰ τῆς καθιερώσεως αὐστηρῶν κυρώσεων ἐναντίον τῶν φορολογουμένων, οἵτινες ἀμελῶσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν φορολογικῶν τῶν ὑποχρεώσεων, ἐλπίζομεν, ὅτι θ' ἀναγκασθῶσιν οὗτοι, νὰ ἐπιδίδωσιν ἐμπροθέσμως εἰλικρινεῖς δηλώσεις καὶ θὰ ἐκλείψῃ τὸ μέχρι τοῦδε παρατηρούμενον γεγονός τῆς μὴ ἐπιδόσεως δηλώσεων ἢ τῆς ἐπιδόσεως κατὰ κανόνα ἀνακριβῶν τοιούτων ὑπὸ μείστου ἀριθμοῦ φορολογουμένων.

Ἐκτὸς τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τοῦ Ν. Διατάγματος προσαυξήσεων τοῦ φόρου, ἐπειδὴ εἰς τὸ παρελθὸν παρατηρήθη συστηματικὴ ἐκ δόλου παράλειψις ἐπιδόσεως δηλώσεως, ὡς καὶ ἀνακριβεία τῆς ἐπιδοδοθῆσας τοιαύτης ὑπὸ πολλῶν φορολογουμένων, προβλέπεται καὶ ἡ ποινικὴ δίωξις τούτων, ὅταν ἡ παράλειψις ἢ ἀνακριβεία ὀφείλεται εἰς δόλον.

2. Καθορισμὸς Προσαυξήσεων φόρου.

Α) Ἐκπροθέσμου δηλώσεως.

Προκειμένου περί τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ Ν. Διατάγματος ἀναφερομένων φορολογιῶν, ἐν περιπτώσει ἐκπροθέσμου ὑποβολῆς τῆς κατὰ νόμον δηλώσεως, ἐπιβάλλεται προσαύξεις ἀνερχομένη εἰς 5 % δι' ἕκαστον μῆνα ἐκπροθέσμου μὴ δυναμένη νὰ ὑπερβῆ τὰ 25 % τοῦ ὀφειλομένου φόρου. Ἡ ἀνωτέρω προσαύξεις περιορίζεται εἰς 2 % συμφώνως τῇ § 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ν. Διατάγματος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ δήλωσις ἐπιδοδοθῆ ἐντὸς τοῦ πρώτου 15θήμερου, ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς νομίμου προθεσμίας διὰ τοὺς φορολογουμένους, οἵτινες ἤθελον συμμορφωθῆ πρὸς τὴν δημοσιευομένην ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ἰγπυργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν πρόσκλησιν, περί ἐγγχειρίσεως ἐκπροθέσμου δηλώσεως ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς δήλωσιν προθεσμίας.

Δεδομένου ὅτι ἡ δημοσίευσις τῆς ὡς ἀνω προσκλήσεως τοῦ Ἰγπυργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν εἶναι ὑποχρεωτικὴ δι' αὐτὸν καὶ θέλει δημοσιεῖται ἐκάστοτε, δεόν διὰ τοὺς ἐπιδίδοντας δήλωσιν ἐντὸς τοῦ πρώτου 15θήμερου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς νομίμου προθεσμίας νὰ ἐπιβάλληται προσαύξεις 2%, εἰς τοὺς ἐπιδίδοντας δὲ τοιαύτην μετὰ τὴν 15ην ἡμέραν 5 % δι' ἕκαστον μῆνα ἐκπροθέσμου. Εἶναι αὐτονόητον ὅτι ἡ προσαύξεις αὕτη θὰ ἐπι-

θάλλεται πάντοτε άνευ έρεύνης παρ' ύμων τής ύπάρξεως δόλου ή άμελείας βαρείας ή έλαφράς ή και άνωτέρας βίας έκ μέρους τοῦ φορολογουμένου. Έφ' όσον διά τοῦ νέου νόμου καθορίζονται σταθερά τά ποσά προσαυξήσεων, δέν έχει πλέον ο Οίκον. Έφορος τήν διακριτικήν έξουσίαν, ώς μέχρι τοῦδε, τοῦ καθορισμοῦ τής προσαυξήσεως από 3% μέχρι 35%, αλλά εάν ή δήλωσις έπιδοθῆ έντός τοῦ πρώτου μηνός από τής λήξεως τής νομίμου προθεσμίας θά έπιθάλλη προσαυξήσιν 5%, έντός τοῦ δευτέρου 10%, έντός τοῦ τρίτου 15%, έντός τοῦ τετάρτου 20%, μετά δέ τήν πάροδον και τοῦ τετάρτου μηνός όποτεδήποτε και άν έπιδοθῆ αὔτη ή προσαυξήσις θά εἶναι 25%.

Προκειμένου όμως περί 1) τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων Κατηγορίας Γ' κλάσεων α' και β' (είσοδήματα έκ μερισμάτων και τόκων έξ ιδρυτικών τίτλων και μετοχῶν ήμεδαπῶν άνωνύμων εταιρειῶν, ώς και έμολογιῶν και χρεωγράφων τοῦ Δημοσίου, νομικῶν προσώπων κλπ. άρθρ. 15 § 1 κώδικος Φ.Κ.Π.), 2) τοῦ παρακρατουμένου φόρου έξ άμοιβῶν μισθωτῶν ύπηρεσιῶν τοῦ άρθρου 26 παράγραφος 1 τοῦ κώδικος Φ.Κ.Π., 3) τοῦ παρακρατουμένου φόρου καθαρῶν προσόδων άμοιβῶν έξ ύπηρεσιῶν έλευθεριῶν επαγγελμάτων τής παραγράφου 2 τοῦ άρθρου 27 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., διά καταβαλλομένης άμοιβῆς πραγματογνωμόνων, διαιτητῶν, έλεγκτῶν Άνωνύμων Έταιρειῶν, κηδεμόνων σχολαζουσῶν κληρονομιῶν κλπ. 4) τοῦ φόρου έπιτηδεύματος προμηθευτῶν έν γένει, εργολάβων έκτελέσεως δημοσίων ή ιδιωτικῶν έργων, ένοικιαστῶν δημοσίων, δημοτικῶν, κοινοτικῶν ή λιμενικῶν προσόδων, ώς και τῶν αντιπροσώπων, πρακτῶν, μεσιτῶν κλπ., πλὴν άνωνύμων Έταιρειῶν, τῶν κτωμένων άμοιβῆς προμηθείας καταβαλλομένης αὐτοῖς παρ' άλλοδαπῶν εργοστασίων ή οίκων διά τήν σύναψιν συμβάσεων προμηθείας πάσης φύσεως ύλικοῦ πρὸς τὸ Έλληνικὸν Δημόσιον και έν γένει νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τοῦ όριζομένου υπό τοῦ άρθρου 13 τοῦ Νομ. Διατάγματος 53/1946 «περὶ φόρου έπιτηδεύματος», 5) τοῦ φόρου κύκλου εργασιῶν επί τῶν άκαθαρίστων έσόδων και 6) τοῦ φόρου επί τῶν ασφαλίστρων άπάντων τῶν κλάδων, ή ώς άνω όριζομένη προσαυξήσις λόγω έκπροθέσμου δηλώσεως διπλασιάζεται, ήτοι όρίζεται εἰς 10% δι' έκαστον μήνα έκπροθέσμου, μή δυναμένη νά ύπερβῆ τὸ 50% τοῦ φόρου.

Τῆς λόγω έκπροθέσμου ώς άνωτέρω προσαυξήσεως δύναται ν' άπαλλαγῆ ο φορολογούμενος, συμφώνως τῆ υπό τοῦ άρθρου δευτέρου § 2 τοῦ κοινοποιουμένου Ν. Διατάγματος προστεθειση εἰς τὸ άρθρον 2 τοῦ κυρουμένου Ν. Διατάγματος τής 7-12-1947 παραγράφου 7, υπό τοῦ άρμοδίου φορολογικῦ δικαστηρίου, έφ' όσον ήθελεν άποδείξει ένώπιον αὐτοῦ ότι τὸ έκπρόθεσμον όφείλεται εἰς άνωτέραν βίαν. Πρὸς τοῦτο δέον ο φορολογούμενος άμα τῆ έπίδωσει τής έκπροθέσμου δηλώσεως ή και βραδύτερον (καθόσον υπό τοῦ νόμου δέν τάσσεται οὔδεμία προθεσμία) νά ύποβάλλη αίτησιν πρὸς τὸ άρμόδιον διά τήν έκδίκασιν τῶν ένστάσεων Φορολογικὸν Δικαστήριον, πρὸς άπαλλαγὴν του έκ τής έπιθληθείσης αὐτῷ υπό τοῦ Οικονομικοῦ Έφόρου προσαυξήσεως. Τὸ Φορολογικὸν Δικαστήριον, έφ' όσον ήθελε πεισθῆ ότι τὸ έκπρόθεσμον τής ύποβολῆς τής δηλώσεως, όφείλεται εἰς άνωτέραν βίαν, δύναται ν' άπαλλάξῃ τελείως τὸν φορολογούμενον τής προσαυξήσεως οὐχι όμως και νά περιορίσῃ αὐτὴν εἰς ποσὸν κατώτερον τής υπό τοῦ νόμου όριζομένης και υπό τοῦ Οικο-

νομικού Ἐφόρου ἐπιβληθείσης. Διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ νόμου «τὰ Φορολογικὰ Δικαστήρια», οὐσης γενικῆς, δεόν νά δεχθῶμεν, ὅτι ἐννοεῖ τὰ πρωτοβάθμια καί δευτεροβάθμια τοιαῦτα, οὐχί δέ καί τὰς φορολογικὰς ἐπιτροπὰς, αἵτινες δέν τυγχάνουσι δικαστήρια, ἀλλά συλλογικά διοικητικά ὄργανα. Αἱ αἰτήσεις ὅθεν θ' ἀπευθύνονται ἐνώπιον τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ὁποίας θά ἐπιτρέπεται ἔφεσις ἐνώπιον τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐφέσεων ἢ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, κατὰ περίπτωσιν, ἐφ' ὅσον τὸ ποσὸν τῆς ἀμφισβητουμένης προσαυξήσεως ὑπερβαίνει τὸ ὀριζόμενον ἐκάστοτε ποσὸν πέραν τοῦ ὁποίου ἐπιτρέπεται κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἔφεσις ἐπὶ ἀμφισβητήσεων κυρίου φόρου.

Β) Ἀνακριθοῦς δηλώσεως.

Ἐπὶ ἀνακριθοῦς δηλώσεως, τῶν ἐν ἀρθρῷ 1 τοῦ κυρουμένου Νομοδιατάγματος ἀναφερομένων φορολογιῶν, ἐπιβάλλεται ἡδὴ ἐνιαίᾳ προσ-ἀξήσει ὀριζομένη εἰς τὸ 1/3 τοῦ φόρου, οὕτως τὴν πληρωμὴν διὰ τῆς ἀνακριθείας ἀπέφυγεν ὁ φορολογούμενος. Ἡ προσαύξησης ἐπιβάλλεται μόνον ἐπὶ τοῦ κυρίου φόρου, ὡς οὗτος ὀρίζεται καὶ συνεισπρατιζόμενον μετ' αὐτοῦ προσθέτων φόρων ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἢ τρίτων. Ἡ προσαύξησης τῆς ἀνακριθείας δηλώσεως θά ἐπιβάλλεται πάντοτε ἀνευ ἐρεύνης ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ τῶν Φορολογικῶν Δικαστηρίων τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ δόλου, ἢ ἀμελείας ἐκ μέρους τοῦ φορολογουμένου. Δέν ἐπιβάλλεται ὅμως προσαύξησης ἀνακριθείας, ὡσάκις συντρέχουσιν ἀθροιστικῶς ἀμφότεραι αἱ κάτωθι δύο προϋποθέσεις: α) Ἡ φορολογητέα ὕλη νά μὴ προκύπτῃ ἐκ πραγματικῶν στοιχείων προσδιοριζόντων ταύτην ἀντικειμενικῶς, ἀλλ' ὁ προσδιορισμὸς ταύτης νά ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς προσωπικῆς ἐκτιμήσεως ἢ ἄλλης κρίσεως τοῦ φορολογουμένου ἢ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ τοῦ φορολογικοῦ δικαστοῦ καὶ β) ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ βάσει δηλώσεως καταβλητέου φόρου καὶ τοῦ φόρου ὅστις καθορίζεται τελεσιδικῶς, νά μὴ ὑπερβαίῃ τὸ 1)3 τοῦ τελεσιδικῶς καθορισθέντος ποσοῦ φόρου. Ἐάν π.χ. ὁ βάσει δηλώσεως καταβληθεὶς φόρος μεταβιβάσεως ἀκινήτων ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 1.000.000, ὁ δὲ ὀριστικῶς καθορισθεὶς τοιοῦτος, διὰ τῆς πράξεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ τῆς ἀποφάσεως τοῦ φορολογικοῦ δικαστηρίου, ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 1.500.000 οὐδεμία προσ-ἀξησης θά ἐπιβληθῇ, διότι ἡ διαφορὰ δέν ὑπερβαίνει τὸ 1)3, ἐάν ὅμως ὁ τελεσιδικῶς καθορισθεὶς ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 1.501.000, θά ἐπιβληθῇ προσ-ἀξησης, διότι ἡ διαφορὰ μεταξὺ δηλώσεως καὶ ὀριστικοῦ καθορισμοῦ, ὑπερβαίνει τὸ 1)3 τοῦ ὀριστικῶς προσδιορισθέντος φόρου. Ἐάν συντρέχῃ μόνον ἡ μία τῶν ὡς ἄνω ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου προϋποθέσεων, θά ἐπιβάλλεται πάντοτε προσ-ἀξησης ἴση πρὸς τὸ 1)3 τοῦ φόρου ὅστις διὰ τῆς ἀνακριθείας τῆς δηλώσεως δέν ἐδηλώθη.

Τὸ ἀνωτέρω ποσὸν προσ-ἀξήσεως διπλασιάζεται συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 2 παράγραφος 5 τοῦ Ν. Διατάγματος, ἥτοι ἀνέρχεται εἰς τὰ 2)3 τοῦ διὰ τῆς ἀνακριθείας τῆς δηλώσεως διαφυγόντος φόρου προκειμένου περὶ α) τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων Κατηγορίας Γ' τῶν κλάσεων α' καὶ β', Κατηγορίας ΣΤ' τοῦ ἀρθροῦ 26 παράγραφος 1 καὶ Κατηγορίας Ζ' τοῦ ἀρθροῦ 27 παράγραφος 2, β) τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος τοῦ ἀρθροῦ 13

του Ν. Διατάγματος 53) 1946, γ) του φόρου κύκλου εργασιών επί των άκαθαρίστων εσόδων και δ) του φόρου ασφαλιστρων άπάντων τών κλάδων.

Γ) Μη ύποβολής δηλώσεως.

Έν περιπτώσει μη επίδόσεως δηλώσεως έμπροθέσμου ή έκπροθέσμου μέχρι τής ήμέρας τής κοινοποιήσεως του φορολογικού άποσπάσματος ή άποφάσεως ή πράξεως του Οικονομικού Έφόρου, διά τας έν άρθρω Ι του κυρουμένου Ν. Διατάγματος αναφερομένης φορολογίας, επιβάλλεται προσαύξεις ίση προς τό ήμισυ του διά του άποσπάσματος, πράξεως ή άποφάσεως καθοριζομένου φόρου. Η προσαύξεις αύτη διπλασιάζεται άνερχομένη εις 100% του διά του φορολογικού άποσπάσματος κλπ., καθοριζομένου φόρου, προκειμένου περί α) του φόρου καθαρών προσόδων Κατηγορίας Γ', κλάσεως α' και β' Κατηγορίας ΣΤ', άρθρ. 26 § 1 και Κατηγορίας Ζ', του άρθρου 27 § 2. β) του φόρου έπιτηδεύματος του άρθρου 13 του Ν. Διατάγματος 53) 1946, γ) του φόρου κύκλου εργασιών επί των άκαθαρίστων εσόδων και δ) του φόρου ασφαλιστρων άπάντων τών κλάδων.

Αί ύπό του Ν. Διατάγματος καθοριζόμεναι ώς άνωτέρω προσαυξεις λόγω έκπροθέσμου, ανακριθείας ή παραιλείσεως δηλώσεως επιβάλλονται ύπό του Οίκον. Έφόρου, προκειμένου μόν περι έκπροθέσμου δηλώσεως κατά την ύποβολήν τής δηλώσεως, τής προσαυξήσεως συμβεβαιουμένης και συνεισπραττομένης μετά του κυρίου φόρου, προκειμένου δέ περι ανακριθούς δηλώσεως ή μη επίδόσεως δηλώσεως ή προσαυξήσεως επιβάλλεται ύπό του Οίκον. Έφόρου διά του φορολογικού άποσπάσματος, πράξεως ή άποφάσεως, δι' ών καθορίζεται και ο κύριος φόρος. Έάν άσκηθί ένστασις κατά τής φορολογικής έγγραφής τά φορολογικά δικαστήρια θ' άποφαίνονται τόσοσ επί του καθορισμού του κυρίου φόρου, όσοσ και τής επιβληθείσης προσαυξήσεως, έφ' όσον συντρέχει νόμιμος περίπτωσης μειώσεως ή διαγραφής ταύτης.

3. Κατάργησις ύφισταμένων διατάξεων περι προσαυξήσεων.

Διά του άρθρου 5 του κυρουμένου Ν. Διατάγματος καταργούνται αί κείμεναι διατάξεις, περι επιβολής προσαυξήσεων του α) φόρου Καθαρών. Προσόδων, β) Έπιτηδεύματος, γ) Κύκλου εργασιών, δ) Ασφαλιστρων και ε) Μεταβιθάσεως ακινήτων, άφ' ής θ' άρχίσωσιν ισχύουσαι αί διατάξεις του νέου Ν. Διατάγματος. Από τής ενάρξεως τής ισχύος συνεπώς του κυρουμένου Ν. Διατάγματος και διά τας φορολογίας και ύποθέσεις, άς προβλέπει τοϋτο, θα επιβάλλωνται αί ύπ' αυτού προβλεπόμεναι προσαυξεις. Προκειμένου όμως περι παλαιών ύποθέσεων καιτοι αί σχετικαί έγγραφαι ή πράξεις ή άποφάσεις θα ενεργώνται μετά την ισχύν του κοινοποιουμένου Ν. Διατάγματος, θα επιβάλλωνται αί ύπό τών καταργουμένων διατάξεων προβλεπόμεναι προσαυξεις. Κατά τό οικον, έτος 1948 — 49 π. χ. θα ενεργηθώσιν έγγραφαι φόρου καθαρών προσόδων τών οικον. έτών 1946 — 47 ή 1947 — 48, δι' αυτάς θα επιβάλλωνται αί ύπό τών μέχρι τουδε κειμένων διατάξεων του Κώδικος Φ. Κ. Π. προβλεπόμεναι προσαυξεις έκπροθέσμου, ανακριθείας ή μη δηλώσεως και ουχι αί ύπό του νέου νόμου όριζόμεναι τοιαϋται.

4. Μείωσις προσαυξήσεως.

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ κυρουμένου Ν. Διατάγματος τὸ ἄρθροισμα τοῦ δημοσίου φόρου, τῶν προσαυξήσεων καὶ τῶν ὑπὲρ τρίτων τυχόν ὑφισταμένων προσθέτων φόρων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῆ τὰ 90/100 τῆς φορολογητέας ὕλης. Ἐάν τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ 90/100 τῆς φορολογητέας ὕλης ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου ἀνάλογος μείωσις ὄλων τῶν ποσῶν, κυρίου φόρου, προσαυξήσεων καὶ προσθέτων ὑπὲρ τρίτων φόρων. Ἐπὶ φορολογητέας ὕλης συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου π. χ. ἐκ 500.000.000 δραχμῶν ἀναλογεῖ φόρος 306.500.000. Ἐάν δὲν ἐπιδοθῆ οὐδόλως δήλωσις, θὰ ἐπιβληθῇ προσαύξησις 50% ἧτοι ἐκ δραχ. 153.250.000 ὁπότε τὸ σύνολον τοῦ φόρου καὶ τῆς προσαυξήσεως ἀνέρχεται εἰς 459.750.000, ἧτοι εἰς ποσὸν ὑπερβαῖνον τὰ 90/100 τῆς φορολογητέας ὕλης. Ἐπειδὴ συμφώνως τῇ ἀνωτέρῳ διατάξει δὲν δύναται τὸ σύνολον τῶν φόρων νὰ ὑπερβῆ τὰ 90/100 τῆς φορολογητέας ὕλης ἧτοι τὰ 450.000.000, θὰ ἐνεργηθῇ μείωσις ἀνάλογος τοῦ τε φόρου καὶ τῆς προσαυξήσεως, ἧτοι θὰ καθορισθῇ φόρος δραχ. 300.000.000 καὶ προσαύξεσις, 150.000.000 δραχ. Ἐάν ὑφίστατο ἐν προκειμένῳ καὶ πρόσθετός τις φόρος ὑπὲρ τρίτων, θὰ ἐγένετο ἀνάλογος μείωσις καὶ τούτου ὥστε τὸ σύνολον νὰ μὴ ὑπερβῆ τὰ 450.000.000 δραχ.

5. Τέλη χαρτοσήμου.

Διὰ τῆς παραγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κοινοποιουμένου Νομοθ. Διατάγματος ὀρίζεται ὅτι, αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ κώδικος περὶ τελῶν χαρτοσήμου.

Ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως σαφῶς ἐξάγεται ὅτι αὕτη ἀναφέρεται μόνον εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ κώδικος καὶ οὐχὶ εἰς πάσας τὰς διατάξεις αὐτοῦ.

Ὡς γνωστὸν βάσει τῆς ὡς ἄνω διατάξεως ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου 1931 ἐκτελεστικοῦ Διατάγματος (ἐγκύκλιος Ὑπουργείου 376/1931), ἐάν πρὸς ἐφαρμογὴν φορολογικῶν νόμων ἤθελεν ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς καθορισθῆ ἡ ἀξία τῶν διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως μεταβιβαζομένων ἀκινήτων ἀνωτέρα τῆς ἐν τοῖς συμβολαίοις ἀναγραφομένης, βεβαιοῦνται καὶ τὰ οἰκεία τέλη χαρτοσήμου τῆς συμβολαιογραφικῆς πράξεως καὶ τῆς μεταγραφῆς τὰ ἀναλογοῦντα ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης.

Περὶπτώσις βεβαιώσεως συμπληρωματικῶς τελῶν χαρτοσήμου κατὰ τὴν ἄνω διάταξιν συντρέχει ἐπὶ μεταβιβάσεως ἀκινήτων ἐξ ἐπαχθοῦς αἰτίας (φορολογία μεταβιβάσεως ἀκινήτων) καὶ ἐκ χαριστικῆς τοιαύτης (φορολογία δωρεῶν ἐν ζωῇ καὶ προικῶν).

Ἐπὶ μεταβιβάσεως ἀκινήτων διὰ δωρεᾶς αἰτία θανάτου ἡ ἄνω διάταξις δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν διότι τὰ τῶν τελῶν χαρτοσήμου ἐπὶ δωρεῶν αἰτία θανάτου ρυθμίζονται ὑπὸ εἰδικῆς διατάξεως (ἄρθρον 5 παράγρ. 4 Ἀναγκ. Νόμου 2563/1940) δι' ἧς καθορίζονται ὁ τρόπος τῆς βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν τελῶν χαρτοσήμου ἐπὶ δωρεᾶς αἰτία θανάτου, ἀδιαφόρως τοῦ ἂν ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι κινήτῳ ἢ ἀκίνητῳ. Ἐπὶ πλέον ἡ αὕτη διάταξις ἐπιβάλλει καὶ προσαύξησιν ἐπὶ τῶν τελῶν χαρτοσήμου τῶν ἀναλογούντων ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ ἐλέγχου προκυπτούσης διαφορᾶς τῆς ἀξίας τῶν δωρηθέντων. Ἐφ' ὅσον ὅθεν ἡ διάταξις τῆς παραγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ κώδικος δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν κατὰ δωρεᾶν αἰτία θανάτου μεταβιβα-

ζομένων ακινήτων, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῶν καὶ αἱ διατάξεις τοῦ κοινοποιουμένου Νομοθ. Διατάγματος.

Ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς φορολογίας (μεταβιθάσεως ακινήτων, δωρεῶν ἐν ζωῇ καὶ προικῶν) παρατηροῦμεν, ὅτι διὰ τῆς παραγρ. 2, τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κοινοποιουμένου Ν. Διατάγματος ὀρίζεται ὅτι τὰ τέλη χαρτοσήμου τὰ ἀναλογοῦντα ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῆς ἀξίας τῶν ακινήτων ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐτὴν προσαύξησιν εἰς ἣν καὶ ὁ φόρος.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ἐξάγεται ὅτι ὡς πρὸς τὴν φορολογίαν μεταβιθάσεως ακινήτων διὰ τὴν ἐπιβολὴν προσαυξήσεως ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῶν τελῶν χαρτοσήμου θὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ διατάξεις τοῦ κοινοποιουμένου Ν. Διατάγματος, διότι κατὰ τὴν διάταξιν τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 1 ὁ φόρος μεταβιθάσεως ακινήτων ὑπόκειται ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1948/49 εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ κοινοποιουμένου Ν. Διατάγματος ὀριζομένας προσαυξήσεις.

Ἄλλ' ὡς πρὸς τὰ ακίνητα τὰ μεταβιθαζόμενα διὰ δωρεᾶς ἐν ζωῇ ἢ κατὰ προῖκα, ἐφ' ὅσον αἱ περὶ προσαυξήσεων διατάξεις τοῦ κοινοποιουμένου Ν. Διατάγματος δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς φορολογίας δωρεῶν καὶ προικῶν, τὰ τέλη χαρτοσήμου τὰ ἀναλογοῦντα ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ ἐλέγχου προκυπούσης διαφορᾶς τῆς ἀξίας τῶν ακινήτων θὰ ὑπόκεινται εἰς τὴν προσαύξησιν, εἰς ἣν ὑπόκειται ὁ φόρος δωρεῶν καὶ προικῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 1641 περὶ φορολογίας δωρεῶν καὶ προικῶν.

Κατὰ ταῦτα ἐπὶ διαφορᾶς ἀξίας ακινήτου μεταβιθαθέντος κατὰ δωρεᾶν ἐν ζωῇ θὰ ἐπιβληθῇ προσαυξήσις ἐπὶ τῶν τελῶν χαρτοσήμου τῶν ἀναλογούντων ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης, ὅταν ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ ἀξίας τοῦ ακινήτου ὑπερβαίνει τὰ 25% τῆς ὀριστικῶς καθορισθείσης ἀξίας αὐτοῦ, διότι τότε κατὰ τὸ ἄρθρον 54 παράγρ. 5 τοῦ νόμου 1641 ἐπιβάλλεται πρόσθετος φόρος δωρεᾶς. Ἡ προσαυξήσις δ' αὕτη τῶν τελῶν θὰ εἶναι ἴση πρὸς τὸ ἡμισυ αὐτῶν, ὅσοις δηλονότι ὁ ὑπὸ τῆς ἄνω διατάξεως ὀριζόμενος ἐπὶ ἀνακριθείας πρόσθετος φόρος δωρεᾶς.

Τέλος παρατηροῦμεν ὅτι, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν παράγρ. 6 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κοινοποιουμένου Νομοθ. Διατάγματος, αἱ ὀριζόμεναι προσαυξήσεις δέον νὰ ἐπιβάλλωνται διὰ τοῦ καταλογιστικοῦ τοῦ φόρου ἐγγράφου, κατὰ δὲ τὴν παράγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 1, αἱ διατάξεις τοῦ Ν. Διατάγματος ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν τελῶν, δέον τόσον τὰ κύρια τέλη χαρτοσήμου τὰ ἀναλογοῦντα ἐπὶ τῆς διαφορᾶς, ὅσον καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν προσαυξήσις νὰ ἐπιβάλλωνται διὰ τῆς καταλογιστικῆς τοῦ φόρου πράξεως εἴτε δι' αὐτῆς καταλογίζεται φόρος μεταβιθάσεως εἴτε φόρος δωρεῶν ἢ προικῶν.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα περὶ τελῶν χαρτοσήμου θέλουσιν ἐφαρμοσθῆ ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1948 καὶ ἐφεξῆς μεταβιθαζομένων ακινήτων ἐξ ἐπαχθοῦς αἰτίας ἢ κατὰ δωρεᾶν ἐν ζωῇ ἢ κατὰ προῖκα, συμφώνως τῇ παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κοινοποιουμένου Νομ. Διατάγματος.

Κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ μεταβιθαθέντων ακινήτων πρὸ τῆς ὡς ἄνω χρονολογίας θὰ καταλογίζωνται μόνον τὰ κύρια τέλη τὰ ἀναλογοῦντα ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ἄνευ προσαυξήσεώς τινος.

β. Ποινικὴ δίωξις τῶν ὑποβαλλόντων ἀνακριθεῖς δηλώσεις ἢ μὴ δηλούντων.

Ἐκτός τῶν ὡς ἄνω ἐν τῷ νόμῳ ὀριζομένων προσαυξήσεων τοῦ φόρου λόγῳ ἀνακριθείας τῆς δηλώσεως ἢ μὴ ἐπιδόσεως δηλώσεως, αἵτινες ἐπι-

βάλλονται ανεξαρτήτως τῆς υπάρξεως ἢ μὴ δόλου ἢ βαρείας ἀμελείας τοῦ φορολογουμένου, διὰ τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ κοινοποιουμένου Ν. Δ/τος καθιεροῦται καὶ ἡ ποινικὴ διώξις τῶν ἐκ δόλου μὴ ἐκπληρούντων τὰς φορολογικὰς τῶν ὑποχρεώσεως φορολογουμένων.

Διὰ τοὺς ἐκ δόλου ἐπιδίδοντας ἀνακριθεῖς δηλώσεις ἢ οὐδόλως ἐπιδίδοντας δηλώσεις φορολογουμένους, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων φόρων, α) Καθαρῶν προσόδων, ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν καὶ Συνθετικοῦ, β) Ἐπιτηδεύματος, γ) Κύκλου ἐργασιῶν, δ) Ἀσφαλίσεων καὶ ε) Μεταβιβάσεως ἀκινήτων, ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου κατόπιν ἐγκλήσεως τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου ποινὴ φυλακίσεως τοῦλάχιστον ἑνὸς μηνὸς καὶ χρηματικὴ ποινὴ οὐχὶ κατωτέρα τοῦ 1.000.000 δραχμῶν, οὐδὲ ἀνωτέρα τοῦ διπλασίου τοῦ φόρου τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ ὁποῦ ἐπέδωκε διὰ τῆς ἐπίδοσεως ἀνακριθοῦς δηλώσεως ἢ τῆς παραλείψεως ἐπίδοσεως τοιαύτης.

Ὅσακις τὸ διπλάσιον τοῦ φόρου εἶναι κατώτερον τοῦ 1.000.000 δραχμῶν ἢ χρηματικὴ ποινὴ δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα τοῦ διπλασίου τοῦ φόρου. Τὴν ἐγκλησιν ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου δὲν θ' ἀσκήσῃ οἰκοθεν ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος, ἀλλὰ θὰ ὑποβάλλῃ πρότασιν εἰς τὴν κατὰ τὸ ἀρθρον 4 § 3 τοῦ κυρουμένου Ν. Διατάγματος Ἐπιτροπὴν περὶ ποινικῆς διώξεως τῶν ἐκ δόλου ἐπιδοσάντων ἀνακριθεῖς δηλώσεων φορολογουμένων ἢ μηδὲ δόλως δηλωσάντων καὶ μόνον ἐφ' ὅσον ἐγκρίνει ἢ Ἐπιτροπὴ τὴν ἀσκήσιν τῆς ποινικῆς διώξεως δι' ἕκαστον φορολογούμενον θὰ προβῇ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος εἰς τὴν ἐγκλησιν. Διὰ τοῦ νόμου συνιστᾶται μία Ἐπιτροπὴ πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν δι' ἐκδοθησομένου Διατάγματος, θὰ συσταθῶσι τοιαῦται Ἐπιτροπαὶ καὶ εἰς τὴν ἔδραν ἑκάστης Γενικῆς Διοικήσεως, αἵτινες θ' ἀποφαίνονται ἐπὶ τῶν προτάσεων ἑκάστη τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφόρων τῆς περιφερείας τῆς.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ ὅπως τοῦ μέτρου τῆς ποινικῆς διώξεως τῶν ἀνακριθῶς ἢ μηδὲ δόλως δηλούντων φορολογουμένων ποιοῦνται χρῆσιν περιορισμένην καὶ μόνον ὅταν πρόκειται περὶ φορολογουμένων, οἵτινες ἐκ συστήματος ἐπιδίδωσιν ἀνακριθεῖς δηλώσεις ἢ ἀποφεύγουσι τὴν ἐπίδοσιν δηλώσεων. Πρὸς τοῦτο δέον εἰς ἑκάστην περίπτωσιν προτάσεως εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐπιτροπὴν ἀσκήσεως ποινικῆς διώξεως φορολογουμένων ν' ἀναφέρωσι τοὺς λόγους, οἵτινες συνιστῶσι τὴν ἀνάγκην τῆς ποινικῆς διώξεως τοῦ φορολογουμένου καὶ νὰ μὴ περιορίζονται ἀπλῶς εἰς τὸ γεγονὸς τῆς ἐπίδοσεως ἀνακριθοῦς δηλώσεως ἢ μὴ ὑποβολῆς τοιαύτης διὰ τὴν ποινικὴν δίωξιν τούτων. Σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ν' ἀναγκασθῶσιν οἱ κακῆς πίστεως φορολογούμενοι καὶ ἐκπληρῶσι τὰς φορολογικὰς τῶν ὑποχρεώσεως καὶ οὐχὶ ἢ δημιουργία σωρείας δικῶν, ἧτις θὰ ἔχη ὡς συνέπειαν τὴν ὁμαδικὴν ἀντίδρασιν τῶν φορολογουμένων, μὲ πιθανὸν ἀποτέλεσμα τὴν μὴ ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

7. Ἐναρξίς ἰσχύος Νομ. Διατάγματος.

Ὡς ἀναφέρεται καὶ ἀνωτέρω αἱ διατάξεις τοῦ κοινοποιουμένου Ν. Διατάγματος ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1948 — 49 καὶ ἐφεξῆς. Διὰ τὰς παλαιὰς ὑποθέσεις ἰσχύουσιν αἱ μέχρι τοῦδε κείμεναι διατάξεις.

Διὰ τῆς διατάξεως τῆς § 5 τοῦ ἀρθροῦ δευτέρου τοῦ Νομ. Διατάγμα-

τος δύναται δι' απόφασεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου νά ὀρίζηται ἡ ἐφαρμογή τούτου δι' ὠρισμένας περιφέρειας, λόγω τοπικῶν ἀνωμαλιῶν, ἀπό τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949 — 1950. Τοιαύτη ἀπόφασις δέν ἐξεδόθη μέχρι τοῦδε καί συνεπῶς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται δι' ὀλόκληρον τήν Ἐπικράτειαν ἀπό τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1948 — 49.

Ἐφ' ὅσον ἤθελεν ἐκδοθῆ τοιαύτη ἀπόφασις θά γνωρίσωμεν ὑμῖν τοῦτο ἐγκαίρως.

Τελευτῶντες παραγγέλλομεν ὅπως μεριμνήσητε καί λάβωσι γνῶσιν ὅπαντες οἱ φορολογούμενοι τῶν διατάξεων τοῦ κοινοποιουμένου Διατάγματος δι' ἀνακοινώσεων διά τοῦ τοπικοῦ τύπου καί τοιχοκολλήσεων περιλήψεως τῶν κυριωτέρων διατάξεων τοῦ νόμου, πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων ἐκ μέρους τούτων, ὅτι λόγω τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως δέν ἔλαβον γνῶσιν τῶν αὐστηρῶν κυρώσεων, ἅς καθιεροῖ οὗτος διὰ τοὺς ἐκπροθέσμους, ἀνακριθῶς ἢ μηδὲως δηλοῦντας φορολογουμένους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαΐου 1948.

§ 87. Διὰ τὴν ἐπιβολὴν προσαυξήσεως λόγω ἐκπροθέσμων δηλώσεων κλπ.

Διὰ τὴν ἐπιβολὴν προσαυξήσεως λόγω παραλείψεως δηλώσεως ἀπαιτεῖται νά μὴ ὑπεβλήθῃ παντάπασι δηλώσις. Δέν θεωρεῖται παράλειψις δηλώσεως ὅταν πρόσοδος ἐδηλώθῃ εἰς ἄλλην κατηγορίαν καί οὐχὶ εἰς τὴν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Οἴκ. Ἐφόρου ἀρμόζουσαν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλοῦσα παραπονεῖται ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέν ἐκρίθη τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβληθείσης διὰ τοῦ φύλλου ἐλέγχου προσαυξήσεως κατὰ 50% ἐπὶ τοῦ ἐπιβληθέντος φόρου Ζ' Κατηγορίας λόγω παραλείψεως δηλώσεως διὰ προσόδους τῆς ὑπαχθείσας εἰς τὴν φορολογίαν ταύτην, ἐνῶ περὶ τῶν αὐτῶν προσόδων εἶχε ὑποβάλει δηλώσιν Δ' Κατηγορίας καὶ ἔδει νά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ πάσης προσαυξήσεως διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν παρὰ τῇ Οἴκον. Ἐφορία στοιχείων, ἡ ἐκκαλοῦσα ὑπέβαλε τὴν ἀπὸ 29 - 1 - 1946 δηλώσιν Δ' Κατηγορίας μετὰ ἰσολογισμοῦ διὰ προσόδους τὰς ὁποίας διὰ τῆς ἀπὸ 25 - 10 - 1946 πράξεώς του ὁ Οἴκον. Ἐφορὸς ἐχαρακτήρισε ὡς ὑποκειμένας εἰς τὴν Ζ' Κατηγορίαν προθὰς συγχρόνως εἰς τὴν κοινοποίησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13/25 - 10 - 1946 φύλλου ἐλέγχου ἐν τῷ ὁποίῳ πλὴν τοῦ φόρου κατελόγησε καὶ προσαύξην 50% λόγω μὴ δηλώσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 35 παρ. 2 τοῦ Κώδικος Φ. Κ. Π. διὰ νά χωρήσουν αἱ ἐκ τῆς παραλείψεως ὑποβολῆς δηλώσεως συνέπειαι ἀπαιτεῖται νά μὴ ὑπεβλήθῃ παντάπασι δηλώσις περὶ τῆς ὑπὸ τινος πραγματοποιηθείσης προσόδου οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ὑπεβλήθῃ μὲν δηλώσις περὶ τῆς προσόδου ταύτης ἀλλὰ κατὰ διάφορον ἐκτίμησιν τῆς φύσεως αὐτῆς, ἐχαρακτήρισθῇ ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου ὡς ὑποκειμένη εἰς διάφορον τῆς οἰκείας φορολογικῆς Κατηγορίας. Κατὰ συνέπειαν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως μὴ ἀποφανθείσης ἐν προκειμένῳ δέον ἡ ἐκκαλοῦσα νά ἀπαλλαγῇ πάσης προσαυξήσεως ἐκ τῆς ἀνωτέρω αἰτίας ἐπιβληθείσης (Ἀριθ. 52/48 Ἐκδ. Ἐπιτροπῆ Ἐφέσεων Ἀθηνῶν).

§ 88. Προσαυξήσεις υπερημερίας.

Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 15 παράγρ. 1 καθορίζονται ὁμοιομόρφως, τόσον διὰ τὸν φόρον καθαρῶν προσόδων (ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν καὶ συνθετικοῦ) ὅσον καὶ διὰ τὸ πάγιον τέλος ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος καὶ τὴν πολεμικὴν εἰσφοράν, τὰ τῶν προσαυξήσεων υπερημερίας. Αὕτη καθορίζεται εἰς 5% δι' ἕκαστον μῆνα καθυστερήσεως, δὲν δύναται ὅμως νὰ ὑπερβῇ τὰ 100% τοῦ φόρου. Ὡς ἐμπρόθεσμος καταβολὴ θεωρεῖται ἡ μέχρι καὶ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἐπομένου τῆς βεβαιώσεως μηνός. Ἡ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην καταβολὴ θεωρεῖται ἐκπρόθεσμος καὶ ἐπισύρει τὰς προσαυξήσεις υπερημερίας.

Παράδειγμα. Ἐβεβαιώθη τὸ χρέος τὴν 10 Μαΐου 1949.

Καταβάλλεται ἐμπροθέσμως μέχρι καὶ 30 Ἰουνίου 1949.

Προσ)οις ὑπερ)ας	5%	ἐάν καταβληθῇ	μετὰ τὴν	30 Ἰουνίου	1949
»	»	10%	»	»	31 Ἰουλίου
»	»	15%	»	»	31 Αὐγούστ.
»	»	20%	»	»	30 Σεπρίου

καὶ οὕτω καθεξῆς.

Αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων προβλεπόμενα ποινὰ δὲν ἐφαρμόζονται.

* Ἄρθρον 15. Διὰ τῆς παραγράφου 1 καθορίζεται ἡ προσαυξήσις υπερημερίας διὰ τὴν μὴ ἐμπρόθεσμον καταβολὴν τοῦ φόρου, τελῶν, πολεμικῆς εἰσφοράς καὶ προσαυξήσεως εἰς 5% δι' ἕκαστον μῆνα καθυστερήσεως.

§ 89. Ἄμοιβαὶ καταβαλλόμενα εἰς ἐλευθέρους ἐπαγγελματίας κλπ.

* Ὑπόχρεοι πρὸς ὑποβολὴν στοιχείων. Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ κοινοποιουμένου νόμου καθιερῶνται ὑποχρέωσις τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος, ὡς καὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἢ ὀργανισμῶν ὅπως ὑποβάλλωσιν εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον κατάστασιν περὶ τῶν ἀμοιβῶν τῶν χορηγηθεισῶν εἰς ἐλευθέρους ἐπαγγελματίας κλπ.

* Ὑποβλητέα στοιχεῖα. Ἐν τῇ καταστάσει θὰ ἀναγράφωνται: τὸ ὄνοματεπώνυμον, ἐπάγγελμα, διεύθυνσις καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἀμοιβῶν τὸ ὁποῖον κατεβλήθη παρὰ τῶν ἀνωτέρω, εἰς ἰατρούς, δικηγόρους, μηχανικούς, ἀρχιτέκτονας, χημικούς, ἐμπορικοὺς ἀντιπροσώπους, παραγωγελιοδόχους καὶ ἐν γένει εἰς πᾶν πρόσωπον τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν ἢ ἐργατικὸν προσωπικὸν τῶν. Τὰ ἐν τῇ καταστάσει στοιχεῖα θ' ἀναφέρονται εἰς τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον τὴν ὁποίαν καλύπτει καὶ ἡ δήλωσις ΣΤ' κατηγορίας.

* Χρόνος ὑποβολῆς. Ἡ κατάστασις ὑποβάλλεται ὑπὸ τῶν ὑποχρέων ὁμοῦ μετὰ τῆς δηλώσεως ΣΤ' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων.

* Ὡς πρῶτον ἡμερολογιακὸν τρίμηνον ἐφαρμογῆς τῆς προκειμένης διατάξεως λογίζεται τὸ ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1948 χρονικὸν διάστημα, διὰ τὰς ἐντὸς τοῦ ὁποῦ καταβληθείσας ἀμοιβὰς ἢ κατά-

στασις θά υποβληθῆ μέχρι 10ης Ἰανουαρίου 1949 προκειμένου δὲ περὶ ἐπιχειρήσεων, ὀργανισμῶν, νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἀπασχολούτων προσωπικῶν ἄνω τῶν 100 ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1949.

Ἀρμοδιότης Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου. Ἡ κατάστασις υποβάλλεται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορὸν τὸν ἀρμόδιον διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς δηλώσεως ΣΤ' κατηγορίας.

Αἱ καταστάσεις αὗται θά καταχωρῶνται ἅμα τῇ παραλαβῇ των εἰς βιβλίον παραλαβῆς δηλώσεων «ἀμοιβῶν ἐλευθέρων ἐπαγγελματιῶν κλπ.» εἰς τὸ ὁποῖον θά ἀναγράφεται τὸ ὄνοματεπώνυμον τοῦ καταβαλλόντος τὰς ἀμοιβὰς καὶ τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν καταβληθεισῶν ἐντὸς τοῦ τριμήνου ἀμοιβῶν, εἰς ὅλους τοὺς ἐν τῇ καταστάσει ἀναφερομένους.

Προκειμένου περὶ τῆς περιφέρειας τῆς τέως Διοικήσεως πρωτεύουσῃς οἱ ἀρμόδιοι Οἰκονομικοὶ Ἐφороι ὑποχρεοῦνται ὅπως τὰς παραλαμβανόμενας καταστάσεις διαβιβάζουν πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορὸν Συγκεντρώσεως Φορολογικῶν Στοιχείων. Προκειμένου περὶ Θεσσαλονίκης εἰς τὸν Ε' Οἰκονομικὸν Ἐφορὸν Θεσσαλονίκης, προκειμένου περὶ Βόλου εἰς τὸν Α' Οἰκονομικὸν Ἐφορὸν Βόλου καὶ προκειμένου περὶ Πατρῶν εἰς τὸν Α' Οἰκονομικὸν Ἐφορὸν Πατρῶν.

§ 90. Ὑποχρεώσεις ὑποβολῆς καταστάσεων ἄρθρου 5 Α. Ν. 810/48.

Ἡ διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Α. Ν. 810/48 καθιερουμένη ὑποχρέωσις ὑποβολῆς καταστάσεων ἐμφανισῶν τὰς καταβληθείσας πρὸς τρίτους — πλὴν τοῦ μόνιμου ἐργατοῦπαλληλικοῦ προσωπικοῦ — σκοπὸν ἔχει τὴν παρακολούθησιν καὶ διαπίστωσιν τοῦ συνόλου τῶν προσόδων τῶν προσώπων ἐκείνων τὰ ὁποῖα κτῶμενα ἐκ διαφόρων πηγῶν μικρὰ καθ' ἑαυτὰ ποσὰ ἀμοιβῶν συγκεντροῦν τελικῶς ποσὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν φορολογίαν καὶ τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε διέφευγον τῆς φορολογίας. Ἡ ἀποφίσις συνεπῶς περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μικρῶν ἀμοιβῶν ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως μείας αὐτῶν εἰς τὰς καταστάσεις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ δεκτὴ, χωρὶς νὰ τραυματισθῆ τὸ περὶ φορολογικῆς δικαιοσύνης αἴσθημα, ἰδίως σήμερον ὅτε διὰ σειρᾶς μέτρων διασφαλίζεται ἡ συμμετοχὴ παντὸς προσώπου κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν πραγματικὴν οἰκονομικὴν δυναμικότητά του εἰς τὸν ἐπιμισμὸν τῶν φορολογικῶν βαρῶν. Ἐκτιμῶντες ἐν τούτοις τὰς δυσχερείας τὰς ὁποίας συνεπάγεται διὰ τὰς ἀσφαλιστικὰς ἐταιρείας ἢ ἀνὰ τρίμηνον ὑποβολὴ τῶν καταστάσεων τοῦ ἄρθρου 5, ἐγκρίνομεν ὅπως αὕτη γίνεταί ἐφ' ἅπασι καθ' ἕκαστον ἔτος, περιλαμβάνουσα τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ συνολικῶς εἰς ἕκαστον πρόσωπον καταβληθέντα ποσὰ (Ὑπ. Οἰκον. Ε. 3584/31 - 5 - 1949).

§ 91. Κυρώσεις κατὰ παραβατῶν φορολογικῶν νόμων.

Σημ. Τὰ φυσικὰ πρόσωπα τὰ ὑποκείμενα εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος, οἱ δὲ μόνιμοι ἐταῖροι τῶν ὁμορρυθμῶν καὶ ἑτερορρυθμῶν ἐταιρειῶν, οἱ διοικητικοὶ σύμβουλοι τῶν Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν, οἱ διευθυνταί, προϊστάμενοι τμημάτων, γραφείων, ἀποθηκῶν κλπ. καὶ λοιποὶ ἀρμόδιοι τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν πάσης φύσεως ὀργανισμῶν ἢ νομικῶν προσώπων καὶ ἐπι-

χειρήσεων εξαίρειει τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, ἀρνούμενοι, δυστροποῦντες ἢ ἀμελοῦντες νά διευκολύνωσι τὴν ἐξέλεγχιν καὶ παράδοσιν ἢ ἐμπρόθεσμον ἀποστολὴν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων στοιχείων ἢ παρέχοντες τὰ στοιχεῖα ταῦτα πλημμελῶς ἢ ἐσφαλμένως, ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης εὐθύνης τῶν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις, τιμωροῦνται διὰ προστίμου μέχρις 25 ἑκατομμυρίων δραχμῶν, οὐχὶ δὲ ἐλάσσονος τῶν δραχμῶν πεντακοσίων χιλιάδων. Ἐν ὑποτροπῇ τὰ ἀνωτέρω ὄρια τῶν προστίμων τριπλασιάζονται.

Τὸ πρόστιμον ἐπιβάλλεται δι' ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, καθ' ἧς ἐπιτρέπεται ἔνασσις, ἐφαρμοζομένων κατ' ἀναλογίαν τῶν διατάξεων τῶν διεπουσῶν τὸν φόρον Δ' κατηγορίας τοῦ Κώδικος φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων.

2. Αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ παντός παραβάτου τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Νόμου.

Ἐν ὑποτροπῇ τοῦ ὑποχρέου τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ παρόντος, αἰτήσῃ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἀφαιρεῖται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ὑπηρεσίας ἢ ἀδεία κυκλοφορίας τοῦ αὐτοκινήτου διὰ χρονικὸν διάστημα οὐχὶ μικρότερον τῶν 15 ἡμερῶν, οὐδὲ μεγαλύτερον τοῦ ἐνὸς ἔτους.

3. Ἐπὶ δημοσίων ὑπηρεσιῶν, οἱ ἐκ τῶν ἀρμοδίων ἀρνούμενοι, δυστροποῦντες ἢ ἀμελοῦντες νά διευκολύνωσι τὴν ἐξέλεγχιν καὶ παράδοσιν ἢ ἀποστολὴν αὐτῶν στοιχείων ἢ παρέχοντες τὰ στοιχεῖα ταῦτα πλημμελῶς ἢ ἐσφαλμένως, διώκονται ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ πειθαρχικῶς ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου. Ἡ πειθαρχικὴ ἀγωγή ἀσκεῖται ἐκ μέρους τῆς Προϊσταμένης αὐτῶν Ἀρχῆς ὑποχρεωτικῶς.

4. Οἱ λαμβάνοντες γνῶσιν ἐπαγγελματικοῦ μυστικοῦ, ἐκ τῶν συγκεντρωμένων φορολογικῶν στοιχείων, ὑποχρεοῦνται εἰς τήρησιν αὐτοῦ, ὑποκείμενοι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, εἰς τὰς ποινὰς τὰς προβλεπομένας διὰ τοῦ ἀρθροῦ 452 καὶ ἐπόμενα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ("Ἀρθρ. 8 Α.Ν. 810/1948).

§ 92. Φόρος ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν.

Ὁ φόρος Ζ' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων τῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν ὀρίζεται εἰς 15% ἐπὶ τῆς νομίμου ἀμοιβῆς αὐτῶν διὰ τὴν σύνταξιν σχεδίων ἢ τὴν ἐπίβλεψιν ἐκτελουμένων ἔργων.

Ὡς νόμιμος ἀμοιβὴ θεωρεῖται ἢ ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων ρητῶς εἰς ποσοστὸν ὀριζομένη καὶ οὐχὶ δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας τυχόν συμφωνουμένη, ἐκτὸς ἂν αὕτη εἶναι ἀνωτέρα τῆς νομίμου.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν δύναται νά ὀρισθῇ ὡς φορολογητέα ἀμοιβὴ τὸ συμβατικῶς ὀρισθὲν ποσὸν ταύτης προκειμένου περὶ συντάξεως σχεδίων ἢ ἐπιβλέψεως ἔργων τοῦ Δημοσίου, τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ τῶν κοινωφελῶν ἢ ἀγαθοεργῶν Ἰδρυμάτων.

Τὰ τῆς ὑποβολῆς δηλώσεων καὶ καταβολῆς τοῦ φόρου ἐξακολουθοῦν νά διέπωνται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Δ)τος τῆς 12)1)1948.

Οἱ μηχανικοὶ καὶ ἀρχιτέκτονες διὰ τὴν σύνταξιν σχεδίων ἢ τὴν ἐπίβλεψιν ἐκτελουμένων ἔργων δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ πάγιον τέλος ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος τοῦ ἀρθροῦ 10 τοῦ νέου νόμου, ὁμοίως δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν πολεμικὴν εἰσφορὰν.

γητέα ως πρόσδος καιτοι ουδεμία ειδική διατάξεις του Ν. 1640 ή άλλου τινός νόμου έχαρακτήρισε ταύτην, ως τοιαύτην, ουτε είναι άμοιγή παρούσης ή παρωχημένης ύπηρεσίας (άρθρ. 24) έσφαλμένως ήρμήνευσε και πλημμελώς έφήρμοσε τόσοσν τας σχετικές διατάξεις του άστικού νόμου, όσον και τας διατάξεις των άρθρων 2, 5, 9, 12, 4, 18, 21, 24, 27 και 30 του Ν. 1640 και επί τῷ λόγω τούτῳ είναι άνααιρετέα ή προσβαλλομένη απόφασις αυτού» (Σ. τ. Ε. Β' Τμήμ. 273/1931. Όμοίως 364/1932).

§ 95. Άποζημίωσις καταβαλλομένη εις κληρονόμους άποβίωσαντος ύπαλλήλου δέν άποτελεϊ άντικείμενον φορολογίας κατά την ΣΤ' Κατηγορίαν.

«Έπειδή ή μεταξύ Οικονομικού Έφόρου και τής ένισταμένης διαφορά έγκειται εις τήν φορολόγησιν ποσοϋ δραχ. . . . δοθέντος ύπό ταύτης εις τήν Ε. . . χήραν Κ. Γ. ως άποζημίωσιν διά τόν άποβίωσαντα σύζυγόν της όστις έτύγχανεν ύπάλληλος τής ένισταμένης.

Έπειδή ή άποζημίωσις αύτη δέν είναι μισθός έφ' όσον κατά τε τας διατάξεις του Άστικού Νόμου και τας του άρθρου 24 § 1 του Κώδικος Φ. Κ. Π. μισθός είναι τό άντάλλαγμα ύπηρεσίας παρούσης ή παρωχημένης, συνεπώς δέν τυγχάνει άντικείμενον τής φορολογίας τής προκειμένης κατηγορίας ουδέ έχει τά έννοιολογικά τής προσόδου στοιχεία, ώστε να παραπεμφθῆ προς φορολογίαν εις τήν Ζ' Κατηγορίαν ως πρόσδος μη δυναμένη να ύπαχθῆ εις έτέραν Κατηγορίαν, δέον όπως γενομένου δεκτού του σχετικού λόγου τής ένστάσεως, τροποποιηθῆ ή σχετική έγγραφή, διαγραφόμενου του ποσοϋ τούτου εκ των φορολογητέων άποδοχών» (Άπ. 1053 του 1938 Ε. Ε. Ε. Α. Ε.).

§ 96. Έταιρείαι άπολαύουσαι άπαλλαγῆς. Ν. Δ. 694/48.

Ός γνωστόν διά του Ν. Δ. 694/48 παρεσχέθη πλήρης φορολογική άπαλλαγή εις τήν έν Ελλάδα Ι Αμερικανικήν Οικονομικήν Άποστολήν (Α.Μ.Α.Γ.). Συνέπεια τής άπαλλαγῆς ταύτης ή όποία επέκτείνεται και επί του άλλοδαπου προσωπικού τής άποστολής είναι ότι αύτη δέν ύπέχει ουδέ παρεπομένην φορολογικήν ύποχρέωσιν και συνεπώς δέν ύποχρεούται ουδέ εις παρακράτησιν του φόρου των μισθωτών ύπηρεσιών (ΣΤ' κατηγορίας) του όφειλομένου ύπό των ύπηρετούντων εις τήν άποστολήν ήμεδαπών. Ουτοι ύποχρεούται άτομικώς εις έπίδοσιν δηλώσεως ανά τρίμηνον συμφώνως προς τας σχετικές διατάξεις του φόρου φορολογίας καθαρών προσόδων. Αί δηλώσεις αύται θά έπιδίδωνται ύπό των ύποχρέων εις τόν Οίκον. Έφορον τής κατοικίας των, έντός του πρώτου δεκαήμερου των μηνών Άπριλίου, Ιουλίου, Οκτωβρίου και Ιανουαρίου εκάστου έτους. Σύν τῇ έπίδόσει των δηλώσεων θά καταβάλλεται και όλόκληρος ό άναλογών φόρος.

Διά τόν έλεγchon των ύποχρέων ή Άμερικανική Άποστολή παρεκλήθη ν' άποστέλλη ανά τρίμηνον καταστάσεις περι των καταβαλλομένων ύπ αυτής άποδοχών προς τό ήμεδαπόν προσωπικόν.

Έπί τῇ βάσει των καταστάσεων τούτων, αίτινες θ' άποστέλλωνται προς ύμās θά καταρτίζωνται δελτία πληροφοριών προς διαβίβασιν εις τας άρμόδιας Οίκον. Έφορίας (Υπ. Οίκον. Π. 9040/25.5.1948).

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν ὑμᾶς, ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀνακοινώσητε εἰς Οἰκονομικὰς Ἐφορίας τοῦ Κράτους, ὅτι προκειμένου αὐταὶ νὰ ἐξακριβώσωσι τὴν δημοσιογραφικὴν ἰδιότητα, τῶν ἐν ἄρθρῳ 53 παρ. 1, 2 καὶ 3 Α. Ν. 1093/1938 ἀναφερομένων δημοσιογράφων, δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἅπαντες οἱ ἐπαγγελματίαι δημοσιογράφοι εἰσὶν ἐφωδιασμένοι διὰ δελτίου ταυτότητος τῆς Ἐνώσεως εἰς ἣν ἀνήκουν, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου τεκμαίρεται ἀπολύτως ἡ δημοσιογραφικὴ τῶν ἰδιότης. Ὅσακις ὅμως ὁ διὰ τῆς προσκομίσεως τῆς ταυτότητος ἔλεγχος δέν καθίσταται ἐφικτός, αἱ Ἐφορεῖαι δύνανται νὰ ζητῶσιν ἀπ' εὐθείας παρ' ἡμῶν τὴν χορήγησιν βεβαιώσεων περὶ τῆς δημοσιογραφικῆς ἰδιότητος τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων.

§ 98. Μισθοὶ τοῦ ἐξ ἀλλοδαπῆς προσωπικοῦ δὲν ὑπόκεινται εἰς φόρον ΣΤ' Κατηγορίας.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑποβληθείσης ἡμῖν αἰτήσεώς τας, ἀνακοινοῦμεν ὅτι, ἐφόσον, ὡς ἀναφέρετε, οἱ μισθοὶ τοῦ ἐξ ἀλλοδαπῆς προσωπικοῦ τῆς ἐταιρείας καταβάλλονται αὐτῷ ὑπὸ τῆς Sottish Aviation ἣτις καὶ παραμένει ἐργοδοτίς, ζήτημα παρακρατήσεως, φόρου μισθῶν ὑπηρεσιῶν δέν δύναται νὰ προκύψῃ διὰ τὸ ποσὸν ὄπερ ἀφορᾷ εἰς ἔξοδα συντηρήσεως τοῦ προσωπικοῦ τούτου κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα παραμονῆς του καὶ καταβάλλεται ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἐταιρείας.

Διὰ νὰ θεωρηθῇ τὸ ποσὸν τοῦτο ὡς ἐπαύξεισις τοῦ μισθοῦ των καὶ νὰ ὑπαχθῇ εἰς φόρον τῆς ΣΤ' Κατηγορίας ἀπαιτεῖται ἡ κτήσις τῆς προσόδου ἐκ μισθῶν νὰ προκύψῃ ἐν Ἑλλάδι ἢ καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐφόσον ὅμως οἱ μισθοὶ καταβάλλονται ὑπὸ ἐπιχειρήσεως διευθυνομένης ἐξ Ἑλλάδος. Τοιοῦτον τι ὅμως δέν συμβαίνει ἐν προκειμένῳ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετον ἂν ὑποστηριχθῇ, ἐφόσον τὰ ἔξοδα ταῦτα καταβάλλονται ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἐταιρείας, ἡ ἀπαλλαγὴ των ἐκ τοῦ φόρου συγχωρεῖται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 25 § 1 περίπτωσις ε' τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., ὡς παρεχομένων κατ' ἀποκοτὴν ἔναντι δαπανῶν ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας (Ἰ.Υπουργ. Οἰκον. Ε. 2836/9 Μαρτίου 1948).

§ 99. Ὑποχρεώσεις Τραπεζῶν πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν.

Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33 παράγρ. 1 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 5076 Τράπεζαι ἐδικαιοῦντο ν' ἀρνηθῶσι τὴν παροχὴν πληροφοριῶν σχετικῶς μὲ τὰς ὁσοληψίας τῶν πελατῶν αὐτῶν. Διὰ τοῦ ἄρθρου 17 παράγρ. 2 τοῦ νέου νόμου τὸ δικαίωμα τοῦτο τῶν Τραπεζῶν περιορίζεται μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὰς καταθέσεις Ταμιευτηριῶν καὶ ἐπὶ προθεσμία. Συνεπῶς αἱ Τράπεζαι ὑποχρεοῦνται, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν, νὰ παρέχωσι πληροφορίας διὰ τὰς ὁσοληψίας των μετὰ τῶν πελατῶν των. Ἐννοεῖται, βεβαίως, ὅτι αἱ ζητούμεναι πληροφορίαὶ δέον νὰ εἶναι σαφεῖς καὶ συγκεκριμέναι. Προκειμένου δὲ περὶ τῶν Τραπεζῶν τῶν ἐχουσῶν ἔδραν ἐντὸς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης αἱ πληροφορίαὶ θὰ ζητῶνται μέσῳ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας Συγκεντρώσεως Φορολογικῶν στοιχείων, ἣτις διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν πληροφοριῶν τούτων θέλει καταρτίσει εἰδικὸν συνεργεῖον.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 33 παράγρ. 1 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. δριζέται ὅτι αἱ

Τράπεζαι δικαιούνται ν' ἀρνηθῶσι τὴν παροχὴν πληροφοριῶν σχετικῶν πρὸς τὰς ὁσοληψίας μετὰ τῶν πελατῶν αὐτῶν. Ἡδη περιορίζεται τὸ δικαίωμα αὐτῶν μόνον εἰς τὰς πάσης φύσεως καταθέσεις τῶν πελατῶν των.

Οἱ ἐπιτηδευματῖαι τῆς πρώτης κατηγορίας τοῦ Ν. Δ. 578/1948 (ἔχοντες ἀκαθάριστα ἐτήσια κέρδη ἔσοδα μέχρι 200.000.000), ὑποχρεούμενοι εἰς τήρησιν μόνον βιβλίου Ταμείου, ἐφ' ὅσον διαθέτουσι τὰ εἶδη των χονδρικῶς, ὑποχρεοῦνται διὰ τῆς διατάξεως τῆς παρούσης παραγράφου καὶ εἰς τήρησιν βιβλίου ἀπογραφῆς.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς ἀμέσου φορολογίας καὶ τῶν φόρων καταναλώσεως διεπιστώθησαν περιπτώσεις καθ' ἃς διάφοροι τρίτοι συνεβούλευσαν ἢ ἐβοήθησαν τοὺς ὑποχρέους εἰς τὴν διαφυγὴν τῆς προσηκούσης φορολογίας ἢ προπαρεσκεύασαν ἢ συνέταξαν ἀνακριθῆ στοιχεῖα καὶ βιβλία. Διὰ τὸν κολασμὸν τῶν περιπτώσεων τούτων προβλέπει ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ παρόντος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ Α. Εισήγησις ἐπὶ τῆς ἀμέσου φορολογίας, 1919.
2. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ ΗΛ. Ἑμπορικὸν Δίκαιον, 1949.
3. ΑΝΔΡΕΑΔΟΥ Α. Μ. Γενικαὶ ἀρχαὶ φορολογίας, 1935.
4. ΑΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ.
5. ΒΑΛΛΑΛΑ Ι. Ἀγόρευσις ἐπὶ σχεδίου Φ. Κ. Π., 1918.
6. ΓΕΩΡΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ Ν. ΗΛΙΑ. Τὸ ἐν Ἑλλάδι Φορολογικὸν Δίκαιον, 1932.
7. ΓΩΛΙΑ Θ. — ΚΥΡΚΟΥ Α. Φορολογία Καθαρῶν Προσόδων, 1949.
8. ΔΕΛΤΙΟΥ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ (Μηνιαία Ἐπιθεώρησις Φορολογικοῦ Δικαίου).
9. ΔΕΡΤΙΑΝ Β. ΠΑΝ. Τὰ Φορολογικὰ Δικαστήρια, 1943.
10. ΚΟΥΤΟΥΠΗ ΘΑΛΗ. Δημοσιονομία, Τόμ. Β'. Ἔκδοσις 1936.
11. ΚΟΦΙΝΑ Ν. Γ. Ἐγχερίδιον Φορολογικοῦ Δικαίου, 1929.
12. > > Ἡ ἀμέσος φορολογία ἐν Ἑλλάδι.
13. ΛΙΤΖΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛ. Ἑρμηνεία Φορολογικῆς Νομοθεσίας.
14. ΛΥΜΠΕΡΙΔΟΥ ΔΑΝΙΗΛ. Νομολογία Ἐκδικαστικῶν Φορολογικῶν Ἐπιτροπῶν 1941.
15. ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗ Μ. Εισήγησις ἐπὶ τῆς ἀμέσου φορολογίας, 1919.
16. ΝΕΖΗ Γ. — ΤΣΙΓΚΡΗ Δ. Φορολογία.
17. ΝΟΜΙΚΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. Φορολογία Καθαρῶν Προσόδων, 1934.
18. ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ.
19. > ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ.
20. > ΕΚΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΦΕΣΕΩΝ ΛΘΗΝΩΝ
21. > ΕΝΣΤΑΣΕΩΝ ΑΝΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ.
22. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ Α. Μ. Ἑρμηνεία Δημοσίου Λογιστικοῦ, 1925.
23. > Ἑρμηνεία Εισπράξεως Δημοσίων Ἐσόδων.
24. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΝΕΑ (Μηνιαία Φορολογικὴ Οἰκονομικὴ Καινωριολογικὴ Ἐπιθεώρησις).
25. ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ Θ. Α. Φορολογία ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, 1948.
26. ΠΑΠΑΦΡΑΓΚΟΥ Σ. Πορίσματα Νομολογίας, 1935.
27. ΠΕΤΟΥΝΗ Α. Θ. — ΕΥΘΥΜΙΟΥ Ε. Φ. Νομολογία Φορολ. Δικαστηρίων.
28. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ Κ. Παγία Φορολογικὴ Νομολογία, 1948.
29. ΣΜΠΑΡΟΥΝΗ Α. Ἡ Φορολογία Καθαρῶν Προσόδων.
30. > Γενικαὶ γραμμαὶ φορολογικῆς πολιτικῆς.
31. > Ὁ πρακτικὸς ὁδηγὸς τοῦ φορολογουμένου, 1949.
32. ΣΠΟΥΡΓΙΤΗ ΑΗ. Γενικὴ ἰδιωτικὴ οἰκονομικὴ.
33. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ Δ. Εισήγησις εἰς τὴν μεταρρυθμίαν τῆς κειμένης ἀμέσου φορολογίας, 1919.
34. ΤΟΤΣΗ Ν. — ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ Θ. Α. Ὁ φόρος Κύκλου Ἑργασιῶν, 1948.
35. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ. Ἐγκύκλιοι, Διαταγαὶ κλπ.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΘΑΡΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

	Σελ.
1. Διατάξεις Ισχυρούς Νομοθεσίας	5
2. Άμοιβαι έκ μισθωτών υπηρεσιών.	6
3. Δημόσιαι υπηρεσίαι κλπ. και υποχρεώσεις τούτων	11
4. Έπίδοσις δηλώσεων φόρου ΣΤ' κατηγορίας	13
5. Φόρος επί της βιομηχανίας και βιοτεχνίας	13
6. Άμοιβαι έξ υπηρεσιών ελευθερίω επαγγελμάτων	16
7. Πίναξ καταταξίωων έπιτηδευματιών	18
8. Περί τοῦ τρόπου και χρόνου έγχειρίσεως δηλώσεων παγίου τέλους	19
9. Έξαιρέσις τοῦ φόρου Ζ' Κατηγορίας	24
10. Φορολογία αρχιτεκτόνων και μηχανικῶν	26
11. "Εκτακτος πολεμική εισφορά	26
12. Περί έπιβολής προσαυξήσεως έκπροθέσμου κλπ.	27
13. Περί έπιβολής προσαυξήσεως υπερημερίας	31
14. Υποχρεώσεις υποβολής καταστάσεων διά χορηγηθείσας άμοιβάς είς ελευθέρους επαγγελματίας	31

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝΝΟΙΑΙ ΓΕΝΙΚΑΙ

1. Έννοιαί Γενικαί - Εισόδημα - Πρόσοδος	32
2. Φορολογικόν σύστημα (περιοδικότης - πηγή - έκμετάλλευσις πηγής)	32
3. Αί πρόσοδοι άνήκουσιν είς οικονομικόν έτος είς δ έγεννήθη ή φο- ρολογική ένοχή	34
4. Διαφορισμός τῶν προσόδων έξ αιαλυτικῶν κατηγοριῶν	34
5. Τυχόν μεταβολή κτηθείσης προσόδου δέν έπηρεάζει φορολογικήν ένοχήν	34
6. Η φορολογική αξίωσις τοῦ Δημοσίου ύφίσταται τήν 1 (Άπριλίου) Ίουλίου έκάστου έτους	35
7. Η μεταρρύθμισις τής άμέσου φορολογίας έν Έλλάδι τοῦ 1919	35
8. Σκοπός τής φορολογίας τοῦ εισοδήματος	36
9. Σύστημα φορολογίας Καθάρων Προσόδων	37
10. Έρμηνευτικοί καιόνες φορολογικῶν νόμων	38
11. Όρισμός και έννοια τοῦ φόρου	38
12. Άμεσοι και έμμεσοι φόροι	39
13. Άρμοδιότης - Όρισμός	39

§ 14.	Ἄρμοδιότης κατὰ τόπον	40
§ 15.	Ἄρμοδιότης καθ' ὕλην	40
§ 16.	Ἄρμοδιότης κατὰ χρόνον	41
§ 17.	Ἐθνικότης ἐταιρειᾶς	41
§ 18.	Ἐταιρική ἔδρα	41
§ 19.	Δωσιδικία ἐμπορικῶν ἐταιρειῶν	41
§ 20.	Διαχειριστικὸν ἔτος	42
§ 21.	Οἰκονομικὸν ἔτος	42
§ 22.	Πληρωμὴ φόρου	43
§ 23.	Χρέος ἐκ φόρου	43
§ 24.	Προϋπολογισμὸς	43
§ 25.	Φορολογικὴ δήλωση	44
§ 26.	Διάκρισις δηλώσεων	44
§ 27.	Βεβαίωσις - Ὅρισμός	45
§ 28.	Τίτλος βεβαίωσης	45
§ 29.	Εἰσπραξις - Ἄρμοδιότης	45
§ 30.	Κατοικία- Διαμονή	46
§ 31.	Ἐμπορικὸς ἀντιπρόσωπος	46
§ 32.	Πρακτορεία	47
§ 33.	Παραγωγαὶ ἀσφαλειῶν	47
§ 34.	Ἀποζημίωσις χορηγουμένη εἰς Νομάρχας	47
§ 35.	Ἐξόδα παραστάσεως μελῶν Ὑπουργ. Συμβουλίου	47
§ 36.	Περὶ τοῦ τρόπου ἐκπτώσεως ἀχρεωστικῆς βεβ. φόρων	49
§ 37.	Περὶ τοῦ τρόπου διαγραφῆς ἀχρεωστικῆς βεβ. φόρων	49

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ - ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

§ 1.	Ἡ Φ. Κ. Π. πλήττει προσόδους προκυπούσας ἐν Ἑλλάδι	51
§ 2.	Ὑποκείμενον τοῦ φόρου	52
§ 3.	Βάσις φορολογίας	52
§ 4.	Ὑποχρεώσεις τῶν κτωμένων ἀποδοχᾶς ἐκ πλεόνων ἐργοδοτῶν ἢ πηγῶν	53
§ 5.	Προϋποθέσεις φορολογίας ἀποδοχῶν ἀλλοδαποῦ	53
§ 6.	Κρατήσεις ὑπὲρ Μετοχικῶν Ταμείων ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου μόνον προκειμένου περὶ ὑποχρεωτικῶν μετόχων τούτων	54
§ 7.	Ἀπαλλαγὴ τῶν ὑπὲρ τρίτων κρατήσεων	54
§ 8.	Περὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ Φ. Κ. Π. Κατηγ. ΣΤ' ἐκτὸς ἔδρας ἀποζημιώσεως κ.λ.π.	56
§ 9.	Φορολογικὴ περίοδος 1)7)1945 - 31)1)1946, Α. Ν. 324)1945	58
§ 10.	Χρόνος ἐπίδοσεως δηλώσεων καὶ καταβολῆς φόρου ὑπὸ τῶν νομικῶν προσώπων	59
§ 11.	Φορολογικὴ περίοδος 1)2)46 - 30)9)47	60
§ 12.	Φορολογικὴ περίοδος 1)10)47 - 30)6)49	61
§ 13.	Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι καὶ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δ. καίου	64
§ 14.	Φορολογικὴ περίοδος 1 Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς	67

§ 15.	Νέα φορολογική κλίμαξ	68	
§ 16.	Περί κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. Π. 8089)1949 ἀποφάσεως Υ. Ο. περί παροχῆς ὁδηγῶν	73	
§ 17.	Τρόπος ὑπολογισμοῦ φόρου Α. Ν. 942)1949	73	
§ 18.	Πρόσθετοι ἀμοιβαί	75	
§ 19.	Ἀτομικὴ δῆλωσις	75	
§ 20.	Ὑποχρεώσεις ὑπηρεσιῶν	76	
§ 21.	Κυρώσεις	76	
§ 22.	Μισθὸς ὑπὸ τύπον ποσοστῶν ἐπὶ τῶν κερδῶν	77	
§ 23.	Ἀποζημίωσις χορηγοῦμένη λόγω καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας	77	
§ 24.	Ἐκπτώσις ἐλαχίστου συντηρήσεως	78	
§ 25.	Ἐκπτώσις ἐλαχίστου συντηρήσεως ὑπαλ. δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν	78	
§ 26.	Ἐκπτώσις ἐλαχίστου συντηρήσεως ἐπὶ κτήσεως ἀμοιβῶν ἐκ πλειό- νων ἐργοδοτῶν	79	
§ 27.	Ἐκπτώσις ἐλαχίστου συντηρήσεως ἐπὶ ἀναπήρων πολέμου	79	
§ 28.	Ἐκπτώσις ἐλαχίστου συντηρήσεως ἐπὶ ἐτησίας κτήσεως ἀμοιβῶν	80	
§ 29.	Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθρ. 24 Ν. 1640 τὸ ποσὸν ἐλαχίστου συντηρήσεως διαφεύγει ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν φορολογίαν κλπ.	80	
§ 30.	Ὑπολογισμὸς τοῦ φόρου	81	
§ 31.	Φορολογία ἐπὶ ἀναδρομικῆς αὐξήσεως	81	
§ 32.	Ὑποχρεώσεις ἐργοδοτῶν ἀπασχολούτων ουστηματικῶς προσωπικόν	82	
§ 33.	Ὑποχρεώσεις τῶν κτωμένων ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀμοιβὰς	82	
§ 34.	Παροχὴ πληροφοριῶν διὰ καταβαλλομένης προσθέτου ἀμοιβὰς	83	
§ 35.	Περί ἐπιδόσεως δηλώσεως ἐκ μέρους τῆς Α.Μ.Α.Γ. ΣΤ' κατηγο- ρίας διὰ τὸ ἡμεδαπὸν προσωπικόν	84	
§ 36.	Ἀντιπρόσωποι ἑταιρείας ἀναλαμβάνοντες ἀποκλειστικῶς τὴν διά- θεσιν προϊόντων μετὰ ρητῆς ἀπαγορεύσεως, ὅπως ἀσκῶσι καὶ ἕτερα ἐπαγγέλματα παραθλάπτοντα τὰ συμφέροντα τῆς ἑταιρείας τυγ- χάνουσι προφανῶς ὑπάλληλοι καὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν ΣΤ' κατηγ. § 37.	Ἐξοδα κινήσεως χορηγούμενα εἰς μέλη Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἰς κάλυψιν πραγματικῶν δαπανῶν, δὲν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν ΣΤ' κατηγορίας	85
§ 38.	Ἀμοιβαί συμβούλων δημοσίων ὑπαλλήλων ὑπάγονται εἰς τὴν ΣΤ' κατηγορίαν ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς καὶ διο- ρίζονται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν	85	
§ 39.	Οἱ διευθύνται ὑποκαταστημάτων τραπεζικῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τὰς προμηθείας ἐξ ἀσφαλειῶν ὑπόκεινται οὐχὶ εἰς ΣΤ' κατηγορίαν, ἀλλὰ εἰς τὴν φορολογίαν ἐπιτηδεύματος	86	
§ 40.	Μισθοὶ ὁδηγῶν ἰδιοκτητῶν αὐτοκινήτων μετεχόντων εἰς Κοινὰς Διευθύνσεις ὑπόκεινται εἰς ΣΤ' κατηγορίαν	86	
§ 41.	Ἀποδοχαὶ μηχανικῶν ὑπαλλήλων ἑταιρείας φορολογοῦνται κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν, διότι προσφέρουσιν ἐπαγγελματίαι	87	
§ 42.	Τὸ ἐπίδομα συσσιτίου θεωρεῖται ὡς πρόσθετος ἀμοιβὴ καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐκ τοῦ ὑπαλληλικοῦ συναλλάγματος ὑποχρεώσεως	87	
§ 43.	Τὰ ὑπὸ τύπον δανείου χορηγούμενα ποσὰ ὑπόκεινται εἰς φόρον ἐάν δὲν πρόκειται γὰ ἐπιστραφοῦν εἰς ἐργοδότην	88	

§ 44.	Φορολογείται κατά την κατηγορίαν προσόδων ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ἐξ ὑπαλληλικοῦ συναλλάγματος παρεχομένη ἀμοιβή κλπ.	88
§ 45.	Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ἀποδοχαὶ περιλαμβάνεται οὐχὶ μόνον ὁ μισθός, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἀμοιβή ὑφ' οἰανδήποτε μορφῆν καὶ ἂν παρέχεται αὕτη, οἷον ἔξοδα παραστάσεως	89
§ 46.	Φορολογούμενος δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς πλείονας τῆς μᾶς κατηγορίας φορολογικὰς ὑποχρεώσεις ἐὰν συντρέχωσιν αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις τῆς κατηγορίας. Ἰατρός ἀσκῶν ἐλευθέρως ἐπάγγελμα ὑπάγεται εἰς τὴν Ζ' κατηγορίαν, παρέχων ὁμως συγχρόνως ἱατρικὰς ὑπηρεσίας ἐπὶ μισθῷ φορολογεῖται κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν	90
§ 47.	Ἡ προκύπτουσα δι' ἐκμισθώσεως ἱατρικῶν ὑπηρεσιῶν πρόσοδος τυγχάνει φορολογητέα κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν καὶ οὐχὶ τὴν Ζ'	91
§ 48.	Ἡ παρά τοῦ ἐργοδότη καταβολὴ τῶν βαρυνόντων τοὺς ὑπαλλήλους φόρων ἀποτελεῖ ἔμμεσον προσαύξησιν τῆς μισθοδοσίας ἐφόσον δὲν ἐπιφυλάσσεται τὸ δικαίωμα τῆς ἀναζήτησεως τῶν καταβληθέντων	92
§ 49.	Εἰς τὸν φορολογητέον μισθὸν ὑπαλλήλου συμπολογίζονται καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ προσαυξήσεις μισθοῦ κλπ.	92
§ 50.	Εἰς τὴν φορολογίαν ΣΤ' κατηγορίας ὑπόκειται πᾶσα ἀμοιβή ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν κτωμένη ἐν Ἑλλάδι ἀδιαφόρως ἂν αἱ ὑπηρεσίαι προσφέρονται εἰς ἐπιχειρήσεις μὴ ἐδρευούσας ἐν Ἑλλάδι	93
§ 51.	Ποσοστὰ ὑπαλλήλων χορηγούμενα ἐκ τῶν κερδῶν τῆς ἐταιρείας μετ' ἔγκρισιν τοῦ ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γ. Σ. τῶν μετόχων φορολογοῦνται κατὰ τὸ ἐπόμενον τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ οἰκονομικῶν ἔτος	93
§ 52.	Εἰσφορά τῶν ὑπαλλήλων ὑπὲρ Ταμείου Συντάξεως κλπ. καταβαλλομένη ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀποτελεῖ προσαύξησιν τῶν ἀποδοχῶν τούτων	93
§ 53.	Αἱ ἀμοιβαὶ αἱ προερχόμενα ἐκ ποσοστῶν ὑπόκεινται εἰς τὴν φορολογίαν Κατηγορίας ΣΤ' ἐφ' ὅσον ἡ σχέση τυγχάνει ὑπαλληλική	94
§ 54.	Τὰ πλεόν τοῦ μισθοῦ ποσὰ ἀπορρέοντα ἐκ συναλλάγματος μισθώσεως ὑπηρεσιῶν ὑπόκεινται εἰς τὴν ΣΤ' κατηγορίαν	95
§ 55.	Νοσήλια ὑπαλλήλων καταβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως κλπ.	95
§ 56.	Ἀμοιβὴ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἀνωτάτου Ἐταιρείας — Τρόπος φορολογίας	95
§ 57.	Ἀμοιβὴ ἐκτὸς μισθοῦ καταβαλλομένη εἰς διοικητικὸν σύμβουλον Ἀν. Ἐταιρείας δι' ἐργασίας μὴ ἐξερχομένας τῶν καθηκόντων του ὑπόκεινται εἰς φόρον Γ' κατηγορίας Φ. Κ. Π.	96
§ 58.	Πᾶσα ἀποζημίωσις εἴτε ὑποχρεωτικὴ ἢ προαιρετικὴ εἴτε μόνιμου ἢ προσωρινοῦ χαρακτήρος ὑπόκεινται εἰς φόρον	96
§ 59.	Ἀμοιβαὶ εἰρηνοδικῶν ἀσκούντων συμβολαιογραφ. καθήκοντα κλπ.	96
§ 60.	Ἀποφάσεις Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου περιληπτικαί	96
§ 61.	Περὶ παροχῆς ὁδηγιῶν ἐν σχέσει μετ' τὴν ἐνέργειαν ἀπογραφῆς καὶ ἐλέγχου κλπ.	99
§ 62.	Περὶ κοινοποιήσεως τοῦ Α. Ν. 942/1949 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ κώδικος Φ. Κ. Π.»	103
§ 63.	Φορολογία ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων	116
§ 64.	Πάγιον τέλος	125
§ 65.	Ὑπολογισμὸς τοῦ τέλους	127

§ 66.	Δηλώσεις και άδεα άσκήσεως επαγγέλματος	127
§ 67.	Φορολογία άμοιβών έξ έλευθερίων επαγγελμάτων	129
§ 68.	Κατά τό άρθρον 28 και 2 § 1 έδ. α' του Κώδικος Φ. Κ. Π. ως κη- θεισαι πρόσοδοι νοούνται αί καταστάσαι άντ κείμενοι άσκητου δι- καιώματος, άνεξαρτήτως του χρόνου τής πραγματοποίησώς των	130
§ 69.	Αί πρόσοδοι του δικηγόρου έξ παροχής νομικής έργασίας επί πα- γίγα άμοιβή φορολογούνται κατά την Φ. Κ. Π. κατηγορίαν Ζ'. ...	131
§ 70.	Άμοιβαί δικηγόρων δέν υπόκεινται εις την ΣΤ' κατηγορίαν, άλλ' εις την Ζ' τοιαύτην, ως πρόσοδος έξ έλευθερίων επαγγελμάτων ..	132
§ 71.	Πρόσοδος μη δυναμένη να ύπαχθί εις κατηγορίαν τινά υπόκειται εις φόρον Ζ' κατηγορίας	132
§ 72.	Έταιρεία Ιατρών δέν άποτελεί έμπορικήν άλλ' άστικήν έταιρείαν	133
§ 73.	Τρόπος φορολογίας άνταλλάγματος διά παραχώρησιν αίθούσας εις θεατρικήν έπιχείρησιν	133
§ 74.	Τρόπος φορολογίας προσόδου έξ έπιτάξεως βιομηχανοστασίου ..	134
§ 75.	Πρόσοδος λόγω παραχωρήσεως εις τρίτον δικαιώματος έκμεταλ- λεύσεως ίδίας έφευρέσεως ή διπλώματος εύρεσιτεχνίας υπόκειται εις Φ. Κ. Π.	134
§ 76.	Πρόσοδος έξ έκμισθώσεως βιομηχανικών κτιρίων μετά βιομηχανι- κών έγκαταστάσεων	135
§ 77.	Πρόσοδος μη δυναμένη να ύπαχθί εις άλλην κατηγορίαν του Κώ- δικος φορολογίας καθαρών προσόδων	136
§ 78.	Τό έπάγγελμα του καλλιτέχνου κλπ.	136
§ 79.	Περίληπτικάί άποφάσεις Έλεγκτικού Συνεδρίου άφορώσαι φορο- λογίαν Ζ' κατηγορίας	137
§ 80.	Πρόσθετος φόρος υπέρ τρίτων Α. Ν. 843/1948	138
§ 81.	Έπί βιομηχανικών και βιοτεχνικών έπιχειρήσεων ο φόρος ύπολο- γίζεται επί των άποδοχών άπάντων τών μισθωτών	138
§ 82.	Περί παροχής συμπληρωματικών οδηγίων κλπ.	139
§ 83.	Έπί ύποκαταστημάτων αί δηλώσεις έπιδίδονται εις τόν Οικον. Έφορον τής περιφέρειας όπου λειτουργεί τοϋτο	141
§ 84.	Η προσαύξησις μη έπιδόσεως δηλώσεως ή άνακριβοϋς κλπ. τοιαύ- της άνέρχεται εις ποσοτόν, όπερ ισχύει εις μη παρακρατούμέ- νους φόρους	141
§ 85.	Μεταλλευτικάί έπιχειρήσεις περιοριζόμεναι μόνον εις έξαγωγήν των όρυκτων και διάθεσιν αυτών άκατεργάστων δέν υπόκεινται εις φόρον	141
§ 86.	Κυρώσεις επί έκπροθέσμων δηλώσεων κλπ.	143
§ 87.	Διά την έπιβολήν προσαυξήσεως λόγω έκπροθέσμων δηλώσεων κλπ.	151
§ 88.	Προσαυξήσεις ύπερμερίας	152
§ 89.	Άμοιβαί καταβαλλόμεναι εις έλευθέρους επαγγελματίας κλπ. ...	152
§ 90.	Υποχρεώσεις ύποβολής καταστάσεων άρθρου 5 Α. Ν. 810/48.	153
§ 91.	Κυρώσεις κατά παραβατών φορολογικών νόμων	153
§ 92.	Φόρος άρχιτεκτόνιωι και μηχανικών	154
§ 93.	Παροχή νομίμου άποζημιώσεως καταβαλλόμενη εις ύπάλληλου έξαναγκασθέντα εις παραιτήσιν άπαλλάσσεται τής φορολογίας ...	155
§ 94.	Η καταβληθείσα άποζημιώσις λόγω άπολύσεως ύπαλλήλου δέν είναι φορολογητέα ως πρόσοδος	155

	σελ.
§ 95. Ἀποζημίωσις καταβαλλομένη εἰς κληροδόμους ἀποθιώσαντος ὑπαλλήλου δὲν ἀποτελεῖ ἀντικείμενον φορολογίας κατὰ τὴν ΣΤ' Κατηγορίαν	156
§ 96. Ἐταιρεῖται ἀπολαύουσαι ἀπαλλαγῆς. Ν. Δ. 694/48	156
§ 97. Περί ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ Φ.Κ.Π τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν τύπου	157
§ 98. Μισθοὶ τοῦ ἐξ ἀλλοδαπῆς προσωπικοῦ δὲν ὑπόκεινται εἰς φόρον ΣΤ' Κατηγορίας	158
§ 99. Ὑποχρεώσεις Τραπεζῶν πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν	158

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ

Α	Σελ.		Σελ.
Αίτησις Αναθεωρήσεως	22,	23	
Αίτησις Αναίρεσεως	23		
Άλλοδαποί Πρεσβευταί κ.λ.π. έξαιρουύνται του φόρου	9		
Άλλοδαποί Πρόξενοι κ.λ.π. έξαιρουύνται του φόρου	9		
Άλλοδαπόν προσωπικόν άνεγνωρισμένων ξένων φιλανθρωπικών άποστολών	10		
Άλλοδαπού άποδοχαί — προυποθέσεις φορολογίας	53		
Άλλοδαπού προσωπικού μισθοί	158		
A.M.A.C. — Έπίδοσις δηλώσεων διά τήν ήμεδαπόν προσωπικόν	84		
Αμερικανικός Έρυθρός Σταυρός	10		
Άμεσοί και Έμμεσοί φόροι	38		
Άμοιβαί δικηγόρων ύπόκεινται εις τήν Ζ' Κατηγορίαν	132		
Άμοιβαί Διοικητικού Συμβουλίου Άνωύμου Έταιρείας	95,	98	
Άμοιβαί έκτός μισθού εις Διοικητικό Συμβούλιον Άνων Έταιρείας	96		
Άμοιβαί έξ ύπαλληλικού συναλλαγματος	88		
Άμοιβαί ειρηνοδικών ασκούντων συμβολαιογραφικά καθήκοντα	96		
Άμοιβαί έπιστημονικής εργασίας πλεόντων έτών ειναί έπιμερηστέα	138		
Άμοιβή Α Ε παρ' άλλης διά συμβουλίας σχετικής μέ διοίκησιν	137		
Άμοιβαί έκ μισθωτών υπηρεσιών	6		
Άμοιβαί έξ ύπηρεσιών ελευθεριών επαγγελμάτων	25		
Άμοιβαί καταβαλλόμενα εις ελευθέρους επαγγελματίας	152		
Άμοιβή κτωμένη έν Έλλάδι ύπόκειται εις φόρον	93		
Άμοιβαί προερχόμενα έκ ποσοστών ύπόκεινται εις φόρον	94		
Άμοιβαί συμβούλων Δημοσίων ύπαλληλων	86		
Άμοιβαί χορηγηθείσαι εις ελευθέρους επαγγέλμ. ύποχρεώσις ύποβαλής καταστάσεως	31		
Αναγκαστικός Νόμος 942 1949	103		
Ανακριθείς δηλώσεις Ζ' Κατηγορίας	25		
Ανακριθούς δηλώσεως — Προσαύξησις	25,	146	5
Αναλυτικός φόρος	5		
Ανεπάρκεια βιβλίων — Συγκρότησις έπιτροπής	25		
Αντικείμενον του φόρου και χρονικά όρια παραγωγής κέρδους	118		
Αντικείμενον του φόρου επί της βιομηχανίας και βιοτεχνίας	14		
Αντικείμενον φόρου ΣΤ' Κατηγορίας	55		
Αντιπρόσωποι έταιρείας άποκλειστικών άναλαμβάνοντες διάθεσιν προϊόντων	85		46
Αντιπρόσωπος έμπορικός	46		
Απαλλαγής άπολαύουσαι έταιρείαι	156		100
Απαλλαγή λόγω ποσού	100		
Απαλλαγή έκτός έδρας άποζημιώσεων φόρου ΣΤ' Κατηγορίας	56		
Απαλλαγή των ύπερ τρίτων κρατήσεων	54		101
Απογραφή και έλεγχος	101		157
Αποδοχαί εργατών τύπου	157		87
Αποδοχαί μηχανικών ύπαλληλων	87		
Αποδοχαί έν τή έννοία περιλαμβάνεται και πάσα άμοιβή	89		
Αποζημιώσεις εις κληρονομους άποβίωσαντος ύπαλληλου	156		
Αποζημιώσεις εις ύπάλληλον έξαναγκασθέντα εις παραίτησιν	155		
Αποζημιώσεις ύποχρεωτική ή προαιρετική κ.λ.π.	96,	97,	98
Αποζημιώσεων, έπιδομάτων, συντάξεων κ.τ.λ.	8		
Αποζημιώσεις ή άμοιβαί καταβαλλόμενα ύπό Δημοσίου κ.τ.λ.	9		
Αποζημιώσεις χορηγουμένη εις Νομάρχας	47		
Αποζημιώσεις χορηγουμένη λόγω καταγγελίας συμβάσεως εργασίας	77		100
Αποσβέσεις	100		
Αρμοδιότης Οίκου Έφόρου ύποβόλης στοιχείων	153		
Αρμοδιότης — Ορισμός (κατά τόπον, καθ' ύλην, κατά χρόνον)	39,	40	100
Αρχή αύτοτελείας των χρήσεων	100		
Αρχιτεκτόνων Μηχανικών φορολογία	26		

	Σελ.
Εξαιρούνται του φόρου αι δυνάμει νόμου κρατήσεις ειδικών Ταμείων	98
Εξαιρέσεις μικρών επιχειρήσεων Βιομ ή Βιοτ. Α.Ν 843/48	15
Εξαιρέσεις του φόρου Ζ Κατηγορίας	24
Εξοδα παραστάσεως διευθυντών Τραπεζής	92
Εξοδα παραστάσεως μελών Υπουργικού Συμβουλίου	47
Εξοδα κινήσεως εις μέλη Διοικητικού Συμβουλίου	85
Επιβολή προσαυξήσεως εκπροθέσμου κ.λ.π.	27
Επιβολή προσαυξήσεως υπερημερίας	31
Επίδοσις δηλώσεως ΣΤ Κατηγορίας	7, 13
Επιδομάτων αποζημιώσεων, Συντάξεων φόρος	8
Επίδοσις δηλώσεων φόρου Ζ Κατηγορίας	24
Επίδομα συσσιτίου θεωρείται πρόσθετος άμοιβή	87
Εργάται θαλάσσης — εξαιρούνται του φόρου	10
Εργατών τύπου άποδοχαι	157
Ερμηνεία Διοικητικής Νομολογίας	51
Ερμηνευτικοί κανόνες φορολογικών νόμων	37
Ερυθρός Σταυρός Αμερικανικός	10
Εταιρική έδρα	41
Εταιρείαι άπολαύουσαι άπαλλαγής	156
Εταιρεία Ιατρών δέν άποτελεί έμπορικην άλλ' άστικην εταιρείαν	133
Ευθύνας ακριβούς τηρήσεως των περι δηλώσεων διατάξεων	6
Z	
Ζημιαί προξενηθείσαι — Άποζημιώσεις προς επανόρθωσιν	137
H	
Ηνωμένα Πολιτεία της Αμερικής	108
Θ	
Θεατρική έπιχειρήσις — τρόπος φορολογίας	133
I	
Ιατρος παρέχων επί αντιμισθία τας υπηρεσίας του	90, 91, 96
Ιατρών εταιρεία δέν άποτελεί έμπορικην άλλ' άστικην τοιαύτην	133

	Σελ.
Καθαρά άμοιβή	24
Καλλιτέχνου επάγγελμα είναι έλευθέριον	98, 136
Καταβολή φόρου εις τό Δημόσιον Ταμείον	10
Καταβολή πάσης φύσεως προσθέτων άποζημιώσεων — Υποχρεούνται Δημοσ. Υπηρεσίαι	11
Καταβολή φόρων βαρυνόντων υπαλλήλους παρά εργοδότη	92
Καταθέσεις εισπράξεων έκ μέρους τής εισπραττούσης άρχής εις Τράπεζαν τής Ελλάδος	16, 45
Κατοικία — Διαμονή	
Κέρδη τριμήνου Ιανουαρ. — Μαρτίου 1949 θά υπαχθώσιν εις νέον συντελεστήν φόρου	17
Κλιμάκια προσόδου επί άμοιβών έλευθερίων επαγγελματιών	16
Κρατήσεις υπέρ Μετοχικών Ταμείων άπαλλάσσονται του φόρου	54
Κρατήσεις υπέρ τρίτων άπαλλάσσονται του φόρου	54
Κτώμενων άμοιβάς έξ υπηρεσιών ο φόρος παρακρατείται κατά την εισπραξιν	10
Κτώμενοι άμέσως άμοιβάς έκ του έξωτερικού	10
Κτώμενοι άποδοχάς έκ πλειόνων του ένός εργοδοτών η πηγών — υποχρεούνται	10
Κτηθείσαν πρόσδορον τυχόν μεταβολή δέν έπηρεάζει φορολογικην έννοχην	34
Κτηθείσαι πρόσδοροι νοούνται αι καταστάσαι άντικείμενον άσκητού δικαιώματος	130, 75
Κυρώσεις άρθρ. 8 Α.Ν. 810/1948	75
Κυρώσεις επί εκπροθέσμων δηλώσεων κ.λ.π.	143
Κυρώσεις κατά παραβατών φορολογικών νόμων	153

M

Μεγάλη Βρετανία	106
Μειώσεις εις τό ήμισυ δια τούς άσκοούντας τό έπιτήδευμα εις πόλεις κάτω των 25.000 κατοίκων	19, 148
Μειώσεις προσαυξήσεως	54
Μετοχικών ταμείων κρατήσεις	
Μετακαλουμένων άλλοδαπών οργανώσεων αι άμοιβαι εξαιρούνται του φόρου έφ' όσον εξαιρούνται δια συμβάσεως	9
Μεταρρυθμισις τής άμέσου φορολογίας έν Ελλάδι του 1919	35

	Σελ.	Σελ.	
Μεταλλευτικά ἐπιχειρήσεις δὲν ὑπόκεινται εἰς φόρον Α. Ν. 843/1948	141	Παραγωγοὶ ἀσφαλειῶν	47
Μετοχικῶν ταμείων κρατήσεις — ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου	10	Παρακρατούμενοι φόροι ὑπὸ τρίτων προσώπων	6
Μηχανικῶν, ἀρχιτεκτόνων φορολογία	26	Παράλειψις ὑποβολῆς δηλώσεως προσαυξήσεως	147
Μηχανικῶν ὑπαλλήλων ἀποδοχαὶ	67	Παροχὴ ὁδηγίων εἰς Δημοσίας ὑπηρεσίας	73
Μισθοὶ ὑπὸ τύπον ποσοστῶν ἐπὶ τῶν κερδῶν	77	Πᾶσα ἀποζημίωσις παρεχομένη κατ' ἀποκοπὴν ἐναντι δαπανῶν	9
Μισθοὶ ὁδηγῶν ἰδιοκτητῶν αὐτοκινήτων μετεχόντων εἰς κοινὰς Δ)σεις	86	Περίπτωσης Α, Β, Γ, Δ	16, 23, 24
Μισθώσεως μηχανημάτων εἰσόδημα	137	Πίναξ καταταξιῶν ἐπιτηδεύματιων μηνιαίου φόρου καὶ πολεμικῆς εἰσφορᾶς	18
Μισθοὶ τοῦ ἐξ ἄλλοδαπῆς προσωπικοῦ	158	Πίναξ I ὅταν παρακρατεῖται ὁ φόρος ΣΤ' Κατηγορίας	69
N		Πίναξ II ὅταν δὲν παρακρατεῖται ὁ φόρος ΣΤ' Κατηγορίας	69
Νέα καταταξις	21	Πίναξ III ὅταν παρακρατεῖται ὁ φόρος (μηνιαίων ἀποδοχῶν)	70
Νέα φορολογικὴ κλίμαξ ΣΤ' Κατηγορίας	58	Πλειόνων πηγῶν ἢ ἐργοδοτῶν κτώμενοι ἀποδοχὰς — ὑποχρεώσεις	53, 75
Νομάρχας κ.λ.π. ἐξοδα παραστάσεως — ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου	10	Πληρωμὴ φόρου	42
Νομάρχας χορηγουμένη ἀποζημιώσεις	47	Πολεμικὴ εἰσφορὰ	26
Νομικῶν προσώπων χρόνος ἐπίδοσεως δηλώσεως καὶ καταβολῆς φόρου	50	Ποσοστὸν φόρου ἀμοιβῶν ἐκ μισθῶν ὑπηρεσιῶν	7
Νομολογία — Διοικητικὴ ἐρμηνεία	51	Ποσοστὰ ὑπαλλήλων ἐκ τῶν κερδῶν μετ' ἔγκρισιν Γεν. Συν/σεως	93
Νοσήλια ὑπαλλήλων καταβαλλόμενα ὑπὸ ἐπιχειρήσεως	95	Πραγματογνωμόνων ἀμοιβὴ	23
Ξ		Πρακτορεία	46
Ξενοδοχειακαὶ ἐπιχειρήσεις παρέχουσαι οἶκισιν χάριν ἀναγκῶν	97	Πρόεδρος Δ. Σ. Ἐταιρείας ἐπ' ἀλλαγμάτων ὑπηρεσιῶν τούτου κ. λ. π.	98
O		Προβεςμία ἐπίδοσεως δηλώσεων ΣΤ' Κατηγορίας	13
Ὀδηγίαι ἐνεργείας ἀπογραφῆς ἐλέγχου Δ' ἢ Ζ' κατηγορίας	99	Προμηθεῖα καταβαλλομένη ὑπὸ ἐπιχειρήσεως μὴ οὐσα ἀντιμισθία	97
Οἰκονομικὸν ἔτος	42	Προσαυξήσις ἀποδοχῶν θεωρεῖται ἢ μὴ παρακράτησις τοῦ φόρου	98
Οἶκον Ἐφορον κατοικίας δηλώσιν — ἐπίδιδωσιν οἱ κτώμενοι ἐκ πλειόνων πηγῶν	11	Προσαυξήσις ἐκπροθέσμου δηλώσεως Α. Ν. 843/1948	141
Οἶκον Ἐφορον περιφερείας ἐν ἣ ἐγένετο εἰσπραξις ἐπίδιδουσι δηλώσιν	10	Προσαυξήσις ἐκπροθέσμου κ.λ.π. ἐπιβολή	27
Οἶκον Ἐφορον περιφερείας ἐν ἣ διαμένουσι	10	Προσαυξήσις ὑπερμερίας ἐπιβολῆ	152, 31
Οἶκον Ἐφορον συγκεντρώσεως φορολογικῶν στοιχείων	12	Προσαυξήσις φόρου Ζ' κατηγορίας κατὰ τὸ 1/5 λόγῳ πολεμικῆς εἰσφορᾶς	16
Ὅρισμός καὶ ἔννοια τοῦ φόρου	38	Πρόσθετοι ἀμοιβᾶσι	75
Π		Πρόσθετοι ἀποζημιώσεις Δημοσίων ὑπαλλήλων	55
Πάγιον τέλος	125	Πρόσθετος φόρος ὑπὲρ τρίτων Α. Ν. 843/1948	138
Πάγιον τέλος ἐν γένει — ἡμεδαπῇ Α. Ε.	18, 19	Πρόσθετος ἐξ ἐκμισθώσεως βιομηχανικῶν κτιρίων μετ' ἐγκαταστάσεων	135
Παραβάτου παντὸς ἐφαρμόζονται διατάξεις Α. Ν. 810/1948	11	Πρόσθετος εἰσόδημα	32

	Σελ.		Σελ.
Πρόσοδοι δικηγόρου εκ νομικής εργασίας υπάκεινται εις Ζ' Κατηγορίαν	131	Υποβολή δηλώσεως φόρου επί τής βιομηχανίας και βιοτεχνίας	14
Πρόσοδοι κτηθείσαι νοούνται αι καταστάσαι αντίκειμενον άσκητού δικαιώματος	130	Υποκείμενον του παγίου τέλους	126
Πρόσοδος μισθώσεως Ιατρικών υπηρεσιών υπάκειται εις φόρον	91	Υποκείμενον του φόρου Φ. Κ. Π. Κατηγορίας Δ'	117
Πρόσοδος μη δυναμένη να υπαχθή εις άλλην κατηγορίαν	23, 132,	Υποκείμενον φόρου επί τής βιομηχανίας και βιοτεχνίας	13
Πρόσοδος παραχωρήσεως δικαιώματος ίδιας εφευρέσεως κ.λ.π.	134	Υποκείμενον φόρου ΣΤ' Κατηγορίας	52
Πρόσοδος προκύπτουσα εν άλλοδαπή	97	Υπολογισμός του παγίου τέλους	127
Πρόσοδος προκύπτουσα εν Ελλάδι	52	Υπολογίζεται φόρος Ζ' κατηγορίας	16
Προϋπολογισμός	43	Υπολογισμός φόρου — τρόπος	8, 73,
Σ		Υπουργικού Συμβουλίου έξοδα παραστάσεως	47
Σκοποί τής μεταρρυθμίσεως	113	Υποχρέωσις δηλώσεως αντί του πραγματικού φορολογουμένου	6
Σκοπός τής φορολογίας του εισοδήματος	35	Υποχρέωσις έναρξης και παύσις καταβολής παγίου τέλους	126
Στοιχεία έφ' ών βασίζεται ο Οίκον. Έφορος ίνα προβή εις κατάταξιν	21	Υποχρέωσις έργοδοτών άπασχολούντων συστηματικώς προσωπικών	82
Συγγραφικά δικαιώματα	23	Υπόχρεοι προς υποβολήν στοιχείων άμοιβών έλευθέρων έπαγγελματιών	152
Συγκριτική έρευνα	105	Υποχρέωσις Τραπεζών προς παροχήν πληροφοριών	158
Συγκρότησις έπιτροπών εν ανεπαρκεία στοιχείων	25	Υποχρέωσις των κτωμένων άμέσως εκ του έξωτερικού άμοιβάς	82
Συμβουλίων η έπιτροπών αποζημιώσεις φορολογούνται ΣΤ' Κατηγορίαν	9	Υποχρέωσις των κτωμένων άποδοχάς εκ πλειόνων πηγών	53
Σύνταξις εκ παρασχεθεισών υπηρεσιών εν τη άλλοδαπή	97	Υποχρέωσις υπηρεσιών	76
Συντάξεων καταβαλλομένων εις συνταξιούχους	7, 8	Υποχρέωσις υποβολής καταστάσεων δια χορηγηθείσας άμοιβάς εις έλευθ. έπαγγελματίας	31
Συσσίτιον έπίδομα θεωρείται ως πρόσθετος άμοιβή	87	Υποχρέωσις υποβολής καταστάσεων Α. Ν. 810/1948	153
Σύστημα φορολογίας Καθαρών Προσόδων	36	Φ	
Τ		Φορολογία άλλοδαπού — προϋποθέσεις	53
Τραπεζών υποχρέωσις προς παροχήν πληροφοριών	158	Φορολογία άμοιβών εκ μισθωτών υπηρεσιών	6, 58
Τριμηναίαι δηλώσεις φόρου Δ' Κατηγορίας	121	Φορολογία έξ έλευθεριών έπαγγελματών	16, 101,
Τρόπος υποβολής στοιχείων υπό Δημοσίων άρχών περί των καταβαλλομένων αποζημιώσεων	11	Φορολογία άρχιτεκτόνων και Μηχανικών	26, 154
Τρόπος και χρόνος έγχειρίσεως δηλώσεων παγίου τέλους	19	Φορολογία Δ' κατηγορίας Φ. Κ. Π.	99,
Τρόπος υπολογισμού φόρου Α. Ν. 942/1949	73	Φορολογία επί αναδρομικής αύξήσεως	81
Τροφή παρεχομένη εις σιτιζομένους υπαλλήλους	97	Φορολογία θεατρικής έπιχειρήσεως	133
Τύπου έργων άποδοχαί	159	Φορολογία προσόδου έξ έπιτάξεως βιομηχανοστασίου	134
Υ		Φορολογία προσόδους προκυπτουσας εν Ελλάδι πλήττει	52
Υπερβάλλον των 12.000 μηνιαίως ποσών συντελεστής φόρου 2%	7	Φορολογικά Δικαστήρια	29

Σελ.	Σελ.
Φορολογική αξίωσις Δημοσίου υφίσταται από 1 'Ιουλίου εκάστου έτους	34
Φορολογική Δήλωσις — Διάκρισις δηλώσεων	43, 44
Φορολογική ένοχή ανήκει εις οίκον, έτος εις ο ανήκει και ή πρόσδοδος	34
Φορολογική κλίμαξ ΣΤ κατηγορίας	59
Φορολογική περίοδος 6, 7, 8, 58,	50, 61, 67
Φορολογικών Νόμων έρμηνευτικοί κανόνες	37
Φορολογικαί κλάσεις	120
Φορολογικός συντελεστής άμοιβών εκ μισθωτών υπηρεσιών	7, 9
Φορολογικός συντελεστής Δ' κατηγορίας	119
Φορολογούνται μετά του μισθού αι πάσης φύσεως προσαυξήσεις μισθού	65
Φορολογικόν σύστημα (περιοδικότης — πηγή — εκμετάλλευσις)	32
Φορολογούμενος δύναται να υπαχθή εις πλείονας τής μίας κατηγορ. φόροι Άμεσοι και Έμμεσοι	90, 38
Φόρος επί τής βιομηχ. και βιοτεχνίας Α Ν. 843/1948 — Συντελεστής φόρου	13, 15, 38
Φόρος, όρισμός και έννοια	38
Φόρος παρακρατείται κατά τήν είσπραξιν των κτωμένων αποδοχών	10
Φόρος υπολογίζεται επί τή βάσει κλίμακος	8
Φόρος πρόσθετος διαπιλιών τελών Α Ν. 843/1948	138
Φόρος βαρύνει υπάλληλον — Καταβολή τούτου παρ' έργοδότη	92
X	
Χαρακτηριστικαί διαφοραί του Έλληνικού συστήματος	110, 43
Χρέος εκ φόρου	43
Χρονικά όρια παραγωγής του κέρδους	100
Χρόνος επίδοσεως δηλώσεων και καταβολής φόρου υπό Νομικών Προσώπων	59
Χρόνος υποβολής στοιχείων άμοιβών εις έλευθέρους επαγγελματίας	152

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- Ε. Σ. = Έλεγκτικόν Συνέδριον.
 Σ. τ. Ε. = Συμβούλιον τής Έπικρατείας.
 Ε. Ε. Ε. Α. = Έκδικαστική Έπιτροπή Έφέσεως Άθηνών.
 Ε. Ε. Ε. Α. Ε. = Έκδικαστική Έπιτροπή Ένοστάσεων Άνωνύμων Έταιρειών.